

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TERRY GOODKIND

DOĞRULUK KILICI SERİSİ 1

BÜYÜCÜNÜN İLK KURALI

KISIM II

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>

PEGASUS

BÜYÜCÜNÜN İLK KURALI KISIM II

Pegasus Yayınları: 1408

Bestseller Roman: 614

BÜYÜCÜNÜN İLK KURALI KISIM II

DOĞRULUK KILICI SERİSİ I

TERRY GOODKIND

Özgün Adı: Wizard's First Rule

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan

Editör: Dilara Anıl Özgen

Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Ağustos 2016

ISBN: 978-605-343-820-5

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016

© Terry Goodkind, 1994

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif ve Lisans Hakları
Ajansı aracılığıyla Baror International, Inc.'dan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik,
elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz,
basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

TERRY GOODKIND

DOĞRULUK KILICI SERİSİ I
**BÜYÜCÜNÜN
İLK KURALI**
KISIM II

İngilizceden Çeviren:
DENİZ AKKUŞ

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

BİRİNCİ BÖLÜM

Prenses Violet ani bir hareketle arkasını dönüp Rachel'in yüzüne okkalı bir tokat indirdi. Rachel, tokadı hak edecek hiçbir şey yapmamıştı elbette. Ama Prenses, küçük kıza beklemediği zamanlarda tokat atmaktan zevk alıyor, bunu çok eğlenceli buluyordu. Rachel canının ne kadar yandığını saklamaya çalışmadı çünkü canı yeterince yanmazsa, Prenses tekrar tokat atardı. Rachel, elini yüzündeki kızarıklığa götürdü. Alt dudağı titriyordu ve gözleri yaşarmıştı ama hiçbir şey söylemedi.

Prenses Violet yeniden küçük, tahta çekmecelerin bulunduğu parlak cilalı dolaba döndü. Tombul parmağını altın bir çekmece sapına geçirerek bir çekmece daha açtı. Üzerinde büyük, mavi taşların bulunduğu gümüş, parlak bir gerdanlık çıkardı.

"Bu güzelmiş. Saçımı kaldır."

Rachel onun uzun, kahverengi saçlarını kaldırıp gerdanlığı kalın boynuna takarken Prenses ahşap çerçeveli boy aynasındaki aksini beğeniyle seyretti. Rachel aynada kendini süzerek yüzündeki kızarıklığı aradı. Prenses saçlarını kısıcık kestiğinden beri saçlarının görüntüsünden nefret ediyordu. Elbette saçlarını

uzatmasına izin verilmiyordu, o önemsiz biriydi ama en azından saçının aynı hizada kesilmiş olmasını isterdi. Neredeyse herkesin saçı kısacıktı ama onlarınki düzgündü. Prenses, onun saçını biçimsizce kesmeyi seviyordu. Başka insanların Rachel'i çirkin bulmasını istiyordu.

Rachel ağırlığını öteki ayağına vererek boşta kalan, tutulmuş ayak bileğini rahatlasın diye oynattı. Bütün öğleden sonrayı Kraliçe'nin mücevher odasında geçirmişlerdi. Prenses, mücevherleri birbiri ardına denedikten sonra kırıtarak uzun aynanın karşısına geçmişti. Kraliçenin mücevherlerini denemek ve aynada kendine bakmak en çok sevdiği şeydi. Onun oyun arkadaşı olduğu için Prenses'in eğlenmesini sağlamak Rachel'in göreviydi. Düzinelerce küçük çekmece açık duruyordu. Bazıları biraz, bazılarıysa tamamen açıktı. Kolyeler ve gerdanlıklar, bazı çekmecelerden parıldayan diller gibi sarkmıştı. Birçoğu da broşlar, süs taçları ve yüzüklerle birlikte yere saçılmıştı.

Prenses yerde yatan mavi taşlı bir yüzüğü işaret etti. "Bana şunu uzat."

Rachel burnunun dibine sokulmuş parmağa yüzüğü geçirdi. Ardından Prenses elini bir o yana bir bu yana oynatarak aynada kendini seyretti. Elini soluk mavi saten elbisesinin üzerinde gezdirerek yüzüğe hayran hayran baktı. Sıkıntılı bir biçimde içini çekerek mücevher odasının karşı köşesinde duran beyaz mermer kaideye doğru yürüdü. Annesinin en sevdiği, gözü gibi baktığı nesne çekmişti ilgisini.

Prenses Violet tombul parmaklarıyla altın ve mücevher kaplamalı kutuyu durduğu onur köşesinden çıkardı.

"Prenses Violet!" diye bağırdı Rachel düşünmeden. "Anneniz o kutuya dokunmamanız gerektiğini söyledi."

Prenses masum bir ifadeyle dönüp kutuyu Rachel'a fırlattı. Kutunun duvara çarpıp kırılacağından korkan kız onu havada yakaladı, sıcak bir kömür parçası tutuyormuşçasına yere bıraktı. Kraliçenin değerli kutusunun yakınında olduğu için bile kırbaçlanabilirdi.

"Sorun nedir?" dedi Prenses Violet ters ters. "Büyü, kutunun bu odadan çıkarılmasına engel oluyor. Bu kutuyu hiç kimse çalamaz. Başına bir şey gelmesi mümkün değil."

Rachel büyü hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama Kraliçe'nin kutusuyla yakalanmak istemediğinden emindi.

"Ben aşağı yemek salonuna gidiyorum," dedi Prenses küçümseyen bir havayla. "Konukların gelmesini seyredip yemeği bekleyeceğim. Bu korkunç dağınıklığı temizle, sonra mutfağa git ve aşçılara rostomun kayış gibi pişmesini istemediğimi söyle. Geçen seferki gibi olmasın, yoksa anneme onları dövdürmesini söylerim."

"Elbette Prenses Violet," dedi Rachel eğilerek.

Prenses burnunu havaya dikerek, "Ve?" diye sordu.

"Ve... beni yanınızda getirip mücevherlerle ne kadar güzel görüldüğünüzü görme fırsatını verdiğiniz için teşekkür ederim, Prenses Violet."

"Elimden ancak bu kadarı geliyor. Çirkin yüzüne aynada bakmaktan sıkılmış olmalısın. Annem, bizim kadar şanslı olmayanlar için bir şeyler yapmamız gerektiğini söylüyor." Cebine uzanıp bir şey çıkardı. "Anahtarı al ve işin bitince kapıyı kilitle."

Rachel tekrar eğildi. "Emredersiniz, Prenses Violet."

Anahtarı Rachel'in eline bırakırken bir anda diğer elini uzatarak Rachel'a bir tokat daha indirdi. Bu seferki de hiç beklenmedik biçimde sertti. Prenses Violet tiz bir kahkaha atarak

odadan çıkarken Rachel sersemlemiş bir halde donakaldı. Prenses Violet'in kahkahaları, onu en az tokat kadar incitmişti.

Elleri ve dizleri üzerinde yerde emekleyip halının üzerinden avuç avuç yüzükleri toplarken gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Durdu ve bir an oturup tokadı yediği yere parmak uçlarıyla dikkatle dokundu. Çok acıyordu.

Rachel, Kraliçe'nin kutusunun çevrisini toplarken göz ucuyla kutuya kaçamak bakışlar atıyordu. Kutuya dokunmaya korkuyordu ama eninde sonunda yerine kaldırmak için dokunmak zorunda kalacağını biliyordu. Mücevherleri titizlikle yerine kaldırıyor, çekmeceleri dikkatle itip kapıyor, işi ağırdan alarak Kraliçe'nin bu dünyada en çok değer verdiği şeye dokunmayı geciktiriyordu.

Kraliçe, kutuya birinin dokunduğunu bilse, bundan hiç memnun olmazdı. Rachel, onun sürekli birilerinin kellesini uçurduğunu biliyordu. Bazen Prenses, izlemesi için Rachel'ı da idamlara götürür ama o her seferinde gözlelerini kapardı. Prenses gözlerini asla kapamazdı.

Bütün mücevherleri yerine koyup son çekmeceyi de kapadıktan sonra göz ucuyla kutuya baktı. Kutunun bakışlarına karşılık verdiğini ve her şeyi Kraliçe'ye anlatacağını hissetti. En sonunda yere çömelip iri iri açılmış gözlerle kutuyu kaldırdı. Kutuyu kolu mesafesinde kendinden uzak tutarak ve halılara takılmamaya dikkat ederek yürüdü. Düşürecek diye ödü kopuyordu. Mümkün olduğunca yavaş ve dikkatli bir biçimde, en ufak bir zarar gelmesinden korkarak onu yerine koydu. Rahatlayarak elini çekti.

Arkasını dönüp gümüş renginde yerlere kadar uzanan bir cüppeyle karşılaştığında nefesi kesildi. Ayak seslerini duymamıştı. Başını yavaşça, neredeyse isteksizce yukarıya kaldırdı. Cüppenin karşılıklı kollarına sokulmuş ellere, ucu sivri uzun beyaz sakala, bir deri bir kemik kalmış yüze, gaga biçimli burna, kel başa ve korkmuş yüzüne bakan koyu gözlere baktı.

Bu büyücüydü.

Her an öldürülmeyi bekleyerek, “Büyücü Giller!” diye haykırdı. “Ben onu yalnızca yerine koyuyordum. Yemin ederim! Lütfen, lütfen beni öldürmeyin!” Rachel gerilemeye çalışırken yüzü ağlayacakmış gibi buruştu ama ayakları bir türlü kımıldamıyordu. “Lütfen!” Korkudan tir tir titrerken eteğinin ucunu ağzına götürerek ısırdı.

Büyücü ona doğru eğilirken, Rachel gözlerini sımsıkı kapayıp titremeye başladı.

“Küçüğüm,” dedi büyücü yumuşak bir sesle. Rachel temkinli bir şekilde tek gözünü açtı. Büyücünün yerde oturduğunu görünce şaşırdı. Büyücünün yüzü tam karşısındaydı. “Canını yakmayacağım.”

Rachel öbür gözünü de yavaşça açtı. “Yakmayacak mısınız?” Rachel büyücüye inanmamıştı. Tek kaçış yolu olan büyük kapının kapandığını görünce irkildi.

Büyücü kel başını sallayarak, “Hayır,” diye gülümsedi. “Kutuyu kim yerinden kaldırdı?”

“Oyun oynuyorduk. Hepsi bu, yalnızca oyun oynuyorduk. Kutuyu Prenses’in yerine, ait olduğu yere ben koyuyordum. Bana karşı o kadar iyi davranıyor ki ona yardım etmek istedim. O çok iyi bir insan, onu seviyorum, bana çok iyi...”

Büyücü uzun parmağını Rachel’in dudaklarına götürerek onu kibarca susturdu. “Ne demek istediğini anladım küçüğüm. Demek, Prenses’in oyun arkadaşı sensin.”

Rachel büyük bir ciddiyetle başını salladı. “Rachel.”

Büyücünün yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. “Güzel bir ad. Tanıştığımıza memnun oldum Rachel. Seni korkuttuğum için üzgünüm. Yalnızca Kraliçe’nin kutusunu kontrol etmeye gelmiştim.”

Daha önce hiç kimse Rachel'a, adının güzel olduğunu söylememişti. Öte yandan büyücü büyük kapıyı kapamıştı. "Beni öldürmeyecek misiniz? Ya da korkunç bir şeye dönüştürmeyecek misiniz?"

"Ah, hayır küçüğüm," diye güldü Giller. Başını çevirip bir gözünü kısarak ona baktı. "Yanağın neden kızardı?"

Rachel cevap vermedi, söylemeye çok korkuyordu. Büyücü yavaşça ve dikkatle uzanarak parmaklarıyla küçük kızın önce bir yanağına sonra diğerine dokundu. Rachel'ın gözleri hayretle büyüdü. Acısı dinmişti.

"Daha iyi, değil mi?"

Küçük kız başını salladı. Büyücü o kadar yakınındaydı ki gözleri kocaman görünüyordu. Rachel, büyücünün gözlerine bakınca ona her şeyi anlatabileceğini hissetti. Utana sıkıla, "Prenses bana vuruyor," diye itiraf etti.

"Öyle mi? Bu demek oluyor ki Prenses sana iyi davranmıyor. Yanılıyor muyum?"

Rachel başını sallayıp bakışlarını yere çevirdi. Sonra büyücü, Rachel'ı şaşkınlıkla afallatan bir şey yapıp ona yavaşça sarıldı. Rachel bir süre hareketsiz durduktan sonra kollarını büyücünün boynuna doladı. Büyücünün uzun, beyaz sakalları yanağını ve boynunu gıcıkliyordu ama birinin ona sarılması hoşuna gitmişti.

Büyücü gözlerinde acı dolu bir ifadeyle küçük kıza baktı. "Üzgünüm küçüğüm. Prenses ve Kraliçe bazen çok zalim olabiliyor."

Sesi ne kadar tatlı, diye düşündü Rachel, Brophy'nin sesine benziyordu. Adamın gaga burnunun altında kocaman bir gülümseme belirdi.

"Bak sana ne diyeceğim, sana yardımcı olabilecek bir şey var bende." Siska elini cebine soktu. Islık çalarak cebini karıştırırken

havaya bakıyordu. Sonunda aradığını buldu. Kısa saçlı oyuncak bebeği görünce Rachel'in gözleri büyüdü. Bebeğin saçları da Rachel'in saçları gibi sapsarıydı. Bebeğin karnına vurarak, "Bu, dert bebeği," dedi.

"Dert bebeği mi?" diye fısıldadı Rachel.

"Evet," diye başını salladı Giller. Gülümsediğinde ağzının kenarında kırışıklıklar belirdi. "Bir derdin olduğunda bu bebeğe anlatacaksın. Bebek bütün tasalarını alıp götürecektir. Bu bebek büyüldür. Al bakalım. Bir dene." Rachel iki eliyle uzanıp bebeği parmaklarıyla kavrarken heyecandan güçlüğüle nefes alıyordu. Bebeği dikkatle göğsüne bastırıp sımsıkı sarıldı. Sonra onu yavaşça kendinden uzaklaştırıp yüzüne baktı. Gözleri yaşarmıştı.

"Prenses Violet çirkin olduğumu söylüyor," diye yakındı bebeğe.

Bebeğin yüzünde bir gülümseme belirdi. Rachel'in ağzı bir karış açık kalmıştı.

"Seni seviyorum Rachel," dedi bebek ince, şirin bir sesle.

Şaşkınlıktan nefesi kesilen Rachel neşeyle gülerek bebeğini göğsüne sımsıkı bastırdı. Onu göğsünden ayırmadan ileri geri sallayıp güldü.

Sonra kuralı hatırladı. Bebeği büyücüye geri vererek başını çevirdi.

"Oyuncak bebeğimin olmasına iznim yok. Prenses öyle söyledi. Beni oyuncak bir bebekle yakalarsa bebeğimi ateşe atacakmış. Bir bebeğim olsaydı, onu kesinlikle ateşe atardı." Boğazındaki düğüm yüzünden güçlüğüle konuşuyordu.

"Bir düşüneyim," dedi büyücü. "Geceleri nerede uyuyorsun?"

"Genellikle Prenses'in yatak odasında uyurum. Beni geceleri bir sandığa kilitler. Bence bu kötü bir davranış. Bazen kötülük yaptığım da kaleden gitmemi ister. O zaman dışarıda uyumak

zorunda kalıyorum. O, bunun çok kötü bir ceza olduğunu düşünüyor ama dışarıda kalmak hoşuma gidiyor çünkü uyuduğum gizli bir yer var. Bir konak çam. O çamların kilitleri yok, oradayken istediğim zaman tuvaletimi yapabiliyorum. Hava bazen çok soğuk oluyor ama bir yığın samanım var. Onların altına girip ısınyorum. Gizli yerimi bulmamaları için Prenses muhafızlarını göndererek beni aratmadan önce kaleye geri dönüyorum. Çünkü bulurlarsa Prenses beni bir daha asla dışarı göndermez.”

Büyücü şefkatle küçük kızın yüzünü avuçları arasına aldı. Bu, Rachel’in kendini özel biri gibi hissetmesini sağlamıştı. “Küçüğüm,” diye fısıldadı. “Nasıl bütün bunların bir parçası olabildim?” Adamın gözleri yaşarmıştı. Rachel, büyücülerin gözlerinin yaşarabileceğini bilmiyordu. Sonra büyücü yine gülümsedi ve işaret parmağını havaya kaldırdı. “Bir fikrim var. Kraliyet Bahçeleri’ni biliyorsun, değil mi?”

Rachel başını salladı. “Geceleri dışarı atıldığımda, gizli yerime bu bahçelerden geçerek gidiyorum. Prenses bahçe kapısındaki dış duvardan dışarı çıkmamı emreder. Dükkânların ve insanların önünden geçerek ön kapıdan çıkmama izin vermiyor. Birinin geceyi geçirmem için beni evine almasından korkuyor. Bir keresinde kasabaya ya da çiftlik arazilerine gitmememi söylemişti. Ceza olarak ormana gitmem gerekiyor.”

“Kraliyet Bahçeleri’nin ortasındaki patikadan yürürken, her iki tarafında içlerinde sarı çiçekler olan alçak vazolar göreceksin.” Rachel başını salladı. Vazoların nerede olduğunu biliyordu. “Bebeğini sağdaki üçüncü vazonun içine saklayacağım.” Bebeği alıp cüppesine dikkatle soktu. Rachel, büyücünün her hareketini dikkatle izliyordu. “Bir dahaki sefere gece dışarı atıldığında, bebeğini orada bulacaksın. Sonra bebeğini konak çama götürebilirsin. Böylece onu kimse bulamaz ve elinden alamaz. Sana ayrıca büyü bir ateş çubuğu bırakacağım. Biraz çalı çırpı

toplayıp çevresini taşlarla çevir. Sopayı çalı çırpı yığınınına tutup, ‘ateş yak’ dediğinde ateşin yanacaktır. Böylece ısınırısın.”

Rachel kollarını büyücünün boynuna dolayıp ona sarıldı. Büyücü yavaşça küçük kızın sırtına vurdu. “Teşekkür ederim, Büyücü Giller.”

“Biz bizeyken bana Giller diyebilirsin küçüğüm. Yalnızca Giller. Dostlarım bana böyle der.”

“Bebek için çok teşekkür ederim, Giller. Daha önce hiç kimse bana böyle güzel bir bebek vermemişti. Ona çok iyi bakacağım. Şimdi gitmeliyim. Prenses için aşçıları azarlamam gerek. Sonra onunla oturup yemek yemesini seyredeceğim.” Gülümseyerek, “Sonra da Prenses’in beni gece dışarı atması için bir şeyler düşüneceğim,” dedi.

Büyücü gözleri ışıldayarak içten bir kahkaha attı. Kocaman elleriyle küçük kızın saçlarını karıştırdı. Büyük kapıyı açabilmesi için Rachel’a yardım ettikten sonra kapıyı onun yerine kilitledi ve anahtarını cebine attı.

“Umarım sonra tekrar görüşürüz,” dedi Rachel başını kaldırıp büyücüye bakarak.

Büyücü gülümsedi. “Görüşeceğiz Rachel, görüşeceğiz. Bundan hiç şüphem yok.”

Rachel bu kaleye geldiği günden beri kendini bu kadar mutlu hissettiğini hatırlamıyordu. Büyücüye el sallayarak uzun ve boş koridordan aşağı koşturdu. Mutfağa kadar önünde uzun bir yol vardı. Duvarlarında tabloların durduğu halı kaplı merdivenlerden ve koridorlardan geçti. Geçtiği büyük odalarda altın sarısı ve kırmızı renkli perdelerin asılı olduğu pencereler, altın bacaklı, kadife kaplı koltuklar ve at sırtında savaşılan adamların resmedildiği goblenler vardı. Büyük süslü kapıların önünde muhafızlar nöbet tutuyor ya da ikişerli sıra halinde yürüyordu. Masa örtüleri,

tepsiler, süpürgeler, eski bezler ve sabunlu suyla dolu kovalar taşıyarak koşturan hizmetkârların arasından geçti.

Koşmasına rağmen ne muhafızlar ne de hizmetkârlar başını çevirip ona baktı. Rachel'in, Prenses Violet'in oyun arkadaşı olduğunu biliyorlardı. Daha önce birçok kez, Prenses'in istediği bir şey için koştüğünü görmüşlerdi.

Rachel buğulu, dumanlı ve gürültülü mutfaklara vardığında nefes nefese kalmıştı. Yamaklar birbirlerine çarpmamaya dikkat ederek ağır çuvallar, büyük kaplar ya da sıcak tepsiler taşıyordu. İnsanlar, Rachel'in göremeyeceği kadar yüksek masalarda ve devasa tezgâhlarda bir şeyleri doğruyordu. Tavalar tangırdıyor, aşçılar emirler yağırdıyor, yamaklar tepelerinde asılı duran tavaları ve metal kâseleri alıp yerine başkalarını koyuyordu. Yemekler karıştırılıyor, yağların, sarmısakların, tereyağların, soğanların ve baharatların kızgın tavalardaki cızırtısı hiç kesilmiyordu. Herkes birbirine bağılıyor gibiydi. Bu karmakarışık yer o kadar güzel kokuyordu ki Rachel'in başı döndü.

İki başaşçıdan birinin koluna asılarak Prenses'ten bir mesaj getirdiğini söylemeye çalıştıysa da adam başka bir aşçıyla tartıştığından gidip oturmasını ve işleri bitene kadar beklemesini söyledi. Rachel, ocakların yanındaki küçük bir tabureye oturarak sırtını sıcak tuğlalara yasladı. Mutfak çok güzel kokuyordu, üstelik karnı da çok açtı. Ama yemek isteyecek olursa başının derde gireceğini biliyordu.

Başaşçılar büyük bir tencerenin başında durmuş, ellerini kollarını sallayarak birbirlerine bağıyordu. Birdenbire tencere büyük bir gürültüyle yere düşüp ikiye ayrıldı ve içindeki açık kahverengi sıvı yerlere saçıldı. Rachel, çıplak ayaklarının ıslanmaması için taburenin üzerine sıçradı. Aşçılar, yüzleri neredeyse önlükleri kadar bembeyaz kesilerek hareketsiz kaldılar.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu kısa boylusu. “Baba Rahl’ın gönderdiği malzemelerden elimizde hiç kalmadı.”

“Bir saniye bekle,” dedi uzun boylusu elini alnına götürerek. “Bırak da düşüneyim.”

Ellerini yanaklarına bastırdı. Sonra kollarını havaya kaldırdı.

“Tamam. Tamam. Bir fikrim var. Bana başka bir tencere getirin ve çenenizi kapayın. Belki kelimizi kurtarırız. Bana başka malzemeler getirin.”

“Ne malzemesi?” diye bağırdı kısa boylusu kıpkırmızı bir yüzle.

Uzun boylusu ona doğru eğilip, “Kahverengi malzemeler!” diye bağırdı.

Rachel aşçıların malzemeleri toplamalarını, birtakım şişelerden sıvı dökerek malzemeleri ekleyip karıştırmalarını izledi. Aşçılar, hazırladıkları karışımı tattıktan sonra sonuçtan memnun kalmış bir halde gülümsediler.

Rachel ıslak zeminde ayak parmaklarının ucuna basarak yürüdü. Aşçının koluna tekrar asıldı.

“Sen! Sen hâlâ burada mısın? Ne istiyorsun?” diye tersledi adam onu.

“Prenses Violet rostosunu tekrar kurutmamanızı, yoksa sizi Kraliçe’nin adamlarına dövdürteceğini söyledi.” Bakışlarını yere çevirerek, “Bunları söylememi o istedi,” dedi.

Uzun boylu aşçı bir süre Rachel’a baktıktan sonra kısa boyluya dönerek parmağını salladı. “Sana söyledim! Onun payını bu kez ortadan kes ve tabakları sakın karıştıрма! Yoksa ikimiz de başımızı kaybederiz!” Başını eğerek Rachel’a baktı tekrar. “Sen bunların hiçbirini görmedin,” dedi kazanı işaret ederek.

“Yemek yapmanızı mı? Hiç kimseye sizi yemek yaparken gördüğümü söylemememi mi istiyorsunuz? Pekâlâ,” dedi Rachel

aklı biraz karışmış bir halde. Islak zeminde ayaklarının ucuna basarak yürümeye başladı tekrar. “Hiç kimseye söylemeyeceğim, söz. İnsanların o adamlar tarafından kırbaçlandıklarını görmeye dayanamıyorum. Hiç kimseye söylemem tabii.”

“Bir saniye bekle,” diye seslendi adam Rachel’in arkasından. “Adın Rachel, değil mi?”

Küçük kız dönüp başını salladı.

“Buraya gel.”

Rachel gitmek istemedi ama ayaklarının ucuna basarak geri döndü. Aşçı kocaman bir bıçak çıkardı. Rachel bıçağı görünce ilk başta korktu. Aşçı masadaki düz, büyük bir tabağa dönerek kocaman sulu bir et parçası kesti. Rachel üzerinde yağ ya da kırkırdak bulunmayan bir et parçası hayatında hiç görmemişti. En azından bu kadar yakından görmemişti. Kraliçenin ve Prenses’in yediği türden bir etti bu. Aşçı, et parçasını Rachel’in eline verdi.

“Sana bağırdığım için kusura bakma Rachel. Şurdaki taburede oturup etini ye. Sonra da elini yüzünü iyice temizle de hiç kimse bir şey anlamasın. Tamam mı?”

Rachel başını sallayarak elinde ödülüyle tabureye koştu. İnsanların koşuşturmasını, tavaları birbirine vurmalarını, yemekleri taşımalarını seyrederek yemeğini yavaş yavaş yemeye çalıştıysa da başarılı olamadı. Et suyu kollarından akarak dirseklerinden yere damlıyordu.

Rachel yemeğini bitirince, kısa boylu aşçı elinde bir havluyla gelip onun ellerini, kollarını ve yüzünü sildi. Sonra, küçük kızın eline bir dilim limonlu turta tutuşturdu. Turtayı, tıpkı uzun boylu aşçının eti tutuşturduğu gibi vermişti. Turtayı kendisinin pişirdiğini ve lezzetli olup olmadığını öğrenmek istediğini söyledi. Rachel, turtanın bugüne kadar tattığı en güzel şey olduğunu söylerken yalan söylemiyordu. Aşçı sırtıttı.

Bugün, Rachel'in hayatta geçirdiği en güzel gündü. Aynı gün içinde iki güzel şeye sahip olmuştu: Dert bebeği ve yemek. Kendini kraliçeler gibi hissediyordu.

Sonradan, büyük yemek salonunda, Penses'in arkasındaki küçük sandalyesinde otururken aç olmadığı için önemli insanlar yemek yerken karnı ilk kez guruldamadı. Oturdıkları baş masa, diğer masalardan üç basamak yüksekteydi. Dimdik oturup küçük sandalyesinden baktığında, bütün odayı görebiliyordu. Hizmetkârlar telaşla yemekleri getiriyor, yarı dolu tabakları kaldırıyor, kadehlere şarap dolduruyor ve boş tepsileri masadan alarak yerlerine dolularını koyuyordu.

Rachel, uzun masalarda oturan güzel elbiseler içindeki hanımefendilerin ve renkli şeritli ceketleri olan beyefendilerin süslü tabaklardaki yemeklerini yemelerini izlerken, hayatında ilk kez, yemeklerin tadını biliyordu. Yine de insanların yemek yemek için neden bu kadar çok çatala ve kaşığa ihtiyaç duyduklarını anlayamıyordu. Bir keresinde, Penses'e masada neden bu kadar çok çatal ve kaşık olduğunu sorunca Penses, Rachel gibi sıradan insanların bu sorunun cevabını öğrenmeye asla ihtiyacı olmayacağını söylemişti.

Rachel, genellikle ziyafetlerde görmezden gelinirdi. Penses, küçük kıza bakmak için ara sıra dönerdi. Rachel'in orada bulunmasının tek nedeni Penses'in oyun arkadaşı olmasıydı. Kraliçe de yemek yerken arkasında, ayakta duran ya da oturan birçok insan bulundururdu. Kraliçe, Penses'in, Rachel'in üzerinde liderlik yeteneklerini geliştirdiğini söylüyordu.

Küçük kız öne eğilerek fısıldadı. "Rostonuz yeterince sulu mu, Penses Violet? Size etin kötü tarafını vermelerinin kötü bir şey olduğunu ve bir daha tekrarlanmamasını istediğinizi aşçılara söyledim."

Prenses Violet çenesinden yağlar damlayarak başını çevirdi. “Kırbaçlanmamalarına yetecek kadar güzel olmuş. Söylediğinde haklısın. Bana bu kadar kötü davranmamalılar. Bunu çoktan öğrenmiş olmaları gerekirdi.”

Kraliçe Milena her zamanki gibi, kolunun altında küçük süs köpeği olduğu halde masanın başında oturuyordu. Köpek debelenirken kısacık ince bacaklarını Kraliçe’nin şişman koluna bastırıyor ve kadının kolunda geçici izler bırakıyordu. Kraliçe, köpeğini Rachel’in hayatı boyunca tatmadığı etlerle besliyordu. Yani bugüne kadar, diye düşündü Rachel gülümseyerek.

Rachel küçük köpeği sevmiyordu, çok havlıyor ve bazen Kraliçe onu yere bıraktığında Rachel’a saldırıp küçük, sivri dişleriyle bacaklarını ısıırıyordu. Rachel bu durum karşısında bir şey söylemeye cesaret edemiyordu. Köpek ısırınca, Kraliçe köpeğine dikkatli olmasını, canını yakmamasını söylüyordu. Köpeğiyle konuşurken komik ve tatlı bir ses kullanıyordu.

Kraliçe ve bakanları bir tür ittifaktan söz ederlerken, Rachel bacaklarını sallayarak oturdu. Dizlerini birbirine vurarak dert bebeğini düşünüyordu. Büyücü, Kraliçe’nin arkasında, sağda duruyor, yalnızca sorulduğunda tavsiyelerde bulunuyordu. Gümmüş rengi cüppesi içinde gösterişli görünüyordu. Rachel, Giller’a daha önce hiç bu kadar dikkat etmemişti. Giller, Kraliçe’nin önemli adamlarından biriydi yalnızca ve küçük süs köpeği gibi o da Kraliçe’nin yanından hiç ayrılmazdı. Rachel süs köpeğinden nasıl korkuyorsa, insanlar da büyücüden öyle korkuyordu. Rachel oturmuş büyücüyü izlerken onun bugüne kadar gördüğü en hoş adam olduğunu düşündü.

Giller yemek boyunca Rachel’ı görmezden gelerek bir kez olsun onun tarafına bakmadı. Rachel, Giller’ın dikkati ona çekip Prenses’i öfkelenlendirmek istemediğini anladı. Prenses Violet, Giller’m Rachel’a adının güzel olduğunu söylediğini bilse çok

sinirlenirdi. Kraliçenin uzun saçları oymalı sandalyesinden sarkıyor, önemli insanlarla konuşup başını sallarken bukleleri sallanıyordu.

Yemek sona erince hizmetkârlar içeri bir servis arabası getirdi. Servis arabasının üzerinde Rachel'in aşçıların karıştırdığını gördüğü kazan vardı. Kazanın içindeki içecek bir kepçeyle kadehlere dolduruldu ve bütün misafirlere dağıtıldı. Herkes, kadehteki içki çok önemliymiş gibi bir tavır takındı.

Kraliçe ayağa kalkarak kadehini havaya kaldırdı. Küçük köpeği diğer kolundaydı. "Lordlar ve Leydiler, doğruları görmemizi sağlayacak aydınlanma içeceğini sizlere sunuyorum. Bu, çok değerli bir içecektir. Aydınlanma fırsatı çok az insana verilir. İnsanlarımı refaha kavuşturmak, gerçeği ve Baba Rahl'ın yolunu görebilmek için bu içkiden birçok kez yararlandım. Lütfen hepsini için."

Konuklardan bazıları içmek için pek istekli görünmüyordu ama bu tereddütleri uzun sürmedi ve herkes kadehindekini bitirdi. Kraliçe herkes içtikten sonra kendi kadehini kafasına dikti ve yüzünde tuhaf bir ifadeyle yerine oturdu. Bir hizmetkâra doğru eğilerek kulağına bir şeyler fısıldadı. Rachel endişelenmeye başladı. Kraliçe kaşlarını çatmıştı. Kraliçe kaşlarını çatınca, insanlar başlarını kaybediyordu.

Uzun boylu aşçı gülümseyerek geldi. Kraliçe parmağını bükerek aşçıyı yanına çağırdı. Rachel adamın alnında biriken boncuk boncuk terleri mutfağın çok sıcak olmasına bağladı. Küçük kız, Kraliçe'nin solunda oturan Prenses'in hemen arkasında oturduğu için konuşulanları da duyabiliyordu.

"Bunun tadı değişmiş," dedi Kraliçe kötü sesiyle. Her zaman kötü sesiyle konuşmazdı ama konuştuğunda insanlar korkardı.

“Ah, majesteleri, doğrusunu söylemek gerekirse, yani sizin de söylediğiniz gibi, tadı farklı.” Kraliçe kaşlarını çatınca adamcağız daha da hızlı konuşmaya başladı. “Doğrusunu söylemek gerekirse, bu gece çok önemli bir yemek verdiğinizi biliyordum. Hiçbir aksilik çıkmasını istemediğinizi de biliyordum. Anlarsınız ya, herkesin aydınlanması ve görkeminizi görmesi için,” dedi biraz eğilerek ve bir sır verircesine sesini alçaltarak. “Aydınlanma içeceğini daha güçlü yapmaya karar verdim. Böylece herkes sözlerinizin haklılığını görecek. Majesteleri, sizi temin ederim ki içecek o kadar güçlü oldu ki aydınlanmamış hiç kimse kalmayacak.”

Biraz daha eğilip sesini daha da alçaltarak, “Hatta o kadar güçlü ki, içtikten sonra aydınlanmayıp size karşı çıkanlar hain bile olabilirler majesteleri,” dedi.

“Öyle mi?” diye fısıldadı Kraliçe şaşkınlıkla. “Ben de güçlü olduğumu fark ettim.”

“Çok zekice majesteleri, çok zekice. Çok ince bir damak zevkiniz var. Sizi kandıramayacağımı biliyordum.”

“Elbette. Çok güçlü olmadığından emin misin? Aydınlanmanın bütün bedenime yayıldığını şimdiden hissedebiliyorum.”

“Majesteleri,” dedi aşçıbaşı gözünü konuklara çevirerek, “burada hükümlerinizin söz konusu olduğundan, daha zayıf yapmaktan korktum.” Kaşlarını çatarak, “Hiçbir hain aramızda gezememeli,” diye ekledi.

Kraliçe en sonunda gülümseyerek başını salladı. “Sen akıllı ve sadık bir aşçısın. Bugünden itibaren, aydınlanma içeceğinin hazırlanması görevini sana veriyorum.”

“Teşekkür ederim, majesteleri.”

Aşçı birkaç kez yerlere kadar eğildikten sonra yemek salonundan ayrıldı. Rachel, adamın başının derde girmemesine sevinmişti.

“Lordlar ve Leydiler, bu gece özel bir ikramımız var. Bu gece, aşçıya aydınlanma içeceğini daha da güçlü hazırlamasını söyledim. Böylece kraliçesine sadık olan herkes Baba Rahl’ın yolunun bilgeliğini görebilecek.”

Bütün davetliler gülümseyip başlarını sallayarak memnuniyetlerini belirttiler. Bazıları aydınlanma içeceğinin şimdiden sezgilerini artırdığını söyledi.

“Eğlenmeniz için bu gece özel bir gösterimiz de var Lordlar ve Leydiler.” Parmaklarını şaklatarak, “Soytarıyı getirin,” dedi.

Muhafızlar içeri bir adam getirdiler ve odanın tam ortasında, Kraliçe’nin karşısında durmasını sağladılar. Bütün masalar ona dönüktü. İriyari ve güçlü görünümlü bir adamdı ama zincirlere bağlıydı. Kraliçe öne eğilerek söze başladı.

“Dostumuz Darken Rahl’la ittifak kurmanın halkımıza büyük kazançlar sağlayacağı ve bu ittifaktan hepimizin kârlı çıkacağı konusunda anlaştık. Bu ittifaktan en çok işçiler, köylüler ve yoksullar kazançlı çıkacak. Onları kâr, altın ve açgözlülükleri için sömürenlerin zulmünden kurtulacaklar. Bugünden itibaren bireysel çıkarlar için değil, toplumun refahı için el ele çalışacağız.” Kraliçe kaşlarını çattı. “Bu salonda bulunan bütün bilgisiz Lordlara ve Leydilere söyler misin?” dedi eliyle çevresini işaret ederek. “Nasıl oluyor da sen onlardan daha akıllısın ve diğer insanlar için çalışacağın yerde neden kendin için çalışacaksın?”

Adamın yüzünde öfkeli bir ifade vardı. Rachel, başı derde girmeden önce adamın bu ifadesini değiştirmesini diliyordu.

“Toplumun refahıymış!” dedi adam, zincirli eliyle Kraliçe’nin yaptığı gibi odayı işaret ederek. “Buna toplumun refahı mı di-

yorsunuz? Buradaki şık görünümlü insanlar, lezzetli yemeklerin ve sıcacık ateşin keyfini çıkarıyor. Benim çocuklarımsa bu geceyi aç geçirecek çünkü ekinlerimizin çoğu toplumun refahı için çalışmak zahmetine katlanmayıp benim emeğimi yemek isteyenler tarafından elimizden alındı.”

İnsanlar kahkahalarla güldü.

“Ekinlerin daha iyi yetişiyor diye onlardan yiyeceğini esirgeyeceksin demek?” dedi Kraliçe. “Sen bencil bir adamsın.”

“Toprağa tohum atsalar, ekinleri daha iyi yetiştirdi.”

“Diğer vatandaşları hiç umursamadığın için onları açlığa mahkûm edeceksin, öyle mi?”

“Benim ailem açlık çekiyor! Başkalarını, Darken Rahl’ın ordusunu beslemek için! Ekinimle ne yapacağınızı, emeğimi aranızda nasıl paylaşacağınızı tartışmaktan başka hiçbir şey yapmayan siz Lordları ve Leydileri beslemek için ailem açlık çekiyor.”

Rachel bütün kalbiyle adamın susmasını istiyordu. Yoksa başını kaybedecekti. Ama davetliler ve Kraliçe, adamı çok gülünç bulmuştu.

“Ailem soğuktan donuyor,” dedi adam. Yüzünde daha da öfkeli bir ifade vardı. “Çünkü ateş yakmamıza izin verilmiyor.” Şöminelerden birkaçını işaret etti. “Ama hepimizin eşit olduğunu söyleyen insanları ısıtmak için burada ateş var. Eşit olacağımızı söyleyen ve ürünümü paylaşmaktan başka bir iş yapmayan insanların karnının tok olması, rahatça ısınması ve sırtlarında güzel elbiselerinin olması tuhaf değil mi? Ama benim ailem aç ve üşüyor.”

Herkes güldü. Rachel gülmedi. Açlığın ve üşümenin ne olduğunu biliyordu.

“Lordlar ve Leydiler,” dedi Kraliçe kıkırdayarak, “size eğlence vaat etmemiş miydim? Aydınlanma içeceği, bu adamın aslında ne kadar bencil bir soytarı olduğunu gösteriyor. Düşünsenize, başkaları açlık çekerken kazanç sağlamanın doğru olduğunu düşünüyor. Kendi kazancını her şeyin üstünde tutarak açgözlülüğü yüzünden açları öldürüyor.”

Kraliçe’yle birlikte herkes güldü.

Kraliçe yumruğunu masaya indirdi. Tabaklar havaya fırladı ve birkaç kadeh devrildi. Beyaz masa örtüsüne kırmızı bir leke yayıldı. Adama havlayan köpek dışında herkes sustu. “Halkın Barış Ordusu, kanımızı emen bu insan kılığındaki sülüklerden kurtulmamıza yardım etmeye gelince bu açgözlülük sona erecek!” Kraliçenin yuvarlak yüzü masadaki leke kadar kırmızıydı.

Herkes tezahürat yapıp uzun bir süre alkışladı. Kraliçe yerine oturup en sonunda gülümsedi.

Adamın yüzü de Kraliçe’nin yüzü kadar kızarmıştı. “Bütün çiftçiler ve kasabadaki bütün işçiler toplumun refahı için çalışıyor olmasına rağmen, artık yiyeceğin yetmemesi ne tuhaf!”

Kraliçe ayağa fırladı. “Elbette!” diye bağırdı. “Hepsi de senin gibi açgözlü insanlar yüzünden!” Yüzünün kızarıklığı azalana kadar birkaç kez derin derin nefes aldıktan sonra Prenses Violet’e döndü. “Sevgili Violet, devlet meselelerini er ya da geç öğreneceksin. Halkımızın çıkarlarına nasıl hizmet edeceğini öğrenmelisin. Bu yüzden, bu meselenin çözümünü sana bırakıyorum. Böylece deneyim kazanırsın. Halkımıza ihanet eden bu haine neyi uygun görüyorsun? Sen seç hayatım. İsteğin hemen yerine gelecek.”

Prenses Violet ayağa kalktı. Gülümseyerek çevresindekilere baktı. Prenses zincirlere mahkûm iriyarı adama bakabilmek için masaya tutunup öne eğilerek, “Ben derim ki kellesini uçuralım!” diye bağırdı.

Herkes tezahürat edip bir kez daha alkışladı. Muhafızlar adamı sürüklerken adam onlara Rachel'in anlayamadığı sözler haykırdı. Rachel, adam ve ailesi için üzülmüştü.

Kalabalık, bir süre daha konuştuktan sonra hep birlikte idamı seyretmeye karar verdi. Kraliçe salondan ayrıldı. Prenses Violet, Rachel'a dönüp de idama gitme zamanının geldiğini söyleyince, Rachel ellerini iki yanında yumruk yapıp ayağa kalktı.

"Gerçekten de çok kötüsünüz. O adamın kellesini kesmelerini söylediğiniz için gerçekten kötüsünüz."

Prenses ellerini beline koyarak, "Ya demek öyle? Bu geceyi dışarıda geçirebilirsin!" dedi.

"Ama Prenses Violet, bu gece dışarısı çok soğuk!"

"O halde dışarıda donarken, benimle bu ses tonunda nasıl konuşabildiğini düşün! Bir daha böyle konuşmaman gerektiğini hatırlaman için yarın ve ondan sonraki gece de dışarıda kalacaksın!" Yüzünde çirkin bir ifade vardı. Tıpkı Kraliçe'nin ara sıra takındığı çirkin ifadeyi andırıyordu. "Bu sana biraz saygılı olmayı öğretir."

Rachel ağzını açıp başka bir şey söyleyecekti ki dert bebeğini ve dışarı çıkmak istediğini hatırladı. Prenses kapıya giden üstü kemerli geçidi işaret etti.

"Git! Hemen şimdi! Sana akşam yemeği de yok!" Ayağını yere vurdu.

Rachel üzgün numarası yaparak bakışlarını yere çevirdi. "Emredersiniz, Prenses Violet," dedi ve dizlerini kırarak selam verdi.

Başını eğerek kemerli geçitten ve yüksek duvarlarında goblenlerin asıldığı büyük salondan geçti. Goblenlere bakmayı çok seviyordu ama Prenses'in onu izlemesi ihtimaline karşı, resimlerin önünden bu kez başını eğerek geçti. Dışarı atılmaktan

mutlusuzmuş gibi görünmeliydi. Parlak göğüs zırhları giymiş silahlı muhafızlar tek kelime etmeden büyük, yüksek demir kapıları onun için açtılar. Rachel girerken ya da çıkarken onunla konuşmazlardı. Küçük kızın, Prenses'in oyun arkadaşı, yani önemsiz biri olduğunu biliyorlardı.

Rachel dışarı çıkınca, birilerinin kendisini izleyebileceğini düşünerek yavaş yavaş yürüdü. Çıplak ayaklarının bastığı taşlar buz gibiydi. Ellerini koltuk altlarına sokarak geniş basamaklardan dikkatle aşağı indi. Aşağıdaki taş yola düşmemek için basamakları teker teker iniyordu. Dışarıda daha çok nöbetçi vardı ama kimse ona dikkat etmedi. Onu sürekli görüyorlardı. Bahçelere yaklaştığında adımlarını sıklaştırdı.

Ana bahçeye giden patikaya çıktığında, muhafızlar arkalarını dönene kadar bekledi. Dert bebeği, Giller'in söylediği yerdeydi. Ateş çubuğunu cebine koydu. Arkasına sıkıştırmadan önce bebeğe bir an sımsıkı sarılıp sessiz olmasını fısıldadı. Bebeğine Prenses Violet'in, adamın kellesinin kesilmesi emrini vererek ne kadar kötü davrandığını anlatmak için sabırsızlanıyordu. Karanlıkta çevresine bakındı.

Onu izleyen hiç kimse yoktu. Bebeği aldığını gören olmamıştı. Dış surlarda daha çok sayıda asker vardı. Kraliçenin muhafızlarıysa kapıda zırhlarının içinde dimdik ayakta duruyordu. Zırhlarının üzerine şık üniformalarını, Kraliçe'nin arması olan siyah kurt başı desenli kolsuz, kırmızı tuniklerini giymişlerdi. İki muhafız ağır demir kolu kaldırıp gıcirtılı kapıyı açarken ona bakmadı bile. Demir sürgünün kapandığını duyunca, Rachel dönüp muhafızların sırtına baktı. En sonunda gülümseyerek koşmaya başladı. Önünde uzun bir yol vardı.

Yüksek bir kulede, karanlık gözler küçük kızın gidişini izliyordu. Sivri dişler arasından kaçan bir tutam nefes gibi, en ufak bir şüphe ya da merak uyandırmadan kalabalık muhafızların

arasından sıyrılıp kararlı orduları dışarıda ve hainleri içeride tutan demir kapılardan çıkışını, yüzlerce düşmanın can verdiği ama yine de almayı başaramadığı köprüden geçip yalınayak ve korumasız bir halde tarlalardan ormandaki gizli yerine gidişini izledi.

Zedd öfkeyle soğuk metal levhaya vurduğunda büyük, taştan kapı gıcırdarak yavaşça kapandı. Yerde yatan D'Haralı muhafızların üzerinden atlayarak alçak duvara doğru yürüdü. Tanıdık düz taşa tutunup aşağıda uyuyan şehre baktı.

Dağın yamacındaki bu yüksek duvardan şehir yeterince huzurlu görünüyordu. Ama karanlık sokaklardan gizlice sıvışmadan önce her yerde askerler görmüştü. Bu askerlerin orada olması her iki taraftan da birçok cana mal olmuştu.

Ama en kötüsü bu değildi.

Darken Rahl buraya gelmiş olmalıydı. Zedd yumruğunu taşa indirdi. Onu Darken Rahl almış olmalıydı.

Dayanmış olması gereken karmaşık koruma ağları dayanamamıştı. Zedd çok uzun süre uzak kalmıştı. Aptal gibi davranmıştı.

“Hiçbir şey kolay değildir,” diye fısıldadı büyücü.

İKİNCİ BÖLÜM

“Kahlan, Çamur Adamların köyünde o adam Rahl’ın kırmızı bir şeytana bindiğini söylemişti. Sence ne demek istiyordu?”

Savidlin ve avcılarıyla birlikte vadide üç gün yol aldıktan sonra üzgün köy büyüğüyle vedalaşmışlar ve Siddin’i bulabilmek için ellerinden geleni yapacaklarına söz vermişlerdi. Geçen hafta boyunca dağlara tırmanıp Rang’Shada içlerine doğru ilerlemişlerdi. Kahlan, kayalık sıradağların Orta Diyar’ın kuzeydoğusuna kadar uzandığını söylemişti. Bu dağlar, ıssız Agaden Geçidi’ni saklıyordu. Geçidi dikenli bir taç gibi çevreleyen sarp kayalar, dostu da düşmanı da uzak tutuyordu.

“Bilmiyor musun?” Kahlan şaşırmış görünüyordu.

Richard hayır dercesine başını sallayınca, Kahlan dinlenmek için alçak bir kayaya çöktü. Richard yorgunluktan inleyerek çantasını bıraktı. Yere yığılıp sırtını bir kayaya yaslayarak gerindi. Kahlan, yüzündeki siyah beyaz çamur temizlendiğinden beri, gözüne daha farklı görünüyordu. Richard, geçen üç gün içinde onun çamurlu haline alışmıştı.

“Peki neydi o?” diye sordu tekrar.

“Bir ejderha.”

“Bir ejderha mı? Orta Diyar’da ejderhalar mı var? Böyle şeylerin gerçek olmadığını sanırdım!”

“Ejderhalar gerçektir,” dedi Kahlan kaşlarını çatarak. “Bildiğini sanıyordum.” Richard başını sallamakla yetindi. “Batı Diyar’da büyü olmadığı için bilemezdin sanırım. Ejderhalar büyüdür. Sanırım büyü yardımıyla uçuyorlar.”

“Ejderhaların yalnızca birer efsane, masal olduğunu sanıyordum.” Baş parmağıyla işaret parmağının arasındaki çakıl taşını hafifçe ileri fırlattı ve taşın büyük bir kaya parçasına çarpıp sekmesini izledi.

“Duyduğun belki de insanların eski anlardır. Her neyse, ejderhalar yeterince gerçek.” Saçlarını kaldırarak ensesini serinletmeye çalıştı. Gözlerini kapadı ve anlatmaya başladı. “Ejderhaların değişik türleri vardır. Gri, yeşil, kırmızı ve az rastlanan birkaç tür daha. Gri ejderhalar en küçükleridir. Oldukça çekingen olurlar. Yeşil ejderhalar daha büyüktür. En zekileri ve en büyükleri, kırmızı ejderhalardır. Orta Diyar’da bazı insanlar, gri ejderhaları avlanmada ya da ev hayvanı olarak kullanır. Hiç kimse yeşil ejderha beslemez, çabuk sinirlenirler ve tehlikeli olabilirler.” Gözlerini açtı, başını eğerek Richard’a baktı. “Kırmızı ejderhalar hepsinden farklıdır. Göz açıp kapayana kadar insanı kızartıp yiyebilirler. Üstelik çok zekidirler.”

“İnsanları mı yiyorlar?” Richard avucunu gözlerine bastırıp inledi.

“Yalnızca yeterince aç ya da öfkeli olduklarında. Onlar için kuş yeminden farkımız yok.” Richard ellerini çekip gözlerini açtığı anda, Kahlan’ın bakışlarıyla karşılaştı. “Benim anlamadığım, Rahl’ın kırmızı bir ejderhanın üzerinde ne işi olduğu.”

Richard, Kahlan'la karşılaşmadan önce Yukarı Ven Ormanı'nda gördüğü havada uçan kırmızı yarattığı hatırladı. Büyük kayaya bir çakıl taşı daha fırlattı. "Uzak yerlere böyle gidiyor olmalı."

Kahlan başını yavaşça salladı. "Hayır, kırmızı bir ejderhanın böyle bir şeye nasıl boyun eğdiğini anlamadığımı söylemeye çalışıyorum. Özgürlüklerine düşkün yaratıklardır. İnsanların işine karışmazlar. Boyun eğmektense ölmeyi tercih ederler. İnan bana, özgürlüklerini korumak için ellerinden geleni yaparlar. Az önce de söylediğim gibi, ejderhalar büyüdür, hatta D'Hara'daki düşmanımıza bile ciddi bir rakip olabilirler. Rahl sahip olduğu bir büyüyle onları tehdit etmiş olsa bile, bu onları etkilemez. Ejderhalar yönetilmektense ölmeyi tercih ederler. Öldürene ya da öldürülene kadar mücadele ederler." Richard'a biraz yaklaştı ve sesini alçaltarak, "Rahl'ın kırmızı bir ejderhanın üzerinde olması çok tuhaf. Birinin kırmızı bir ejderhaya hükmetmesi inanılır gibi değil," dedi.

Richard'a bir süre baktıktan sonra doğrulup kayanın üzerini kaplayan yosunla oynadı.

"Ejderhalar bizim için bir tehdit mi?" Richard, bir ejderhanın tehlikeli olup olmadığını sorduğu için kendini bir aptal gibi hissediyordu.

"Pek değil. Kırmızı ejderhaları yalnızca birkaç kez yakından gördüm. Bir keresinde yolda yürüyordum, süzülerek sağ tarafımdaki tarlaya doğru alçaldı ve iki ineği yakaladığı gibi havalandı. Öfkeli bir kırmızı ejderhayla karşılaştaydık o zaman başımız dertte olurdu işte ama böyle bir durum pek mümkün değil."

"Kırmızı bir ejderhayla çoktan karşılaştık," diye hatırlattı Richard alçak sesle, "üstelik başımıza büyük dertler açtı."

Kahlan cevap vermedi. Yüzünden anlaşıldığı kadarıyla Çamur Adamların köyünde olanlar, Richard'ı olduğu kadar onu da üzmüştü.

“Şükürler olsun, sizi buldum!” diye seslendi yabancı bir ses.

İkisi de irkildi. Richard bir eli kılıcında ayağa fırlarken, Kahlan muhtemel tehlikeye karşı yarı çömelmiş bir halde bekledi.

“Oturun, oturun,” diye işaret etti onlara yaklaşan yaşlı adam. “Sizi korkutmak istemedim!” Gülerken beyaz sakalları titriyordu. “Adım Yaşlı John. Sizi arıyordum. Oturun, oturun.”

Yaşlı adamın koyu kahverengi cüppesinin altındaki yuvarlak ve geniş göbeği kahkahasıyla titredi. Beyaz saçları ortadan düzgünce ayrılmıştı. Uzun, kıvrıkcık kaşları ve sarkık göz kapakları, kahverengi gözlerini gölgeliyordu. Oturmalarını beklerken geniş ve yuvarlak yüzü kocaman bir gülümsemeyle kırışmıştı. Kahlan temkinli bir biçimde yerini aldı. Richard ise az önce sırtını yasladığı kayaya yavaşça oturdu. Bir eli kılıcında bekliyordu.

“Sizi arıyordum da ne demek?” diye sordu Richard dostça denemeyecek bir ses tonuyla.

“Yaşlı dostum, büyücü, sizi aramam için beni gönderdi.”

Richard hemen ayağa fırladı. “Zedd! Seni Zedd mi gönderdi?”

Yaşlı John göbeğini tutarak bir kahkaha attı. “Kaç tane yaşlı büyücü tanıyorsun evlat? Elbette beni yaşlı Zedd gönderdi.” İhtiyar adam kısık gözlerle ikisini süzerken sakalını çekiştirdi. “Yapacak önemli işleri vardı ama şimdi size ihtiyacı var. Yanında olmanız gerek. Hem de şimdi. Bu yüzden bana geldi ve sizi aramamı istedi. Yapacak daha iyi bir işim olmadığından, ona tamam dedim. Sizi nerede bulacağımı bana o söyledi. Görünüşe bakılırsa, her zamanki gibi haklı çıktı.”

Richard bu sözler üzerine gülümsedi. “Durumu nasıl? Nerede? Bizi neden istiyor?”

Yaşlı John sakalını sertçe çekiştirerek başını salladı ve gülümsedi. “Senin çok soru sorduğunu söylemişti. Zedd’in durumu iyi. Ama sizi neden istediğini bilmiyorum. Yaşlı Zedd’in acelesi varsa, ona nedenini soramazsınız. Yalnızca söylediğini yaparsınız. Ben de öyle yaptım. İşte buradayım.”

“Nerede? Ne kadar uzaklıkta?” Richard, Zedd’i tekrar göreceği için heyecanlanıyordu.

Yaşlı John çenesini kaşıyıp onlara doğru eğildi. “Duruma göre değişir. Burada oturup daha ne kadar çene çalmayı planlıyorsunuz?”

Richard yorgunluğunu unutarak sırttı ve çantasını sırtlandı. Kayalık patikadan yukarı çıkarak Yaşlı John’u takip ederlerken, Kahlan kendine özgü bir biçimde dudakları sımsıkı kapalı olduğu halde gülümsedi. Richard, Kahlan’ın arkasındaydı. Böylece etraftaki ağaçları görebilecekti. Kahlan ona cadı kadından uzakta olmadıklarını söylemişti.

Richard, Zedd’i tekrar görmek için sabırsızlanıyordu. Yaşlı dostu için ne kadar çok endişelendiğini daha önce fark etmemişti. Adie’nin ona iyi bakacağını biliyordu ama yaşlı kadın onun iyileşeceğine dair hiçbir söz vermemişti. Bunun, Chase’in de iyileştiği anlamına gelmesini umuyordu. Zedd’i tekrar göreceği için mutluluktan uçacak gibi hissediyordu kendini. Ona anlatacak ve soracak o kadar çok şeyi vardı ki. Aklından binbir düşünce geçti.

“Demek durumu iyi?” diye seslendi Richard, önde giden Yaşlı John’a. “İyileşmiş mi? Kilo kaybetmemiş, değil mi? Zedd kilo kaybetmeye gelemmez.”

“Hayır,” dedi Yaşlı John gülerek, yürürken arkasını bile dönmeden, “her zamanki gibi görünüyor.”

“Umarım senin kilerine dadanmamıştır.”

“Endişelenme evlat. Sıska bir büyücü ne kadar yemek yiyebilir ki?”

Richard kendi kendine gülümsedi. Zedd’in durumu iyi olabilirdi ama tamamen iyileşmiş olamazdı. Yoksa Yaşlı John’a yiyecek bir lokma yemek bırakmazdı.

Adama ayak uydurmak için hızla ilerleyerek geçen birkaç saatten sonra orman daha da gürleşt ve karardı. Ağaçlar irileşip sıklaşt. Kayalık patikada hızlı yürümek çok güçtü. Yeşil karanlığın derinliklerinden tuhaf kuşların sesleri yankılanıyordu. Üçlü, patikada çatal biçiminde bir yol ayırmasına ulaştı. Yaşlı John hiç tereddütsüz sağa saptı. Kahlan onu izledi. Richard kararsızca durdu, onu huzursuz eden bir şey vardı. Neden huzursuz olduğunu bir türlü açıklayamıyordu çünkü her defasında aklına Zedd geliyordu. Kahlan onun durduğunu görüp yanına döndü.

“Cadı kadına nereden gidiliyor?” diye sordu Richard.

“Soldan,” diye cevap verdi Kahlan. Yaşlı adam sağa saptığı için rahatlamıştı. Baş parmağını sırtındaki çantanın kayışına geçirdi ve çenesiyle Richard’ın, ağaçların dallarının üzerinden görebildiği sivri ve çıplak tepeleri işaret etti. “Şunlar, Agaden Geçidi’ni çevreleyen dağlardan bazıları.” Karlarla kaplı zirveleri güneşte parlayan dağlar geçit vermez görünüyor, gerçekten de dikenden bir tacı andırıyorlardı.

Richard soldaki patikadan aşağı baktı. Görünüşe bakılırsa, az kullanılan bir yoldu. Sık ormanın içinde gözden kayboluyordu. Yaşlı John durdu ve elleri kalçasında onlara döndü.

“Geliyor musunuz?”

Richard soldaki patikadan aşağı tekrar baktı. Son kutuyu Rahl’dan önce ele geçirmeleri gerekiyordu. Zedd’in onlara ihtiyacı olsa bile, kutunun nerede olduğunu bulmaları gerekiyordu. Öncelik kutuyu bulmaktı.

“Sence Zedd bekleyebilir mi?”

Yaşlı John omzunu silkerek sakalını çekiştirdi. “Bilmiyorum. Ama önemli olmasaydı beni göndermezdi. Sana kalmış evlat. Ama Zedd bu tarafta.”

Richard bu kararı vermek zorunda olmaktan hoşlanmıyordu. Keşke Zedd’in bekleyip bekleyemeyeceğini, ne istediğini bilebilseydi. Keşkeleri bırak da düşünmeye bak, dedi kendi kendine.

Yaşlı adama kaşlarını çatarak, “Ne kadar uzakta?” diye sordu.

Yaşlı John ağaçların arasında kalan öğleden sonra güneşine bakarak sakalıyla oynadı. “Erken mola vermez ve geç saate kadar uyumazsak, yarın öğleden sonra orada oluruz.” Bir cevap bekleyerek Richard’a baktı.

Kahlan hiçbir şey söylemedi ama Richard onun ne düşündüğünü biliyordu. Kahlan’a kalsa, Shota’nın yakınında hiçbir yere gitmezdi. İlk önce Zedd’e gitseler bile Shota o kadar uzakta kalmıyordu. Geri dönmeleri her zaman için mümkündü. Belki de Zedd kutunun yerini biliyordu, belki onu ele geçirmişti bile ve Agaden Geçidi’ne gitmelerine gerek kalmayacaktı. Zedd’in peşinden gitmek daha akıllıca olacaktı. Kahlan da böyle söyleyecekti.

“Haklısın,” dedi Richard, Kahlan’a.

Kahlan’ın aklı karıştı. “Ben hiçbir şey söylemedim ki.”

Richard sırtarak, “Ne düşündüğünü işitebildim. Haklısın. Yaşlı John’la gideceğiz,” dedi.

“Bu kadar yüksek sesle düşündüğümü bilmiyordum,” diye mırıldandı Kahlan.

“Hiç durmazsak, yarın sabah olmadan oraya varırız,” diye seslendi İzci, Yaşlı John’a.

“Ben yaşlı bir adamım,” diye şikâyet etti Yaşlı John iç geçirerek. “Ama ne kadar tedirgin olduğumu biliyorum. Zedd’in sana

ne kadar ihtiyacı olduğunu da biliyorum.” Parmağını Richard’a doğru sallayarak, “Beni seninle ilgili uyardığında, Zedd’i dinlemeliydim,” dedi.

Richard biraz gülümseyip Kahlan’ın önünden yürümesine izin verdi. Kahlan yola çoktan koyulmuş olan yaşlı adama yetişmek için hızlı adımlarla ilerledi. Richard dalgın dalgın Kahlan’ın, ağzına yüzüne yapışan örümcek ağlarını temizlemesini izliyordu. Onu rahatsız eden bir şey vardı, ters giden bir şey. Zihnini neyin kurcaladığını bilmeyi çok isterdi. Bir süre düşünmeye çalıştı ama tek düşünebildiği Zedd’di. Onu tekrar görmeyi ne kadar çok istediğini ve onunla konuşabilmek için daha fazla bekleyemeyeceğini düşünüyordu. İzlendiği hissine kapıldıysa da fazla üzerinde durmadı.

“En çok, erkek kardeşimi özlüyorum,” dedi küçük kız, oyuncak bebeğine. “Onun öldüğünü söylediler,” diye itiraf etti yavaşça.

Rachel günün büyük bir bölümünü oyuncak bebeğine dertlerini anlatarak geçirmişti. Her derdini anlatıyordu. Gözleri yaşardığında, bebeği onu sevdiğini söylüyordu. Bu kendini iyi hissetmesini sağlıyordu. Bazen bebek onu güldürüyordu.

Rachel ateşe küçük bir dal daha attı. Isınabilmek ve aydınlıkta oturabilmek çok güzeldi. Ama Giller’ın söylediği gibi, ateşi küçük tutuyordu. Ateş, ormanda, özellikle geceleri, korkmasına engel oluyordu. Ormanda ödünü koparan, hatta onu ağlatan sesler işittiği oluyordu. Ama ormanda tek başına kalmak bile sandığı kilitlenmekten çok daha iyiydi.

“Bu anlattıklarım sana sözünü ettiğim yerde yaşarken başıma gelmişti. Diğer çocuklarla birlikte yaşarken, Kraliçe gelip beni

seçmeden önce. Orada yaşamayı Prenses’le birlikte yaşamaktan daha çok seviyordum. Bana orada çok iyi davranıyorlardı.” Dinleyip dinlemediğini anlamak için bebeğine baktı. “Ara sıra uğrayan, Brophy adında bir adam vardı. İnsanlar onun hakkında kötü şeyler söylüyordu ama o, biz çocuklara karşı çok iyiydi. Giller gibi iyi kalpli bir insandı. O da bana bir bebek vermişti ama kalede yaşamaya gittiğim zaman Kraliçe bebeğimi yanıma almama izin vermedi. Umrunda bile olmamıştı çünkü kardeşimi kaybettiğim için çok üzgündüm. Bazı insanların onun öldürüldüğünü söylediklerini duymuştum. İnsanlar, çocukları neden öldürür?”

Bebek yalnızca gülümseyince karşılık olarak Rachel da gülümsedi.

Kraliçenin kilit altında tuttuğu yeni çocuğu düşündü. Komik bir konuşması ve komik bir görünüşü vardı ama varlığı, ona erkek kardeşini hatırlatıyordu çünkü çocuğun çok korkmuş bir hali vardı. Erkek kardeşi de sürekli korkardı. Rachel, kardeşinin korktuğunu hemen anlardı çünkü her korktuğunda, olduğu yerde kıpırdanıp kıvranmaya başlardı. Yeni çocuk için çok üzülüyordu. Ona yardım edebilmek için önemli biri olmak isterdi.

Rachel ısınabilmek için ellerini bir süre ateşe doğru uzattı, sonra bir elini cebine götürdü. Karnı acıkmıştı. Yemek için yalnızca bir avuç dut toplayabilmişti. İçlerinden büyük bir tane seçip bebeğine ikram etti. Bebek o kadar da aç görünmediği için kendi yedi. Bir avuç dolusu dutu tek başına yedikten sonra karnı hâlâ doymamıştı ama daha fazla dut aramak istemiyordu. Dut topladığı yer yakında değildi. Hava kararıyordu. Hava karardığında ormanda olmak istemiyordu. Konak çamının içinde bebeğiyle birlikte olmak istiyordu. Sıcacık ateşin ve ışığın karşısında olmak istiyordu.

“Belki de Kraliçe istediği o ittifak denen şeye sahip olursa daha iyi bir insan olur. Hiç durmadan nasıl bir ittifak istediğini anlatıp duruyor. Belki de o zaman daha iyi kalpli bir insan olur ve insanların başını kesmekten vazgeçer. Prenses, idam törenlerine onunla birlikte gitmem için beni zorluyor ama izlemeyi sevmediğim için ben gözlerimi kapıyorum. Artık Prenses Violet bile insanların başının kesilmesini emrediyor. Her geçen gün daha da kötü bir insan oluyor. Korkarım yakında benim de kafamın kesilmesini isteyecek. Keşke kaçabilseydim.” Bebeğine baktı. “Keşke kaçabilsem ve asla geri dönmeysem. Seni de yanıma alırdım.”

Bebek gülümsedi. “Seni seviyorum Rachel.”

Küçük kız bebeğini kaldırıp ona uzun uzun sarıldıktan sonra başından öptü.

“Ama kaçarsak Prenses Violet beni bulmak için peşimizden muhafızlar gönderir ve seni ateşe atar. Senin ateşe atılmanı istemiyorum. Seni seviyorum.”

“Seni seviyorum Rachel.”

Rachel bebeğine sımsıkı sarılarak saman yığınının altına girdi. Yarın geri dönmesi gerekecekti ve Prenses ona yine kötü davranacaktı. Geri döndüğünde bebeğini yanına alamayacağını biliyordu, alırsa bebeği ateşe atılırdı.

“Bugüne kadar sahip olduğum en iyi arkadaşımın. Sen ve Giller.”

“Seni seviyorum Rachel.”

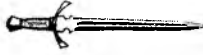
Rachel, tek başına bıraktığında bebeğine neler olacağı konusunda endişelenmeye başlamıştı. Bebeği yalnız kalacaktı. Ya Prenses onu bir daha asla geri göndermezse? Ya Prenses bir yolunu bulup onun dışarı gönderilmek istediğini öğrenir ve ona eziyet etmek için kaleden çıkmasına izin vermezse?

Rachel ağacın karanlık dallarına yansıyan alevlerin titrek ışığına baktı. “Ne yapmam gerektiğini biliyor musun?” diye sordu bebeğe.

“Giller’a yardım et,” dedi bebek.

Rachel dirseğine yaslanarak bebeğe şöyle bir baktı. “Giller’a yardım mı edeyim?”

Bebek başını salladı. “Giller’a yardım et.”

Batan güneşin son ışıkları yerdeki yaprak örtüsüne vuruyor, karanlık ve gür ağaçların arasında kalan patikayı aydınlatıyordu. Richard, Kahlan’ın rengârenk yaprakların altında kalan taşlara sürten çizmelerinin sesini işitebiliyordu. Havada hafif bir çürüme kokusu vardı. Dallarından kopan yapraklar, rüzgârla ağaç diplerine savrularak çürümeye başlamıştı.

Havanın serinlemesine rağmen ikisi de pelerinlerini giymemişti. Yaşlı John’un hızına ayak uydurmaya çalışmaktan soğuğu hissetmiyorlardı. Richard, Zedd’i düşünmeye çalışıyor ama adama yetişmek için koşarken düşünceleri bölünüyordu. Nefesinin kesildiğini fark edince Zedd’i bir yana bıraktı. Ama aklından çıkmayan bir düşünce vardı: Bir şeyler ters gidiyordu.

En sonunda, neden huzursuz olduğunu buldu. Yaşlı bir adam nasıl oluyor da onları peşinden koşturup aynı zamanda bu kadar rahat ve hiç yorulmamış görünebiliyordu? Richard hasta olup olmadığını ya da ateşinin çıkıp çıkmadığını anlamak için elini alnına götürdü. Sıcak basmıştı. Belki de iyi değildi. Belki de hastalanmıştı. Günlerce doğru düzgün dinlenmeden ilerlemişler ama bu kadar zorlanmamışlardı. Hayır iyiydi, yalnızca yorulmuştu.

Bir süre, önde yürüyen Kahlan'ı seyretti. Kahlan da adama ayak uydurmakta güçlük çekiyordu. Yüzüne yapışan bir başka örümcek ağını daha temizleyerek hızını arttırdı. Richard onun da soluk soluğa kaldığını görebiliyordu. Bilmediği bir nedenden ötürü Richard'ın huzursuzluğu, yerini kötü bir şeyler olacağı hissine bıraktı.

Sol taraftaki ağaçların arasında onlarla birlikte ilerleyen bir karartı fark etti. Yalnızca küçük bir hayvan, diye düşündü. Ama yerde sekerek ilerleyen ve uzun kolları olan bir canlıya benziyordu. Sonra gözden kayboldu. Richard'ın ağzı kurumuştı. Hayal görüyor olmalıyım, diye düşündü.

Bütün dikkatini Yaşlı John'a verdi. Patikanın bazı yerleri geniş, bazı yerleriyse dalların iç içe gireceği kadar dardı. Kahlan ve Richard bu dar yerlerden geçerken ya dallara sürtünüyor ya da onları yollarından çekiyorlardı. Ama yaşlı adam öyle yapmıyordu. Pelerinine sıkıca sarınmış, patikanın ortasından hiçbir dala dokunmadan ilerliyordu.

Richard'ın gözüne, Kahlan'ın önündeki yola gerili, batan güneşin son ışıkları altında altın sarısı renginde parlayan bir örümcek ağı çarptı. Kahlan üzerinden geçerken, ağ kızın bacağının üst kısmına yapıştı.

Richard, yüzündeki terin bir anda buz kestiğini hissetti.

Nasıl olmuş da Yaşlı John ağa takılmamıştı?

Başını kaldırdığında yola uzanan bir dal gördü. Yaşlı adam dalın çevresinden dolandı. Ama dalın ucu, sanki dumanın içinden geçercesine yaşlı adamın kolundan geçti.

Solukları iyice hızlanan Richard, Kahlan'ın yumuşak toprakta bıraktığı ayak izlerine baktı. Yaşlı John'un ayak izi yoktu.

Richard, sol elini yıldırım hızıyla uzatıp Kahlan'ı gömleğinden yakaladığı gibi arkasına aldı. Kahlan şaşkınlıkla çığlık atarken Richard onu geriye itti ve sağ eliyle kılıcını çekti.

Yaşlı John durdu. Kılıcın çınlamasını duyunca onlara döndü.

"Ne oldu evlat? Bir şey mi gördün?" Sesi bir yılanın tıslamasını andırıyordu.

"Evet." Richard kılıcı iki eliyle tutarken, savunma pozisyonuna geçti, göğsü hızla inip kalkıyordu. Öfkesinin, korkusunu bastırdığını hissedebiliyordu. "Nasıl oluyor da örümcek ağlarını bozmuyor ya da ayak izi bırakmıyorsun?"

Yaşlı John kurnaz bir biçimde gülümseyip Richard'ı süzdü. "Bir büyücünün eski bir dostunun özel yetenekleri olacağı aklına hiç gelmedi mi?"

"Olabilir," dedi Richard gözleriyle sağı solu yoklayarak. "Ama söylesene Yaşlı John, eski dostunun adın ne?"

"Tabii ki Zedd." Kaşlarını çatarak, "Eski dostum olmasa nereden bilecektim?" dedi. Pelerinini sıkıca kendine bastırıyordu. Başı, omuzlarına çökmüştü.

"Adının Zedd olduğunu sana aptal gibi söyleyen bendim. Şimdi bana eski dostunun soyadını söyle."

Yaşlı John, karanlık bir ifadeyle onu izlerken, gözleri yavaşça hareket ederek rakibini tartıyordu. Gözleri bir hayvanın gözüydü.

Yaşlı adam, Richard'ı ürküten bir gürelemeyle arkasını dönerek pelerinini açtı. Arkasına dönene kadar geçen sürede, eski cüssesinin iki katına çıkmıştı.

Bu olanlar bir kâbus gibiydi. Az önce yaşlı bir adamın durduğu yerde şimdi kürkü, pençeleri ve sivri dişleri olan bir yaratık duruyordu.

Hırlayan ve çenesi açılıp kapanan bir yaratık.

Richard başını kaldırıp canavarın kocaman ağzını görünce soluğunu tuttu. Yaratık gürleyerek ileri doğru uzun bir adım attı. Richard üç adım geriledi. Kılıcını o kadar sıkı kavradı ki canı yandı. Canavarın vahşi ve öfke dolu haykırışı ormanda gürledi. Her bağırışında ağzı biraz daha açılıyor, çukura kaçmış kırmızı gözleri parlıyordu. İri dişlerini gösterdi ve Richard'ın üzerine eğildi. Kocaman dişleri birbirine vuruyordu. Richard kılıcını önünde tutarak hızla geri çekildi. Çevresine bakındı ama Kahlan'ı arkasında göremedi.

Canavar şimşek gibi üzerine atılınca Richard'ın kılıcını savurmaya fırsatı olmadı. Bir ağaç köküne takılarak sırtüstü yere yuvarlandı ve öylece kaldı. Nefesi kesilmişti. Canavarın üzerine düşmesini bekleyerek içgüdüyle kılıcını havaya kaldırdı. Canavarı deşmek istiyordu.

Sivri, salyalı dişleri, kılıcın üzerinden uzanırken çenesi açılıp kapandı. Richard kılıcını yukarı kaldırdı ama canavara ulaşamadı. Öfkeli kırmızı gözler kılıca takıldı. Yaratık geri çekilerek sağ tarafta kalan ağaçlara doğru baktı. Kulaklarını geriye yatırarak bir şeylere hırladı.

Richard'ın başının iki katı büyüklüğünde bir kaya parçası alıp burnunu havaya dikti ve derin bir nefes aldı. Gürleyerek kaya parçasını pençesinde ezdi. Kasları gerilmişti. Kaya bütün ormanda yankılanan bir çatırtıyla un ufak oldu. Her yer toz ve ufak parçalarla kaplandı. Canavar çevresine bakındıktan sonra, hızla ağaçların arasına daldı.

Richard nefes nefese kalmıştı. İri gözlerle ormanı izleyerek canavarın tekrar ortaya çıkmasını bekledi. Kahlan'a seslendi ama karşılık alamadı.

Henüz ayağa kalkmadan, uzun kollu, kül renginde bir yaratık üzerine sıçradı onu tekrar sırtüstü yere yapıştırdı. Yaratık öfkeyle haykırdı. Biçimsiz güçlü elleriyle Richard'ın elinden kıl-

lıcı almaya çalışıyordu. Elinin tersiyle Richard'ın çenesine onu bayıltacak kadar güçlü bir darbe indirdi. Ulurken bembeyaz dudakları geriye kıvrılıp sivri dişlerini ortaya çıkardı. Patlak sarı gözleri, Richard'a dik dik bakıyordu. Umutsuzca Richard'ın yüzünü tekmelemeye çalıştı. Richard ise bileğini sımsıkı kavrayan uzun parmakları çözmeye uğraşıyordu.

"Kılıcım," diye hırladı canavar. "Ver onu. Kılıcımı bana ver."

Birbirlerine umutsuzca kenetlenmiş bir halde yerde yuvarlandılar. Yapraklar ve dallar uçtu. Yaratığın güçlü ellerinden biri Richard'ı saçından yakalayıp başını yere çarptı. Homurdanarak tekrar kılıca uzandı. Richard'ın terlemiş ellerinden birini kılıcın kabzasından çekmeyi başardı, yerine kendi elini koydu. Korkunç çığlıkları ormanın sessizliğini yırtıyordu. Güçlü parmaklarıyla Richard'ın kılıcın kabzasını tutan sol elini tırmalamaya başladı. Keskin tırnakları, Richard'ın etine saplanıyordu.

Richard kaybetmekte olduğunu biliyordu. Bu çevik yaratık, ufak tefek olmasına karşın ondan daha güçlüydü. Bir şeyler yapmazsa çok geçmeden kılıcını kaybedecekti.

Canavar başını tekrar Richard'a çevirip yüzünü ısırmağa çalışarak "Kılıcı ver," diye tısladı. Dişlerinin arasında önceki yemeklerden kalma süngerimsi gri kalıntılar vardı. Ağır nefesi çürük kokuyordu. Tüysüz ve balmumu kadar yumuşak başı lekelerle kaplıydı.

Yerde bir kez daha yuvarlandıklarında, Richard çaresizlikle kemerine uzanıp bıçağını çekti. Aceleyle bıçağı yaratığın kat kat boynuna götürdü.

"Lütfen!" diye inledi canavar. "Öldürme! Öldürme!"

"Öyleyse kılıcı bırak! Hemen!"

Yaratık isteksizce kılıcı bıraktı. Richard sırtüstü yatıyordu, üstünde oturan kötü kokulu yaratık hareketsiz kaldı.

“Lütfen, beni öldürme,” dedi sızlanarak.

Richard tiksiniç yarattığı üzerinden atıp onu sırtüstü yere yatırdı ve kılıcın ucunu göğsüne dayadı. Yarattığın sarı gözleri fal taşı gibi açıldı.

Kılıcın şaşırmış ve kaybolmuş görünen öfkesi en sonunda Richard’a dolmuştu.

“Hoşuma gitmeyecek bir şey yapmak üzere olduğunu düşünürsem,” dedi Richard, kılıcıyla dürterek, “kılıcı göğsüne saplarım. Anladın mı?” Yaratık can havliyle başını salladı. Richard daha da eğildi. “Arkadaşın nereye gitti?”

“Arkadaş mı?”

“Senden önce üzerimde oturan o koca yaratıktan söz ediyorum.”

“Calthrop. Arkadaşım değil,” diye haykırdı canavar. “Şanslı adamsın. Calthrop geceleri öldürür. Gece olmasını bekliyordu. Seni öldürmek için. Geceleri güç buluyor. Şanslı adam.”

“Sana inanmıyorum! Onunla birlikteydin.”

“Hayır!” diye kıvrandı. “Ben yalnızca takip ettim. Seni öldürene kadar izleyecektim.”

Patlak gözleri tekrar kılıca takıldı. “Kılıcım. Onu bana var. Lütfen!”

“Hayır!”

Richard çevresine bakınarak Kahlan’ı aradı. Çantası Richard’ın arkasında duruyordu ama kendisi ortalıkta yoktu. Birdenbire endişeyle ürperdi. Çevreyi hızla kolaçan etti. Calthrop’un onu yakalamadığını biliyordu, canavar ormana tek başına dalmıştı. Kılıcının ucunu yerde yatan canavarın üzerinden ayırmadan Kahlan’a seslendi ama umutsuz çağrılarına bir karşılık alamadı.

“Güzel kadını, Sahibe yakaladı.”

Richard hemen canavarın sarı gözlerine baktı. “Sen neden söz ediyorsun?”

“Sahibe. Güzel kadını yakaladı.” Richard daha fazlasını bilmek istediğini belirtmek için kılıcını ona bastırdı. “Sizi izliyorduk. Calthrop’un sizinle oynamasını seyrettik. Neler olacağını görmek için.” Patlak sarı gözleri kılıca takıldı tekrar.

“Kılıcı çalmak için!” diye bağırды Richard öfkeyle.

“Çalmak için değil. Kılıç benim! Onu ver!” Elleri kılıca tekrar uzandı ama Richard kılıcı biraz daha itince hareketsiz kaldı.

“Sahiben kim?”

“Sahibe!” diye yalvardı kurtarılmak için. “Sahibe Shota.”

“Sahiben, Cadı Shota mı?”

Yaratık can havliyle başını salladı.

Richard kılıcın kabzasını daha da sıkı tutmaya başladı. “Güzel kadını neden yakaladı?”

“Bilmiyorum. Belki onunla oynamak istiyordur. Belki de onu öldürecektir.” Yaratık gözlerini Richard’a dikti. “Belki de seni yakalamak istiyordur.”

“Arkanı dön,” dedi Richard. Yaratık korkudan sindi. “Arkanı dön yoksa seni ikiye bölerim!”

Yaratık titreyerek sırtını döndü. Richard yaratığın sırtına, omurgasının altındaki sivri çıkıntılara ayağıyla bastırıp onu yere mıhladı. Çantasından çıkardığı uzun ipi ilmik yaparak canavarın boynuna geçirdi.

“Adın var mı?”

“Yardımcı. Ben, Sahibe’nin yardımcısıyım. Samuel.”

Richard ipi çekerek onu ayağa kaldırdı. Samuel’in boz göğsüne yapraklar yapışmıştı. “Samuel, Sahibe’nin peşinden gidiyoruz. Yolu sen göstereceksin. Yanlış bir hareket yapacak olursan bu iple boynunu kırarım. Anladın mı?”

Samuel çabucak başını salladı. Ardından ipe göz ucuyla şöyle bir bakarak tekrar yavaşça başını salladı. “Agaden Geçidi. Yardımcı seni oraya götürecektir. Beni öldürmeyeceksin, değil mi?”

“Beni oraya, Sahibe’ne götürürsen ve güzel kadını sağ salım bulursak seni öldürmeyeceğim.”

Richard ipi gererek Samuel’e kimin efendi olduğunu gösterdi. Ardından, kılıcını kınına koydu.

“Al bakalım! Güzel kadının çantasını sen taşıyacaksın.”

Samuel çantayı Richard’ın elinden kaptı. “Benim! Onu bana ver!” Kocaman elleriyle çantanın içini karıştırmaya koyuldu.

Richard ipe şiddetle asıldı. “O sana ait değil. Karıştırmayı bırak!”

Patlak sarı gözleri nefretle dolan Samuel, Richard’a baktı. “Sahibe seni öldürünce, Samuel oturup seni mideye indirecek.”

“Dikkat et de önce ben seni yemeyeyim,” diye alay etti Richard. “Karnım çok aç. Belki de yolda Samuel yahnisi yerim, ne dersin?”

Canavarın sarı gözlerindeki nefret yerini korkuya bıraktı. “Lütfen beni öldürme! Samuel seni Sahibe’ye ve güzel kadına götürecektir. Söz veririm.” Çantayı sırtına atarak birkaç adım ilerledi, ip gerilince, “Samuel’i izle. Acele et,” dedi, hayatta kalmasına izin verdiğine değeceğini göstermek için. Patikadan aşağı inerken, “Samuel’i pişirme,” diye mırıldanıp durdu.

Richard, Samuel’in ne tür bir yaratık olduğunu düşünmek bile istemiyordu. Bu yaratığın onu rahatsız eden, tanıdık bir tarafı vardı. Boyu çok uzun olmamasına rağmen çok güçlüydü. Vurduğu yer hâlâ zonkluyordu. Onun yüzünden yere çarptığı boynu ve başı da ağrıyordu.

Samuel durmadan pişirilmek istemediğini mırıldanarak tuhaf, paytak bir yürüyüşle ilerliyordu. Uzun kolları yere değiyordu,

üzerine yalnızca askıların tuttuğu kısa, koyu renkli bir pantolon giymişti. Ayakları da elleri ve kolları gibi bedenine oranla çok büyüktü. Yıllardır güneşe çıkmamış gibi bembeyaz olan teni tüysüzdü. Ara sıra yerden bir dal ya da taş alıp kendi kendine, “Benim! Onu bana ver!” diyordu. Çok geçmeden ilgisini kaybedip elindekini yere atıyor ve kendine yeni bir oyuncak arıyordu.

Richard bir yandan ormanı, bir yandan Samuel’i gözleyerek ilerliyor, arada bir hızlanması için yarattığı dürtüyordu. Kahlan için endişeliydi, kendine kızırıyordu. Yaşlı John, Calthrop ya da her neyse, onu kandırmayı başarmıştı. Bu kadar aptalca davrandığına inanamıyordu. İnanmak ve Zedd’i deli gibi görmek istediği için bütün hikâyeyi yutmuştu. Her zaman başkalarına yapmamalarını tembihlediği şeyi kendi yapmıştı. Canavara gereken bilgileri vermiş, canavar da bu bilgileri ona karşı kanıt olarak kullanmıştı. Ne kadar aptalca davrandığını düşündükçe öfkeyle doluyor ve korkunç bir utanç hissediyordu.

İnsanlar, bazı şeylere inanmak istedikleri için inanırlar, demişti Kahlan’a. O da istediği için inanmış ve sonuçta cadı kadın, Kahlan’ı yakalamıştı. Richard aptalca davranıp gardım indirdiği için Kahlan’ın başına en korktuğu şey gelmişti. Temkini ne zaman elden bıraksa, Kahlan büyük bir bedel ödemek zorunda kalıyordu. Cadı kadın Kahlan’a zarar vermişse, bir Doğruluk İzcisi’nin öfkesinin neye benzediğini ona gösterecekti.

Kendini bir kez daha azarladı. Yine hayal gücünü fazla çalıştırıyordu. Shota, Kahlan’ı öldürmek isteseydi, onu hemen oracıkta öldürürdü. Onu öldürmek isteseydi, Agaden Geçidi’ne götürmezdi. Ama Kahlan’ı neden Agaden Geçidi’ne götürüyordu? Samuel’in de söylediği gibi oyun oynamak istiyorsa, iş değişirdi. Shota, Kahlan’ı değil, onu istiyor olmalıydı. Calthrop, cadı kadının korkusuyla onu bırakıp kaçmış olmalıydı.

Yolun çatallandığı yere ulaştıklarında, Samuel hemen soldaki patikadan aşağı saptı. Hava kararıyordu ama yardımcı yavaşlamadı. Patika kıvrılarak dik bir tepeye tırmanmaya başladı. Çok geçmeden ağaçları geride bırakmış, kayaların arasındaki açık bir patikadan karlı doruklara doğru yol alıyorlardı.

Ay ışığının aydınlattığı karlarda, Richard iki sıra ayak izi görüyordu, biri Kahlan'a aitti. İyiye işaret, diye düşündü, hâlâ hayattaydı. En azından şimdilik Shota onu öldürmeyecekti. Zirvenin eteğini dolanan patika, eriyen karlar yüzünden ıslak ve çamurluydu.

Karlarla kaplı tepelerin eteklerindeki patika, karlı ve ıslak kayaların üzerinden ilerliyordu. Richard, geçidin nerede olduğunu bilen Samuel'in rehberliği olmadan bu tepelerde yol almanın günler süreceğini düşündü. Soğuk rüzgâr, kayalıklardaki boşlukların arasından yüzlerini kamçılıyor, buz gibi havada solukları ince bir buhar halinde havaya karışıyordu. Samuel titriyordu. Richard pelerinini giydi ve Samuel'in taşıdığı çantadan Kahlan'ın pelerinini çıkardı.

"Bu pelerin güzel kadına ait. Isınmak için şimdilik sen giyebilirsin." Samuel, pelerini Richard'ın elinden kaptı. "Benim! Onu bana ver!"

"Böyle yaparsan giymene izin vermeyeceğim." Richard, Samuel'in ipini çekti ve pelerini çantaya tıktırdı.

"Lütfen! Samuel üşüdü," diye sızlandı yaratık. "Lütfen! Güzel kadının pelerinini giyebilir miyim?"

Richard pelerini ona uzattı. Yardımcı bu kez pelerini nazikçe alıp omuzlarına koydu. Küçük yaratık, Richard'ın tüylerini ürpertiyordu. Yürümeye devam ederken Richard bir parça tava ekmeği alıp yemeye koyuldu. Richard yerken, Samuel arada bir

omzunun üzerinden ona bakıyordu. İzci yaratığın bakışlarına daha fazla dayanamayınca ona da bir parça verdi.

Canavar kocaman ellerini uzattı. “Benim! Onu bana ver!” Richard ekmeği çekti. Samuel başını kaldırıp Richard’a baktı. Ay ışığında parlayan sarı gözlerinde yalvaran bir ifade vardı. “Lütfen?” Richard ekmeği dikkatle Samuel’in sabırsızca kıpırdayan ellerine bıraktı.

Karda düşe kalka yürürken, Samuel fazla konuşmadı. Ekmeği bir lokmada yutuvermişti. Richard, eline fırsat geçse Samuel’in, gözünü kırpmadan boğazını keseceğinden emindi. Samuel iyi yönlerden yoksun bir yaratığa benziyordu.

“Samuel, Shota neden seni yanında tutuyor?”

Samuel arkasına bakıp kaşlarını çatı. Sarı gözlerinde şaşkın bir ifade vardı. “Samuel, Yardımcı.”

“Sahiben, beni ona götürdüğün için sana kızmayacak mı?”

Samuel, Richard’ın bir kahkaha olduğunu düşündüğü bir gürultü çıkardı. “Sahibe, Doğruluk İzcisi’nden korkmaz.”

Şafağa doğru, karanlık bir ormanda kaybolan bir yokuşun tepesine vardıklarında, Samuel uzun koluyla aşağıyı işaret etti. “Agaden Geçidi.” Alaylı bir sırıtmayla Richard’a döndü. “Sahibe.”

Ormanda boğucu bir sıcak vardı. Richard pelerinleri çantalara koydu. Samuel sessizce onu seyrediyordu. Geçide döndüğü için mutlu ve kendinden emin görünüyordu. Richard nereye gittiklerini görüyormuş gibi davranıyor, koyu karanlıkta neredeyse hiçbir şey görmediğini yardımcıya beli etmemeye çalışarak ipin kendisine yol göstermesine izin veriyordu. Samuel ortalık günlük

güneşlikmiş gibi hoplaya zıplaya ilerliyordu. Kel başını Richard'a her çevirişinde, sarı gözleri ikiz fenerler gibi parlıyordu.

Şafağın ilk ışıkları ormana süzülürken, Richard çevresini saran dev ağaçları, yosun kaplı patikaları, buharların yükseldiği koyu çamur birikintilerini ve gölgelerin içinden kendisini izleyen gözleri seçmeye başladı. Richard, arapsaçı gibi dolanmış köklerin üzerinden atlarken siste ve karanlık sulardan yükselen buharda boş haykırışlar yankılanıyordu. Bu yer, ona Skow Bataklığı'nı hatırlatmıştı. Orası kadar kötü kokuyordu.

"Ne kadar kaldı?"

"Yaklaştık," dedi Samuel sırtarak.

Richard ipi çekerek onu yavaşlattı. "Unutma, bir şeyler ters gidecek olursa, önce sen ölürsün."

Canavarın bembeyaz dudaklarındaki sırıtma kayboldu.

Karda gördüğü ayak izleri çamurlu yolda da devam ediyordu. Gölgelelerin ve gür çalılırların arasından onları izleyen karartılar bağıırıyor ya da uluyorlardı. Richard, Samuel'e benzer ya da daha kötü bir yaratıkla karşılaşp karşılamayacağını merak ederek endişelendi. Bazıları görüş mesafesinin dışında kalan ağaçların tepelerinde ilerliyordu. Richard elinde olmadan ürperdi.

Samuel patikadan çıkıp kalın gövdeli bodur bir ağacın çevresinde dolandı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Richard, onu durdurmak için ipi çekerek.

Samuel sırtarak karşılık verdi. "Seyret." Bileği kadar kalın bir dal alıp ağacın köklerine fırlattı. Ağacın kökleri kamçı gibi fırlayıp dalı sardı ve kök yığınının içine çekti. Richard dalın kırıldığını duydu. Samuel bir kahkaha attı.

Güneş yükseldikçe Agaden Geçidi'nin ormanı giderek daha kararıyordu. Tepelerinde ölü dallardan oluşan bir örtü vardı.

Rüzgâr, sisi onlara doğru sürüklediğinde Richard'ın, Samuel'i ıslak ipin ucunda göremediği bile oluyordu. Ama sürekli birtakım sesler işitiyordu. Görüş mesafelerinin dışında kalan yaratıkların ısıkları, tiz çığlıkları ve hırıltıları.

Richard, Kahlan'ın sözlerini düşündü: İkisi de ölecekti. Bu düşünceyi aklından çıkarmaya çalıştı. Kahlan, cadı kadınla hiç karşılaşmadığını, yalnızca başkalarının onun hakkında anlattıkları kadarını bildiğini söylemişti. Ama işittikleri onu korkutmaya yetmişti. Geçide gidenler asla geri dönememişti. Büyücüler bile Agaden Geçidi'ne gidemez, demişti Kahlan. Ama yine de bütün bunlar ikinci ağızdan bilgilerdi. Kahlan, Shota'yla hiç karşılaşmamıştı. Belki de bütün bu hikâyeler abartılmıştı. Richard ürkütücü ormanı gözleriyle taradı. Belki de abartılmamıştı.

İlerideki sık ağaçların arasından güneş ışığı süzülüyor ve çağıldayan suyun sesi geliyordu. İlerledikçe ışık parlaklaştı. Çok geçmeden karanlık ormanın sonuna geldiler ve patika sona erdi. Samuel neşeyle güldü.

Önlerinde güneşin aydınlattığı, uçsuz bucaksız bir vadi uzanıyordu. Dev kayalık tepeler, vadinin etrafını çevirmişti. Sonbaharın renklerine boyanmış meşe, kayın ve akça ağaçların arasındaki tarlalarda altın sarısı otlar hafif esintide dalgalanıyorlardı. Karanlık ormandan bakıldığında, geceden gündüze bakıyorlarmış hissine kapılmamak mümkün değildi. Kayalardan akan sular aşağıdaki göletlere ve derelere karışıyordu. Sıçrayan su damlaları, yüzlerini ıslatıyordu.

Samuel vadiyi işaret etti. "Sahibe."

Richard başını sallayarak devam etmesine izin verdi. Samuel onu çalılıarın, gür ağaçların ve eğreltiotu kaplı büyük kayaların bulunduğu bir labirentten geçirdi. Rehberi olmasa, Richard burada yolunu asla bulamazdı. Kayaların ve sarmaşıkların ardına gizlenmiş, uçurum kıyısındaki bir patikadan ilerlediler. Bulun-

dukaları yerden aşağıdaki manzara muhteşem görünüyordu. Tepelerin üzerindeki ağaçlar küçük birer noktayı andırıyor, dereler arazilerin arasından kıvrılarak akıyordu. Gökyüzü, berrak bir maviliğe sahipti.

Vadinin tam ortasında, yaşlı ağaçların arasında nefes ke-sici bir ihtişama ve güzelliğe sahip bir saray yükseliyordu. İncecik kuleler gökyüzüne doğru yükselirken, aralarını kırılğan köprüler dolduruyor, çevrelerini sarmal merdivenler sarıyordu. Her kulenin tepesine asılı renkli bayraklar ve flamalar hafifçe rüzgârda dalgalanıyordu. Muhteşem saray, sevinçle gökyüzüne uzanmış gibiydi.

Richard bir an hayretle olduğu yerde kalakaldı. Gördüklerine inanmakta güçlük çekiyordu. Anavatanı Hartland'i çok seviyordu ama Hartland'de bile burasıyla kıyaslayabileceği hiçbir yer yoktu. Burası, bugüne kadar gördüğü en güzel yerdi. Böylesine güzel bir yerin var olabileceğini hayal bile edemezdi.

Tekrar yola koyulup vadinin kıyısından aşağı inmeye devam ettiler. Bazı yerlerde, duvardaki taşlardan yontulmuş, döne döne inen, "S" biçiminde binlerce basamak vardı. Samuel bu basamaklardan binlerce kez inip çıkmışçasına hoplaya zıplaya iniyordu. Eve geri döndüğü ve Sahibe'sinin korumasına yaklaştığı için çok heyecanlıydı.

Aşağıda ağaçlık tepelerin ve geniş çimenlerin arasından ilerleyen bir yol vardı. Samuel kendi kendine konuşarak gene o tuhaf yürüyüşüyle ilerledi. Richard ipi bir kez daha çekerek diğer ucunda kimin olduğunu hatırlattı ona.

Bir süre, berrak bir dereyi izleyerek vadide ilerlediler. Saraya yaklaştıkça ağaçlar daha da irileşip sıklaşıyordu. Her biri türünün eşsiz bir örneği olan bu ağaçlar, yolu güneşin parlaklığından koruyordu. Patika dikleşmeye başlamıştı. Bir bayırın tepesinde ağaçlar bir araya gelmiş, önlerindeki bir yerin çevresini

korurcasına çevrelemişti. Richard dalların arasından sarayın kulelerini görebiliyordu.

Ağaçlardan oluşan gölgesi, sessiz bir katedrale girdiler.

Richard yosunlu kayalardan akan suyun sesini duyabiliyordu. Bu sessiz açıklığa ağaçların arasındaki boşluklardan güneş ışığı süzülüyordu. Otların ve yaprakların tatlı kokusu her yerdedi.

Samuel kolunu uzattı. Richard onun gösterdiği yere, sessiz sığınağın tam ortasına baktığında bir kaya gördü. Ortasındaki kaynaktan fokurdayarak çıkan sular, kayanın çevresinden dışarıya akarak dibinde yeşil, yosunlu çakılları olan küçük bir ırmağa boşalıyordu. Uzun beyaz elbiseli, açık kahverengi saçlı bir kadın arkası dönük bir halde kayanın ucuna oturmuş, parmaklarını berrak suda gezdiriyordu. Arkası dönük olmasına rağmen tanıdık birini andırıyordu.

“Sahibe,” dedi Samuel cam gibi gözleriyle. Yakınlarında kalan yolun kenarını işaret etti. “Güzel kadın.”

Richard, Kahlan’ın dimdik ayakta durduğunu gördü. Ama bir tuhafılık vardı. Üzerinde bir şeyler kımlıdıyordu. Samuel lekeli başını çevirerek uzun gri parmağıyla ipi işaret etti. Sarı gözünü kısarak Richard’a baktı.

“İzci söz verdi,” dedi Samuel hafif bir hırıltıyla.

Richard ipi çözerek Kahlan’ın çantasını onun sırtından alıp yere bıraktı. Samuel renksiz dudaklarını kıvrıp tısladı. Sonra aniden gölgelerin içine koşup olabilecekleri izlemek üzere çömeldi.

Richard, Kahlan’a doğru yürürken güçlkle yutkundu. Midesi sıkıntıyla kasıldı. Kahlan’ın üzerindikilerin ne olduğunu görünce bütün bedeni ürperdi.

Yılanlar.

Kahlan’ın üzeri zehirli yılanlarla kaplıydı. Bacaklarına iri yılanlar dolanmıştı. Biri belini kemer gibi sarıyordu. Bazıları

iki yanından sarkan kollarında dolaşıyordu. Saçlarının arasında çatal dillerini çıkararak tıslayan küçük yılanlar, boynunu saran, göğsünde dolaşıp gömleğinin düğmeleri arasından başını çıkarırlardı. Richard, endişesini göstermemeye çalışarak ona yaklaştı. Kahlan'ın yanaklarından gözyaşları süzülüyor, bedeni hafifçe titriyordu.

“Hareket etme,” dedi Richard usulca. “Yılanları üzerinden alacağım.”

“Hayır!” diye fısıldadı Kahlan. Korkudan gözleri irileşmişti. “Bana dokunursan ya da kıpırdayacak olursam, beni sokarlar!”

“Pekâlâ,” dedi Richard onu sakinleştirmeye çalışarak, “seni kurtaracağım.”

“Richard,” dedi Kahlan yalvarırcasına fısıldayarak, “beni bırak. Git buradan. Kaç.”

Richard görünmez bir el boğazını sıkıyormuş gibi hissetti. Kahlan'ın ne kadar korktuğunu gözlerinden okuyabiliyordu. Sakin görünmeye çalışarak onu yüreklendirmeye çalıştı. “Seni bırakmıyorum,” dedi.

“Lütfen Richard,” diye fısıldadı Kahlan kısık sesle, “çok geç olmadan benim için kaç. Kaç!”

Saçları arasında gezinen ince zehirli bir engerek yüzüne doğru indi. Kırmızı dili yanağına değerken Kahlan gözlerini yumdu, yanağından bir damla gözyaşı daha süzüldü. Yılan yakasından girerek gömleğinin içinde kayboldu. Kahlan yavaşça ürperdi.

“Öleceğim. Beni artık kurtaramazsın. Lütfen Richard, kendini kurtar. Lütfen. Kaç. Hâlâ şansın varken kaç.”

Richard gitmesini sağlamak için onun bilerek hareket etmesinden korkuyordu. Bunun bir yararı olmayacağı konusunda onu ikna etmesi gerekiyordu. Kahlan'a sert bir bakış fırlattı.

“Hayır. Buraya kutunun nerede olduğunu bulmaya geldim. Öğrenene kadar da gitmeyeceğim. Hareket etme.”

Kahlan gözleri fal taşı gibi açılarak gömleğinin içindeki yılanı baktı. Alt dudağını sertçe ısırıp kaşlarını çattı. Richard boğazının kuruduğunu hissedebiliyordu.

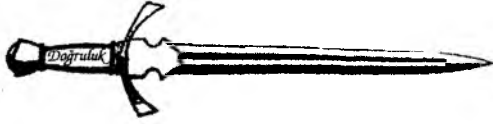
“Dayan. Başka bir şey düşün.”

Richard büyük bir öfkeyle kayanın üzerinde arkası dönük oturan kadına yürümeye başladı. İçinden bir ses, kılıcını çekmesini söylüyordu ama kadının, Kahlan’a yaptığını düşününce öfkesine hâkim olamıyordu.

Yanına geldiğinde kadın ayağa kalkarak yavaşça arkasını döndü ve çok iyi tanıdığı bir sesle konuşmaya başladı.

Sesin sahibini görünce Richard’ın yüreği ağzına geldi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bu annesiydi.

Yıldırım çarpmış gibi bütün bedeni kaskatı kesildi. Öfkesi sönerken yakasını bıraktı. Öldürmek istediği kadının annesinin görünümünde olduğunu görünce dehşetle geri çekildi.

“Richard,” dedi kadın hüzünlü bir tebessümle. Gülümsemesinden Richard’ı ne kadar özlediği ve sevdiği anlaşılıyordu.

Aklından binbir düşünce geçen Richard neler olup bittiğini kavramaya çalışıyor, bildikleriyle gördükleri arasında bir türlü bağ kuramıyordu. Annesi hayatta olamazdı. Bu imkânsızdı.

“Anne?” diye fısıldadı.

Tanıdık kollar boynuna dolanarak onu rahatlatırken gözleri yaşarıp boğazı düğümlendi.

“Ah, Richard,” dedi kadın yatıştırıcı bir sesle, “seni öyle özledim ki.” Richard’ın saçlarını okşadı. “Seni o kadar çok özledim ki.”

Richard sendeleyerek duygularını dizginlemeye çalıştı. Dikkatini Kahlan’a vermek için büyük bir mücadele veriyordu, onu

bir kez daha yüz üstü bırakamazdı. Bu kadın annesi değil, cadı kadın Shota'ydı. Ama ya yanılıyorsa?

“Richard, bana neden geldin?”

Richard ellerini kadının ince omuzlarına koyarak onu yavaşça geri itti. Kadın ellerini onun beline götürerek şefkatle sıktı. Bu kadın benim annem değil, o bir cadı, Orden kutularından sonuncusunun nerede olduğunu bilen bir cadı ve bu sorunun cevabını öğrenmem gerek, diye geçiriyordu aklından. Ama kadının böyle bir şeyi yapması için bir neden yoktu? Peki ya Richard yanılıyorsa? Bütün bunlar bir şekilde gerçek olabilir miydi?

Richard parmağını kadının sol kaşı üzerindeki küçük yara izine götürerek şişliğin üzerinde gezdirdi. Bu iz onun yüzünden olmuştu. Michael'la kılıç dövüşü yapıyordu, ellerinde tahta kılıçları vardı. Yataktan atlayarak ağabeyine doğru kontrolsüzce kılıcını savururken darbe annesinin alnına gelmişti. Annesinin çılgılığı, onu çok korkutmuştu.

Annesine yaptığını düşünmek, babasının kırbaçlamasından daha büyük bir acı vermişti. Babası akşam yemeği yemesine izin vermeden onu yatağa göndermiş ve o gece annesi, yatağının baş ucuna oturarak hüngür hüngür ağlayan oğlunun saçlarını okşamıştı. Richard doğrulup ona canının yanıp yanmadığını sormuştu. Annesi de gülümseyip ona...

Karşısındaki kadının fısıldadığı gibi, “Senin canını daha çok yakıyor,” demişti.

Richard'ın gözleri hayretle irileşti. Kollarını bir ürperti sardı. “Bunu nereden...”

“Richard,” diye uyardı arkasından gelen sert bir ses. Richard tekrar sarsıldı. “Ondan uzak dur.” Bu, Zedd'di.

Richard annesinin yanağını okşayan eline aldırmadan başını çevirip bayırın tepesine baktı. Gelen Zedd'di, en azından

Zedd'e benziyordu, tıpkı bu kadının annesine benzemesi gibi. Zedd'in yüzünde Richard'ın iyi bildiği, tehlikeyi haber veren bir ifade vardı.

"Richard," dedi Zedd tekrar. "Dediğimi yap. Ondan uzak dur. Hemen."

"Lütfen Richard," dedi annesi nefes nefese. "Beni terk etme. Beni tanımıyor musun?"

Richard yüzünü annesinin yumuşak yüzüne çevirdi. "Seni tanıyorum. Sen Shota'sm."

Richard bileklerinden tutarak kadının ellerini belinden çekti ve geriledi. Shota yaşlı gözlerle onun uzaklaşmasını izledi.

Shota, ani bir hareketle büyücüye doğru döndü. Ellerini havaya kaldırdı. Parmak uçlarından korkunç bir çatırtıyla fırlayan mavi yıldırım havada zikzak çizerek Zedd'e yöneldi. Büyücü ellerini hemen havaya kaldırarak önünde cama benzeyen yansıtıcı bir kalkan yarattı. Kalkanı ışık saçıyordu. Shota'nın yıldırımını şimşek hızıyla kalkana çarparak sektikten sonra bir meşe ağacına isabet etti ve ağacı parçalayarak devirdi.

Zedd ellerini çoktan havaya kaldırmıştı. Büyücü ateşi, parmaklarından fırladı. Vınlayarak Shota'ya doğru hızla yol aldı.

"Hayır!" diye haykırdı Richard.

Akışkan alev topu, mavi ve sarı ışııyla gölgelik alanı aydınlattı.

Richard buna izin veremezdi. Shota, kutuyu bulmak ve Rahl'i durdurmak için son çareydi.

Alev topu uğultuyla büyüyerek Shota'nın üzerine geliyordu. Kadın kıpırdamadan bekledi.

Richard, "Hayır!" diye haykırarak Shota'nın önüne atladı. Bir eliyle kılıcın kabzasını, diğer eliyle de ucunu tutarken geniş tarafını çevirip bir kalkan yaptı.

Büyü bütün gücüyle Richard'ı sardı. Öfke onu ele geçirmişti. Alev topu üzerine geliyordu. Uğultu kulaklarının dibindeydi. Yüzünü çevirip gözlerini kapayarak nefesini tuttu. Öleceğinden emin bir halde dişlerini sıktı. Ama başka şansı yoktu. Cadı kadın tek şanslarıydı. Onun ölmesine göz yumamazdı.

Darbeyle bir adım geriledi. Alevlerin sıcaklığını hissedebiliyor, gözleri kapalı olduğu halde ışığını görebiliyordu. Büyücünün ateşi kılıca çarpıp Richard'ın çevresinde patlarken acı dolu bir feryat kopardı.

Sonra bir sessizlik oldu. Richard gözlerini açtı. Büyücünün ateşi yok olmuştu. Zedd zaman kaybetmeden bir avuç dolusu büyü toz fırlattı havaya. Richard arkasından bir şeylerin geldiğini gördü. Cadı kadın da büyü toz atmıştı. Buz kristallerini andıran kütle, Zedd'in tozunun pırıltısını alarak büyücüye hızla çarptı.

Zedd bir eli havada olduğu yerde dondu. Hareket edemiyordu. "Zedd!"

Karşılık gelmedi. Richard hızla cadı kadına döndü. Artık annesi görünümünde değildi. Shota, grinin alacalı tonlarında ince bir elbise giyyordu. Elbisesinin kıvrımları ve eteği hafif esintide uçuşuyordu. Kestane rengi saçları dalgalı ve gürdü. Badem rengi gözleri parlıyordu. Arkasında duran saray ve çevresini saran vadi kadar güzeldi. O kadar çekici bir kadındı ki öfke duymuyor olsaydı Richard'ın soluğu kesilecekti.

"Kahramanım," dedi Shota, annesine ait olmayan yumuşak, ipeksi bir sesle. Dolgun dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi. "Buna hiç gerek yoktu ama düşünmen bile yeter. Çok etkilendim."

"Şimdi kiminle konuşuyorum? Zihnimdaki başka bir görüntü müsün? Yoksa gerçek Shota mı?" Richard öfkeliydi, bu kılıcın öfkeliydi ama Richard yine de onu indirmede.

Shota'nın gülümsemesi büyüdü. "Bu giysiler, gerçekten de sen misin?" diye alay etti. "Yoksa bir süreliğine giydiğin, belli bir amaca hizmet eden basit kumaş parçaları mı?"

"Şu an bu görünümle hangi amaca hizmet ediyorsun peki?"

Kaşlarını çatarak, "Bu da sorulur mu? Seni memnun etmek istiyorum Richard, hepsi bu," diye karşılık verdi.

"Aldatıcı bir görüşle!"

"Hayır," dedi Shota sesini yumuşatarak. "Bu bir hayal değil, kendime genellikle böyle görünürüm, en azından çoğu zaman. Bu, gerçek," dedi.

Richard onu duymazdan gelerek kılıcının ucuyla bayırın tepesini işaret etti. "Zedd'e ne yaptın?"

Shota omzunu silkerek ağırbaşlı bir gülümsemeyle başını çevirdi. "Yalnızca bana zarar vermesine engel oldum. Durumu iyi. En azından şimdilik." Badem rengi gözleri kaşlarının altında parladı. "Onu sonra öldüreceğim. Önce seninle konuşmalıyız."

Richard kılıcı daha da sıkı kavradı. "Peki ya Kahlan?" diye sordu.

Shota bakışlarını bembeyaz bir yüz ve titrek dudaklarla hareketsiz duran Kahlan'a çevirdi. Kahlan'ın gözleri onu dikkatle izliyordu. Richard, Kahlan'ın bu kadından, yılanlardan daha çok korktuğunu biliyordu. Shota kaşlarını çatıysa da bakışlarını Richard'a çevirirken yüzündeki asık ifade yerini baştan çıkarıcı bir gülümsemeye bıraktı.

"O çok tehlikeli bir kadın." Shota'nın gözlerindeki pırıltı, görüntüsünün gençliğiyle çelişiyordu. "Ne kadar tehlikeli olduğunu kendisi bile bilmiyor. Kendimi ondan korumam gerek." Tekrar omzunu silkerek eteğinin ucunu çabuk bir el hareketiyle yakaladı. Bunu yaptığında, rüzgâr dinmişçesine elbisesi bir daha uçuşmadı. "Bu yüzden hareket etmemesi için böyle bir çareye

başvurdum. Hareket edecek olursa, yılanlarım onu ısırarak. Hareket etmezse, onu ısırmazlar.” Shota bir an düşündükten sonra, “Onu da sonra öldüreceğim,” dedi. Ses tonu, söylediklerinin yanında çok yumuşak kalıyordu.

Richard cadı kadının başını uçurmayı düşündü. Öfkesi, bunu istiyordu. Shota’nın da görebilmesini umarak bu düşünceyi zihninde güçlü bir şekilde canlandırdı. Sonra öfkesini bastırdı ama istediğinde çağırabileceği biçimde hazır tuttu.

“Ya ben? Benden korkmuyor musun?”

Shota hafifçe gülümsedi. “Bir İzci’den mi korkacağım?” Eğlendiğini saklamak istercesine parmaklarını dudaklarına götürdü. “Hayır, hiç sanmıyorum.”

Richard kendine güçlkle hâkim olarak, “Belki de korkmalısın,” dedi.

“Belki. Normal zamanlarda belki. Ama normal bir zamanda değiliz. Yoksa ne diye buraya gelecektin? Beni öldürmek için mi? Az önce hayatımı kurtardın.” Aptalca konuştuğu için Richard’a kendinden utanması gerektiğini söyleyen bir bakış fırlattıktan sonra onun etrafında dolaşmaya başladı. Richard da onunla birlikte dönüyor, umursamıyor gözükmesine karşın kılıcı aralarında tutuyordu. “Böyle zamanlar tuhaf ittifaklar gerektirir Richard. Yalnızca güçlüler bu durumun farkına varabilir.” Durup kollarını açarak düşünceli bir şekilde gülümsedi. “Kahramanım. En son kimin hayatımı kurtarmayı düşündüğünü hatırlamıyorum.” Richard’a doğru eğilerek, “Bu çok cesurcaydı. Gerçekten de cesurca bir hareketti,” dedi. Kolunu Richard’ın beline doladı. Richard onu durdurmadı.

“Kendine pay çıkarma. Haklı nedenlerim vardı.” Shota’nın rahat tavırlarından huzursuz oluyor ve bir o kadar da çekici buluyordu. Onu çekici bulmak için hiçbir nedeni olmadığını

biliyordu. Az önce en iyi iki dostunu öldüreceğini söylemişti, Kahlan'ın tavırlarını da göz önünde bulundurduğunda şaka yapmadığını görebiliyordu. Daha da kötüsü, kılıcı ve öfkesi artık dışarıdaydı. Kılıcın büyüünün bile kadının sihrine kapıldığını hissedebiliyordu. Boğulduğunu hissediyor ama şaşkınlıkla bunun hiç de kötü bir deneyim olmadığını düşünüyordu.

Shota'nın gülümsemesi genişledi. Badem rengi gözleri parlıyordu. "Dediğim gibi, yalnızca güçlüler gereken ittifakları anlayacak kadar akıllıdır. Büyücü yeterince akıllı değildi. Beni öldürmeye çalıştı. Kahlan da yeterince akıllı değil. O da beni öldürmeye çalışacaktı. Buraya gelmek bile istemedi. Yalnızca sen bu tür zamanların, bizimkisi gibi ittifaklar gerektirdiğini anlayacak kadar akıllısın."

Richard öfkesinin sönüp gitmemesi için uğraştı. "Arkadaşlarımı öldürecek insanlarla hiçbir ittifak kurmam."

"Önce onlar beni öldürmeye çalışsalar bile mi? Kendimi korumaya hakkım yok mu? Beni öldürmek isteyenler dostların olduğu için hiçbir şey yapmadan beni öldürmelerini mi beklemeliyim Richard?" dedi kaşlarını çatıp başını sallayarak. "Söylediklerin sana mantıklı geliyor mu? Duruma bir de benim açımdan bak."

Richard onun sözlerini düşündü ama hiçbir şey söylemedi. Shota, Richard'ın belini sevgiyle sıktı.

"Ama çok cesurdun. Eşine az rastlanır bir harekette bulundun kahramanım. Bir cadı kadın için hayatını tehlikeye attın. Böyle bir davranışı ödüsüz bırakamam. Bir dilek kazandın. Ne istiyorsan söyle ve olmuş bil." Diğer elini havada döndürerek, "Her isteğini yerine getireceğime söz veriyorum," dedi.

Richard tam ağzını açacakken Shota parmağını yavaşça onun dudaklarına bastırdı. İnce elbisesi altındaki sıcak bedenini ona sürterek "Çabuk cevap vererek hakkındaki fikrimi bozma.

İstedğin her şeye sahip olabilirsin. Dilekte bulunmadan önce dikkatle düşün. Bir nedeni olduğu için sana bu önemli dileği sundum. Belki de kazanabileceğin en büyük dilek. Acele etmen, ölüm anlamına gelebilir,” dedi.

Tuhaf bir şekilde kadının cazibesine kapılmış olduğu için Richard öfkeliydi. “Fazla düşünmeme gerek yok. Dileğim, dostlarımı öldürmemen. Kollarına bile zarar vermeden gitmelerine izin vereceksin.”

Shota içini çekerek, “Korkarım bu dileğin işleri daha da zorlaştırıyor,” dedi.

“Ah? Demek ki sözünün hiçbir önemi yokmuş.”

Shota onu azarlayan gözlerle süzdü. Sert bir ses tonuyla, “Sözüm çok önemlidir,” dedi. “Yalnızca bilmeni isterim ki bu dileğin işleri daha da zorlaştıracak. Buraya çok önemli bir sorunun cevabını bulmaya geldin. Bir dilek kazanıyorsun. Dileğini gerçekleştirmek için soruyu sorman yeterli olacak. Sorunun cevabını vereceğim. Asıl istediğin de bu değil mi? Neyin daha önemli olduğunu, başaramazsan kaç kişinin hayatını kaybedeceğini kendine bir sor.” Richard’ın belini tekrar sıkarken güzel gülümsemesi yüzünde belirdi. “Richard, kılıç aklını karıştırıyor. Kılıcın mantıklı karar vermeni engelliyor. Kılıcını kaldır ve sonra tekrar düşün. Aklın varsa, uyarıma kulak asarsın. Uyarımın haklı bir nedeni var.”

Richard fikrini değiştirmeyeceğini göstermek istercesine kılıcını öfkeyle kınına soktu. Donakalmış Zedd’e ve üzerinde yılanlar gezinen Kahlan’a baktı. Gözleri buluştuğunda yüreği onun için sızladı. Kahlan dileği kutuyu bulmakta kullanmasını istiyordu. Richard bunu gözlerinden okuyabiliyordu. Onun daha fazla acı çektiğini görmemek için bakışlarını kaçırdı. Kararlılıkla Shota’ya baktı.

“Kılıcımı kınına koydum Shota ama kararım değişmedi. Sorumu ne olursa olsun cevaplayacaksın. Senin hayatın da sorunun cevabını bilmeme bağlı. Bunu sen de itiraf ettin. Dileğimi boşa harcamıyorum. Cevabını söylemeye dünden razı olduğun bir soru için dileğimi kullanmak, dostlarımin hayatını boşuna harcamak olur. Dileğimi hemen yerine getir!”

Shota ona delici gözlerle baktı ve sonra yumuşak bir sesle, “Sevgili Richard,” dedi, “bir İzci kendi öfkesine ihtiyaç duyabilir ama öfkenin, mantığının sesini bastırmasına izin vermemelisin. Tam olarak anlamadığın davranışları yargılamakta acele etme. Her şey görüldüğü gibi değildir. Bazı eylemler seni kurtarmak içindir.”

Elini yavaşça Richard’ın yanağına götürerek ona tekrar annesini hatırlattı. Sevecenliği, Richard’ın kendini sakın ve bir şekilde üzgün hissetmesine neden oluyordu. Richard o anda Shota’ya karşı duyduğu korkunun uçup gittiğini hissetti.

“Lütfen Shota,” diye fısıldadı, “bir dilekte bulundum. Dileğimi gerçekleştir.”

“Sevgili Richard, dileğin yerine getirildi,” dedi Shota üzüntülü bir fısıltıyla.

Richard, Kahlan’a döndü. Yılanlar hâlâ üzerindeydi. “Shota, bana söz verdin.”

“Onu öldürmeyeceğime ve buradan gidebileceğine söz verdim. Sen giderken, isterse seninle gelebilir, onu öldürmeyeceğim. Ama o benim için hâlâ bir tehlike. Hareketsiz kalırsa yılanlar ona zarar vermez.”

“Kahlan’ın seni öldürmeye çalışacağını söylemiştin. Bu doğru değil. Tıpkı benim gibi o da senin yardımını istemek için buraya geldi. Sana zarar vermek istemesine karşın onu öldürebilirdin. Ve şimdi ona yaptıklarına bir bak!”

“Richard,” dedi Shota çenesine dokunup düşünerek, “buraya gelirken benim kötü olduğumu düşünüyordun, değil mi? Hakkımda hiçbir şey bilmediğin halde, kafanda kurduklarına dayanarak bana zarar vermeye hazırdın. Başkalarından duyduklarına kendini inandırmıştın.” Sesinde hiçbir kötülük yoktu. “Korkaklar ya da kıskançlar böyle sözler söyler. İnsanlar ateş kullanmanın yanlış ve kullananların kötü olduğunu da söylüyor. Bu sence ne kadar doğru? İnsanlar Yaşlı Büyücü’nün kötü biri olduğunu ve onun yüzünden birçok insanın öldüğünü söylüyor. Bu söz sence ne kadar doğru? Bazı Çamur Adamlar senin köylerine ölüm getirdiğini söylüyor. Aptallar böyle söylüyor. Sence bu doğru mu olur?”

“Nasıl bir insan ölmüş annem olduğuna beni inandırmaya çalışır ki?” diye sordu Richard acı bir sesle.

Shota bu sorudan gerçekten incinmiş benziyordu. “Annemi sevmiyor musun?”

“Elbette seviyorum.”

“Sevdiğin birini geri getirmekten daha büyük bir hediye ne olabilir ki? Annemi tekrar gördüğüne memnun olmadın mı? Karşılığında senden bir şey istedim mi? Tahmin edemeyeceğin bir bedel ödeyerek sana bir anlığına annene duyduğun sevginin ve onun da sana duyduğu sevginin canlı bir hatırasını sundum. Bu güzel ve saf bir şeydi. Bunu da mı kötülük olarak görüyorsun? Karşılığında başımı mı uçuracaksın?”

Richard güçlkle yutkunarak sustu. Beklenmedik bir utançla Shota’yla göz göze gelmekten kaçındı.

“Zihninin başkalarının sözleri ya da korkuları tarafından bu kadar zehirlenmiş olamaz. Tek istediğim davranışlarıma göre yargılanmak ve başkalarının sözlerini dikkate almadan kim

olduğumu görebilmen. Richard, sen de bu sessiz aptallar ordusunun bir askeri olma.”

Kendi inançlarım Shota’nın ağzından duyan Richard’ın dili tutulmuştu.

“Çevrene bir baksana,” dedi Shota eliyle etrafı göstererek. “Burası çirkin ve kötülük dolu bir yer mi sence?”

Richard yumuşak bir sesle, “Bugüne kadar gördüğüm en güzel yer,” diye itiraf etti. “Ama bu bir şeyi kanıtlamaz. Ya yukarıya ne demeli?” Başıyla yukardaki karanlık ormanı işaret etti.

Shota kaçamak bir bakış fırlattı. “Orayı hendeğim gibi görebilirsin.” Gururla gülümseyerek, “Bana zarar vermek isteyen aptalları uzak tutuyor,” dedi.

Richard en zor soruyu sona saklamıştı. “Peki ya o?” Parlak sarı gözlerle gölgelerin içinden onları seyreden Samuel’i işaret etti.

Shota gözlerini Richard’dan ayırmadan, pişmanlık dolu bir sesle, “Buraya gel Samuel,” dedi.

Çirkin yaratık otların üzerinden sekerek sahibesinin yanına geldi. Shota’ya yaslanarak gırtlğından tuhaf bir gurultu çıkardı. Samuel’in gözleri kılıca takıldı ve ondan ayrılmadı. Shota elini indirerek Samuel’in gri başını şefkatle okşadı, sonra Shota, Richard’a sıcak ve cesur bir gülümsemeyle baktı.

“Sanırım resmî bir tanıştırmanın zamanı geldi. Richard, sana selefin Samuel’i tanıstırayım. Eski İzci.”

Richard hayretle yardımcıya baktı.

“Kılıcım! Onu bana ver!” Samuel kılıca uzanacaktı ki Shota bakışlarını Richard’dan ayırmadan adını söyleyince, küçük yaratık kollarını geri çekip burnunu kadının kalçasına sürttü. Alçak bir sesle, “Kılıcım,” diye sızlandı kendi kendine.

“Neden bu halde?” diye sordu Richard temkinli bir biçimde. Cevaptan korkuyordu.

“Gerçekten de bilmiyorsun, değil mi?” Shota kaşlarını çatmış, dikkatle onun yüzüne bakıyordu. Hüzünlü gülümsemesi geri geldi. “Büyü yüzünden bu halde. Büyücü söylemedi mi?”

Richard dili tutulmuş bir halde yavaşça başını salladı.

“Onunla konuşsan iyi olur.”

Richard güçlükle konuşabildi. “Büyü bana böyle mi yapacak yani?”

“Kusura bakma Richard, buna cevap veremem.” Shota derin bir iç geçirdi. “Yeteneklerimden biri de zamanın akışını, olayların gelecekte nasıl gelişeceğini görmektir. Ama bu, benim göremediğim türden bir büyü. İleride ne olacağını göremem.

Samuel son İzci’ydi. Buraya yıllar önce geldi, çaresiz bir haldeydi, yardıma muhtaçtı. Ama ona acımdan başka elimden hiçbir şey gelmedi. Bir gün Yaşlı Büyücü gelip kılıcı aldı.” Anlamlı bir şekilde kaşlarını çatarak, “İkimiz için de tatsız bir deneyimdi. Yaşlı Büyücü için hiç de iyi şeyler düşünmüyorum,” dedi. Yüzü tekrar yumuşadı. “Samuel hâlâ Doğruluk Kılıcı’nın kendine ait olduğunu düşünüyor. Ama bu doğru değil. Kılıca ve büyüüne yüzyıllardır büyücüler göz kulak olur. Yalnızca zamanı geldiğinde kılıcı izcilere emanet ederler.” Zedd’in, son sahte İzci’nin bir cadı kadın tarafından büyülendiğini, bizzat gidip kılıcı geri aldığını söylediğini hatırladı. Sözüünü ettiği, karışındaki bu cadıyla bu İzci’ydi. Kahlan yanılmıştı. Bir büyücü Agaden Geçidi’ne gitmeye cesaret etmişti.

“Belki de bütün bunlar gerçek bir İzci olmadığı için başına gelmiştir,” dedi Richard kendi kendini ikna etmeye çalışarak. Hâlâ konuşmakta güçlük çekiyordu.

Shota’nın yüzünde kaygılı bir ifade vardı. “Olabilir. Nedenini bilmiyorum.”

“Nedeni bu olmalı,” diye fısıldadı Richard. “Öyle olmalı. Aksi takdirde Zedd beni uyarırdı. O benim dostum.”

Shota ciddi bir bakışla, “Richard, şu anda dostluktan çok daha önemli şeyler tehlike altında,” dedi. “Bunu Zedd de sen de biliyorsunuz. Ne de olsa, mecbur kaldığında dostunun hayatını bile tehlikeye atabilirsin.”

Richard başını kaldırıp Zedd’e baktı. Onunla konuşabilmeyi çok isterdi. Ona şu anda çok ihtiyacı vardı. Bu doğru olabilir miydi? Kutuyu bulabilmek için Zedd’in hayatını bir an bile düşünmeden kolaylıkla feda edebilir miydi? “Shota, onu da bırakacağına söz verdin.”

Shota bir an Richard’ın yüzüne baktı. “Özür dilerim Richard.” Elini Zedd’e doğru salladı. Zedd’in görüntüsü titreyerek yok oldu. “Bu küçük bir aldatmacaydı. Bir gösteri diyelim istersen. O Yaşlı Büyücü değildi.”

Richard bu duruma kızması gerektiğini düşündü ama yalnızca aldatıldığı için incinmişti. Zedd’in orada, onunla birlikte olmaması onu üzmüştü. Bedenini buz gibi bir ürperti sardı.

“Peki ya o gerçek Kahlan mı? Yoksa onu çoktan öldürdün de beni onun görüntüsüyle mi kandırıyorsunuz? Bu da yeni bir numara mı? Başka bir gösteri mi?”

Shota göğsü inip kalkarak derin bir nefes aldı. “Korkarım,” dedi iç geçirerek. “O yeterince gerçek. Sorun da bu ya.”

Shota, Richard’ın koluna girdi ve birlikte Kahlan’ın önüne yürüdüler. Samuel de yanlarında durdu. Kolları o kadar uzundu ki sarı gözleri Richard ile Shota arasında gidip gelirken parmaklarıyla yoldaki kumda çizgiler ve daireler çiziyordu.

Shota, Kahlan’a bakarak düşüncelere daldı. Bir açmazda gibiydi. Richard ise Kahlan’ın bir an önce yılanlardan kurtulmasını istiyordu. Cadı kadının yardım ve dostluk sözlerine rağmen

Kahlan hâlâ korkuyordu. Sorun yılanlar değildi. Sorun, gözlerini ayırmadığı Shota'ydı. Bakışları, tuzağa düşüp de avcısını izleyen bir hayvanın bakışlarını andırıyordu.

“Richard,” dedi Shota, bakışlarını Kahlan’dan ayırmadan, “mecbur kalsaydın, onu öldürebilir miydin? Başarına yönelik bir tehdit olsaydı, onu öldürecek cesareti kendinde bulabilir miydin? Başkalarının hayatı söz konusu olsaydı, onu öldürebilir miydin? Dürüst bir cevap istiyorum.”

Yatıştırıcı ses tonuna karşın, Shota’nın sözleri genç adamın yüreğine buzdan bir hançer gibi saplanıyordu. Richard, Kahlan’ın fal taşı gibi açılmış gözlerine baktıktan sonra bakışlarını yanı başındaki kadına çevirdi. “O benim rehberim. Ona ihtiyacım var,” dedi hiç düşünmeden.

Shota iri badem gözlerini Richard’a dikti. “Sorumun cevabı bu değil, İzci.” Richard hiçbir şey söylemedi. Duygularını belli etmemeye çalışıyordu. Shota hüznle gülümsedi. “Tam düşündüğüm gibi. İşte bu yüzden, dilekte bulunurken hata yaptın.”

Richard, “Ben hata yapmadım,” diye itiraz etti. “Başka bir dilekte bulunsaydım, onu öldürecektin.”

“Evet,” dedi Shota acımasızca, “öldürecektim. Zedd’in görüntüsü, senin için bir sınavdı. Sınavı geçtin ve karşılığında sana bir dilekte bulunma fırsatı verdim. Bu dileği istediğin bir şeye sahip olarsın diye vermedim. Gereken cesareti sende göremediğim için, seni pis bir işten kurtarmak için bu dileği verdim. Bu ikinci sınavındı. Bu sınavdan kaldın evlat. Dileğine saygı göstermeliyim. Bu da senin hatan. Onu, senin yerine öldürmeme izin vermelisin.”

“Sen çıldırmışsın! Önce kötü bir insan olmadığını, seni yaptıklarıyla değerlendirmem gerektiğini söylüyorsun. Şimdi de kalkmış Kahlan’ı öldürmene izin vermediğim için hata yaptığımı

söyleyerek gerçek niyetini kanıtlıyorsun! Peki neden? Kahlan'ın bir tehdit olduğunu mu düşünüyorsun? Kahlan seni tehdit edecek hiçbir şey yapmadı, yapmaz da. Tek istediği, Darken Rahl'a engel olmak. Tıpkı senin gibi!"

Shota, Richard'ı sabırla dinledi. Gözlerinden aynı bilge bakış geçti. "Her şeyin görüldüğü gibi olmadığını söylediğimde beni dinlemiyor muydun? Bazı hareketlerin seni kurtarmak için olduğunu söylemiştim, hatırlıyor musun? Bütün gerçekleri bilmeden bir kez daha aceleyle karar veriyorsun."

"Kahlan benim dostum. Önemli olan tek gerçek bu!"

Shota sabrını korumaya çalışarak küçük bir çocuğa ders vermeye çalışıyormuşçasına derin bir nefes aldı. Yüz ifadesi, Richard'ın kendini aptal gibi hissetmesine yol açtı.

"Richard. Beni iyi dinle. Darken Rahl, Orden Kutuları'nı kullanmaya başladı. Başarılı olursa, hiç kimse onu durdurmaz. Çok sayıda insan ölecek, sen, ben... Sana yardım etmek istiyorum çünkü ona engel olmak için bir tek senin şansın var. Nasıl ve neden olduğunu bilmiyorum ama sende gücün akışını görebiliyorum. Rahl'a karşı yalnızca senin şansın var. Bu, başarılı olacağın anlamına gelmiyor. Yalnızca şansın olduğunu söylemeye çalışıyorum. Ne kadar az olursa olsun, bir şansın var. Bu şans kullanmaya fırsatın olmadan seni durdurmaya çalışacak güçler olduğunu da bilmelisin. Yaşlı Büyücü'nün Rahl'ı durduracak gücü yok. Kılıcı sana bu yüzden verdi. Benim de Rahl'ı durduracak gücüm yok. Ama sana yardım edecek gücüm var. Tek isteğim, sana yardım etmek. Sana yardım ederek kendime yardım etmiş olacağım. Ölmek istemiyorum. Rahl kazanırsa, ben de öleceğim."

"Bütün bunları biliyorum. İşte bu yüzden dileğimi kullanmaya gerek kalmadan sorumu cevaplayacağını söyledim."

“Ama senin bilmediğin başka şeyler biliyorum Richard.”

Shota öyle hüzünlü bir yüz ifadesiyle baktı ki Richard onun için üzüldü. Shota’nın gözlerinde, Kahlan’ın gözlerindeki zekâ ateşini görebiliyordu. Shota’nın ona gerçekten yardım etmek istediğini görebiliyordu. Birdenbire, Shota’nın bildiklerinden korkuya kapıldı çünkü aniden bunun onu yaralamaya yönelik olmadığını, yalnızca çıplak gerçek olduğunu fark etmişti. Richard, Samuel’in kılıca baktığını gördü. Kılıcı o kadar sıkı kavramıştı ki *Doğruluk* sözcüğünün harfleri avucuna batıyordu.

“Shota, başka neler biliyorsun?”

“En basitini söyleyeyim,” diyerek iç geçirdi. “Büyücünün ateşini kılıcınla nasıl durdurduğunu biliyorsun. Bu hareketi çalış. Seni bu sınavdan geçirirken haklı bir nedenim vardı. Gelecek sefere, büyücünün ateşi gerçek olacak. Zamanın akışı kimin ayakta kalacağını söylemiyor. Yalnızca durdurma şansının olduğunu görebiliyorum.”

Richard’ın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Bu doğru olamaz...”

“Doğru,” dedi Shota onun sözünü keserek. “Kitabın bekçisine göstermek için bir babanın oğluna verdiği dış kadar doğru.”

Bu cümle üzerine Richard baştan aşağı sarsıldı.

“Hayır,” dedi Shota gözlerini ona dikerek. “Kitabın bekçisinin kim olduğunu bilmiyorum. Onu senin bulman gerekecek.”

Richard güçlükle nefes alarak bir sonraki soruyu soracak gücü kendinde buldu. “Bu kolay kıymıysa, zoru nedir?”

Shota bakışlarını Richard’dan, taş kesilmiş Kahlan’a çevirdi. “Onun kim olduğunu ve benim için ne kadar büyük bir tehdit olduğunu biliyorum...” dedi dalgın dalgın. Richard’a dönerek, “Onun kim olduğunu bilmediğin belli. Belki de bilseydin onunla birlikte olmazdın. Kahlan’ın bir gücü var. Büyülü bir güç.”

“Bu kadarını ben de biliyorum,” dedi Richard temkinlice.

“Richard,” dedi Shota, güç bir durumu açıklamak için doğru sözcükleri ararcasına durdu. “Ben bir cadıyım. Dedğim gibi, güçlerimden biri de gelecekte olacakları görebilmem. Aptalların benden korkmasının bir nedeni budur.” Yüzünü, Richard’ın yüzüne yaklaştırdı. Birbirlerine rahatsız edecek kadar yakındılar. Shota’nın nefesi gül kokuyordu. “Richard, lütfen bu aptallardan biri olma. Elimde olmayan şeyler yüzünden benden korkma. Olayları görebilirim ama onları yönlendiremem ya da kontrol edemem. Olacakları görmem onlardan mutluluk duyduğum anlamına gelmez. Yalnızca şu an yapacaklarımız geleceği değiştirebilir. Gerçekleri kendi yararına kullanabilme akıllılığını göster, onlara boyun eğme.”

“Peki gördüğün gerçek nedir Shota?” diye fısıldadı Richard.

Shota’nın gözlerinde delici bir bakış vardı, sesi bir kılıcın ucu kadar keskindi.

“Kahlan’ın bir gücü var. Öldürülmezse, bu gücü sana karşı kullanacak.” Richard’ın gözlerini dikkatle inceleyerek konuşmaya devam etti. “Bunun doğru olduğundan hiç şüphen olmasın. Kılıcın seni büyücünün ateşinden koruyabilir ama onun dokunusundan koruyamaz.”

Richard, Shota’nın her sözünün yüreğine saplandığını hissedebiliyordu.

“Hayır!” diye fısıldadı Kahlan. İkisi de Shota’nın sözleri üzerine yüzü acıyla buruşan Kahlan’a döndü. “Böyle bir şey yapmam! Shota, yemin ederim ki ona böyle bir şey yapmam.”

Yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. Shota bir adım yaklaşarak onu teselli etmek için elini yılanların arasından uzatarak yavaşça yanağını okşadı.

“Küçüğüm, öldürülmezsen, korkarım yapacaksın.” Kahlan’ın yanağından süzülen gözyaşını başparmağıyla sildi. “Bir keresinde

onu öldürmeye çok yaklaştın,” dedi Shota hiç beklenmedik bir şefkatle. “Bir adım kalmıştı.” Yavaşça başını salladı. “Bu, doğru değil mi? Söyle ona. Doğruyu söylediyimi ona söyle.”

Kahlan gözlerini Richard’a çevirdi. Richard, onun yemyeşil gözlerinin derinliklerine bakıyor, kılıcı tutarken Kahlan’ın ona üç kez dokunduğunu ve bu dokunuşlar yüzünden kılıcın büyüünün onu uyardığını hatırlıyordu. Son seferinde, Çamur Adamların köyünde, Gölgelemin saldırısına uğradıklarında, büyüünün tepkisi o kadar güçlü olmuştu ki Richard’ın Kahlan’a kılıcını saplamasına ramak kalmıştı. Kahlan bakışlarını Richard’dan kaçırırken hafifçe inleyerek alt dudaklarını ısırırdı.

“Bu doğru mu?” diye fısıldadı Richard. Kalbi hızla çarpıyordu. “Shota’nın dediği gibi gücünü üzerimde kullanacak mıydın?”

Kahlan’ın rengi soldu. Acı dolu bir iniltiyle gözlerini kapayarak hüngür hüngür ağlamaya başladı. “Lütfen Shota. Beni öldür. Öldürmelisin. Rahl’ı durdurmak için Richard’ı koruyacağıma yemin ettim, lütfen,” diye ağlayarak gözyaşlarına boğuldu. “Tek yolu bu. Beni öldürmelisin.”

“Öldüremem,” diye fısıldadı Shota. “Ne kadar aptalca olsa da Richard’ın dileğini yerine getireceğim.”

Richard, Kahlan’ı bu durumda görmeyi verdiği acıya güçlükle dayanıyordu. Kahlan gözünün önünde Shota’dan kendisini öldürmesini istiyordu. Boğazındaki düğüm yüzünden neredeyse boğulacaktı.

Birdenbire Kahlan bağırarak yılanların onu ısırması için kollarını havaya kaldırdı. Richard tam ona doğru atılırken yılanlar yok oldu. Kahlan kollarını uzatarak artık üzerinde olmayan yılanları aradı.

“Özür dilerim Kahlan. Seni ısırmalarına izin verseydim, söz verdiğim dileği gerçekleştiremezdim.”

Kahlan dizlerinin üzerine çöktü, yüzünü toprağa dayayarak hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. “Çok üzgünüm Richard,” diyordu. Richard’ın bacaklarına sarıldı. “Lütfen, Richard,” derken gözlerinden yaşlar boşanıyordu. “Lütfen. Seni korumaya yemin ettim. Zaten birçok insan öldü. Kılıcını çek ve beni de öldür. Lütfen Richard, öldür beni.”

“Kahlan... bunu asla...” Richard daha fazla konuşamadı.

“Richard,” dedi Shota gözleri yaşarak, “Kahlan öldürülmezse, Rahl kutuları açmadan önce, gücünü sana karşı kullanacak. Bundan hiç şüphem yok. Hayatta kalacak olursa, bunu hiçbir şey engelleyemez. Dileğini yerine getirdim, onu öldüremem. Bu yüzden sen öldürmelisin.”

Richard, “Hayır!” diye haykırdı.

Kahlan acı dolu bir feryatla bıçağını çekti. Bıçağı göğsüne saplamak üzere havaya kaldırırken Richard onu bileğinden yakaladı.

Kahlan, “Lütfen Richard,” diye bağırdı ona yaslanarak. “Anlamıyorsun, bunu yapmak zorundayım. Hayatta kalacak olursam, Rahl’ın yapacaklarından ve olacak her şeyden ben sorumlu olacağım.”

Richard onu bileğinden tutup ayağa kaldırdı. Bağırarak Kahlan’ı kendine bastırırken bıçağı kullanmaması için kolunu arkasında bükte. Onları izleyen Shota’ya öfkeyle baktı. Bu mümkün olabilir miydi? Shota’nın söyledikleri doğru olabilir miydi? Keşke Kahlan’ın sözünü dinleyip buraya hiç gelmemiş olsalardı.

Richard, Kahlan’ın ağlamasından onun canını yaktığını fark edip kolunu biraz daha gevşek tuttu. Bütün duyguları uyuşmuş bir halde, Kahlan’ın kendini öldürmesine izin verip vermemesine karar vermeye çalıştı. Eli titriyordu.

“Lütfen Richard,” dedi Shota yaşlı gözlerle, “olduğum şey yüzünden benden nefret edebilirsin ama sana doğruyu söyledim için benden nefret etme.”

“Sana göre doğru olabilir, Shota! Ama belki de doğrular senin söylediğin gibi olmayacak. Senin sözüne güvenerek Kahlan’ı öldürmeyeceğim.” Shota yaşlı gözlerle hüzünlü bir şekilde ona baktı.

“Orden’in son kutusu Kraliçe Milena’da.” Fısıltıdan bile daha alçak bir sesle konuşuyordu. “Eğer doğruları söylediğimi düşünüyorsan beni iyi dinle. Kutu çok uzun süre onda kalmayacak.” Yardımcısına dönüp, “Samuel,” dedi yumuşak bir sesle, “onları Geçit’ten geçir. Onlara ait olan hiçbir şeyi alma. Böyle bir şey yapacak olursan çok üzülürüm. Doğruluk Kılıcı da buna dâhil.” Shota, Richard’a bakmadan arkasını dönüp yürümeye koyuldu. Richard onun yanağından bir damla gözyaşının süzüldüğünü gördü. Shota yolun ortasında sırtı onlara dönük bir halde bir an durdu. Güzel kumral saçları omuzlarından beline dökülüyordu. Başını kaldırdı ama Richard’a dönmedi.

“Bütün bunlar sona erdiğinde,” dedi titrek bir sesle, “ve kazanırsan... buraya bir daha gelme. Gelirsen... seni öldürürüm.”

Sarayına yürümeye devam etti.

“Shota,” diye fısıldadı Richard kısık sesle, “özür dilerim.”

Shota ne durdu ne de başını çevirdi. Sarayına yürümeye devam etti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Giller o kadar sessiz hareket ediyordu ki Rachel köşeyi dönünce az kalsın büyücünün bacaklarına çarpacaktı. Küçük kız başını kaldırdığında önce büyücünün gümüş rengindeki uzun cüppesini ve sonra yüzünü gördü.

“Giller! Ödümü kopardın!”

Büyücü, ellerini cüppesinin kollarına sokmuştu. “Üzgünüm Rachel, seni korkutmak istemedim.” Koridordan bir aşağı bir yukarı baktıktan sonra çömeldi. “Neler yapıyorsun?”

Rachel derin bir nefes vererek, “Ayak işleri,” dedi. “Prenses Violet onun yerine gidip aşçılara bağırmamı söyledi. Sonra da çamaşırcı kadınlara gidip elbiselerinden birinde salça lekesi bulduğunu, üzerine asla bir şey dökmüş olamayacağı için lekeyi onların yaptığını ve tekrar aynı hataya düşecek olurlarsa kellelerini uçurtacağını söyledi. Onlara bunu söylemek istemiyorum çünkü çok iyi insanlar.” Giller’in cüppesinin kolunun çevresindeki gümüş şeride dokundu. “Ama Prenses bunları söylemezsem başımın büyük derde gireceğini söyledi.”

Giller başını salladı. “Söylediği gibi yap. Eminim çamaşırcı kadınlar, bunların senin sözlerin olmadığını anlayacaktır.”

Rachel, Giller'in kocaman, karanlık gözlerine baktı. "Elbisesine salça sıçrattığını herkes biliyor."

Giller hafif bir kahkaha attı. "Haklısın, elbisesine salça döktüğünü ben de gördüm. Ama arı kovanına çomak sokmak iyi olmaz." Rachel bu sözlerden hiçbir şey anlamayıp yüzünü astı. "Demek istediğim, Prenses'e üzerine salça döktüğünü söyleyecek olursan, başın derde girer. Bu yüzden en iyisi susmak." Rachel başını salladı. Giller'in haklı olduğunu biliyordu. Giller kordondan aşağı her iki yöne bir kez daha baktı ama kimse yoktu.

Rachel'a yaklaşarak, "Seninle ilgilenemediğim için üzgünüm. Dert bebeğini buldun mu?" diye fısıldadı.

Rachel gülümseyerek başını salladı. "Çok teşekkürler Giller. Muhteşem bir bebek. Onu bana verdiğin günden beri eskisinden iki kat daha fazla dışarı atıyorum. Ortalık güvenli olana kadar seninle konuşmamam gerektiğini söyledi. Bu yüzden, tıpkı onun söylediği gibi bekledim. Sürekli konuşuyoruz. Kendimi çok daha iyi hissetmemi sağlıyor."

"Buna sevindim küçüğüm." Giller gülümsedi.

"Adını Sara koydum. Bir bebeğin adının olması gerekir."

"Öyle mi?" dedi Giller kaşlarını çatarak, "Bunu hiç duymamıştım. Sara onun için güzel bir ad."

Rachel gülümsedi. Giller'in bebeğin adını beğenmesine sevinmişti. Kolunu adamın boynuna dolayarak yüzünü kulağına yaklaştırdı. "Sara da bana sıkıntılarını anlatıyor," diye fısıldadı. "Sana yardım edeceğime dair ona söz verdim. Senin de kaçmak isteyeceğin aklımın ucundan bile geçmezdi. Ne zaman gidebiliriz Giller? Prenses Violet'ten çok korkuyorum."

Büyücü kendisine sarılan küçük kızın sırtını sıvazladı. "Az kaldı küçüğüm. Ama önce hazırlamamız gereken şeyler var yoksa

planımız ortaya çıkar. Kimsenin bizi izleyip geri getirmesini istemeyiz, değil mi?”

Rachel başını büyücünün omzuna yasladı. Ardından, ayak seslerini işitti. Giller başını kaldırarak koridordan aşağı baktı.

“Rachel, ikimizin konuştuğunu görmeleri bizim için hiç de iyi olmaz. Birisi bebeğini... Sara’yı öğrenebilir.”

“Gitsem iyi olur,” dedi Rachel aceleyle.

“Buna zamanımız yok. Duvara yaslan. Bana ne kadar cesur ve sessiz olabileceğini göster.”

Rachel onun sözünü dinledi. Giller, küçük kızın önüne geçerek onu cüppesinin arkasına sakladı. Rachel zırh şakırtıları işitti. Birkaç muhafız olmalı, diye düşündü. Sonra kısa havlalar duydu. Kraliçenin köpeği! Gelenler Kraliçe ve muhafızları olmalıydı! Kraliçe, Rachel’in büyücünün cüppesinin arkasında olduğunu öğrenirse, başları büyük derde girerdi. Kraliçe, Sara’yı keşfedebilirdi! Rachel, cüppenin karanlık kıvrımları arasında iyice küçüldü. Giller başını eğdiğinde cüppe biraz oynadı.

“Majesteleri,” dedi Giller dimdik ayakta durarak.

“Giller!” dedi Kraliçe sert bir sesle. “Burada gizlenmiş ne yapıyorsun?”

“Gizlenmek mi, Majesteleri? Anladığım kadarıyla görevim, istenmeyen kişilerin saraya girip gizlenmediğinden emin olmaktır. Mücevher odasındaki büyülü mührü kontrol ederek kurcalanmadığını görmek istemiştım yalnızca.” Rachel, küçük köpeğin Giller’in cüppesinin eteklerini kokladığını işitiyordu. “Majesteleri dilerse, her şeyi olurluna bırakıp endişelendiğimde araştırma yapmam.” Küçük köpek, Rachel’a biraz daha yaklaşıp koklamaya devam etti. Rachel hayvanın bir an önce uzaklaşmasını istiyordu, aksi takdirde yakalanacaktı. “Baba Rahl geldiğinde her şeyin yolunda gitmesi için gece iyi ruhlara dua ettikten sonra

yataklarımıza yatarız. Bir şeyler eksik olursa, hiç kimsenin gizlenmesini istemediğimiz için hiçbir yeri kontrol etmediğimizi söyleriz. Belki Baba Rahl bize karşı anlayışlı davranır.”

Küçük kopek hırlamaya başlayınca Rachel’ın gözleri yaşardı.

“Hemen sinirlenme Giller, yalnızca sordum.” Rachel, köpeğin cüppenin altından uzanan küçük siyah burnunu görebiliyordu. “Değerlim, orada ne buldun? Nedir o Değerlim?”

Köpek hırılayarak yavaşça havladı. Giller biraz gerileyince Rachel tamamen duvara yapıştı. Küçük kız bebeğini düşünüyor, onun şu anda yanında olmasını istiyordu.

“Nedir o Değerlim? Ne kokusu aldın?”

“Korkarım Majesteleri, ahırlarda da biraz gizlendim, eminim köpeğiniz ahırın kokusunu alıyor.” Giller elini, küçük kızın başının hemen yanından cebine soktu.

“Ahırlar mı?” Kraliçe’nin ses tonu değişmemiştir. “Ahırlarda kontrol edecek bir şey yok ki.” Kadının sesi daha da yükselmişti sonra köpeğini yerden almak için eğildi. “Orada ne yapıyorsun Değerlim?”

Rachel ses çıkarmamak için eteğinin ucunu ısırırken korkudan tir tir titriyordu. Giller elini cüppesinden çıkardı. Rachel, büyücünün başparmağıyla işaret parmağı arasında bir şey tuttuğunu gördü. Köpek başını cüppenin altına soktu ve havlamaya başladı. Giller’in parmaklarını açmasıyla köpeğin başının üzerine pırıltılı bir toz döküldü. Köpek hapşırmaya başladı. Ardından Rachel, Kraliçe’nin elini uzatıp köpeği kucakladığını gördü.

“Ah, zavallı Değerlim. Hepsi geçti. Zavallı yaratık.” Rachel, Kraliçe’nin her zaman yaptığı gibi köpeğin burnunu öptüğünü işitti. Sonra Kraliçe de hapşırmaya başladı. “Nerede kalmıştık Giller? Hah, bir büyücünün ahırlarda ne işi olduğunu bana söyler misin?”

“Az önce de söylediğim gibi Majesteleri,” Giller da bazen kötü bir sesle konuşabilirdi ama karşısındaki kişinin Kraliçe olması, Rachel’ın komiğine gidiyordu, “bir suikastçı olsaydınız ve Kraliçe’nin kalesine girip onu kocaman bir okla vurmak isteseydiniz, ana kapıdan mı girerdiniz? Yoksa yayınızla birlikte bir at arabasına atlayıp bir ot yığınının ya da birkaç çuvalın altına saklanarak karanlık ahırda mı ortaya çıkardınız?”

“Ben... ama sence hiç... bir şey buldun mu?”

“Ama ahırlarda da gizlenmemi istemediğiniz için orayı da listemden sileceğim! Şu andan itibaren, sizin için bir sakıncası yoksa, halkın önüne çıktığımızda sizden uzak duracağım. Bazı kullarınız Kraliçe’lerine duydukları sevgiyi uzaktan göstermek isterse, onlara engel olmak istemem.”

“Büyücü Giller,” dedi Kraliçe yumuşak bir sesle, “beni lütfen affet. Baba Rahl çok yakında geleceği için son zamanlarda sinirlerim biraz gergin. Tek istediğim her şeyin yolunda gitmesi. Böylece hepimiz istediklerimize ulaşacağız. Benim iyiliğimi düşündüğünü biliyorum. Lütfen işine devam et ve bir leydinin bir anlık aptallığını unut.”

“Emredersiniz Majesteleri.” Giller tekrar başını eğdi.

Kraliçe hapşıra hapşıra koridordan aşağı ilerliyordu ki birdenbire Rachel, Kraliçe’nin ağır ayak seslerinin durduğunu ve zırh şakırtılarının kesildiğini işitti.

“Bu arada Büyücü Giller,” diye seslendi Kraliçe, “sana söyledim mi? Bir ulak geldi. Baba Rahl’ın beklenenden daha erken geleceğini haber verdi. Çok daha erken. Aslında yarın geliyor. İttifakı tamamlamak için kutuyu isteyecek elbette. Lütfen gerekenleri yap.”

Giller bacağını o kadar şiddetle çekti ki Rachel’ı az kalsın düşürüyordu. “Elbette, Majesteleri,” dedi büyücü başını eğerek.

Giller, Kraliçe uzaklaşana kadar bekledikten sonra kocaman elleriyle Rachel'ı belinden tutup havaya kaldırdı. Tek koluyla küçük kızı kalçasına bastırdı. Yanakları her zamanki gibi kırmızı değil, bembeyazdı. Parmağını Rachel'ın dudaklarına götürdü, Rachel sessiz kalması gerektiğini anladı. Büyücü başını uzatarak koridoru kolağan etti.

"Yarın!" diye söylendi kendi kendine. "Ruhlara lanet olsun, hazır değilim."

"Sorun nedir Giller?"

"Rachel," diye fısıldadı büyücü, kartal burnunu küçük kızın burnuna yaklaştırarak. "Prenses şu anda odasında mı?"

"Hayır," diye fısıldadı Rachel. "Baba Rahl geldiğinde giyeceği elbise için yeni kumaş bakmaya çıktı."

"Prensesin, mücevher odasının anahtarını nerede sakladığını biliyor musun?"

"Evet. Anahtarı yanına almadığı zamanlar masasında saklar. Pencere tarafındaki çekmecenin içinde."

Giller, Prenses Violet'in odasına doğru yürümeye koyuldu. Haliya o kadar sessiz basıyordu ki Rachel ayak seslerini bile işitemiyordu. "Planlarda değişiklik var küçüğüm. Sara ve benim için cesur olabilir misin?"

Rachel başını salladı. Büyücü hızla yürürken, Rachel kollarının onun boynuna doladı. Tepeleri üçgen biçimindeki koyu ahşap kapılardan geçtikten sonra, çevresi taş kabartmalarla süslü küçük bir koridorun içinde kalan çift kapıların önüne geldi. Burası Prenses'in odasıydı. Giller, Rachel'a sımsıkı sarıldı.

"Tamam," diye fısıldadı Giller, "içeri girip anahtarı al. Ben burada durup nöbet tutacağım."

Küçük kızı yere indirdi. "Acele et." Kapıyı onun arkasından kapadı.

Perdeler açılmış olduğu için içeri güneş ışığı giriyordu. Böylece Rachel içeri girer girmez odada kimsenin olmadığını anladı. Temizlik yapan hizmetkârlar da yoktu. Ateş sönmüş, hizmetkârlar gelip bu gece için yeni bir ateş yakmamıştı. Prensesin üstü örtülü kocaman yatağı çoktan toplanmıştı. Rachel güzel çiçeklerle süslenmiş yatak örtüsünü çok beğeniyordu. Prensesin neden bu kadar büyük bir yatağa ihtiyaç duyduğunu hep merak etmişti. On kişiyi alabilecek kadar büyüktü. Oysa geldiği yerde, altı kız bu yatağın yarısı kadar bir yatakta tıksık tıksık yatardı. Prensesin yatağının yumuşak olup olmadığını merak etti.

Giller acele etmesini söylediği için yerdeki büyük postun üzerinden geçerek güzel süslemeli, cilalı, ahşap masaya yürüdü. Altın sapını tutup çekmeceyi açtı. Daha önce Prenses söylemeden anahtarı çekmecedan hiç almadığı için tedirgindi. Mücevher odasının kocaman anahtarı, kırmızı kadife bir kesenin içinde, uyuduğu sandığın küçük anahtarının hemen yanında duruyordu. Anahtarı cebine koyup çekmeceyi dikkatle kapadı.

Tam kapıya gidecekti ki uyuma sandığının durduğu köşeye baktı. Giller'in acele etmesini istediğini biliyordu ama yine de sandığa doğru koştu. Kontrol etmesi gereken bir şey vardı. Karanlık sandığın içine girip battaniyesinin yığılmış olduğu köşeye gitti. Battaniyeyi dikkatle geri çekti.

Sara ona bakıyordu. Bebeği, bıraktığı yerde duruyordu.

"Hemen gitmem gerek," diye fısıldadı. "Sonra geri geleceğim."

Rachel bebeğin başını öptü, üzerini tekrar battaniyeyle örterek hiç kimsenin bulamaması için köşeye koydu. Sara'yı kaleye getirdiği için başına dert açabileceğini biliyordu ama onu konak çamda tek başına bırakmaya gönlü razı olmamıştı. Orada tek başına kalmanın ne kadar kötü ve korkunç olduğunu biliyordu.

İşini bitirip kapıya koştu. Kapıyı hafifçe aralayarak Giller'in yüzüne baktı. Büyücü başını sallayıp küçük kıza dışarı çıkabileceğini işaret etti.

“Anahtar?”

Rachel büyülü ateş çubuğunu da sakladığı cebinden anahtarı çıkarıp ona gösterdi. Giller gülümseyerek, “Aferin,” dedi ona. Rachel’a daha önce hiç kimse aferin dememişti. Giller, onu tekrar kucağına alarak koridordan aşağı yürüdü, sonra da hizmetkârların kullandığı dar ve karanlık merdivenlerinden aşağı indi. Rachel, taş merdivenler üzerinde Giller'in ayak seslerini belli belirsiz işitiyordu. Büyücünün sakalları küçük kızın yüzünü gıdıklıyordu. Merdivenlerin sonuna geldiklerinde, büyücü onu yere bıraktı.

“Rachel,” dedi onun yanına çömelerek, “beni dikkatle dinle. Anlatacaklarım çok önemli şeyler, burada oyun oynamıyoruz. Kaleden hemen çıkmazsak ikimiz de Sara'nın sana söylediği gibi başımızı kaybedeceğiz. Ama akılcıca davranmalıyız, yoksa yakalanırız. Yapmamız gerekenleri yapmadan aceleyle kaçarsak bizi bulurlar. Çok yavaş hareket edersek, demek istediğim hızlı davranırsak iyi olur.”

Rachel'in gözleri yaşarmıştı. “Giller, başımı kaybetmekten çok korkuyorum, insanlar çok can yakıcı bir şey olduğunu söylüyor.”

Giller ona sınıksı sarıldı. “Biliyorum küçüğüm. Ben de korkuyorum.” Ellerini küçük kızın omuzlarına koyarak onun dimdik durmasını sağladı. Gözlerini üzerinden hiç ayırmadan, “Bana güvenirsen, söylediklerimi yaparsan ve yeterince cesur olursan buradan kaçıp insanların başlarını kaybetmediği, küçük çocukların sandıklara kilitlenmediği, bebeğinin yanında olabileceği ve ondan asla ayrılmayacağın bir yerlere kaçabiliriz. Anladın mı?” dedi.

Rachel'ın gözlerindeki yanma hissi geçti. "Bu muhteşem olurdu Giller."

"Ama cesur olup sana söylediklerimi yapman gerek. Bu o kadar da kolay olmayacak."

"Cesur olacağım, söz veririm."

"Rachel, ben de seni korumak için elimden geleni yapacağım söz veriyorum. Bu işe birlikte girdik ama birçok insanın hayatı bizim elimizde. İşimizi iyi yaparsak, başka masum insanlar başlarını kaybetme korkusuyla yaşamaktan kurtulacak."

Rachel'ın gözleri hayretle büyüdü. "Ah, buna çok sevindim Giller. İnsanların başlarının kesilmesinden hiç hoşlanmıyorum. Beni çok korkutuyor."

"Tamam, öyleyse. İlk iş olarak, yapman gerektiği gibi mutfağa gidip aşçıları azarlayacaksın ve oradan bulabileceğin en büyük ekmek somununu alacaksın. Nasıl alacağın umurumda bile değil, gerekirse çal. Ekmeği almak zorundasın. Daha sonra onu mücevher odasına getireceksin. Anahtarla kapıyı aç ve beni içeride bekle. Yapmam gereken başka işler var. Seninle sonra konuşuruz. Bunu yapabilir misin?"

"Elbette," diye başını salladı. "Kolay iş!"

"Git öyleyse."

Giller sessizce basamaklardan yukarı çıkarken Rachel da kapıdan geçerek birinci kattaki büyük salona girdi. Mutfaka giden merdivenler, salonun öbür ucunda, Kraliçe'nin kullandığı, ortadaki büyük merdivenlerin hemen yanındaydı. Rachel, Prenses'le birlikte bu büyük merdivenlerden çıkmayı severdi çünkü basamaklar halı kaplıydı ve ayak işlerine koşarken kullandığı taş merdivenler gibi soğuk değildi. Büyük salonun sonundaki geniş basamaklı merdivenler, yerleri siyah beyaz mermerle kaplı büyük bir salona iniyordu. Ayağının altındaki mermerler buz gibiydi.

Koca bir somun ekmeği çalmadan nasıl alabileceğini düşünürken, Prenses Violet'ın büyük merdivenlere doğru yürüdüğünü gördü. Kraliyet terzi ve iki yardımcısı güzel pembe kumaş toplarını taşıyarak onu izliyordu. Rachel saklanacak bir yer aradıysa da artık çok geçti. Prenses onu görmüştü.

“Ah ne iyi, Rachel,” dedi Prenses. “Buraya gel.”

Rachel yanına gidip selam verdi. “Evet, Prenses Violet?”

“Ne yapıyorsun?”

“Verdiğiniz işleri yapıyordum. Şimdi mutfağa gidiyorum.”

“Boş ver.”

“Ama Prenses Violet, gitmek zorundayım!”

Prenses kaşlarını çattı. “Nedenmiş? Sana gitmek zorunda olmadığını söyledim.”

Rachel dudağını ısırdı, Prenses'in kaşlarını çatması onu korkutmuştu. Giller'in böyle bir durumda ne diyeceğini düşündü. “Gitmemi istemiyorsanız, gitmeyeceğim,” dedi, “ama akşam yemeğiniz felaketti. Sizin bu akşam da felaket bir yemek yemenize gönlüm razı olmaz. Güzel yemeklere hasret kalmış olmalısınız. Ama aşçılara gidip söylememi istemiyorsanız, gitmem tabii.”

Prenses bu sözleri bir an düşündükten sonra, “Düşündüm de, mutfağa git,” dedi. “Aşçılara yemeğin berbat olduğunu söyle. Ne kadar öfkeli olduğumu söylemeyi de unutma!”

“Emredersiniz Prense Violet.” Rachel dizlerini kırıp selam verdikten sonra mutfağa gitmek üzere arkasını döndü.

“Elbise provasına gidiyorum.” Rachel, Prenses'e döndü. “Sonra da mücevher odasına gidip yeni elbisem için birkaç parça mücevher seçmek istiyorum. Aşçılarla işin bitince anahtarı al ve beni mücevher odasında bekle.”

Rachel bir an ne diyeceğini bilemedi. “Ama Prenses, elbisenin dikilmesini yarma kadar bekledikten sonra mücevherlerin üzerinizde nasıl durduğunu görmeniz daha iyi olmaz mı?”

Prenses Violet şaşırmışa benziyordu. “Evet, mücevherleri yeni elbiseyle denemek çok iyi olur.” Bir an düşündükten sonra merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı. “Bunu düşündüğüme sevindim.”

Rachel rahat bir nefes alıp hizmetkârların merdivenlerine doğru yürüdü. Prenses arkasından seslendi.

“Rachel düşündüm de, bu akşamki yemek için birkaç parça mücevher seçmek zorundayım. Bu yüzden, her halükârda mücevher odasına gitmeliyim. Acele et ve beni orada bekle.”

“Ama Prenses...”

“Aması maması yok. Aşçılara mesajımı ilettikten sonra anahatarı al ve beni mücevher odasında bekle. Provam biter bitmez orada olacağım.” Prenses merdivenlerden yukarı çıkarak gözden kayboldu.

Şimdi ne yapacağım, diye düşündü Rachel. Giller da onunla mücevher odasında buluşacaktı. Ağlayacakmışçasına güçlükle nefes alıyordu. Ne yapacaktı?

Giller’ın söylediği gibi yapacak ve cesur olacaktı. Böylece insanlar başlarını kaybetmeyecekti. Gözyaşlarını tutup mutfağa giden merdivenlerden aşağı indi. Giller’ın büyük bir somun ekmeği ne için istediğini merak ediyordu.

“Ne düşünüyorsun?” diye fısıldadı Richard. “Bir fikrin var mı?”

Richard’ın yanında yatan Kahlan kaşlarını çatarak aşağıdaki manzaraya baktı.

“Aklıma hiçbir şey gelmiyor,” diye fısıldadı. “Daha önce bu kadar çok kısa kuyruklu garı bir arada görmemiştim.”

“Ne yakıyorlar?”

“Hiçbir şey. Duman yerden yükseliyor. Bu yerin adı, Ateş Kaynağı’dır. Gördüğün hava deliklerinden yukarıya buhar yükselir. Bazı deliklerden su buharı çıkıyor. Diğer deliklerden aşağıda kaynayan kötü kokulu sarı sıvılar ve kalın çamurun buharı çıkar. İnsanlar zehirli gazlar yüzünden buraya yaklaşamaz. Garların burada ne aradığı konusunda en ufak bir fikrim yok.”

“Tepenin yükseldiği şu noktaya baksana. En büyük delik orada. Deliğin üstünde, çevresinden buharlar yükselen yumurta biçiminde bir şey var. Ona bakıp dokunmak için yukarı çıkıyorlar.”

Kahlan başını salladı. “Gözlerin benimkilerden iyi görüyor. Ne olduğunu seçemiyorum. Yuvarlak olduğunu bile göremiyorum ben.”

Richard toprağın altından gelen gümbürtüler duyuyordu. Bazen gümbürtüden sonra deliklerden buhar püskürüyordu. Boğucu kükürt kokusu, saklandıkları ağaçlık bayıra kadar yükseliyordu.

“Belki gidip daha yakından bakmalıyız,” diye fısıldadı Richard aşağıdaki garları izlerken.

“Bu çılgınlık olur,” diye fısıldadı Kahlan sert bir sesle. “Bu düpedüz aptallık. Tek bir garın bile büyük bir başbelası olduğunu ne kadar çabuk unuttun. Aşağıda düzinelercesi olmalı.”

“Haklısın,” dedi Richard. “Hemen yukarıdaki, arkalarında kalan yer nedir? Bir mağara mı?”

Kahlan karanlık mağara ağzına baktı. “Evet. Oraya Shadrin’in Mağarası derler. Bazıları mağaranın dağın içinden geçerek diğer taraftaki vadiye çıktığını söyler. Ama bundan emin olan ya da gerçekliğini araştırmak isteyecek hiç kimseyi tanımıyorum.”

Garların bir hayvanı parçalayarak leşini yemek için birbirleriyle dövüşmelerini izledi Richard. “Shadrin de nedir?”

“Shadrin, mağarada yaşadığına inanılan bir canavardır. Bazıları bir efsane olduğunu söyler, bazıları da gerçek olduğuna yemin eder ama hiç kimse ne olduğunu öğrenmek için o mağaraya adımını atmaz.”

Richard garları izleyen Kahlan’a baktı. “Peki sen ne düşünüyorsun?”

Kahlan omzunu silkti. “Bilmiyorum. Orta Diyar’da canavarların yaşadığına inanılan birçok yer var. Bu yerlerin birçoğuna gittim ama hiçbir canavara rastlayamadım. Bu hikâyelerin çoğu yalnızca birer efsanedir. Hiçbirinin gerçeklik payı yoktur.”

Richard, Kahlan’ın konuşmasına sevinmişti. Son birkaç gündür bu kadar çok konuştuğunu görmemişti. Garların tuhaf davranışı merakını uyandırıp suskunluğunu bozmasına neden olmuştu. Ama sohbet ederek kaybedecek zamanları yoktu. Orada daha fazla kalacak olurlarsa gar sinekleri onları bulabilirdi. Geri geri sürünerek bayırın ucundan uzaklaştılar. Başlarını kaldırmadan ve sessizce hareket ederek ilerlediler. Kahlan bir kez daha sessizliğe gömüldü.

Garlardan uzaklaştıktan sonra Kraliçe Milena tarafından yönetilen, Vahşi Diyarlar’ın sınırındaki Tamarang’a giden yoldan aşağı yürümeye başladılar. Kısa bir süre sonra bir yol ayrımına geldiler. Kahlan, Tamarang’ın doğuda kaldığını söylediği için Richard sağa gideceklerini düşünüyordu. Garlar ve Ateş Kaynağı sol taraflarında kalmıştı. Kahlan soldaki yoldan aşağı yürümeye başladı.

“Sen ne yapıyorsun?” Agaden Geçidi’nden ayrıldıkları günden beri Richard onu bir şahin gibi izliyordu. Ona artık güvene-

miyordu. Kahlan'ın tek istediği ölmekti ve Richard onu her an izlemese bir yolunu bulup bunu başaracağını biliyordu.

Kahlan günlerdir takındığı boş ifadeyle Richard'a baktı. "Buna ters yol ayrımı denir. Arazinin konumu ve sık ağaçlar yüzünden ileride yolların birbirine girip yön değiştirdiğini görmek zordur. Sık ağaçlar güneşin yerini ya da hangi yönde ilerlediğini anlamayı güçleştirir. Sağdaki yol bizi garlara götürür. Soldaki yol Tamarang'a gider."

Richard kaşlarını çatarak, "Neden böyle bir yol yapmak istesinler ki?" diye sordu.

"Tamarang'ın eski hükümdarları, Vahşi Diyarlar'dan gelen istilacıları şaşırtmak için böyle bir yola başvurmuşlar. Bazen bu yol sayesinde istilacıların hızlarını keserek geri çekilmek ya da güçlerini toplayıp istilacıları kovmak için zaman kazanıyorlardı."

Richard, onun doğruyu söyleyip söylemediğini anlamak için yüzüne dikkatle baktı. Kahlan'ın yalan söylediğinden kaygılanmak onu çileden çıkarıyordu.

"Rehber sensin," dedi Richard en sonunda. "Yolu göster."

Kahlan hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp yola koyuldu. Richard bu duruma daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. Kahlan yalnızca gerektiğinde konuşuyor, Richard konuştuğunda onu dinlemiyor ya da yaklaştığında ondan kaçıyordu. Kahlan, Richard ona dokunduğunda zehirli bir şey ona değmiş gibi ürküyordu ama Richard onu asıl endişelendirenin kendi dokunuşu olduğunu biliyordu. Garları görmenin onu yeniden konuşturacağını ummakla hata etmişti. Kahlan yine o karanlık ruh haline bürünmüştü.

Kahlan kendini zorla yürüyen bir mahkûm, Richard'ı da başında nöbet tutan gönülsüz bir gardiyan durumuna düşürmüştü. Richard onun bıçağını kemerinde taşıyordu. Bıçağı ona

geri verirse neler olacağını tahmin edebiliyordu. Attıkları her adımda Kahlan ondan daha da uzaklaşıyordu. Richard, onu yavaş yavaş kaybettiğini biliyordu ama bu durumu düzeltmek için elinden hiçbir şey gelmiyordu.

Geceleri nöbet tutma sırası Kahlan'a geldiğinde, o uyurken kendini öldürmemesi için ellerini ve ayaklarını bağlıyordu. Kahlan, Richard'ın onu bağlamasına karşı kayıtsız kalırken, Richard bunu yaptığıda acı çekiyordu... Bütün bu önlemlere rağmen yine de tek gözü açık uyuyordu. Bir şey görür ya da işitirse onu uyandırabilmesi için Kahlan'ın ayaklarının dibinde yatıyordu.

Shota'ya hiç gitmemiş olmayı diliyordu sık sık. Zedd'in ona sırt çevirmesi olanaksız geliyordu, Kahlan'ın gücünü ona karşı kullanacağını düşünmekse dayanılmazdı.

Richard çantadan biraz yemek çıkardı. Kahlan'ın moralini yerine getirmek için neşeli bir ses tonuyla konuşarak, "Kurutulmuş balıktan alır mıydın?" diye sorup gülümsedi. "Gerçekten de berbat."

Kahlan şakasına gülmedi. "Hayır, teşekkürler. Aç değilim."

Richard yüzündeki gülümsemenin kaybolmaması ve sesinin öfkesini ele vermemesi için büyük bir mücadele veriyordu. Baş ağrısından çatlamağa üzereydi. "Kahlan, günlerdir ağzına tek bir lokma koymadın. Yemek yemelisin."

"Yemek istemediğimi söyledim."

"Hadi, hatırım için de yemez misin?" diye sordu tatlı dille.

"Yemezsem ne yapacaksın? Beni yere yatırıp yemeği zorla ağzıma mı tıkacaksın?"

Kahlan'ın sakın sesi Richard'ı kızdırmıştı ama sözleriyle olmasa da sesinden öfkeyi silmek için elinden geleni yaptı. "Mecbur kalırsam, neden olmasın!"

Kahlan ona döndü. “Richard lütfen! Gitmeme izin ver. Senin yanında kalmak istemiyorum! Bırak da gideyim!” dedi. Agaden Geçidi’ni terk ettiklerinden beri Kahlan duygularını ilk kez ifade ediyordu.

Duygularını saklama sırası Richard’daydı. “Hayır.”

Kahlan yemyeşil gözleri öfkeyle parlayarak baktı. “Beni her an izleyemezsin. Er ya da geç...”

“Gerekirse... her an izlerim.”

Öfkeyle birbirlerini süzerek durdular. Sonra Kahlan’ın yüzündeki ifade kayboldu. Richard’a sırtını dönerek yürümeye devam etti.

Yalnızca birkaç dakikalığına durmuşlardı ama bu süre bile onları takip eden şeyin bir hata daha yapmasına neden olmuştu. Kısa bir süre için savunmasını indirerek çok yakına gelmişti, Richard’ın bir anlığına da olsa o sarı gözlerini tekrar görmesine yetecek kadar yakına.

Agaden Geçidi’ni geride bıraktıkları ikinci günden beri izlendiklerini biliyordu Richard. Ormanda geçirdiği yıllar sayesinde izlendiğini fark etmek onun için çok kolaydı. Hartland Ormanları’nda o ve diğer rehberlerin fark edilmeden birbirlerini izlemeye çalıştıkları bir oyun vardı. Peşlerindeki şey her neyse bu oyunda çok iyiydi. Ama Richard kadar değil. Richard şu ana kadar sarı gözleri üç kez görmüştü. Başka biri bu kadarını da yapamazdı.

Samuel olmadığını biliyordu. Gözlerinin sarısı daha farklı ve koyuydu. Gözleri birbirine daha yakındı ve Samuel’inkinden daha zeki bakışları vardı. Bir yürek parçalayan olsa çoktan saldırıya geçerdi. Onları takip eden şey her neyse, şimdilik izlemekle yetiniyordu.

Richard, Kahlan'ın onu görmediğine emindi. Kahlan kendi karanlık düşüncelerine dalmıştı. Er ya da geç sarı gözlü yaratık kendini gösterecek ve bu olduğunda, Richard onu hazır bekleyecekti. Ama Kahlan bu durumda olduğu sürece başka bir sorunla daha uğraşamazdı.

Bu yüzden, şüphelendiğini göstermemek için arkasına bakmadı. Bir daire çizerek aynı yere geri de dönmedi. O ve izci arkadaşları bu harekete manevra derdi. Sarı gözlü yaratıkla göz göze gelmemeye çalışarak onu kolluyordu. Şimdilik durumu bozmak istemiyordu. Avantaj ondan yanaydı.

Omuzları çökmüş bir halde yürüyen Kahlan'ı izlerken, birkaç gün sonra Tamarang'a vardıklarında ne yapacağını düşünüyordu. Hoşuna gitse de gitmese de bu savaşı yavaş yavaş Kahlan kazanıyordu çünkü bu durum sonsuza dek böyle süremezdi. Kahlan şimdilik kaybediyordu ama bir kez kazanması yeterdi. Richard'ın ise her zaman kazanması gerekiyordu. Bir hata yaparsa, Kahlan'ın canına kıymasına izin vermiş olurdu. Richard eninde sonunda kaybedeceğini ve hiçbir şeyin bu durumu değiştiremeyeceğini düşünmeye başlamıştı.

Rachel, kırmızı kadife kaplı, düğmeli, altın oymalı uzun sandalyenin önündeki kısa taburede oturmuş dizlerini birbirine vurarak bekliyordu. Acele et Giller, Prenses gelmeden acele et, diyordu kendi kendine. Başını kaldırıp Kraliçe'nin sandığına baktı. Prenses Violet'in mücevher denemeye geldiği zaman, kutuya dokunmamasını diliyordu. Rachel, Prenses'in kutuya dokunmasından nefret ediyordu, bu onu çok korkutuyordu.

Kapı biraz aralandı ve Giller başını içeri uzattı.

“Acele et Giller,” diye fısıldadı Rachel.

Giller içeri girdikten sonra başını dışarı çıkardı ve koridoru kontrol edip kapıyı öyle kapadı. Küçük kıza baktı.

“Ekmeği aldın mı?”

Rachel başını salladı. “Burada.” Sandalyenin altındaki çıkını çıkarıp taburenin üzerine koydu. “Hiç kimsenin görmemesi için bir havlu alıp ekmeği ona sardım.”

“Aferin.” Giller, küçük kıza arkasını dönerken gülümsedi.

Rachel da ona gülümsedi ama sonra kaşlarını çatı. “Ekmeği çalmak zorunda kaldım. Daha önce hiçbir şey çalmamıştım.”

“Rachel, inan bana çok haklı bir nedenimiz var.” Giller kutuya bakıyordu.

“Giller, Prenses Violet buraya gelecek.”

Giller’in gözleri şaşkınlıkla büyüdü. “Ne zaman?” diye sordu.

“Yeni elbisesinin provasası bitince geleceğini söyledi. Çok huy-suz olduğu için prova uzun sürebilir ama belki de uzun sürmez. Aynanın karşısına geçerek mücevherleri denemeyi sever.”

“Ruhlara lanet olsun,” diye fısıldadı Giller. “Hiçbir şey kolay değildir.” Arkasını bir kez daha dönerek Kraliçe’nin kutusunu oturduğu mermerden çıkardı.

“Giller! Ona dokunmamalısın! O, Kraliçe’ye ait!”

Rachel’a bakan Giller’in yüzünde çıldırmış gibi bir ifade vardı. “Hayır! Kutu ona ait değil! Biraz beklersen sana her şeyi açıklayacağım.”

Kutuyu tabureye, ekmeğin hemen yanına koydu. Elini cüppesine götürerek bir kutu daha çıkardı. “Nasıl görünüyor?” Dudaklarında bir gülümsemeyle yeni kutuyu Rachel’a gösterdi.

“Tıpatıp aynısı!”

“Güzel.” Yeni kutuyu gerçek kutunun durduğu taburenin üzerine koyduktan sonra yere, Rachel’in yanına oturdu. “Şimdi beni dikkatle dinlemeni istiyorum, Rachel. Fazla zamanımız yok ve söyleyeceklerimi anlamam çok önemli.”

Rachel yüz ifadesinden büyücünün ne kadar ciddi olduğunu anlayabiliyordu. Başını sallayarak, “Dikkatle dinleyeceğim Giller,” dedi.

Büyücü elini kutunun üzerine koydu. “Bu kutu büyülü ve Kraliçe’ye ait değil.”

Rachel kaşlarını çatı. “Kraliçeye ait değilse, kime ait o zaman?”

“Bunu şimdi açıklayacak zamanım yok. Buradan uzaklaştıktan sonra belki anlatabilirim. Bilmen gereken en önemli şey, Kraliçe’nin kötü bir insan olduğu.” Rachel başını salladı, bunun doğru olduğunu biliyordu. “Sırf canı istediği için insanların başlarını uçuruyor. Kendinden başka hiç kimseyi düşünmüyor. Gücü var. Güç, istediği her şeyi yapabilmesi anlamına geliyor. Bu kutu da büyülü olduğu için ona güç veriyor. Kutuyu bu yüzden aldı.”

“Anlıyorum. Prensesin bana tokat atıp saçımı çarpık çurpuk kesmesi ve benimle alay etmesi de güçlü olması yüzünden.”

Giller başını salladı. “Doğru. Aferin, Rachel. Şimdi. Kraliçeden bile daha kötü bir adam var. Adı Darken Rahl.”

“Baba Rahl mı?” Rachel’in aklı karışmıştı. “Herkes onun iyi bir insan olduğunu söylüyor. Hatta Prenses onun dünyadaki en iyi insan olduğunu söylüyor.”

“Prenses elbisesine salça dökmediğini de söylüyor,” dedi Giller kaşlarını çatarak.

“Bu bir yalan.”

Giller ellerini küçük kızın omuzlarına koydu yavaşça. “Beni çok dikkatli dinlemeni istiyorum. Darken Rahl, diğer adıyla

Baba Rahl, görüp görebileceğin en kötü insan. Kraliçe'nin hayal bile edemeyeceği kadar çok insanı incitiyor. O kadar kötü bir adam ki çocukları bile öldürüyor. Öldürmenin anlamını biliyor musun?" dedi.

Rachel üzgün ve korkmuş hissediyordu kendini. "Başının kesilmesi gibi bir şey olsa gerek."

"Evet. Prenses sana tokat atarken nasıl gülüyorsa, Darken Rahl da insanları öldürürken öyle gülüyor. Prenses yemekte bütün lordlara ve leydilere karşı ne kadar da kibar ve iyi görünüyor, değil mi? Ama seninle yalnız kaldığında seni tokatlıyor, öyle değil mi?"

Rachel başını salladı, boğazı düğümlenmişti. "Aslında kötü bir insan olduğunu bilmelerini istemiyor."

Giller parmağını kaldırarak, "Bu doğru!" dedi. "Sen çok akıllı bir kızsın! Baba Rahl da tıpkı ona benziyor. İnsanların onun aslında kötü biri olduğunu anlamamaları için çok nazik biri gibi görünerek dünyanın en iyi insanı olduğunu düşünmelerini sağlıyor. Ne olursa olsun, ondan uzak dur Rachel," dedi. "Buna hiç şüpheden olmasın."

"Ama seninle konuşacak olursa, ona karşı nazik ol. Bildiklerini öğrenmesine izin verme. İnsanlara bildiğin her şeyi anlatmamalısın. Ancak böyle güvende olabilirsin."

Rachel gülümsedi. "Tıpkı Sara gibi. İnsanlara onun hakkında hiçbir şey söylemediğim için hiç kimse onu benden alamıyor. Böylece Sara güvende oluyor."

Giller küçük kıza sarıldı. "İyi ruhlar seni korusun. Akıllı bir çocuksun." Giller böyle söyleyince Rachel çok mutlu oldu. Daha önce ona akıllı olduğunu söyleyen kimse olmamıştı. "Şimdi beni iyi dinle. İşin en önemli kısmına geldik."

Rachel başını tekrar salladı. "Dikkatle dinliyorum Giller."

Büyücü elini kutuya koydu. “Kutu büyölüdür. Kraliçe onu Darken Rahl’a verdiğinde, Rahl büyüyü kullanarak daha çok insanın canını yakacak. Daha çok insanın başını kesecek. Kraliçe kötü bir insan olduğu için Darken Rahl’ın bunu yapmasını istiyor. Bu yüzden de kutuyu ona verecek.”

Rachel’in gözleri büyüdü. “Giller! Kraliçe’nin kutuyu ona vermesine izin vermemeliyiz! Yoksa herkes başını kaybeder!”

Giller’in gaga burnunun altında kocaman bir gülümseme belirdi. Küçük kızın çenesini tutarak, “Rachel, sen bugüne kadar gördüğüm en zeki çocuksun! Gerçekten de öylesin,” dedi.

“Kutuyu Sara’yı sakladığım gibi saklamamız gerek!”

“Biz de aynen öyle yapacağız.” Yerine koyduğu kutuyu göstererek, “Bu bir taklit. Yani gerçek kutunun bir kopyası. Bu onları bir süreliğine oylar, onlar gerçek kutunun kaybolduğunu öğrenene kadar buradan kaçabiliriz,” dedi.

Rachel sahte kutuya baktı. Gerçeğinden hiç farkı yoktu. “Giller, sen bugüne kadar gördüğüm en akıllı insansın.”

Giller’in gülümsemesi biraz kayboldu. “Korkarım, küçüğüm, bazen gerektiğinden daha akıllıyım.” Gülümsemesi geri geldi. “Ne yapacağımızı göstereyim.”

Giller, küçük kızın mutfaktan çaldığı ekmeği alıp ikiye böldü. Kocaman elleriyle ekmeğin içini çıkarıp bir kısmını kendi ağzına tıktırdı. Ağzına o kadar çok ekmek atmıştı ki yanakları şişti. Rachel’in da ağzına ekmek verdi. Küçük kız elinden geldiği kadar hızla çiğnedi. Ekmek hâlâ sıcaktı. Ekmeğin ortasını yemeyi bitirdiklerinde, Giller gerçek kutuyu alarak ekmeğin ortasına koydu ve iki yarısını birleştirdi. Rachel’in görmesi için ekmeği havaya kaldırdı.

“Ne düşünüyorsun?”

Rachel somurarak, “Ekmeğin koparıldığını herkes anlayacak,” dedi.

Büyücü başını salladı. “Akıllıca. Zeki çocuksun. Bir büyücü olduğuma göre belki de bir şeyler yapabilirim. Ne diyorsun?”

Rachel başını sallayarak, “Olabilir,” dedi.

Giller ekmeği kucağına koyarak ellerini üzerinde gezdirdi. Ellerini çekip ekmeği kaldırdığında küçük kız ekmeğin üzerindeki çatlağın kaybolduğunu gördü. Ekmek el değmemiş gibi görünüyordu!

Küçük kız, “Hiç kimse ne olduğunu anlayamayacak!” diye kıkırdadı.

“Umarım haklısındır, küçüğüm. Ekmeğin içindeki kutunun büyüsunü kimsenin görmemesi için bir ağ büyü koydum.”

Giller bezi açarak ekmeği üzerine koydu, bezin kenarlarını toplayıp ortada birleştirdikten sonra sıkı bir düğüm attı. Çıkını düğümünden tutarak küçük kıza gösterdi. Rachel’ın gözlerine baktıysa da hiç gülümsemedi, neredeyse üzgün görünüyordu.

“İşin en zor kısmına geldik Rachel. Kutuyu buradan çıkarmak zorundayız. Kalede saklayacak olursak hemen bulurlar. Bebeğini bahçede nereye sakladığımı hatırladın mı?”

Rachel gururla gülümsedi, hatırlamıştı. “Sağdaki üçüncü vazoya koymuştun.”

Büyücü başını salladı. “Bebeğini sakladığım gibi kutuyu da oraya saklayacağım. Bebeğini aldığın gibi ekmeği de oradan alıp kaleden çıkarmalısın.” Biraz eğilerek, “Bu gece harekete geçmen gerek,” dedi.

Rachel eteğinin kenarıyla oynamaya başladı. Gözleri yaşarmıştı. “Giller, Kraliçe’nin kutusuna dokunmaktan korkuyorum.”

“Korktuğunu biliyorum küçüğüm. Ama onun Kraliçe’ye ait olmadığını söylemiştim. Hatırlıyor musun? İnsanların başlarını kaybetmemeleri için yardımcı olmak istersin, değil mi?”

“Evet,” diyerek sızlandı Rachel. “Ama onu kaleden sen çıkaramaz mısın?”

“Bunu yapabilseydim, yemin ederim ki yapardım Rachel. Ama yapamam. Beni gözleyen ve kaleden çıkmamı istemeyen kişiler var. Beni kutuyla yakalarlarsa, kutu Baba Rahl’ın eline geçer. Böyle bir duruma izin veremeyiz, değil mi?”

“Hayır...” Küçük kız gerçekten de çok korkmuştu. “Giller, benimle geleceğini söylemiştin. Bana söz vermiştin.”

“Bu sözü tutmakta kararlıyım. İnan bana. Ama Tamarang’dan kaçmam birkaç günü alır. Kutunun burada bir gün daha durması çok tehlikeli. Tek başıma çıkarmam da imkânsız. Bu yüzden kutuyu sen çıkarmalısın. Onu gizli yerin olan konak çama götür. Ben izlerimizi kapatana kadar beni orada bekle. Seni gelip alacağım.”

“Sanırım bunu yapabilirim. Önemli olduğunu söylüyorsan, elimden geleni yaparım.”

Giller ayağa kalkıp tabureye oturdu. Küçük kızı kaldırıp kucağına oturttu.

“Rachel, beni iyi dinle. Yüz yıl yaşasan bile bu kadar önemli bir şeyi asla yapamazsın. Cesur olmalısın, hem de daha önce hiç olmadığın kadar. Hiç kimseye güvenmemeli, kimsenin kutuyu almasına izin vermemelisin. Birkaç gün içinde gelip seni alacağım. Ama bir aksilik olursa ve gelemezsem, kutuyu kışa kadar saklamalısın. O zaman her şey yoluna girecektir. Sana yardım edecek birileri olduğunu bilseydim bu işi onlara yaptırırdım. Ama bilmiyorum. Bu işi bir tek sen yapabilirsin.”

Rachel büyücüyü iri gözlerle izliyordu. “Ben küçüğüm,” dedi.

“İşte bu yüzden güvende olacaksın. Kimse seni önemsemeyecektir. Fakat bu doğru değil. Sen bu dünyadaki en önemli insansın ama bundan haberleri olmadığı için onları kandırabilirsin. Bu işin üstesinden gelecek kadar akıllı ve cesur olduğunu biliyorum.”

Rachel, Güler’in gözlerinin yaşardığını gördü. “Deneyeceğim Giller. Cesur olup başaracağım. Sen dünyanın en iyi insanısın. Ne yapmamı söylüyorsan yapacağım.”

Giller hayır dercesine başını salladı. “Dünyanın en iyi insanı değil, aptalın tekiyim Rachel. Daha önce akıllı davranıp bana öğretilenleri, görevimi, büyücü olma nedenimi hatırlayacak olseydım, senden böyle zor bir görevi yerine getirmeni istemezdim. Nasıl bu iş senin bu hayatta yapacağın en önemli işse, benim için de öyle. Başarmalıyız Rachel. Başarmalısın. Ne olursa olsun, hiç kimsenin seni durdurmasına izin vermemelisin. Hiç kimsenin.”

Büyücü parmaklarını Rachel’in şakaklarına koyduğunda küçük kız kendini güvende hissetti. Başaracağını biliyordu. Bir daha asla Prenses’in söylediklerini yapmak zorunda kalmayacaktı. Özgür olacaktı. Giller birdenbire parmaklarını çekti.

“Biri geliyor,” diye fısıldadı. Küçük kızın alnını çabucak öperek, “İyi ruhlar seni korusun Rachel,” dedi.

Ayağa kalkıp kapının arkasına geçti ve sırtını duvara verdi. Ekmeği cüppesine atıp parmağını dudaklarına götürerek küçük kıza sessiz olmasını işaret etti. Kapı açılınca Rachel ayağa fırladı. Prenses Violet gelmişti. Rachel dizlerini kırıp selam verdi. Tam doğrulmuştu ki Prenses yüzüne bir tokat atıp kahkahayı bastı. Rachel başını eğdi, yanağını ovuşturup gözyaşlarına hâkim olmaya çalışırken Prenses Violet’in ayakları arasında küçük bir ekmek parçası gördü. Kapının arkasındaki duvara sırtını yaslamış Giller’a çabucak bir bakış fırlattı. Giller’ın gözleri ekmek

parçasına takıldı. Bir kedi kadar sessizce eğilerek ekmeği ağzına attığı gibi kapıdan çıkıp gitti. Prenses Violet onu görmemişti bile.

Kahlan kollarını Richard'a uzattı. Yumruklarını sıkmış ve bileklerini bitişirmiş bir halde Richard'ın onu bağlamasını bekliyordu. Gözünü hiç kırpmadan boşluğa bakıyordu. Richard yorgun olmadığını söylemişti ama kesinlikle yorgundu çünkü başı o kadar çok ağrıyordu ki midesi bulanıyordu. Bu yüzden ilk nöbeti Kahlan tutacaktı. Richard, kızın boşluğa diktiği gözlerine bakarken onun nöbetinden ne yarar geleceğini merak etti.

İpi titreyen ellerinin arasında gererken içindeki son umut kırıntısının da yok olup gittiğini hissediyordu. Hiçbir şeyin değiştiği ya da düzeldiği yoktu. Kahlan'la sonu gelmeyen bir savaş veriyordu. O sürekli ölmeye çalışırken, Richard da sürekli ona engel olmaya çalışıyordu.

"Bu duruma daha fazla katlanamayacağım," dedi Richard küçük ateşin ışığında Kahlan'ın bileklerine bakarak. "Kahlan, ölmek isteyen sensin ama farkında olmadan beni öldürüyorsun."

Kahlan'ın ateşin kıvılcımlarını yansıtan yeşil gözleri, Richard'ın gözleriyle buluştu. "Öyleyse gitmeme izin ver Richard. Lütfen, beni biraz olsun düşündüğünü göster. Bırak gideyim."

Richard ipi yere attı. Titreyen ellerle kemerinden Kahlan'ın bıçağını çıkardı. Avucunda tuttuğu bıçağa bir an baktı. Bıçağın pırlıltısını hayal meyal görüyordu. Bıçağı sapından sıkıca tutarak Kahlan'ın kemerindeki kınına koydu. "Sen kazandın. Git buradan. Defol!"

"Richard..."

“Defol dedim!” Geldikleri yönü işaret etti. “Geri git ve işi garlara bırak. O bıçakla her şeyi eline gözüne bulaştırabilirsin! Iskalayıp da işini doğru dürüst yapamaman hoşuma gitmez. Bütün yaptıklarından sonra ölmemiş olduğunu düşünmek beni çok kızdırır!”

Sırtını dönüp ateşin önündeki, rüzgârdan devrilmiş ladin ağacına oturdu. Kahlan onu sessizce izledikten sonra birkaç adım ilerledi.

“Richard... yaşadığımız bunca şeyden...”

“Senin ne istediğin umurumda bile değil. Sen o hakkını kaybettin.” Sözcükleri bir araya getirmekte zorlanıyordu. “Gözümün önünden kaybol!”

Kahlan başını sallayarak yere baktı. Richard dirseklerini dizlerine koyup yüzünü de titreyen ellerinin arasına alarak iki büklüm oldu. Her an kusacakmış gibi hissediyordu kendini.

“Richard,” dedi Kahlan yumuşak bir sesle, “her şey bittiğinde umarım benim hakkımda şu an düşündüklerinden daha iyi şeyler düşünür ve beni sevgiyle hatırlarsın.”

Bu kadarı yeterdi. Kütüğün üzerine ayağını koyarak Kahlan’ın yanına atladı. Göz açıp kapayana kadar onu gömleğinden yakaladı.

“Ben yalnızca senin ne olduğunu hatırlayacağım! Bir hain! Hayatını kaybedenlere ve kaybedeceklere ihanet eden bir hainsin!” Kahlan korku dolu gözlerle ondan uzaklaşmaya çalıştı ama boşunaydı. Richard onu büyük bir öfkeyle tutuyordu. “Hayatlarını bu uğurda feda eden bütün büyücülere, Shar’a, Siddin’e ve öldürülen Çamur Adamlara ihanet eden bir hainsin! Kız kardeşine bile ihanet eden bir hain!”

“Bu doğru değil...”

“Bütün bu saydıklarına ve daha birçok insana ihanet eden bir hainsin! Başarısız olursam ve Darken Rahl kazanırsa, Darken Rahl’ın sana teşekkür etmesi gerekecek. Ona yardım eden sensin!”

“Bunu sana yardım etmek için yapıyorum! Shota’nın söylediklerini duydun!” Artık o da kızmaya başlamıştı.

“Bu işe yaramaz. Evet, Shota’nın söylediklerini duydum. Zedd’in ve senin bir şekilde bana ihanet edeceğinizi söyledi. İkinizin de yanlış yapacağınızı söylemedi!”

“Ne demek istiyor...”

“Bu maceraya benim için değil, Darken Rahl’ı durmak için atıldık! Kutuyu bulduğumuz zaman, onu kendi ellerimle Darken Rahl’a teslim etmeyeceğimi nereden biliyorsun? Ya bize ihanet edecek kişi bensem ve sandığı Rahl’dan uzak tutmanın tek yolu Zedd’in ve senin beni durdurmanızsa? O zaman ne olacak?”

“Bu hiç de mantıklı değil.”

“Senin ve Zedd’in beni öldürmeye çalışmanız daha mı mantıklı? Bu durumda iki kişinin yanılmış olması gerekir. Bu yalnızca bir cadının aptalca bilmecesi! Aptalca bir bilmece için kendini öldürüyorsun! Gelecekte neler olacağını bilemeyiz. Shota’nın sözlerinin ne anlama geldiğini, nasıl gerçeklik kazanacağını da bilemeyiz! En azından, söyledikleri gerçekleşene kadar hiçbir şeyden emin olamayız! Yalnızca gerçekleştiğinde ne anlama geldiğini bilebilir ve o zaman çözmek için elimizden geleni yaparız.”

“Bildiğim bir şey varsa, o da bu kehanetin kendi payıma düşen kısmını gerçekleştirmeme izin vermeyeceğimdir. Bu mücadeleyi birbirine bağlayan iplik sensin.”

“İplik, iğne olmadan bir işe yaramaz! Sen benim iğnemsin. Sen olmasaydın bu kadar ilerleyemezdim. Attığım her adımda sana ihtiyacım vardı. Bugün ters yüz edilmiş yol ayrımında sen

olmasaydın yanlış yolu seçerdim. Kraliçe'yi sen tanıyorsun, ben değil. Sen olmadan kutuyu ele geçirirsem bile sonra ne olacak? Nereye gideceğim? Orta Diyar'ı bilmiyorum. Nereye gideceğimi söyler misin Kahlan? Neresinin güvenli olduğunu nereden bileceğim? Bilmeden kutuyu Rahl'm ellerine bile teslim edebilirim.”

“Shota yalnızca senin şansın olduğunu söyledi. Sen olmazsan bu mücadeleyi kaybederiz. Kendimden değil, senden söz ediyorum. Shota dedi ki yaşayacak olursam... Richard bu duruma seyirci kalamam. Kalmayacağım da.”

“Sen bir hainsin!” diye fısıldadı Richard öfkeyle.

Kahlan yavaşça başını salladı. “Ne düşünürsen düşün Richard, bunu senin için yapıyorum.”

Richard haykırarak onu elinden geldiğince sert bir biçimde yere itti. Richard yerde yatan Kahlan'ın üzerine oturup öfkeyle ona baktı.

“Sakin bunu bir daha söyleme!” diye bağırdı yumrukla-rını sıkarak. “Bunu kendin için yapıyorsun çünkü sende zafer için gereken cesareten eser yok! Her şeyi benim için yaptığını söyleme sakın!”

Kahlan gözlerini ondan ayırmadan ayağa kalktı. “Beni böyle hatırlamaman için elimden geleni yapardım Richard. Ama bunu yapmak zorundayım. Senin için. Bir şansın olması için. Doğruluk İzci'si'ni korumaya hayatım üzerine yemin ettim. Yeminime sadık kalma zamanı geldi.” Tozlu yanaklarından gözyaşları süzülüyordu.

Richard onun karanlıkta gözden kaybolmasını izlerken içinde bir tıkacın çekildiğini ve bütün hayat enerjisinin akıp gittiğini hissetti.

Ateşin başına gitti, sırtını ladin ağacının üstünde kaydırarak yere oturdu. Dizlerine sarılıp başını eğerek hüngür hüngür ağlamaya başladı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Rachel, Prenses'in arkasındaki küçük sandalyesine oturmuş, bir yandan dizlerini birbirine çarpıyor, bir yandan da Prenses'in onu dışarı atması için ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Prenses onu dışarı atarsa, kutuyu alıp bir daha asla geri dönmeyecekti. Kendisini bahçede bekleyen, içinde kutu olan ekmeği düşünüyordu. Korktuğu kadar heyecanlıydı da. Heyecanlıydı çünkü insanların başlarını kaybetmemelerine yardım edecekti. Hayatında ilk kez kendini önemli hissediyordu. Eteğinin ucunu kıvrıarak bir an önce kaçabilmeyi diledi.

Bütün Lordlar ve Leydiler özel içecekten içiyor ve hepsi de hayatlarından memnun görünüyordu. Giller, Kraliçe'nin arkasında duran diğer danışmanların yanındaydı ve alçak sesle saray ressamıyla konuşuyordu. Ressam tek eli olmayan bir adamdı. Rachel ondan korktuğu için adamı pek sevmezdi. Ressamsa her zaman tuhaf bir biçimde gülerdi ona. Rachel hizmetkârların konuşmalarını duymuştu. Hepsi de ressamın resimlerini yapmasından korkuyordu.

İnsanların yüzünde korku dolu ifadeler belirmeye başladı. Kraliçe'nin tarafına bakarak ayağa kalkmaya başladılar. Rachel,

o tarafa baktığında insanların kadına değil, onun arkasındaki bir noktaya baktığını gördü. İri yarı iki adamı görünce Rachel'in gözleri hayretle büyüdü.

Rachel hiç bu kadar büyük adamlar görmemişti. Gömlekleri kolsuzdu ama dirseklerinin üzerinde, sivri çivileri olan metal halkalar vardı. Kasları kocaman, saçları sapsarıydı. Bugüne kadar gördüğü en kötü insanlardan, hatta zindandaki gardiyanlardan bile daha korkunç görünüyorlardı. Adamlar salondaki konuklara baktıktan sonra Kraliçe'nin arkasındaki kemerin iki tarafına geçerek kollarını göğüslerinde kavuşturdular. Kraliçe öfleyerek neler olup bittiğini anlamak için sandalyesinden kalkmadan başını çevirdi.

Kemerin altında mavi gözlü, uzun sarı saçlı, beyaz cüppeli ve kemerinde altın saplı bir bıçak taşıyan bir adam belirdi. Rachel'in bugüne kadar gördüğü en yakışıklı erkekti. Kraliçe'ye gülümsemesiyle birlikte kadın ayağa fırladı.

"Ne beklenmedik bir sürpriz!" dedi köpeğiyle konuşurken takındığı ince ses tonuyla. "Büyük şeref duyduk ama sizi yarına kadar beklemiyorduk."

Adam, Kraliçe'ye tekrar gülümsedi. "Güzel yüzünüzü görmek için daha fazla bekleyemedim. Erken geldiğim için beni affedin, Majesteleri."

Kraliçe kıkırdadı ve adamın öpmesi için elini uzattı, insanlara elini öptürürdü her zaman. Rachel ise yakışıklı adamın söylediklerine şaşırmişti. İlk kez birinin Kraliçe'yi güzel bulduğunu görüyordu. Kraliçe, adamı elinden tutarak yanına çekti.

"Lordlar ve Leydiler, sizleri Baba Rahl'la tanıştırmaktan büyük şeref duyuyorum."

Baba Rahl mı? Rachel ayağa fırladığını gören var mı diye çevresine bakındı ama hiç kimse görmemişti. Baba Rahl'ın ken-

disine baktığından ve kutuyla kaçacağını anladığından emindi. Giller'a baktı ama büyücü bakışlarına karşılık vermedi. Onun yüzü de bembeyazdı. Baba Rahl, kutuyla kaçamadan önce gelmişti! Şimdi ne yapacaktı?

Giller'ın söylediklerini yapacaktı. Cesur olacak ve insanları kurtaracaktı. Dışarı çıkmanın bir yolunu bulmalıydı.

Baba Rahl ayakta bekleyen konuklara tek tek baktı. Küçük köpek havlıyordu. Sesin kaynağına döndüğünde köpeğin havlaması kesildi ve hafif bir sızlanmaya dönüştü. Baba Rahl kalabalığa döndü. Ortalık yine sessizleşti.

"Yemek sona ermiştir. Şimdi izninizle," dedi yumuşak bir sesle.

Herkes fısıldaşmaya başladı. Rahl, mavi gözlerini onlara dikti. Fısıltılar sona erdi. İnsanlar önce yavaş yavaş sonra daha hızlı bir şekilde salonu terk etmeye başladı. Baba Rahl bakışlarını kraliyet danışmanlarından bazılarına çevirince onlar da salonu terk etti. Salonu terk ettikleri için memnun olmuş gibiydiler. Giller'ın da aralarında bulunduğu birkaç saray danışmanı salonda kaldı. Kraliçe gülümseyerek yemek masasını işaret etti.

"Oturmaz mısınız, Baba Rahl? Yorucu bir yolculuk geçirmiş olmalısınız. Bu gece leziz bir rostomuz var."

Rahl gözlerini kırpmadan bakarak, "Çaresiz hayvanları kesip etlerini tüketmeyi hiç de onaylamıyorum," dedi.

Kraliçe bir an boğulur gibi oldu. "Peki, öyleyse... leziz şalgam çorbamız ve başka yemeklerimiz de var, eminim ki... başka yemekler olmalı.... yoksa da aşçılar hazırlar..."

"Belki başka bir zaman. Buraya yemek yemeye değil, ittifaka yapacağınız katkı için geldim."

“Ama... bu çok erken oldu. Şartları yazmayı bitirmedik, imzalanması gereken birçok belge var. Üstelik bu belgeleri okumak istersiniz sanıyorum.”

“Hazırladığınız her şeyi imzalamaktan mutluluk duyacağım. Hazır olmayanları da imzalayacağım. Benimle adil bir anlaşma yapacak kadar dürüst olduğunuza güveniyorum.” Gülümsedi. “Beni kandırmak gibi bir niyetiniz yok, değil mi?”

“Hayır Baba Rahl, elbette yok.”

“Öyleyse hiçbir sorun yok. Bana adil davranıyorsanız, kâğıtlara bakmama ne gerek var? Bana karşı adilsiniz, değil mi?”

“Elbette size karşı adilim, Baba Rahl. Sanırım belgelere bakmanıza gerek yok... Ama bu çok alışılmadık bir durum.”

“Tıpkı ittifakımız gibi. Öyleyse, şu işi bitirelim.”

“Evet. Evet, elbette.” Kraliçe danışmanlarından birine dönerek, “Anlaşmayla ilgili hazır olan belgeleri getir. Mürekkep ve kalem de getir. Mührümü de unutma,” dedi. Danışman başını eğerek salondan ayrıldı. Kraliçe, Giller’a döndü. “Kutuyu nereye sakladıysan git getir.”

Giller başını eğerek, “Emredersiniz Majesteleri,” dedi. Rachel, Giller’ın cüppesi arkasından uçuşarak odadan çıktığını görünce kendini yalnız ve korkmuş hissetti.

Beklerken Kraliçe, Baba Rahl’ı Prenses’le tanıştırdı. Prenses Violet elini öptürmeye giderken, Rachel onun sandalyesinin arkasında durdu. Baba Rahl başını eğip Prenses’in elini öptükten sonra onun da annesi kadar güzel olduğunu söyledi. Prenses gülücükler saçarak Baba Rahl’ın öptüğü elini göğsüne götürdü.

Danışman, yardımcılarıyla birlikte geri geldi. Hepsinin elleri kolları kâğıtlarla doluydu. Tabakları bir kenara iterek kâğıtları masaya yaydıktan sonra Kraliçe ile Baba Rahl’a nereyi imzalayacaklarını gösterdiler. Danışmanlardan biri kâğıdın üzerine

kırmızı balmumu döktükten sonra Kraliçe'nin mührünü bastı. Baba Rahl bir mührü olmadığını, adını yazmasının yeterli olacağını, kendi el yazısını ileride tanıyacağını söyledi. Giller geri döndüğünde bir kenarda durup onların işlerini bitirmesini bekledi. Adamlar hangi kâğıdın ne sırada olması gerektiğini tartışarak belgeleri topladılar. Kraliçe, Giller'ın öne çıkmasını işaret etti.

"Baba Rahl," dedi Giller gülümseyerek, "size Kraliçe Milena'nın Orden Kutusu'nu sunuyorum." Giller elindeki gerçek kutuymuşçasına dikkatle Baba Rahl'a uzattı. Kutunun mücevherleri pırl pırl parlıyordu.

Baba Rahl gülümseyerek kutuyu Giller'ın elinden aldı. Bir süre elinde çevirerek mücevherlerine baktı. Sonra kaslı adamlarından birine öne çıkmasını işaret etti. Adam gelince, Baba Rahl adamın gözlerine bakarak kutuyu ona uzattı.

Adam tek eliyle kutuyu ezip parçaladı. Kraliçenin gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bütün bunların anlamı nedir?" diye sordu.

Baba Rahl'ın yüzünde korkunç bir ifade belirdi. "Ben de size bunu soracaktım, Majesteleri. Bu kutu sahte."

"Ama bu imkânsız... hiç yolu yok... çok iyi biliyorum ki..." Kraliçe başını Giller'a çevirdi. "Giller! Bu duruma ne diyeceksin?"

Giller, ellerini cüppesinin yenlerine sokmuştu. "Majesteleri... anlamıyorum... Hiç kimsenin büyüğü mührü kurcalamadığından bizzat emin oldum. Sizi temin ederim ki bu kutu, elime verdiğiniz günden beri koruduğum kutunun ta kendisi. İlk başta verilen kutu sahte olmalı. Kandırıldık. Bu durumun başka bir açıklaması yok."

Giller konuşurken Baba Rahl mavi gözlerini ondan bir an olsun ayırmamıştı. Bakışlarını adamlarından birine çevirdi. Adam

yaklaşarak Giller'ı cüppesinin boynundan yakaladığı gibi tek eliyle havaya kaldırdı.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun? Bırak beni, seni domuz! Bir büyücüye saygı göstermelisin yoksa buna pişman olursun! Bundan hiç şüphelen olmasın!” Gilleri'nin ayakları yerden kesilmiş, havada debeleniyordu.

Rachel'in boğazında bir şeyler düğümlendi, gözleri yaşardı. Cesur olup ağlamamaya çalıştı. Ağlayacak olursa, onu fark edebilirlerdi.

Baba Rahl parmak uçlarını ıslattı. “Bu durumun başka bir açıklaması daha var, büyücü. Gerçek kutunun belirli bir büyü var. Oysa bu kutunun büyü tamamen yanlış. Bir Kraliçe büyüleri ayırt edemeyebilir. Ama bir büyücü bunun gerçek kutu olmadığını kolaylıkla anlardı,” dedi.

Baba Rahl, Kraliçe'ye gülümsedi. “Büyücü ve ben biraz özel konuşmalıyız,” dedi. Beyaz cüppesi arkasından uçuşarak salondan çıktı. Baba Rahl'in adamı, Giller'ı yere bırakmadan efendisini izledi. Diğer adamsa kapının önüne giderek kollarını göğsünde kavuşturdu.

Rachel, Giller'ın peşinden koşmak istedi, onun için çok korkmuştu. Giller'ın başını çevirip onlara baktığını gördü. Büyücünün iri iri açılmış koyu gözleri bir an Rachel'i buldu. Gözleri buluştuğunda Rachel zihninde onun sesini duydu. Sesi bağırıyormuşçasına netti. Zihnindeki ses, tek bir sözcük haykırdı.

Kaç.

Sonra büyücü gözden kayboldu. Rachel ağlamak istiyordu ama ağlamak yerine eteğinin ucunu emmeye başladı. Kraliçe'nin çevresindeki herkes aynı anda hep bir ağızdan konuşmaya başladı. Saray ressamı James sahte kutunun birkaç parçasını yerden toplayıp incelemeye başladı. Prenses Violet büyük parçalardan

birini onun elinden aldı, mücevherlere bakarak parmaklarını üzerlerinde gezdirdi.

Rachel, Giller'in zihninde duyduğu sesini aklından çıkarmıyordu. Ona, "Kaç!" diye bağırmıştı. Çevresine bakındı, hiç kimse ona dikkat etmiyordu. Hiç kimsenin onu görmemesi için başını eğerek masaların çevresinden dolandı. Salonun öbür ucuna varınca, kimsenin bakıp bakmadığını anlamak için başını kaldırdı. Hiç kimse bakmıyordu.

Masaya uzanarak tabaklardan bir parça et, üç dilim ekmek ve büyük bir parça peynir aldı. Hepsini ceplerine doldurduktan sonra yine çevresini kolaçan etti.

Sonra hızla koridora koştu. Gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştı, Giller için cesur olmak zorundaydı. Halıların üzerinden yalın ayak koşarak duvarlara asılı goblenlerin yanından rüzgâr gibi geçti. Koştunun görülmemesi için kapıdaki görüş alanına girerken yavaşladı. Muhafızlar onu görünce kapının büyük sürgüsünü kaldırdılar. Küçük kız kapıdan geçerken hiçbir şey söylemediler. Kapının dışındaki muhafızlar, Rachel çıkarken ona şöyle bir bakıp başlarını çevirdiler.

Rachel, soğuk taş merdivenlerden aşağı inerken gözyaşlarını sildi. Ağlamamaya çalışmış ama birkaç damla gözyaşına engel olamamıştı. Nöbetçiler, hızla yürüyerek bahçeye giden küçük kıza bakmadı bile.

Kalenin dış duvarlarında asılı meşalelerden uzaklaşınca ortalık karanlığa gömüldü. Ama Rachel yolu biliyordu. Islak çimlerin üzerinde yalın ayak yürüyerek üçüncü vazoya ulaştı. Dizlerinin üzerine çöktü, kimsenin onu görmediğinden emin olunca çiçeklerin altına uzandı. Ekmeği sardıkları bezi el yordamıyla bulup çıkardı. Bezi çözüp açtı. Ardından elini ceplerine atıp et parçasını, üç dilim ekmeği ve peynir parçasını ekmeğin üzerine koyduktan sonra bezi tekrar bağladı.

Tam dış surların kapısına koşacakken unuttuğu bir şey geldi aklına. Kesik bir soluk aldı. Gözleri fal taşı gibi açılarak olduğu yerde kalakaldı.

Sara'yı unutmuştu! Bebeği hâlâ uyuma sandığındaydı! Prenses Violet bebeğini bulacak ve Sara'yı ateşe atacaktı! Rachel bebeğini orada bırakamazdı. Saraydan kaçacak ve bir daha geri gelmeyecekti. Sara, Rachel olmadan çok korkardı. Sara yakılacaktı.

İçinde ekmeğin olduğu çıkını çiçeklerin altına ittikten sonra etrafına bakındı. Kaleye doğru koşmaya başladı. Meşalelerin altına geldiğine yavaşladı. Kapıdaki muhafızlardan biri, "Seni az önce dışarı çıkardım," dedi ona bakarak.

Rachel güçlükle yutkundu. "Biliyorum. Ama birkaç dakikalığına geri dönmeliyim."

"Bir şey mi unuttun?"

Rachel başını sallayarak, "Evet," diyebildi güçlükle.

Nöbetçi başını sallayarak küçük pencereyi açtı. "Kapıyı aç," dedi içerideki muhafıza. Rachel ağır sürgünün açıldığını duydu.

İçeri girdiğinde koridordan aşağı baktı. Siyah beyaz mermerleri olan geniş oda, büyük merdivenlerden, birkaç uzun koridordan ve bir çift büyük odadan geçtikten sonra karşısına çıkacaktı. Büyük odalardan biri, yemek salonuydu. En kısa yol, buradan geçmekti. Ama Kraliçe, Prenses, hatta Baba Rahl bile orada olabiliirdi. Onu görebilirlerdi ve Rachel buna izin veremezdi. Prenses Violet onu yakaladığı gibi uyuma sandığına kilitleyebilirdi. Saat geç olmuştu.

Dönüp sağdaki küçük kapıdan geçti. Burası, görevlilerin kullandığı bölümdü. Daha uzun bir yoldu ama burada onu kimse durdurmazdı. Prenses'in oyun arkadaşı olduğunu bildikleri için kimse Prenses'i kızdırmayı göze almazdı. Hizmetkârların kaldığı büyük odaların ve mutfağın altındaki yoldan geçmek zorundaydı.

Taş basamakların ön kısmı dümdüz aşınmıştı. Yukarıdaki pencerelerden biri açık olduğu için içeri yağmur giriyordu. Basamaklardan aşağı sürekli su akardı. Bazı yerler ıslak, bazı yerlerse çok ıslaktı. Bazı basamakların üzerini yosun kaplamıştı. Yosuna basıp da ayakları kaymasın diye adımlarını sürekli dikkatli atmak zorundaydı. Metal dirseklerdeki meşaleler taşlara ve basamaklara kırmızı ve sarı pırıltılar veriyordu.

Alt kattaki koridorlarda birileri vardı. Hizmetkârlar çarşaf ve battaniye taşıırken, çamaşırcı kadınlar kova kova su ve tahta bezi götürüyor ve adamlar yukarıdaki şömineler için odun taşıyordu. Zaman zaman durup birbirleriyle fısıldaşarak konuşuyorlardı. Heyecanlı görünüyorlardı. Rachel, Giller'in adını duyunca boğazı düğümlendi.

Hizmetkârların bölümünden geçerken, alçak tavanların kocaman kirişlerden sarkan bütün gaz lambaları yanıyordu. İnsanlar toplanmış, birbirlerine gördüklerini anlatıyorlardı. Rachel, çevresi kadınlar tarafından sarılmış yüksek sesle konuşan bir adam gördü. Onu dinleyenlerin arasında birkaç erkek de vardı. Konuşan, süslü bir ceket giyerek akşam yemeğine gelen Leydileri ve Lordları karşılayan, salona girerken adlarını yüksek sesle duyuran Bay Sanders'ti.

"Yemek salonunda nöbet tutan iki adamdan kulaklarım ile işittim. Kimlerden söz ettiğimi biliyorsunuz, Genç Frank ve Topal Jenkins. Dediklerine göre, D'Hara'dan gelen adamlar kaleyi baştan aşağı arayacaklarmış."

"Ne arıyorlarmış?" diye sordu bir kadın.

"Bilmiyorum. En azından Frank ve Jenkins'e söylememişler. Ama peşinde oldukları şeyin bende olmasını istemezdim. D'Haralı adamlar, insana gözü açıkken kâbus gördürebilir."

“Umarım aradıklarını Prenses Violet’in yatağının altında bulurlar,” dedi bir başkası. “İnsanlara kâbus yaşatacağına, bir kere de o kâbus yaşasın da aklı başına gelsin.” Bu sözlerle herkes güldü.

Rachel yoluna devam ederek birçok sütunu olan erzak deposundan geçti. Variller üst üste konarak sıralanmış, karşlarına da sandıklar, kasalar ve çuvallar yığılmıştı. İçerisi nem ve küf kokuyordu. Rachel farelerin tıkırtılarını işitebiliyordu. Ortadan yürüyerek sütunlara asılı lambaların yanından geçti ve deponun öbür ucundaki ağır kapıya gitti. Demir halkasına asılıp çektiği kapı gıcırdayarak açıldı. Pas bulaşan ellerini bir taşa sildi. Sağdaki büyük kapı zindanlara gidiyordu. Rachel merdivenlerden yukarı çıkmaya koyuldu. Yalnızca en üst basamakta meşale olduğu için karanlıkta ilerliyor, suların şıp şıp diye damladığını işitiyordu. En tepedeki hafif aralık kapıdan geçip buradan hiç eksik olmayan rüzgâr gibi taş sütunların arasından süzüldü. Ağlayamayacak kadar çok korkmuştu. Sara’nın yanında, güvende olmasını ve buralardan uzaklaşmayı istiyordu.

En sonunda üst kata ulaştı. Başını kapıdan içeri uzatarak Prenses Violet’in odasına giden koridoru kolaçan etti. Koridor bomboştu. Üzerinde gemi desenleri dokunmuş halının üzerinde ayaklarının ucuna basa basa yürüyerek koridorun bir ucundaki girişe vardı. Kapıyı dikkatle araladı. Oda karanlıktı. Yavaşça içeri süzülüp kapıyı arkasından sımsıkı kapadı.

Şöminede bir ateş yanıyordu ama lambalar sönüktü. Bir gölge gibi ilerledi. Dört ayak üstünde uyuma sandığına süründü. Battaniyesini tek eliyle çekip Sara’nın yerinde olmadığını görünce nefesi kesildi, soğuk bir rüzgâr esiyormuşçasına ürperdi.

“Bir şey mi arıyordun?” diye sordu Prenses Violet.

Rachel bir an kımıldayamadı. Güçlkle nefes alıyordu ama gözyaşlarını tuttu. Prenses Violet ağladığını görmemeliydi. San-

dıktan uzaklaştı. Prenses Violet ateşin önünde bir gölge gibi duruyordu. Bir adım ilerleyip Rachel'a yaklaştı. Rachel, Prenses'in arkasında kavuşturduğu ellerinde ne tuttuğunu göremiyordu.

"Uyumak için sandığıma girmeye gelmiştim."

"Öyle mi?" Rachel'in gözleri karanlığa alışmıştı. Prenses Violet'in yüzündeki gülümsemeyi görebiliyordu. "Bunu arıyor olmayasın?"

Ellerini arkasından yavaşça çekti. Sara elindeydi. Rachel'in gözleri büyüdü.

"Prenses Violet, lütfen..." diye sızlandı. Yalvararak ellerini uzattı.

"Buraya gel. Bu konuda seninle konuşmalıyız."

Rachel, Prenses'e doğru yavaşça ilerleyip önünde durdu, sınıklaıyla eteğinin ucunu büküyordu. Birdenbire Prenses, Rachel'in yüzüne bir tokat indirdi. Rachel'a daha önce hiç bu kadar sert vurmamıştı. O kadar sert bir tokattı ki bu, Rachel hafif bir çığlık kopararak sırtüstü yuvarlandı. Elini acıyla zonklayan sol yanına götürdü. Gözleri yaşarmıştı. Yumruğunu cebine soktu, bu kez ağlamamakta kararlıydı.

Prenses bir adım daha yaklaşarak elinin tersiyle diğer yanına vurdu. Parmaklarının boğum yerleri ilk tokattan daha çok yaktı canını. Rachel dişlerini sıktı, ağlamamak için cebinde bulduğu bir şeyi sıktı.

Prenses Violet şömineye doğru bir adım attı. "Oyuncak bebeğin olursa ne yapacağımı söylememiş miydin?"

"Prenses Violet, lütfen ateşe..." Yanığının acısından tir tir titriyordu. Üstelik çok da korkmuştu. "Lütfen, bebek bende kalsın. Size hiç zararı dokunmaz."

Prenses korkunç bir kahkaha attı. "Hayır. Sana söylediğim gibi onu ateşe atacağım. Sana bir ders vermek gerek. Adı ne?"

“Bir adı yok.”

“Fark etmez. Nasıl olsa yanacak.”

Ateşe döndü. Rachel cebindeki şeyi hâlâ sımsıkı tutuyordu. Tuttuğu şey, Giller’in verdiği büyülu ateş çubuğuydu. Cebinden çıkarıp çubuğa baktı.

“Bebeğimi ateşe atma yoksa seni yaptığına pişman ederim!”

Prenses hızla ona döndü. “Sen ne dedin? Benimle bu ses tonunda nasıl konuşabilirsin! Sen bir hiçsin. Bense bir prensesim.”

Rachel ateş çubuğunu yanındaki küçük mermer masanın üzerinde duran dantelli bir örtüye tuttu. “Ateş yak,” diye fısıldadı.

Örtü alev aldı. Prenses’in yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Rachel sopayı mermer masanın üzerindeki bir kitaba dokundurdu. Prenses’in onu izlediğinden emin olarak tekrar fısıldadı. Kitap da alev alarak yandı. Violet’in gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Rachel kitabı ucundan tutup şömineye fırlattı. Sonra dönüp sopayı Prenses’e doğrulttu.

“Bebeğimi ver, yoksa seni de yakarım.”

“Buna cesaret edemez...”

“Hemen dedim! Vermezsen seni de ateşe veririm! Seni diri diri yakarım!”

Prenses Violet bebeği ona uzattı. “Al. Lütfen Rachel, beni yakma. Ateşten çok korkuyorum.”

Rachel sopayı Prenses’in üzerinden çekmeden sol eliyle bebeğini göğsüne bastırdı. Prenses için üzölmeye başlamıştı ama sonra yanağının acısını hatırladı. Canı daha önce hiç bu kadar yanmamıştı.

“Bütün bunları unutalım Rachel. Bebek sende kalabilir, tamam mı?” Sesi önceki kadar sert çıkmıyordu, aksine oldukça yumuşaktı.

Rachel bunun bir numara olduğunu biliyordu. Muhafızlar çevrelerini sarınca, Prenses yüzüne gülüp onun başını uçurmalarını emredecek, sonra da Sara'yı yakacaktı.

"Sandığa gir," dedi Rachel. "Sandıkta uyumak neye benziyor gör bakalım."

"Ne?"

Rachel ateş çubuğuyla kızı sertçe dürttü. "Hemen dedim! Yoksa seni yakarım."

Prenses dizlerinin üzerine çökerek sandığın içine süründü. Rachel ona şöyle bir baktı.

"Geri git."

Prenses söyleneni yaptı. Rachel sandığın kapağını kapayıp çekmecedan anahtarı aldı. Demir kapağı kilitledikten sonra anahtarı cebine attı. Dizlerinin üzerine çökerek sandığın küçük deliğinden içeri baktı. Prenses'in gözlerini karanlıkta belli belirsiz seçebiliyordu.

"İyi geceler Violet. Uyu bakalım. Bu gece senin yatağında uyuyacağım. Sesini işitmekten bıktım. Ses çıkaracak olursan gelip seni diri diri yakacağım. Anladın mı?"

"Evet," diye zayıf bir ses duyuldu sandığın karanlık deliğinden.

Rachel, Sara'yı bir köşeye bırakıp yerdeki postu sandığın üzerine örttü. Yatağın üzerine oturup biraz zıplayarak gıcırdattı. Böylece Prenses Violet, Rachel'in onun yatağında uyuduğunu sanacaktı.

Rachel gülümsedi ve Sara'yı göğsüne bastırarak ayaklarının ucuna basa basa kapıya yürüdü.

Geldiği yollardan, hizmetkârların koridorlarından ve koridorların sonundaki kapıdan geçerek salonu kolaçan etti ve muhafızların nöbet tuttuğu büyük kapıya gitti. Rachel hiçbir

şey söylemedi. Aklına söyleyecek bir şey gelmediği için öylece durup muhafızların kapıyı açmasını bekledi.

“Demek bebeğini unuttun,” dedi muhafız.

Rachel başını sallamakla yetindi.

Karanlık bahçeye girerken kapının arkasından büyük bir gürültüyle kapandığını işitti. Her zamankinden çok nöbetçi vardı burada. Düzenli muhafızların yanı sıra üniformaları farklı yeni muhafızlar da vardı. Yeni adamlar Rachel’a daha bir dikkatli bakıyordu. Rachel yanlarından geçerken düzenli muhafızların yenilere onun kim olduğunu söylediklerini işitti. Bebeğini göğsüne bastırıp arkasına baktığını muhafızların anlamaması için elinden geleni yaparak yürüdü. Oradan koşa koşa kaçmak için dayanılmaz bir istek duyuyordu.

Ekmeğin ve kutunun sarılı olduğu çıkını bıraktığı yerde, çiçeklerin altında buldu. Rachel bir eliyle çıkını düğümünden tutarken, diğer eliyle Sara’yı göğsüne bastırdı. Prenses Violet’in, hâlâ büyük yatakta uyuduğunu sanıp sanmadığını ya da her şeyin bir numara olduğunu anlayıp yardım çağırıp çağırmadığını merak ediyordu. Yardım çağırırsa, muhafızlar şimdiye kadar onu bulup sandıktan çıkarmış olmalıydı. Belki de çoktan peşine düşmüşlerdi. Rachel’in uzun yoldan gitmesi gerekmişti. Kalenin altından dolanarak tekrar yukarı çıkmak epey zamanını almıştı. Seslere kulak kabartıp onu arayıp aramadıklarını anlamaya çalıştı.

Muhafızlar peşine düşmeden önce kaleden çıkabilmeyi umarken heyecandan güçlükle nefes alıyordu. Bay Sanders’ın kaleyi arayacaklarını söylediğini hatırladı. Rachel, onların ne aradığını biliyordu. Kutunun peşindeydiler. Giller’a onu kaçıracağına söz vermişti. Böylece insanların canını daha fazla yakamayacaklardı.

Seğirdim yolu kalabalıktı. Çıkış kapısına yaklaşınca yavaşladı. Eskiden Kraliçe'nin iki muhafızının durduğu yerde şimdi üç adam vardı. Siyah kurt başı arması olan kolsuz kırmızı tunik giymiş iki adamı tanıyordu Kraliçe'nin muhafızıydılar ama siyah deriler içindeki üçüncü adamı daha önce hiç görmemişti. Bu, yeni adamlardan biriydi. Rachel yürüsün mü kaşın mı karar veremiyordu. Ama nereye kaçacaktı? Kaçabilmesi için duvarın dışına çıkması gerekiyordu.

Ne yapacağına karar verememişti ama muhafızlar onu gördüğü için yürümeye devam etti. Düzenli muhafızlardan biri kapının sürgüsünü açmak için döndü. Yeni adam kolunu kaldırarak onu durdurdu.

"Prenses'in oyun arkadaşı. Prenses bazen onu dışarı atar."

"Hiç kimse çıkmayacak," dedi yeni adam.

Düzenli muhafız kapıyı açmaktan vazgeçti. "Üzgünüm ufaklık ama onu işittin. Hiç kimse çıkmayacak."

Rachel ağzını açmadan öylece durdu. Gözlerini kendisini izleyen yeni adama dikti. Güçlkle yutkundü. Giller, kutuyu kalenin dışına çıkarması için ona güveniyordu. Başka çıkış yolu yoktu. Giller'in böyle bir durumda ne yapacağını düşündü.

"Pekâlâ," dedi en sonunda, "bu gece hava soğuk zaten, iç-ride kalmak işime gelir."

"Bak gördün mü? Bu gece içeride kalıyorsun," dedi düzenli muhafız.

"Adın ne?" diye sordu Rachel.

Adam şaşırmaşa benziyordu. "Kraliçe'nin muhafızı Reid."

Rachel elinde tuttuğu bebeğiyle diğer düzenli muhafızı işaret etti. "Senin adın ne?"

"Kraliçe'nin muhafızı Walcott."

“Kraliçe’nin muhafızı Reid ve Kraliçe’nin muhafızı Walcott,” diye tekrar etti Rachel kendi kendine. “Tamam, herhalde hatırlarım.” Yeni adamı işaret etti. “Peki senin adın ne?”

Adam parmaklarını kemerine geçirerek, “Sana ne bundan?” dedi. Rachel, Sara’yı göğsüne bastırarak, “Prenses bana bağırdı ve bu gece dışarı atılacağımı söyledi,” dedi. “Dışarı çıkmazsam öfkeden kuduracak ve söylediğini yerine getirmediğim için başımı uçuracak. Bu yüzden beni kimlerin dışarı çıkarmadığını bilmek istedim. Bunları size sorabilmesi için adlarınızı öğrendim. Prenses beni korkutuyor. İnsanların başlarının uçurulması için emir de vermeye başladı.”

Üç adam biraz irkilip birbirlerine baktılar. “Bu çok doğru,” dedi Kraliçe’nin muhafızı Reid, yeni adama. “Prenses tam anesinin kızı oldu. Kraliçe onu şımarttıkça şımartıyor.”

“Hiç kimse dışarı çıkamaz. Emirler böyle,” diye tekrar etti yeni adam. “İkimiz Prenses’in emirlerine uymaktan yanayız,” dedi Kraliçe’nin muhafızı Reid, arkasını dönüp yere tükürerek. “Kızın içeride kalmasını istiyorsan bize uyar. Kimin başının kütükte duracağı belli olduğu sürece bizce hiçbir sorun yok. İş o noktaya varacak olursa, sana kızı dışarı bırakmanı söylediğimizi Prenses’e söyleriz. Seninle birlikte ölmeye niyetimiz yok.”

Diğer muhafız Walcott başını sallayarak arkadaşının sözlerini onayladı. “Küçük bir kız için başımı tehlikeye atamam.” Elini uzatarak boyunu gösterdi. “Silahlı üç askerin, şu kadarcık bir kızın tehlikeli olduğuna karar verdiğini onlara söylemeyeceğim,” dedi. “Sen bilirsin ama Prenses’e karşı çıkarsan senin başın gider. Cellada sen hesap verirsin, biz değil.”

Yeni adam Rachel’a baktı. Biraz kızmış gibiydi. Diğer muhafızlara da bakıp tekrar Rachel’a döndü. “Bir tehdit olmadığı belli. Emirlerimiz, sarayı herhangi bir tehditten korumaya yönelikti, bu yüzden sanırım...”

Kraliçe'nin muhafızı Walcott kapının ağır sürgüsünü kaldırmaya başladı. "Ama orada ne sakladığını bilmek istiyorum," dedi yeni adam.

"Akşam yemeğim ve bebeğim," dedi Rachel, önemsiz bir şeyden söz ediyormuş gibi.

"Bir bakalım."

Rachel çıkını yere bırakıp düğümlerini çözerek açtı. Sara'yı adama uzattı. Yeni adam bebeği elinde evirip çevirdi. Eteğinin ucunu kocaman parmağıyla kaldırdı. Rachel adamın bacağına var gücüyle tekmeledi.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun? Terbiyesiz!" diye bağırdı.

Diğer iki muhafız güldü. "Tehlikeli bir şey buldun mu?" diye sordu Kraliçe'nin muhafızı Reid.

Yeni adam, Sara'yı Rachel'a uzatarak diğer iki muhafıza baktı. "Başka neyin var?"

"Söyledim ya. Akşam yemeğim var."

Adam eğilerek, "Senin gibi küçük bir çocuğun koca bir somun ekmeğe ihtiyacı yok," dedi.

"O benim!" diye bağırdı Rachel. "Ona dokunma!"

"Kızı rahat bırak," dedi Kraliçe'nin muhafızı Walcott, yeni adama. "Zaten kırıntılarla besleniyor. Prenses ona yemek verir mi sanıyorsun?"

Adam doğrularak, "Hiç sanmıyorum," dedi. Derin bir nefes verip, "Yürü hadi. Git buradan," dedi.

Rachel ekmeği ve diğer yiyecekleri elinden geldiğince çabuk topladı. Bir eliyle Sara'yı göğsüne sımsıkı bastırıp diğer eliyle de çıkını tuttu ve adamların bacaklarının arasından geçip kapıdan çıktı.

Kapının kapandığını duyunca koşmaya başladı. Arkasına bakmadan hızla koşuyordu. Peşinden gelen birilerinin olup olma-

dığını göremediği için çok korkuyordu. Bir süre sonra arkasına dönüp baktı, kimseyi görmeyince dinlenmek için patikadaki kalın bir kütüğün üzerine oturdu.

Oturduğu yerden yıldızların parladığı gökyüzünün altındaki kalenin girintili çıkıntılı duvarlarını ve ışıkları yanan kulelerini görebiliyordu. Oraya bir daha asla geri dönmeyecekti. O ve Giller, iyi insanların olduğu bir yere kaçacak ve asla geri dönmeyeceklerdi. Kesik kesik solurken bir ses duydu. “Rachel?” Sesin Sara’dan geldiğini fark etti.

Rachel bebeği kucağındaki çıkının üzerine koydu. “Artık güvendeyiz Sara. Kaçmayı başardık.”

Sara gülümsedi. “Buna çok sevindim Rachel.”

“O kötü yere bir daha asla geri dönmeyeceğiz.”

“Rachel, Giller bir şeyi bilmeni istiyor.”

Rachel eğildi, Sara’nın sesini güçlkle duyuyordu. “Nedir?”

“Giller seninle gelemeyecek. Yola onsuz devam etmelisin.”

Rachel’in gözleri yaşarmaya başladı. “Ama onun da benimle gelmesini istiyorum.”

“Gelmeyi her şeyden çok isterdi küçüğüm ama kalede kalıp onların seni bulmalarına engel olması gerek. Böylece kaçabilirsin. Güvende olmanın tek yolu bu.”

“Ama tek başıma korkarım.”

“Tek başına olmayacaksın Rachel. Ben her zaman yanında olacağım.”

“Ama ne yapacağım? Nereye gideceğim?”

“Uzarlara kaçmalısın. Giller eski konak çamına gitmemeni, seni orada bulacaklarını söylüyor.” Bunu işitince, Rachel’in gözleri fal taşı gibi açıldı. “Başka bir konak çama gitmelisin. Ertesi gün de bir başkasına. Kaçmaya devam ederek kışa kadar saklanmalısın. Sonra da sana bakacak iyi insanlar bulursun.”

“Giller öyle diyorsa, dediklerini yapacağım.”

“Rachel, Giller seni sevdiğini bilmeni istiyor.”

“Ben de Giller’ı seviyorum,” dedi Rachel. “Hem de her şeyden çok.” Bebek gülümsedi.

Birdenbire, orman mavi sarı bir ışıkla aydınlandı. Rachel başını kaldırdı. Sonra yerinden sıçramasına neden olan bir gümbürtüyle donakaldı.

Kale duvarlarının ardından dev bir ateş topu yükseldi.

Ateş topu, kıvılcımlar saçıp arkasında siyah dumandan bir iz bırakarak gökyüzüne yükseliyordu. Yükseldikçe koyu bir dumana dönüştü ve en sonunda her yer karanlığa büründü.

“Gördün mü?” diye sordu Sara’ya.

Sara hiçbir şey söylemedi.

“Umarım Giller’ın başına bir şey gelmemiştir.”

Başını eğerek bebeğe baktı ama bebek ne konuştu ne de gülümsedi. “Giller’ın söylediği gibi yola çıksak iyi olur.”

Gölün yanından geçerken anahtarı mümkün olduğunca uzağa fırlattı. Anahtarın suya düştüğünü işitince gülümsedi.

Kaleden uzaklaşıp patikadan inerlerken Sara sessizdi. Rachel, Giller’ın söylediklerini hatırladı. Aynı konak çamına gitmemeliydi. Dönüp başka bir yönde ilerlemeye başladı.

Batıya gidiyordu.

ALTINCI BÖLÜM

Bir ses vardı. Hafif, yumuşak ve cızırtıyı andıran bir ses.

Richard uykusunda bu sesin ne olduğunu anlayamadı ilk başta. Önce yavaş yavaş, sonra hemen uyandı. Havada kızarmış et kokusu vardı. Kendine geldiğinde gece olanları hatırlayarak Kahlan'ı özledi. Bacaklarını göğsüne çekmiş, başını dizlerine yaslamıştı. Sırtını dayadığı ağacın kabuğu etine batıyordu. Bütün gece aynı pozisyonda uyumaktan her yeri tutulmuştu. Felç olmuş gibi hissediyordu kendini. Başını dizlerine dayadığı için havanın aydınlanmaya başladığından başka bir şey göremiyordu.

Yanında biri ya da bir şey vardı.

Uyandığını belli etmeden silahlarından uzakta olup olmadığına baktı. Kılıcı uzaktaydı, üstelik kınından çıkarabilmek için iyice uzanması gerekecekti. Bıçağıysa hemen yanındaydı. Bıçağın ceviz ağacından sapına dokundu. Parmaklarını yavaşça ve dikkatle açarak bıçağın sapını kavradı. Yanındaki şey her neyse, sol tarafında kalıyordu. Aniden üzerine atılarak işini kolayca bitirebilirdi.

Dikkatle kaçamak bir bakış fırlatıp yanındakinin Kahlan olduğunu görünce çok şaşırdı. Kız sırtını kütüğe vermiş, onu izliyor, ateşte de bir tavşan kızarıyordu. Richard doğruldu.

“Burada ne işin var?” diye sordu temkinlice.

“Konuşabilir miyiz?”

Richard bıçağı kınına koyup uyuşmuş bacaklarını ovuşturdu. “Sanırım son konuşmamızı dün gece yapmıştık.” Richard kendi söylediklerini iştirip yüzünü buruşturdu. Kahlan ona anlaşılmaz bir bakış fırlatınca sesi yumuşadı. “Özür dilerim,” dedi. “Elbette konuşabiliriz. Ne hakkında konuşmak istiyorsun?”

Kahlan loş ışıkta omzunu silkti. “Çok düşündüm.” Richard’ın gece ateşi yakmadan önce kestiği uzun bir huş dalının kabuklarını soyuyordu. “Dün gece, yanından ayrıldığımda başının ağrıdığını biliyordum...”

“Bunu nereden biliyordun?”

Kahlan tekrar omzunu silkti. “Başının ağrıdığını gözlerinden anlıyorum her zaman.” Sesi yumuşak ve titrekti. “Son zamanlarda benim yüzümden doğru dürüst uyuyamadığını biliyorum. Bu yüzden de... ayrılmadan önce sen uyurken nöbet tutmaya karar verdim.” Ağacın dalıyla işaret ederek, “Bu yüzden seni gözetleyebilmek için şuradaki ağaçların arasına gittim,” dedi. Başını eğerek kabuklarını soyduğu dala baktı. “Uyuduğundan emin olmak istedim.”

“Yani bütün gece orada mıydın?” diye sordu Richard umutlanmaktan korkarak.

Kahlan başını salladı ve gözlerini kaldırmadan konuştu. “Seni izlerken, bana öğrettiğin biçimde avlanmaya karar verdim. Kahvaltıda yiyebileceğin bir şeyler yakalamak için bana öğrettiğin gibi bir tuzak kurdum. Çoğu zaman ağladım. Benim

hakkımda öyle düşünmene dayanamazdım. Buna çok üzüldüğümü ve kızdığımı bilmelisin.”

Kahlan söyleyeceklerini toparlamaya çalışırken, Richard susmasının doğru olacağını düşündü. Ne diyeceğini bilemiyordu. Üstelik söyleyecekleri yüzünden Kahlan'ın onu tekrar terk etmesinden de korkuyordu. Kahlan bir parça ağaç kabuğu kopartarak ateşe attı. Kabuk çıtırdayarak alev aldı.

“Sonra senin söylediklerini düşündüm ve sana anlatmam gereken şeyler olduğuna karar verdim. Kraliçe'nin yanındayken nasıl davranman gerektiğini söyleyecektim. Hangi yolları kullanman gerektiğini söylemediğimi de hatırladım. Bilmen gereken şeyleri düşünüp durdum. Sonra söylediklerinde haklı olduğunu fark ettim.”

Kahlan ağlayacak gibi görünüyordu ama elindeki dalla oynayarak Richard'la göz göze gelmekten kaçındı. Richard sessizce devam etmesini bekledi. Ansızın Kahlan, beklenmedik bir soru sordu.

“Sence Shota güzel mi?”

Richard gülümsedi. “Evet. Ama senin kadar güzel değil.”

Kahlan gülümseyerek omzuna düşen saçları geriye attı. “Pek az kişi benimle böyle konuşmaya cesaret edebilir...” derken kendine hâkim oldu. Sakladığı sır, üçüncü bir kişi gibi aralarına giriyordu. Tekrar söze koyuldu. “Eski bir söz vardır, belki işitmişsinizdir. ‘Etrafta yakışıklı bir erkek varsa, gideceğin yolu güzel bir kadının seçmesine izin verme!’”

Richard hafif bir kahkaha atarak bacaklarını açmak için ayağa kalktı. “Hayır, bu sözü daha önce işitmemiştim.” Yarı çömelerek kütüğe yaslandı ve kollarını kavuşturdu. Shota'nın onun kalbini çalacağı konusunda Kahlan'ın endişelenmemesi gerektiğini düşünüyordu. Shota onu tekrar görürse öldüreceğini

söylemişti. Kadının yemini olmasa bile Kahlan'ın endişelenmesi gereksizdi.

Kahlan dalı bir kenara attı. Richard'ın yanında durdu. En sonunda alnı kırışarak Richard'ın gözlerinin içine baktı. Fısıltıdan bile alçak bir sesle konuştu. "Richard, dün gece çok aptalca davrandığımı anladım. Cadı kadının beni öldüreceğinden korkmuştum ve birden bunu başarmak üzere olduğunu fark ettim. Üstelik bunu ben kendi kendime yapacaktım. Yolumu onun belirlemesine izin vermemeliydim. Söylediklerin doğrudu. Bir İzci'nin sözlerini önemsemeliydim." Başını kaldırarak Richard'a baktı. "Eğer... çok geç değilse rehberlik işime geri dönmek istiyorum."

Richard sıkıntılarının sona erdiğine inanamıyordu. Kendini hiç bu kadar mutlu ve rahatlamış hissetmemişti. Cevap olarak Kahlan'a uzanıp ona sıkı sıkı sarıldı. Kahlan başını bir an onun göğsüne yasladıktan sonra geri çekildi.

"Richard, bir sorun daha var. Beni kabul edeceğini söylemeden önce bilmen gereken başka şeyler var. Hakkımdaki birtakım gerçekleri anlatmadan daha fazla devam edemem. Kim olduğumu sana anlatmalıyım. Bunu yapmak yüreğimi parçalıyor. Sözde senin dostunum. Sana her şeyi en başta anlatmalıyım ama daha önce senin gibi bir dostum hiç olmadığı için seni kaybetmek istemedim." Bakışlarını Richard'dan uzaklaştırdı. "Ama artık sona erecek," dedi zayıf bir sesle.

"Kahlan, sana söylemiştim. Sen benim dostumsun, bunu hiçbir şey değiştiremez."

"Bu değiştirebilir." Omuzları çöktü. "Sırrım büyüyle ilgili," dedi.

Richard artık onu dinlemek istediğinden emin değildi. Kahlan'ı yeniden kazanmışken tekrar kaybetmek istemiyordu. Ateşin önüne çömelerek tavşanın kızardığı sopayı kaldırdı. Kahlan

tavşanı tek başına, onun öğrettiği gibi yakaladığı için onunla gurur duyuyordu.

“Kahlan, sırrının ne olduğu umurumda değil. Seni seviyorum, önemli olan da bu. Bana hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin. Tavşan kızardı, gel de biraz ye.”

Richard bıçağıyla bir parça et kesip ona uzattı. Kahlan sıcak eti parmak uçlarıyla tutarak soğuması için üfledi. Richard kendi için de bir parça keserek oturdu.

“Richard, Shota’yı ilk gördüğünde gerçekten de annene mi benziyordu?”

Richard ona bakıp başını sallayarak etini ısırdı.

“Annen çok güzelmiş. Gözlerini ve ağzını ondan almışsın.”

Richard annesini hatırlayarak gülümsedi. “Ama aslında o annem değildi.”

“Shota’nın, annenin görünümüne bürünmesi, olmadığı bir kişi olmaya çalışması seni kızdırdı, değil mi? Seni kandırmaya çalıştığını hissetmedin mi?” Tavşandan bir ısırık aldı, et hâlâ sıcak olduğu için ağzından nefes alarak Richard’ı dikkatle izledi.

Richard yüreğinin sızladığını hissederek omzunu silkti. “Sanırım. Yaptığı hiç de âdil değildi.”

Kahlan lokmasını çiğnedikten sonra yuttu. “İşte bu yüzden sana kim olduğumu anlatmalıyım. İştikliklerinden sonra benden nefret bile edebilirsin çünkü sen iyi bir dostsun. Oysa ben senin hak ettiğin gibi bir dost olamadım. Dönmemin bir nedeni de bu, kim olduğumu başkasından öğrenmeni istemedim. Öğrendikten sonra, istersen buradan giderim.”

Richard yavaş yavaş aydınlanan gökyüzüne baktı. Kahlan’ın kim olduğunu söylememesini, her şeyin olduğu gibi kalmasını diledi. “Endişelenme, seni kovmayacağım. Yapacak bir işimiz var. Shota’nın söylediklerini unuttun mu? Kraliçe kutuyu ya-

kında kaybedecek. Bu demek oluyor ki biri kutuyu ondan alacak. Darken Rahl'dan önce harekete geçsek iyi olur.”

Kahlan elini onun koluna koydu. “Sözlerimi ve kim olduğumu işitene kadar karar vermeni istemiyorum. Her şeyi öğrendikten sonra gitmemi istersen, seni anlayışla karşılayacağım.” Richard'ın gözlerine anlamlı bir bakış attı. “Richard, daha önce hiç kimseye senin kadar değer vermediğimi bilmeni istiyorum. Bunu hiçbir şey değiştiremez. Ama dostluktan öteye geçemeyiz. Bu birliktelikten bize asla fayda gelmez.”

Richard duyduklarına inanmak istemiyordu. Bir yolu olması gerekiyordu. Derin bir nefes alıp yavaşça verdi. “Pekâlâ, anlat bakalım.”

Kahlan başını sallayarak söze başladı. “Orta Diyar'da yaşayan bazı varlıkların büyüleri olduklarını söylediğimi hatırlıyor musun? Büyünün onların bir parçası olduğunu ve ondan asla kurtulamadıklarını söylemiştim.” Richard hatırladığını belirterek başını salladı. “Ben de o büyüleri varlıklardan biriyim. Ben yalnızca bir kadın değilim.”

“Peki sen nesis?”

“Ben bir İtirafçı'yım.”

İtirafçı.

Richard bu sözcüğü daha önce duymuştu.

Bedenindeki bütün kaslar gerildi. Nefesi kesilmişti. Sayılı Gölge Kitap'ını aklından geçirdi. “Sayılı Gölge Kitap'ındaki sözlerin doğruluğu, bu sözler kutulara hükmetmeyen biri tarafından söyleniyorsa, yalnızca bir İtirafçı sayesinde kanıtlanabilir...”

Kitabın sayfalarını aklında tarayarak İtirafçı sözcüğünün başka bir yerde geçip geçmediğini hatırlamaya çalıştı. Kitaptaki her sözcüğü biliyordu ve İtirafçı yalnızca kitabın en başında geçiyordu. İlk okuduğunda bir İtirafçı'nın ne olabileceğini dü-

şünerek akli karışmış, insan olup olmadığını bile düşünmüştü. Boynunda sallanan dışın ağırlığını hissetti.

Kahlan, Richard'ın yüz ifadesini görünce kaşlarını çatı. "İtirafçı'nın ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır," dedi güçlükle. "Bu sözcüğü daha önce... babamdan işitmişim. Ama ne anlama geldiğini bilmiyorum." Sakinleşmeye çalışıyordu. "Peki, İtirafçı olmak ne anlama geliyor?"

Kahlan dizlerini kaldırıp kollarını dizlerine doladı. Biraz geri çekilerek devam etti. "Anneden kız çocuğa geçen büyü bir güçtür. Geçmiş, karanlık zamanlardan öncelere kadar uzanır. Bu topraklar var olduğundan beri bu büyü güç de var olmuştur."

Richard "karanlık zamanlar"ın ne demek olduğunu bilmiyordu ama onun sözünü kesmedi. "Biz bu büyüyle doğarız. Büyü bizim bir parçamızdır. İtirafçı bir kadın, İtirafçı çocuklar doğurur. Bu her zaman böyledir. Ama hepimizin gücü aynı değildir. Bazıları daha zayıf, bazılarıysa daha güçlüdür."

"Demek, isterseniz bile bu güçten kurtulamıyorsunuz. Ama bu nasıl bir büyü?"

Kahlan başını çevirerek ateşe baktı. "Dokunuşla harekete geçen bir güçtür. Her zaman içimizdedir. Bu gücü sürekli tutmalı ve gerektiğinde serbest bırakmalıyız."

"Karnını içeri çekip serbest bırakmak gibi bir şey mi?"

Kahlan, Richard'ın benzetmesine güldü. "Sayılır."

"Peki bu gücün ne gibi bir etkisi var?"

Kahlan pelerininin ucuyla oynayarak, "Kelimelere dökmek çok zor," dedi. "Gücümü anlatmamın bu kadar zor olacağını hiç tahmin etmemiştim. Orta Diyarlı olmayan birine bunu açıklamak gerçekten çok zor. Daha önce hiç kimseye bunu açıklamak zorunda kalmamıştım. Üstelik tam olarak anlatabileceğimi de

sanmıyorum. Kör bir insana sisi tanımlamaya çalışmak gibi bir şey,” dedi.

“Dene.”

Kahlan başını sallayarak İzci'nin gözlerine kaçamak bir bakış fırlattı.

“Büyüm sevginin gücüdür.”

Richard az kalsın kahkahayı basacaktı. “Sevginin gücünden korkmam mı gerekiyor?”

Kahlan, gözlerinde öfke kıvılcımları parıldayarak doğruldu. Richard, Adie ve Shota'da da gördüğü öfke dolu, kadim bakışı hatırladı. Bu bakış, onun sözlerinin saygısızca olduğunu, hatta en küçük gülümsemesinin bile küstahlık olduğunu anlatıyordu. Kahlan'ın ona böyle bakmasına hiç alışık değildi. Gücü ve kim olduğu konuşulurken, gülünmesine alışkın olmadığı açıktı. Bakışı, gücü hakkında sözcüklerden çok daha fazlasını anlatıyordu. Sahip olduğu büyülü güç her neyse, gülünecek bir şey olmadığı kesindi. Richard'ın gülümsemesi dudaklarında dondu. Kahlan, onun ciddileştiğinden emin olunca sözlerine devam etti.

“Anlamıyorsun. Bunu hafife alma.” Gözlerini kıstı. “Bir kez sana dokunduğumda bir daha asla eski benliğine geri dönemezsin. Sonsuza kadar bambaşka bir insan olarak yaşarsın. Sana dokunan insana sonsuza kadar bağlanır, diğer her şeyi dışlarsın. Ne istediğinin, ne olduğunun bir anlamı kalmaz. Hayatın artık senin değil, sana dokunan kişinin ellerindedir. Ruhun artık senin değil, onundur. Benliğin tamamen yok olur.”

Richard kollarının ürperdiğini hissetti. “Bu büyü ya da her neyse, etkisi ne kadar sürüyor?”

“Dokunduğum kişi yaşadığı sürece,” dedi Kahlan ciddi bir ses tonuyla. Richard ürpertinin bütün bedenine yayıldığını hissetti. “Bir anlamda, insanları büyülüyorsun da diyebilir miyiz?”

Kahlan derin bir nefes verdi. “Tam olarak değil ama anlamı kolaylaştıracaksa, öyle de söyleyebiliriz. Ama bir İtirafçı’nın dokunuşu daha farklıdır. Daha güçlü ve kesin. Basit bir büyü yok edilebilir. Benim dokunuşumuysa hiç kimse yok edemez. Farkında değildin ama Shota seni büyülüyordu. Cadılar bunu ellerinde olmadan yapar. Ama kendi öfken ve kılıcın öfkesi seni korudu. Dokunuş etkisini hemen gösterir ve kesindir. Hiçbir şey seni koruyamaz. Geri dönüşü yoktur çünkü dokunduğu insanın benliği o anda kaybolur. Özgür iradesi yoktur artık. Shota’ya gitmekten korkmamın nedenlerinden biri de cadıların İtirafçılardan nefret etmesiydi. Güçlerimizi kıskanırlar. Bir kez dokunduğumuz insanı tamamen kendimize bağlamamızı kıskanırlar. Cadılar, bir İtirafçı’nın dokunduğu kişinin onun her istediğini yapacağını söylerler.” Sert bir bakış fırlattı ona. “Her istediğini,” dedi.

Richard, aklından bin bir düşünce geçerken düşlerine ve umutlarına tutunmaya çalışıyordu. Boğazının kuruduğunu hissetti. Aklını başına toplamanın ve zaman kazanabilmenin tek yolu soru sormaktı. “Büyün herkesi etkiler mi?”

“Darken Rahl dışında herkesi etkiler. Büyücüler, Orden Büyüsü’nün onu koruduğunu söyleyip beni uyarmıştı. Darken Rahl’ın benden korkması için hiçbir neden yok. İnsan olmayan varlıkların çoğunu etkilemez çünkü büyüünün kullanması için gereken sevgi kapasitesine sahip değildirler. Örneğin bir gar dokunuşumdan etkilenmez. Büyüm bazı yaratıkları etkiler ama bir insandan daha farklı biçimde.”

Richard kaşlarının altından onu izliyordu. “Ya Shar? Ona dokundun, değil mi?”

Kahlan başını sallayarak arkasına yaslandı. Omuzları çökerek, “Evet,” dedi. “Ölmek üzereydi, üstelik yalnızdı. Kendi ırkından uzak kalmanın, tek başına ölmenin acısını çekiyordu.

Ona dokunmamı istedi. Dokunuşum korkusunu silerken içinde öyle bir sevgi doğurdu ki yüreğinde yalnızlık acısına yer kalmadı. Yalnızca bana duyduğu sevgi vardı.”

“Ya seninle ilk karşılaştığımızda, suikast timi peşimizdeyken? O adamlara da dokundun, değil mi?”

Kahlan başını sallayarak sırtını kütüğe iyice yasladı. Pelerinini üzerine örterek ateşe baktı. “Beni öldürmeye yemin etseler bile, içlerinden birine dokunduğumda beni korumak için ölümüne savaşırlar. İşte bu yüzden Rahl, bir İtirafçı’yı öldürmek için dört adam yollar. İtirafçı içlerinden birine dokunursa, geri kalan üç kişi hem İtirafçı’yı hem de kendi arkadaşlarını öldürsün diye, İtirafçı’nın dokunduğu adam öyle vahşice dövüşür ki genellikle arkadaşlarından birini, hatta ikisini öldürür ama geriye bir kişi mutlaka kalır. Bazen adamın diğer üçünü öldürdüğü de olur. Büyücüler beni sınırın öte yakasına göndermeden önce Rahl’ın yolladığı suikast timinin başına aynısı geldi. Suikast timi, gönderilecek en küçük birimdir ve genellikle başarılı olurlar. Başarılı olamadıkları zaman Rahl başka bir tim yollar.

Uçurumda bizi öldürmeyi başaramadılar çünkü sen onları ayırdın. Sen diğer ikisini oyalarken benim dokunduğum adam kendi arkadaşını öldürdü. Sonra da geri kalan suikastçıları öldürmek istedi. Sen içlerinden birini uçurumdan aşağı atmıştın o da kendi hayatını feda ederek liderleriyle birlikte uçurumdan aşağı atladı. Böyle yapmasının tek nedeni, kılıç dövüşüne girecek olursa kaybetme ihtimalinin bulunmasıydı. Hayatını kaybetti ama ben ona dokunduktan sonra hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Beni koruduğundan emin olmasının tek yolu buydu.”

“Hepsine bir anda dokunamaz mısın?”

“Hayır. Güç, her kullanıldığında tükenir. Eski yoğunluğuna ulaşması zaman alır.”

Kılıcın kabzasını dirseğinde hissedince aklına başka bir şey geldi. “Sınırdan geçtiğimizde, suikast timinin son adamı peşindeydi ve ben onu öldürdüm... Onu öldürerek aslında seni kurtarmış olmadım, değil mi?”

Kahlan cevap vermeden önce bir süre sessiz kaldı. “Tek kişi ne kadar güçlü olursa olsun, benden daha zayıf bir İtirafçı için bile bir tehdit değildir. Sen gelmemiş olsaydın... onunla başa çıkabilirdim. Üzgünüm Richard,” diye fısıldadı, “ama onu öldürmene gerek yoktu. Bu işi tek başıma yapabilirdim.”

“En azından seni zahmetten kurtardım,” dedi Richard soğuk bir sesle. Kahlan, cevap vermeden, ona üzgün bir ifadeyle bakmakla yetindi. Richard’ı rahatlatmak için hiçbir şey söyleyemiyordu.

“Ne kadar sürüyor?” diye sordu Richard. “Bir İtirafçı’nın gücünü kullandıktan sonra tekrar kazanması ne kadar sürer?”

“Her İtirafçı’nın gücü farklıdır. Zayıf bir İtirafçı’nın gücünü toplaması birkaç gün ve gece sürer. Çoğu, gücünü bir gün bir gecede toplar.”

Richard başını kaldırıp, “Peki ya sen?” diye sordu.

Kahlan, bu soruyu hiç sormamış olmasını istercesine Richard’ın gözlerine baktı. “Yaklaşık iki saat.”

Richard onun ses tonunu beğenmeyerek ateşe döndü. “Bu normal değil, öyle değil mi?”

Kahlan içini çekerek devam etti. “Hayır, değil.” Sesinden ne kadar yorgun olduğu anlaşıyordu. “Gücünü ne kadar kısa zamanda toplarsan, o kadar güçlüsün demektir. Yani dokunulan kişi daha çok etkilenir. Sırf bu yüzden, dokunduğum suikastçı diğer üç arkadaşını öldürebilir. Daha zayıf bir İtirafçı bu kadar etkili olamaz.

İtirafçılar güçlerine göre konum edinir çünkü en güçlü İtirafçılar, daha büyük güce sahip kız çocukları doğurma şansına

sahiptir. Hiçbir İtirafçı kendinden güçlüleri kıskanmaz. Sıkıntılı anlarda güçlülere destek ve bağlılık gösterirler. Rahl'ın sınırdan geldiği günden beri olduğu gibi. Alt konumdaki İtirafçılar gerekirse hayatlarını feda ederek güçlüleri korur.”

Richard, sormadıkça Kahlan'ın cevap vermeyeceğini bildiğinden, “Peki senin konumun ne?” diye sordu.

Kahlan gözlerini kırpmadan ateşe bakıyordu. “Bütün İtirafçılar beni izler. Birçoğu beni korumak için hayatını feda etti...” Bir an sesi titredi. “Hayatta kalabilmem ve gücümü bir biçimde kullanarak Darken Rahl'a engel olabilmem için. Ama artık benden başka İtirafçı kalmadı. Darken Rahl hepsini öldürdü.”

“Üzgünüm Kahlan,” dedi Richard. Kahlan'ın ne kadar önemli biri olduğunu yeni yeni anlıyordu. “Peki bir unvanın var mı? İnsanlar seni nasıl çağırıyor?”

“Ben, İtirafçı Ana'yım.”

Richard gerildi. İtirafçı Ana, korkunç bir otoriteyi ima ediyordu. Richard'ın aklı karışmıştı. Kahlan'ın önemli biri olduğunu en başından beri sezmişti. Rehberlik yaparken önemli insanlara hizmet etmiş ve onların güçlerinden etkilenmemeyi öğrenmişti. Ama Kahlan'ın bu kadar önemli biri olduğu aklına hiç gelmemişti. İtirafçı Ana. Kendisinin basit bir rehber, Kahlan'ınsa bu kadar önemli biri olması umurunda bile değildi. Bu gerçeikle yaşayabilirdi. Kahlan'ın da bu gerçeikle yaşayabileceğinden emindi. Richard, onu kaybetmeyecek ya da göndermeyecekti.

“Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Bir Prenses ya da Kraliçe gibi bir şey mi?”

Kahlan kaşlarını çatı. “Kraliçeler, İtirafçı Ana'nın karşısında eğilir.”

Richard şimdi korkmuştu işte.

“Bir Kraliçe'den daha mı önemlisin?” diye irkildi.

“Beni ilk gördüğünde giydiğim elbiseyi hatırlıyor musun? O bir İtirafçı elbisesidir. Orta Diyar’daki birçok insan nasıl giyinirsek giyinelim kim olduğumuzu anlar, yine de yanlış anlaşılmalrı önlemek için bu elbiseyi giyeriz. Yaşları ne olursa olsun, bütün İtirafçılar siyah elbise giyer. İtirafçı Ana’nın elbisesi beyazdır.” Kahlan bunları anlatırken sıkılmış görünüyordu. “Bütün bunları açıklamak bana çok garip geliyor Richard. Orta Diyar’da yaşayan herkes bunları bilir, bu yüzden daha önce hiç kelimelere dökmek zorunda kalmamıştım. Yüksek sesle söyleyince kulağa çok tuhaf geliyor.”

“Ben Orta Diyarlı değilim. Anlatmaya devam et, her şeyi bilmem gerek.”

Kahlan başını sallayarak bakışlarını ona çevirdi. “Krallar ve kraliçeler kendi topraklarına hükmeder. Orta Diyar’da birkaç krallık vardır. Diğer topraklar başka biçimlerde, örneğin meclisler tarafından yönetilir. Bazı topraklar büyülu yaratıklara aittir. Gece perilerinin topraklarında insan yaşamaz.

İtirafçılar, Aydindril adında bir yerde yaşar. Burası aynı zamanda büyücülerin de evi ve Orta Diyar’ın Ana Meclisi’dir. Çok güzel bir yerdir. O kadar uzun zamandır evimden uzaktayım ki,” dedi özlemle. “Nasıl Yaşlı Büyücü Zedd ile Doğruluk İzcisi birbirine bağlıysa, İtirafçılar ile büyücülerin de yakın ilişkisi vardır.

Aydindril bağımsızdır. Burayı hiçbir kral ya da kraliçe topraklarına katmayı düşünmez çünkü hepsi büyücülerle İtirafçılardan korkar. Orta Diyar’daki bütün topraklar Aydindril’e destek olur. Hepsi de vergi ödemekle yükümlüdür. Doğruluk İzcisi nasıl yasadan üstünse, İtirafçılar da Orta Diyar’da geçerli yasaların üstündedir. Aynı zamanda, Ana Meclis aracılığıyla Orta Diyar’daki bütün halklara hizmet ederler.

Geçmişte bazı kendini bilmez yöneticiler, İtirafçıları kendilerine bağlamaya çalıştı. İleriyi gören ve şimdi birer efsane olarak anılan İtirafçılar, bağımsız olamazsak sonsuza kadar köle olacağımızı biliyorlardı. Bu yüzden İtirafçı Ana, gücünü kullanarak yöneticileri kontrol altına aldı. Yöneticiler tahtlarından indirildi ve yerlerine İtirafçıların bağımsız olmaları gerektiğini anlayan yeni yöneticiler getirildi. Tahtlarından indirilenler, Aydındril’de köle muamelesi gördüler. İtirafçıların yolculuklarında erzaklarını ve yüklerini taşıdılar. O zamanlar İtirafçılar daha kalabalık yolculuk yapıyordu. Her neyse, sonuçta bu, gereken etkiyi sağladı.”

“Anlamıyorum,” dedi Richard. “Krallar ve kraliçeler güçlüdür. Korumaları yok muydu? Güvenliklerini sağlayacak muhafızları ya da askerleri bile mi yoktu? Bir İtirafçı nasıl olur da bir kralın ya da kraliçenin yanına kadar sokulup ona dokunabilir?”

“Aslında çok sayıda korumaları vardır ama onlara yaklaşmak görüldüğü kadar zor değildir. Bir İtirafçı, bir muhafıza dokunarak onu kendi tarafına katar. Dokunduğu kişi onu bir başkasına götürür. Böylece içeri girmeyi başarır. Dokunduğu her insan, onu bir üst mevkideki insana taşır. Böylece müttefiklerinin sayısı artar. Güvenilir konumdaki insanların ve danışmanların da yardımlarını alarak kralın ya da kraliçenin karşısına düşündüğünden daha çabuk çıkar. Genellikle göz açıp kapayana kadar amaçlarına ulaşmayı başarırlar. Bunu her itirafçı yapabilir. İtirafçı Ana’nın işi çok daha kolaydın

İtirafçı Ana, bir grup kız kardeşiyle bir kaleye veba gibi yayılabilir. Böyle bir girişimin elbette tehlikeleri de vardır. Bugüne kadar birçok İtirafçı hayatını kaybetti ama amaç buna değerdı. İşte bu yüzden bütün topraklar İtirafçılara açıktır.

Bir yöneticinin topraklarını İtirafçılara kapaması, suçunu kabul etmesi anlamına gelir ve tahttan indirilmesi için de yeterli bir nedendir. Bu yüzden, Çamur Adamlar topraklarına yaban-

cıları sokmamalarına rağmen benim girmeme izin verirler. Bir İtirafçı'ya izin vermemek, akıllarda soru işaretleri ve şüpheler uyandırır. Kirli işlere karışmış bir yönetici suçunu gizlemek için topraklarını bir İtirafçı'ya hiç itirazsız açar.

O zamanlar, bazı İtirafçılar yanlış gördükleri şeyleri düzeltebilmek için güçlerini istedikleri gibi kullanabilmekten yanaydı. Büyücüler etkilerini kullanarak onları kontrol altına almaya çalıştılsa da inançlarına bağlı İtirafçılar insanlara neler yapabileceklerini gösterdiler. Ama o zamanlar geride kaldı.”

Bir kralı devirmek... O zamanlar geride kalsın ya da kalmasın, Richard işittiklerine inanmakta zorlanıyordu. “İtirafçılara bu hakkı kim veriyordu?”

Kahlan başını yavaşça salladı. “İkimizin şu anda yaptığı, geçmişte yapılanlardan farklı mı? Bir yöneticinin gücünü elinden almak? Hepimiz doğru olduğunu ve yapmamız gerektiğini düşündüğümüz şeyi yaparız.”

Richard ağırlığını öbür tarafa verdi. “Ne demek istediğini anlıyorum,” dedi. “Bunu daha önce yaptın mı? Yani bir yöneticiyi devirdin mi?”

Kahlan başını salladı. “Yine de bütün hepsi dikkatimi çekmekten kaçınıyor. Senle ben doğmadan önce, Doğruluk İzçileri için de aynı durum söz konusuydu. İzcilerden daha çok korkulur, onlara İtirafçılardan çok saygı gösterilirdi.” Kahlan ona anlamlı bir bakış fırlattı. “İzciler de kralları tahtlarından indirmiştir. Ama Yaşlı Büyücü devreden çıkarılıp Doğruluk Kılıcı politik bir hediye haline getirildiğinden beri İzçiler birer piyon, hırsız olarak görülüyor.”

“Bu durumun değiştiğini sanmam,” dedi Richard, kendi kendine. “Çoğu zaman başkaları tarafından yönlendirilen bir piyon olduğumu düşünüyorum. Hem Zedd’in hem de...”

Richard cümlesinin sonunu getirmedi. Kahlan onun yerine sözünü tamamladı.

“Hem de benim yönlendirdiğim bir piyon.”

“Öyle demek istemedim. Bazen Doğruluk Kılıcı'ndan hiç haberim olmasaydı diyorum. Ama Darken Rahl'ın kazanmasına da izin veremem. Sanırım başka seçeneğim yok ve ben bu durumdan nefret ediyorum.”

Kahlan bacaklarını altına toplarken hüznü bir şekilde gülmüşü. “Richard, kim olduğumu öğrendiğine göre umarım benim için de aynı şeyin söz konusu olduğunu anlıyorsundur. Ama benim durumum daha kötü çünkü gücüm doğuştan geliyor. Her şey sona erdiğinde, istersen kılıcını geri verebilirsin. Ben yaşadığım sürece bir İtirafçı olarak kalacağım.” Bir süre duraksadıktan sonra sözlerine devam etti. “Seni tanıdıktan sonra normal bir kadın olup gücümünden kurtulabilmek için her şeyi yapardım.”

Richard elleriyle ne yapacağını bilemediğinden bir dal parçası alıp toprağa daireler çizmeye başladı. “Size neden ‘İtirafçı’ dediklerini hâlâ anlamıyorum. İtirafçı ne anlama geliyor?” Başını güçlkle kaldırarak Kahlan'a baktı. Kahlan'ın yüzünde beliren acı dolu ifadeyi görünce, Richard onun için üzüldü. “Yaptığımız iş yüzünden bize ‘İtirafçı’ derler. Bizler gerçeği belirleriz. Uzun yıllar önce büyücülerin bize sahip olduğumuz gücü vermelerinin nedeni budur. İnsanlara böyle hizmet ederiz.”

“Gerçeği belirlemek,” diye tekrarlardı Richard kaşlarını çatarak. “Büyücü olmak gibi bir şey olsa gerek.”

Kahlan başını salladı. “İzcilerin ve İtirafçıların amaçları birbiriyle aynıdır. Bir bakıma aynı büyüün zıt uçlarıyız. Eskiden büyücüler, yöneticiler kadar etkiliydi. Çevrelerinde gördükleri yozlaşma onları öfkeliendiriyordu. Yalandan ve aldatmacadan

nefret ediyorlardı. Liderlerin, güçlerini kullanarak insanları kandırmasını engellemenin bir yolunu aradılar. Bunlar, düşmanları asılsız bir iftirayla suçlayıp idam ettirebiliyor, bir anda hem onurlarını ellerinden alıyor hem de onları yok edebiliyorlardı.

Büyücüler bu duruma bir son vermek istediler. Şüpheye yer bırakmayacak bir çözüm istiyorlardı. Böylece bir büyü yaratarak ona bir hayat verdiler. Seçilmiş bir grup kadından İtirafçıları yarattılar. Kadınları dikkatle seçtiler çünkü büyü bu kadınlarda bir kez hayata geçtiğinde, sonsuza kadar çocuklarına geçecekti.” Başını eğerek Richard’ın yerde çizdiği dairelere baktı. “Gücümüzü, gerçeği bilmenin önemli olduğu durumlarda kullanırız. Tabii ki bulmaya çalıştığımız gerçeğin oldukça önemli olması gerekir. Şimdiyse bu güç ölüm cezasına çarptırılanların gerçekten suçlu olup olmadıklarını anlamak için kullanılıyor. Bir kişi ölüme mahkûm edildiğinde ona dokunuruz. O kişi bizim olduktan sonra, itiraflarını alırız.”

Richard öne eğilmiş bir halde donakaldığını fark etti. Kahlan sözlerine devam ederken dalı oynatmaya çalıştı.

“En azılı katiller bile bir kez dokunduğumuzda her emrimizi yerine getirir ve suçlarını itiraf ederler. Bazen mahkemeler gerçek suçluyu yakaladıklarından emin olamaz. Bu tür durumlarda, gerçeği öğrenmek için bir İtirafçı çağrılır. Çoğu toprakların yasasında, suçludan itiraf alınmadan idam edilemeyeceği yazılıdır. Böylece doğru kişiyi idam ettiklerinden, gerçek suçlunun serbest kalmadığından ve politik bir intikam alınmadığından herkes emin olur.

Bazı halklar İtirafçı kullanmaz. Örneğin Çamur Adamlar. İşlerine yabancıları karıştırmazlar. Ama gücümüzü bildikleri için bizden yine de korkarlar. Bu halkların isteklerine saygı gösteririz, bizim hizmetimizden faydalanmalarını zorunlu kılan bir yasa yoktur. Bir aldatmaca olduğunu düşünürsek, gücümüzü zorla

da olsa kullanırız. Yine de çoğu halk bizden yararlanır. İşlerine yaradığımızı düşünürler.

Darken Rahl'ın planlarını ilk anlayanlar İtirafçılar oldu. Büyücüler, İtirafçıları ve İzçileri bunun gibi önemli doğruları ortaya çıkarabilmeleri için yarattı. Planlarını öğrenmemiz Rahl'ı hiç mutlu etmedi elbette.

Bazı durumlarda, bir İtirafçı kullanılmadan ölüme mahkûm edilen bir zanlı, bir İtirafçı'yla görüşmek istediğini söyleyerek gerçek bir itirafta bulunur. Böylece masumiyetini kanıtlamış olur. Orta Diyar'ın her yerinde mahkûmların böyle bir hakkı vardır.”

Sesi giderek zayıflamıştı. “En çok da bundan nefret ediyorum. Suçlu olan hiç kimse İtirafçı çağırmaz. Çünkü bu yalnızca, suçlu olduklarını bir kez daha kanıtlar. İşte bu yüzden masumları daha onlara dokunmadan anlarım ama yine de işimi yaparım. Onlara dokunurken gözlerindeki bakışı görseydin, ne demek istediğimi anlardın. Bizi çağırdıkları zaman, bu insanlar masum olsalar bile...”

Richard güçlükle yutkunarak, “Kaç itiraf... dinledin?” diye sordu. Kahlan başını yavaşça salladı. “Sayamayacağım kadar çok. Hayatımın yarısını hapisanelerde ve zindanlarda, hayal bile edemeyeceğin kadar tehlikeli ve gaddar hayvanların arasında geçirdim. Üstelik hepsi de güler yüzlü bir dükkân sahibini, bir kardeşi, bir babayı ya da bir komşuyu andırıyordu. Onlara dokunduktan sonra yaptıklarını dinledim. Önceleri, uzun bir süre öyle kâbuslar gördüm ki uyumaktan korkar hale geldim. İşledikleri suçları hayal bile edemezsin...”

Richard dal parçasını bir kenara atıp Kahlan'ın elini sımsıkı tuttu. Genç kadın ağlamaya başlamıştı. “Kahlan, anlatmak zorunda...”

“İlk öldürdüğüm adamı hatırlıyorum da.” Dudakları titriyordu. “Onu hâlâ rüyalarımda görüyorum. Komşusunun üç kızına yaptıklarını itiraf etmişti... en büyüğü daha beş yaşındaydı... hayal edemeyeceğin kadar korkunç şeyler anlattıktan sonra gözleri fal taşı gibi açılarak... ‘Ne istiyorsun hanımefendi?’ dedi... Bir an bile düşünmeden, ‘Ölmeni istiyorum,’ dedim.” Kahlan titreyen ellerle gözyaşlarını sildi. “Oracıkta yere yığıldı.”

“Oradakiler bir şey demedi mi?”

“Bir adamı gözlerinin önünde tek bir sözüyle öldüren bir İtirafçı’ya bir şey söylemeye cesaret edebileceklerini mi sanıyorsun? Oradan ayrılırken herkes yolumuzdan çekildi. Bu, her İtirafçı’nın yapabileceği bir şey değildir. Büyücümün bile korkudan dili tutulmuştu.”

Richard kaşlarını çatı. “Büyücün mü?”

Kahlan gözyaşlarını silerken başını salladı. “Herkes bizden korkar ve nefret eder, bu yüzden büyücüler bizi korumayı görev bilir. İtirafçılar genellikle bir büyücünün koruması altında yolculuk eder. İtiraf dinlemek için çağırıldığımızda yanımıza bir büyücü verilir... verilirdi yani. Rahl bizi büyücülerimizden ayırmayı başardı. Hepsi öldü. Zedd ve Giller dışında.”

Richard soğumaya başlayan tavşanı aldı. Bir parça daha kesip Kahlan’a uzattı. Sonra kendine de bir parça kopardı. “Neden sizden nefret ediyorlar?”

“İdam edilen mahkûmun yakınları ve ailesi bizden nefret eder çünkü sevdiklerinin itiraf ettikleri suçları işlemiş olduğuna inanmazlar. Suçlarını itiraf ettirmek için onları kandırdığımızı sanırlar.” Et parçasından ufak bir lokma ısırıldı. “İnsanlar genellikle gerçekleri kabul etmek istemez. Onlar için gerçeklerin bir önemi yoktur. Beni öldürmeye çalışanlar oldu. Bu yüzden,

gücümüzü toplayana kadar bir büyücü bizi korumak için sürekli yanımızdadır.”

Richard ağzındaki lokmayı yuttu. “Bu bana yeterli bir neden gibi gelmiyor.”

“Bu yalnızca yaptığımız şey yüzünden değil. Böyle bir güçle yaşamamış biri için bütün bunlar kulağa tuhaf geliyor olmalı. Orta Diyar’ın büyülu yönleri sana çok yabancı.”

Yabancı, doğru sözcük değildi. Korkunç, daha yerinde olurdu.

“İtirafçılar bağımsızdır, insanlar bu duruma öfkelenir. Erkekler bizi yönetemez, hatta ne yapacağımızı bile söyleyemezler. Kadınlarsa, geleneksel kadın rolünü üstlenmediğimiz, onlarla aynı hayatı yaşamadığımız için bize kızarlar, İtirafçılar ne bir erkeğe hizmet eder ne de bir erkeğe boyun eğer. Ayrıcalıklı insanlar olarak görülürüz. Otoritemizin simgesi olarak saçlarımız uzundur. Kadınlar, erkeklere ve kendilerinden üstün bir konumda bulunan herkese itaat ettiklerini göstermek için saçlarını keserler. Bu sana önemsiz gelebilir ama Orta Diyar’da yaşayan insanlar için güçle ilgili her şey önemlidir. Saçının uzunluğu, bulunduğu konuma uymayan bir kadın cezalandırılır. Orta Diyar’da bir kadının uzun saçlı olması otorite, neredeyse bir başkaldırı anlamına gelir. Uzun saç, istediğimizi yapabilecek gücümüzün olduğunu, hiç kimsenin bize emir veremeyeceğini ve herkes için bir tehdit olduğumuzu gösterir. Senin kılıcın da insanlar için aynı şeyi ifade eder. Hiçbir itirafçı saçını kestirmez, insanlar bunu öfkeyle karşılar çünkü kimse saçımızı kesmeye cesaret edemez. İşin komik tarafı, bizler onlardan daha az özgürüz ama işin bu yanını hiç kimse görmez. Birçok tatsız işi onların yerine yaparız ama hayatımızı istediğimiz gibi yaşayamayız. Bizler kendi gücümüzün tutsağıyız.”

Richard, İtirafçıların, en zalimlerin bile yüreğine sevgi getirebilirken, nasıl olur da yakınlaşmayı seçtikleri insanlara bunu

veremediğini düşünüyordu. Kahlan etini bitirdi. Richard, onun açıklamaya çalıştığı başka şeyler olduğunu biliyordu.

“Uzun saç sana yakışıyor,” dedi. “Saçlarını böyle seviyorum.”

Kahlan gülümsedi. “Teşekkür ederim.” Kemikleri ateşe attı. Ateşi bir süre izledikten sonra ellerine baktı. “Bir de eş seçme sorunumuz vardır.”

Richard da etten kalan kemikleri ateşe attı. Rahatsız bir halde sırtını kütüğe yasladı. “Eş seçmek mi? Ne demek istiyorsun?”

Kahlan, kaçıışı ellerinde ararcasına parmaklarını inceledi. “Bir İtirafçı, anne olacak yaşı geldiğinde kendine bir eş seçmelidir. Dilediği erkeği, hatta evli birini bile kendine eş olarak seçebilir. Orta Diyar’ı gezerek kızlarına uygun bir baba arar. Bu, güçlü ya da gözüne hoş gelen biri olabilir. Ne istiyorsa.

Erkekler, kendine eş arayan bir İtirafçı’dan korkar çünkü onun seçeceği kişi olmak istemezler. Kadınlar da korkar çünkü kocalarının, kardeşlerinin ya da oğullarının ellerinden alınmasını istemezler. Hiçbir söz hakları olmadığını bilirler. Bir İtirafçı yoluna çıkan her engelle dokunabilir. İnsanlar benden çok korkuyor çünkü ben hem İtirafçı Ana’yım hem de kendime eş seçme zamanım çoktan geçti.”

Richard, umutlarına ve düşlerine hâlâ inatla tutunuyordu. “Ama ya birine bağlanırsan ve o da sana karşılık verirse?”

Kahlan üzgün bir ifadeyle başını salladı. “İtirafçıların kendilerinden başka dostu yoktur. Böyle bir sorunumuz hiç olmaz. Hiç kimse, bir İtirafçı için bir şeyler hissetmez. Erkekler bizden korkar.” Kahlan, artık bunun kendisi için bir sorun olmadığını söylemedi. Sesi tekrar titremeye başlamıştı. “Genç yaştan itibaren kendimize eş seçeceğimiz erkeğin güçlü olması gerektiğini öğreniriz. Böylece doğuracağımız çocuklar da güçlü olur. Ama

sevdiğimiz biriyle asla birlikte olamayız çünkü dokunuşumuz onu yok eder. İşte bu yüzden bizim aramızda... hiçbir şey olamaz.”

“Ama... neden?” Richard, Kahlan’ın sözlerine ve gücüne karşı büyük bir mücadele verdiğini hissediyordu.

“Çünkü...” Kahlan bakışlarını kaçırdı. Yüzü acısını gizleyemiyordu. Yeşil gözleri yaşarmıştı. “Çünkü İtirafçı tutkunun doruğa ulaştığı anda, gücüne hâkim olamaz ve istemese de sevdiği erkeğe dokunur. O erkek bir daha asla aynı kişi olamaz. Bunu engelleyemeyiz, hiçbir yolu yoktur. Sevdiği erkek onun olur ama bu aynı şey değildir. Sonsuza kadar bizimle kalır ama kendi iradesiyle değil, büyü yüzünden. Ondan geriye yalnızca içi boş bir kabuk kalır ve kendisine verilenle yaşar. Hiçbir İtirafçı, sevdiği erkek için böyle bir şey istemez.

İtirafçılar bu yüzden, bir erkeği sevmekten korktukları için uzun yıllar önce erkeklerden uzaklaştılar. Kalpsiz olarak biliniz ama bu doğru değildir. Sevdiğimiz bir insana dokunarak onu mahvetmekten korkarız. Bazı İtirafçılar, iyi kalpli bir erkeği yok etmemek için sevmeyen, hatta nefret edilen erkekleri kendilerine eş seçerler. Bu yola çok azı başvurur. Bu, onların hakkıdır. Hiçbir İtirafçı kendine bu biçimde eş seçen diğer bir İtirafçı’yı eleştirmez. Hepimiz bu durumu anlayışla karşılarız.” Yaşlı gözleriyle Richard’a baktı, durumu anlaması için âdeta yalvarıyordu.

“Ama... ben...” Richard kalbini nasıl savunabileceğini bilmiyordu.

“Yapamam. Bu durum, sen anneni isterken, annenin görünümündeki Shota’yı sevmene benziyor ama o, annen değil. Bu, yalnızca bir sevgi yanılsaması olur. Anlıyor musun?” diye bağırdı. “Bu sana gerçek bir mutluluk getirir mi?”

Richard, Kahlan’ın sözlerinin ne anlama geldiğini anlayınca bütün umutları söndü. Kalbi küllere gömülmüştü.

“Shota,” dedi Richard soğuk bir sesle, “Ruhlar Evi’nden mi söz ediyordun? Ruhlar Evi’nde mi gücünü üzerimde kullanmaya çok yaklaşmıştın?” Sesi istemeden soğuk çıkmıştı.

“Evet.” Kahlan gözyaşlarına hâkim olmaya çalışırken titrek bir sesle cevap verdi. “Özür dilerim Richard.” Parmaklarını birleştirek, “Daha önce hiç kimseyi seni sevdiğim gibi sevmedim. Seninle birlikte olmayı öyle çok istiyordum ki az kalsın kim olduğumu unutacaktım. Kim olduğuma aldırmadım bile,” dedi. Yanakları yaşlarla ıslanmıştı. “Gücümün ne kadar tehlikeli olduğunu anlıyor musun? Seni ne kadar kolay yok edebileceğimi anladın mı? Beni durdurmasaydın... her şeyini kaybedecektin.”

Richard’ın kalbi Kahlan’a duyduğu şefkatle sızlıyordu. Kahlan durumunu değiştirmek için hiçbir şey yapamazdı. Aynı zamanda onu kaybetmiş olmanın acısını da duyuyordu ama aslında hiçbir şey kaybetmemişti. Kahlan asla onun olamazdı. Daha doğrusu o, Kahlan’ın olamazdı. Her şey, kendi hayal ürünüydü.

Zedd onu uyarmaya, bu acıdan kurtarmaya çalışmıştı. Neden onun sözünü dinlememişti sanki? Neden aptallık ederek bir çözüm yolu bulacağını düşünmüştü? Gözyaşlarını saklamak için yavaşça ayağa kalkıp ateşe doğru yürüdü. Konuşabilmek için birkaç kez yutkunmak zorunda kaldı.

“Neden hep ‘kız’lardan ya da ‘kadın’lardan söz ediyorsun? Neden hep kadınlar? İtirafçılar erkek çocuk doğurmaz mı?”

Richard, Kahlan cevap verene kadar uzun bir süre ateşin çıtırtısını dinledi. Ağladığını duyunca ona döndü. Kahlan başını kaldırıp ayağa kalkmasına yardım etmesi için Richard’a elini uzattı. Ayağa kalkınca kütüğe yaslandı, uzun saçlarını yüzünden çekip kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Evet, İtirafçılar erkek çocuk doğurabilir. Eskisi kadar sık olmasa da hâlâ doğurabiliyorlar.” Boğazını temizleyerek sözlerine

devam etti. “Ama güç erkeklerde daha yoğundur. Güçlerini toplamaları için zamana ihtiyaçları olmaz. Güç onlar için her şeyin önüne geçince kötüleşirler. Büyücülerin yaptığı hata da buydu.

Sırf bu yüzden kadınları İtirafçı seçtiler ama gücün nasıl kendi başına bir hayat kazanacağını düşünemediler. Gücün çocuklara nasıl geçeceğini ve erkeklerde daha farklı olabileceğini önceden düşünemediler.

“Uzun zaman önce, birkaç erkek İtirafçı güçlerini birleştirerek Orta Diyar’a egemen oldu. Bu döneme Karanlık Çağ diyoruz. Nedeni erkek İtirafçılardı. Şimdi Darken Rahl’la yaşadığımız zamana benziyordu o zamanlar. En sonunda büyücüler hepsini öldürdü. Birçok büyücü de öldü. O günden beri, büyücüler toprakları yönetmekten vazgeçtiler. Zaten birçoğu öldürülmüştü. Artık yalnızca insanlara hizmet etmeye çalışıyorlar. Ama yöneticilere müdahale etmiyorlar. Çok acı dersler aldılar.”

Kahlan bakışlarını Richard’dan kaçırarak yere baktı. “Gücün insanı kötülüğe iten etkisini yalnızca kadınlara özgü şefkat yok edebilir. Büyücüler bunun nedenini bilmiyor. İzci için de aynı şey geçerli. İzci’yi büyücü seçmeli ve bu doğru kişi olmalı yoksa büyüü kötülük için kullanır. Zedd, Orta Diyar Meclisi’nin İzci’yi seçme yetkisini elinden almasına bu yüzden kızmıştı. Erkek İtirafçıların hepsi olmasa da birçoğu gücü dengeli bir biçimde kullanmasını bilmiyordu. Ona hâkim olacak güçleri yoktu.” Richard’a gözlerini dikti.

“Bir kadını istediklerinde, güçlerini kullanarak ona sahip oluyorlardı. Birçok kadına sahip oldular. Hiçbir sorumluluk ya da kısıtlama hissetmiyorlardı. Bana anlatılanlara bakılırsa, Karanlık Çağ korku dolu, karanlık, uzun bir geceye benziyormuş. Erkek İtirafçıların egemenlikleri yıllarca sürmüş. Büyücüler birçoğunu öldürmek zorunda kalmış. Sonunda da gücün denetimsizce yayılmasını önlemek için İtirafçıların şehvetlerinin ürünü olan

çocukları da öldürmüşler. Bu işten hiç de memnun olmadıklarını söylemem gereksiz sanırım.”

“Peki şimdi ne oluyor?” diye sordu Richard bitkin bir sesle. “Bir İtirafçı erkek çocuk doğurunca ne oluyor?”

Kahlan boğazını tekrar temizleyerek gözyaşlarına hâkim oldu. “Bir İtirafçı erkek çocuk doğurduğunda bebek, Aydindril’in meydanında özel bir yere getirilir. Annesi onu Taş’ın üzerine koyar.” Kahlan ağırlığını diğer ayağına verdi. Bunları anlatmakta zorluk çektiği açıktı. Richard, onun yumuşacık elini tutarak yavaşça ovuşturdu. “Sana söylediğim gibi, İtirafçının dokunduğu bir erkek onun her istediğini yapar.” Richard, Kahlan’ın elinin titrediğini hissedebiliyordu. “Annesi, kocasına yapması gerekeni emreder... ve kocası... bebeğin boğazına bir ip geçirip... iki ucundan sıkar.”

Richard onun elini bıraktı. Elini saçlarından geçirerek ateşe döndü. “Her erkek çocuğa bunu mu yaparlar?”

“Evet,” dedi güç duyulur bir sesle. “Hiçbir erkek İtirafçının yaşamasına izin verilemez çünkü gücü kontrol edemeyip kendine üstünlük sağlamak için kullanırsa, Karanlık Çağ’ı geri getirebilir. Bütün hamile İtirafçılar sıkı bir gözetim altında tutulur. Bebek erkek olursa, anneyi teselli etmek için elimizden geleni yaparız. Sonunda, bebeğin...” Sesi giderek alçaldı.

Birdenbire Richard, Orta Diyar’dan nefret ettiğini anladı. Darken Rahl’a duyduğu öfkeyle Orta Diyar’a duyduğu öfke arasında pek bir fark yoktu. Batı Diyar’da yaşayanların neden büyüünün olmadığı bir dünya kurmak istediklerini şimdi anlıyordu. Büyünün varolmadığı yurduna geri dönmeyi diledi. Hartland Ormanlarını ne kadar özlediğini düşünerek gözleri yaşardı. Darken Rahl’ı durdurabilirse, sınırın tekrar kurulması için elinden geleni yapmaya yemin etti. Zedd’in ona yardım

edeceğinden hiç şüphesi yoktu. Sınır tekrar kurulduğunda da Richard Batı Diyar’da olacaktı. Hayatının sonuna kadar.

Ama önce, kılıç meselesini halletmesi gerekecekti. Doğruluk Kılıcı’nı geri vermeyecekti. Onu yok edecekti.

“Teşekkür ederim Kahlan,” dedi güçlükle konuşarak. “Bana her şeyi anlattığın için. Bütün bunları başkasından duymak istemezdim.” Dünyasının yıkıldığını ve hiçliğe karıştığını hissediyordu. Rahl’a engel olmayı, hayata kaldığı yerden devam edebileceği ve her şeyin mümkün olduğu yeni bir başlangıç olarak görmüştü şimdiye kadar. Artık Rahl’ı durdurmak bir başlangıç değil, sondu. Yalnızca Rahl’ın değil, onun hayatının da sonuydu. Sonrasında hiçbir şey yoktu. Rahl’ı öldürdükten sonra hayatı da sona erecekti. Rahl’a engel olup Kahlan’ın güvenliğini sağladıktan sonra Hartland Ormanları’na tek başına dönecek ve orada ölecekti.

Kahlan’ın arkasında ağladığını duyabiliyordu. “Richard, gitmemi istiyorsan, lütfen çekinmeden söyle. Anlayışla karşılarım. Bir İtirafçı buna alışkındır.”

Richard, zayıf ateşe bir an baktıktan sonra yanan gözlemini sımsıkı yumdu. Güçlükle nefes alıp verirken acı yüreğine oturmuştu.

“Kahlan, lütfen söyle, ikimizin... birlikte olabilmemizin... hiç yolu...”

“Hayır,” diye inledi Kahlan.

Richard, titreyen ellerini ovuşturdu. Onun için her şey bitmişti.

En sonunda, “Kahlan,” demeyi başarabildi. “Dost olamaya çağımızı söyleyen bir yasa ya da bir kural var mı?”

Kahlan ağlayarak, “Hayır,” dedi.

Richard kaskatı kesilmiş bir halde dönerek kollarını ona doladı. “Şu anda iyi bir dosta ihtiyacım var,” diye fısıldadı.

“Benim de,” dedi Kahlan. Başını Richard’ın göğsüne koydu. “Ama başka bir şey olamam.”

“Biliyorum,” dedi Richard, yanaklarından göz yaşları süzülürken. “Ama Kahlan, ben seni...”

Kahlan parmaklarını onun dudaklarına götürerek daha fazla konuşmasına izin vermedi. “Lütfen böyle söyleme,” dedi. “Lütfen Richard, asla bir daha böyle söyleme.”

Kahlan, yüksek sesle söylemesine engel olabilirdi ama içinden söylemesine hiçbir güç engel olamazdı.

Kahlan, hüngür hüngür ağlayarak ona sarıldı. Richard, konak çamda kaldıkları gece Ölüler Dünyası çekişinden kurtulduğunda Kahlan’ın ona nasıl sarıldığını hatırladı. Onun insanlara sarılmaya alışık olmadığını daha ilk o zaman anlamıştı. Nedenini artık biliyordu. Yanağını, alnına yasladı.

Richard’ın hayal kırıklığının içinde küçük bir öfke kıvılcımı parladı. “Eşini daha seçmedin mi?”

Kahlan, hayır dercesine başını salladı. “Düşünmemiz gereken daha önemli sorunlar var. Ama kazanırsak ve hayatta kalırsam... seçmem gerekecek.”

“Bana bir söz vermeni istiyorum.”

“Verebilirsem.”

Boğazı o kadar kurumuştı ki konuşabilmek için iki kez yutkundu. “Ben Batı Diyar’a dönene kadar eşini seçme. Kim olduğunu bilmek istemiyorum.”

Kahlan cevap vermeden önce bir süre ağladı. Parmaklarıyla Richard’ın gömleğini sıkı sıkı kavradı. “Söz veriyorum,” dedi.

Richard bir süre ayakta Kahlan’a sarılıp kendine hâkim olmaya çalıştı. Zihnindeki karanlığa karşı mücadele verirken zoraki bir gülümsemeyle, “Bir konuda yanılıyorsun,” dedi.

“Hangi konuda?”

“Hiçbir erkeğin bir İtirafçı’ya hükmedemeyeceğini söylemiş-tin. Yanılıyorsun. Ben İtirafçı Ana’nın kendisine hükmediyorum. Beni korumak için yemin ettin. Senden rehberlik görevini yerine getirmeni istiyorum.”

Kahlan başını onun göğsüne yaslayarak acı dolu bir kahkaha attı. “Görünüşe bakılırsa haklısın. Tebrikler. Bunu başaran ilk erkek sensin. Peki, efendim, rehberine ne emrediyor?”

“Kendini öldürmeye çalışarak bana daha fazla sorun çıkarmamalı. Ona ihtiyacım var. Kraliçe’ye ve kutuya Rahl’dan önce ulaşmamızı ve oradan sağ salim ayrılmamızı sağlamalı.”

Kahlan, Richard’ın göğsüne yasladığı başını salladı. “Emredersiniz efendim.” Richard’dan uzaklaşıp gözyaşları arasında gülümserken onun kollarını sevgiyle sıktı. “En kötü anlarımda bile kendimi iyi hissetmemi nasıl sağlıyorsun?”

Richard omzunu silkti. İçi kan ağlıyordu ama gülümsemek için zorladı kendini. “Ben İzci’yim. Her şeyi yapabilirim,” dedi. Daha fazlasını söylemek istediye de sesinin çıkıp çıkmayacağından emin olamadı.

Kahlan başını sallarken gülümsemesi yüzüne yayıldı. “Sen eşine az rastlanır bir insansın Richard Cypher,” diye fısıldadı.

Richard’ın tek istediği, yalnız kalıp ağlamaktı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Richard sönmeye yüz tutmuş ateşin üzerini toprakla örterek soğuk şafaktaki tek ısı kaynaklarını öldürdü. Buz mavisi gökyüzü yavaş yavaş aydınlanıyor, batıdan sert bir rüzgâr esiyordu. En azından rüzgârı arkalarına alacaklardı. Yerde Kahlan'ın tavşanı kızartmak için kullandığı dal parçası duruyordu. Tavşanı, kendi başına Richard'ın öğrettiği tuzağı kullanarak yakalamıştı.

Bir orman rehberinin Kahlan gibi önemli birine böyle şeyler öğrettiğini düşününce yüzü kızardı. Kahlan, İtirafçı Ana'ydı. Bir kraliçeden bile daha önemliydi. "Kraliçeler, İtirafçı Ana'nın karşısında eğilir," demişti Kahlan. Richard kendini budala gibi hissediyordu. İtirafçı Ana. Kim olduğunu sanmıştı ki? Zedd onu uyarmaya çalışmıştı. "Keşke onun sözünü dinleseydim," dedi içinden.

Büyük bir boşluk onu yutmakla tehdit ediyordu. Ağabeyini ve dostları Zedd ile Chase'i düşündü. Onları düşünmek içindeki boşluğu kapamasa da dostları olduğunu düşününce kendini daha iyi hissetti. Richard, Kahlan'ın çantasını omzuna asmasını seyretti. Onun kimsesi yok, diye düşündü. Sahip olduğu tek dostlar, diğer İtirafçılar, ölmüştü. Bu dünyada, Orta Diyar'da tek başına

kalmıştı. Kurtarmaya çalıştığı insanlar ondan korkuyor ya da nefret ediyor, düşmanları onu öldürmek istiyordu. Dahası, onu koruyacak bir büyücü bile yoktu artık.

Kahlan'ın ona her şeyi anlatmaktan niye korktuğunu anlamıştı. Richard onun sahip olduğu tek dosttu. Bencillik ettiği için kendini hepten budala gibi hissetti. Madem yalnızca dost olarak kalacaklardı, durumu kabullenmeliydi.

“Bana her şeyi anlatmak senin için zor olmalı,” dedi kılıcı kınına sokarken.

Kahlan soğuk rüzgârdan korunmak için pelerinine sarındı. Duygularını belli etmeyen sakın ifadesini takınmıştı. Ama Richard onu artık tanıyor ve yüzündeki acı izlerini okuyabiliyordu. “Kendimi öldürmek daha kolay olurdu.”

Yürümeye başlayan Kahlan'ı izledi. Her şeyi en başında anlatmış olsaydı, yine de onunla kalır mıydım, diye düşündü kendi kendine. Yoksa diğerleri gibi ondan korkar mıydım? Belki de Kahlan her şeyi hemen anlatmamakta haklıydı. Ama anlatmış olsaydı, Richard'ı şu an yaşadığı duygulardan kurtarmış olurdu.

Gün ortasına doğru, Richard'ın boyunun yarısı yüksekliğinde bir taşın durduğu bir yol ayrımına geldiler. Richard durup taşın düz yüzeyindeki sembolleri inceledi.

“Ne anlama geliyorlar?”

“Civardaki kasaba ve köylerin yönleriyle uzaklıklarını söylüyor,” dedi Kahlan, ellerini koltuk altlarına sokarak. Başını bir patikaya çevirdi. “İnsanlardan uzak durmak istiyorsak, bu patika uygun.”

“Daha ne kadar yolumuz var?”

Kahlan taş a tekrar baktı. “Genellikle kasabalar arasındaki yolları kullanırım. Bu ıssız patikaları kullanmam. Taşın üzerinde

yalnızca ana yolların kasabalara uzaklığı yazıyor, patikaların değil. Ama sanırım birkaç gün sürer.”

Richard parmaklarını kılıcının kabzasına vurarak, “Yakınlarda bir kasaba var mı?” diye sordu.

Kahlan başını salladı. “Horners Değirmeni’nden bir iki saat uzaktayız. Neden sordun?”

“Atlarımız olsaydı zaman kazanırdık.”

Kahlan, sanki kasabayı görebilecekmiş gibi patikaya baktı. “Horners Değirmeni, bir bıçkı evinin de bulunduğu bir keresteci kasabasıdır. Orada at bulabiliriz ama oraya gitmek iyi bir fikir olmayabilir. D’Hara yandaşları olduklarını duymuştum.”

“Neden gidip bir bakmıyoruz? Atlarla en azından bir gün kazanabiliriz. Bende biraz gümüş, bir iki parça da altın var. Belki birkaç at satın alabiliriz.”

“Dikkatli olmak şartıyla gidip bakabiliriz. Ama altınlarını ya da gümüşlerini gösterme çünkü hepsi de Batı Diyar damgalı. Bu insanlar, batıdaki sınırın ötesinden gelen herkesi bir tehdit olarak görür. Hikâyeler ve batıl inançlar işte.”

“Öyleyse atları nasıl alacağız? Çalacak mıyız?”

Kahlan kaşlarını çatı. “Ne çabuk unuttun? İtirafçı Ana’nın yanındasın. İstemem yeter.”

Richard boş bir ifadeyle hoşnutsuzluğunu gizledi. “Hadi gidip bakalım.”

Horners Değirmeni, Callisidrin Irmağı’nın hemen yanına kurulmuştu. Kasaba sakinleri nehrin sularından faydalanarak hem bıçkı evlerini çalıştırıyor hem de kütüklerin ve kerestelerin nehrin kahverengi çamurlu sularında ulaşımını sağlıyordu. Su kanalları, işyerlerinin arasında kıvrılıyor, köhne atölyelerin gölgesi, diğer binaları gölgede bırakıyordu. Açık yapıların çatılarının altına damgalanmış keresteler yığılmıştı. Katranlı muşambaların

altında bir o kadar daha vardı. Bunlar ya nehir ya da karayoluyla nakledilmeyi bekliyordu belli ki. Yamaçta sıralanan birbirine yakın evler geçici bir sığınak olarak inşa edilmiş, sonra da büyük bir talihsizlik sonucu yıkılmamış gibi görünüyorlardı.

Uzaktan bakıldığında bile, Richard ve Kahlan bir şeylerin yolunda gitmediğini görebiliyordu. Bıçkı evi sessiz, sokaklar bomboştu. Bütün kasabanın hareketli olması gerekirdi. Dükkânlarda, rıhtımlarda, bıçkıevinde ve sokaklarda insanlar olmalıydı ama ortalıkta in cin top oynuyordu. Rüzgârda uçuşan birkaç muşambanın hışırtısıyla atölyelerdeki teneke levhaların gıcırtı ve çarpışları dışında kasaba sessizliğe gömülmüştü.

Yeterince yaklaştıklarında rüzgâr, muşambaların hışırtısından ve tenekelerin tangırtısından başka, ölümün pis kokusunu da getirdi burunlarına. Richard kılıcını gevşetti.

Neredeyse patlayacak kadar şişmiş cesetlerden akan sıvılar sinek bulutlarını üzerlerine çekmişti. Binaların köşelerinde ve duvar kenarlarında yatan cesetler sonbaharda dökülüp kümelmiş yaprak yığınlarını andırıyordu. Birçoğunun korkunç yaraları vardı. Bazılarına kırık mızraklar saplanmıştı. Sessizlik âdeta canlı gibiydi. Kırılmış, yerlerinde sallanan kapıları tek bir menteşe ayakta tutuyordu. Bazıları kişisel eşyalar ve kırık dökük mobilyalarla birlikte yerde yatıyordu. Bütün binaların camları kırılmıştı. Bazı binalar artık yalnızca kalas ve taş yığınlarından ibaretti. Kahlan ve Richard gözlerini cesetlerden ayırmadan, kokudan korunmak için pelerinlerini burunlarına kadar çektiler.

“Rahl mı?” diye sordu.

Kahlan yerde yatan cesetlere uzaktan inceledi. “Hayır. Rahl böyle öldürmez. Burada bir savaş olmuş,” dedi.

“Bana bir katliammış gibi geldi.”

Kahlan başını sallayarak Richard'ın sözlerine katıldığını belirtti. "Çamur Adamların ölülerini hatırlıyor musun? Rahl öldürünce manzara öyle olur işte. Bu hiç değişmez. Ama burada durum farklı."

Kasabanın içinde yürümeye başladılar. Sokağın ortasından yürümekten kaçınarak binaların yakınından yürüdüler, önlerine çıkan cesetlerin üstünden atlamak zorunda kalıyorlardı. Dükkânlar yağmalanmış, yağmalanmayanlarsa kullanılmaz hale gelmişti. Dükkânların birinden, üzerinde koyu lekeler bulunan bir top açık mavi kumaş fırlayarak yolun üzerinde boylu boyunca açıldı. Kahlan, Richard'ın kolunu çekti. Binalardan birinin duvarında kanla, "BATI DİYAR'A DİRENENLERE ÖLÜM" yazılıydı.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye fısıldadı Kahlan, ölülerin işitmesinden korkarcasına.

Richard kanla yazılmış sözcüklere uzun bir süre baktı. "Hayal bile edemiyorum," dedi. Yürümeye devam etti ama sık sık arkasını dönüp duvardaki mesaja baktı.

Richard'm gözü bir dükkânın önündeki at arabasına takıldı. Araba yarısına kadar ufak tefek eşya ve giysiyle doluydu. Rüzgârda küçük elbiselerin kolları dalgalanıyordu. Kahlan'la bakiştılar. Birileri hayatta kalmayı başarmıştı ve görünüşe bakılırsa, kasabayı terk etmeye hazırlanıyordu.

Richard, kapısı olmayan dükkâna girdi. Kahlan hemen arkasındaydı. Kapıdan ve pencereden süzülen güneş ışığı, tozlu dükkânın her köşesine, yırtık tahlıl çuvallarına ve parçalanmış fiçılara düşüyordu. Gözleri karanlığa alışana kadar girişte beklediler. Tozlu zeminde taze ayak izleri vardı. Küçük izler bir tezgâhın arkasında kayboluyordu. Richard kılıcını kavrayarak yaklaştı. Tezgâhın arkasında birbirine sokulmuş korkuyla titreyen bir grup insan vardı.

“Size zarar vermeyeceğim,” dedi Richard yumuşak bir sesle, “dışarı çıkın.”

“Bize yardım etmek için gelen Halkın Barış Ordusu’nun bir askeri misiniz yoksa?” dedi bir kadın, tezgâhın arkasından.

Richard ve Kahlan kaşlarını çatarak birbirlerine baktılar. “Hayır,” dedi Kahlan. “Biz... yalnızca yoldan geçiyorduk.”

Yüzü kir ve gözyaşları içinde, kısa, siyah saçları kirden ke-
çeleşmiş bir kadın başını kaldırdı. Kahverengi elbisesi yırtık
pırtıktı. Richard kadını korkutmamak için elini kılıcından çekti.
Kadının dudakları titriyordu. Diğerlerine dışarı çıkmalarını işa-
ret ederken gözleri boş boş bakıyordu. Beşi kız biri erkek altı
çocuk, başka bir kadın ve yaşlı bir adam dışarı çıktı. Çocuklar,
kaskatı bir halde kadınların bacaklarına yapıştı. Üç yetişkin önce
Richard’a baktı. Kahlan’ı görünce gözleri fal taşı gibi açılarak
duvara doğru gerilediler. Richard şaşkınlıkla kaşlarını çattı ama
sonra ne olduğunu anladı. Kahlan’ın saçına bakıyorlardı.

Üç yetişkin de dizlerinin üzerine çöküp başlarını eğdiler.
Çocuklar, yüzlerini kadınların eteklerine gömdüler. Kahlan,
Richard’a bir bakış fırlattıktan sonra ayağa kalkmalarını işaret
etti. Hepsi de başlarını kaldırmadan yere baktığı için Kahlan’ın
telaşlı el kol hareketlerini görmediler.

“Ayağa kalkın,” dedi Kahlan. “Buna hiç gerek yok. Kalkın.”

Şaşkınlıkla başlarını kaldırdılar ve Kahlan’ın, ayağa kalk-
malarını işaret eden ellerine baktılar. İsteksizce dediğini yaptılar.

Kadınlardan biri, “Emredersiniz, İtirafçı Ana,” dedi sesi
titreyerek. “Bizi bağışlayın, İtirafçı Ana, sizi... tanıyamadık...
elbiseleriniz yüzünden. Bizi bağışlayın, bizler sıradan insanla-
rız. Bizi lütfen bağış...”

Kahlan kadının sözünü kibarca keserek, “Adınız ne?” diye
sordu.

Kadın eğilerek selam verdi ve başını kaldırmadan, “Adım Regina Clark, İtirafçı Ana,” dedi.

Kahlan onu omuzlarından tutup doğrulttu. “Regina, burada neler oldu?” Regina’nın gözleri yaşardı. Dudakları titrerken Richard’a çekingen bir bakış attı. Kahlan, Richard’a döndü.

“Richard,” dedi yavaşça. “Yaşlı adamı ve çocukları dışarı çıkarır mısın?” Richard durumu anlamıştı. Kadınlar, onun önünde konuşmaktan korkuyordu. Richard, dört çocuğu önüne katarak kamburu çıkmış yaşlı adamın yürümesine yardım etti. En küçük iki kız annelerinin eteklerini bırakmak istemeyince Kahlan başını sallayıp kalabileceklerini işaret etti.

Dört çocuk birbirlerine sokulup dışarıdaki basamağa oturdular. Gözleri boş ve mesafeliydi. Adları sorulunca cevap vermediler ve yaklaşmadığından emin olmak dışında Richard’a bakmadılar. Richard yaşlı adama adını sorduğunda aynı boş bakışlarla karşılaştı.

“Burada neler oldu?” diye sordu Richard.

Adam sokağa bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı. “Batı Diyarlılar...”

Gözleri yaşardı ve başka bir şey söylemedi. Richard yaşlı adamı kendi haline bırakıp fazla üzerine gitmedi. Çantasından bir dilim kurutulmuş et çıkardı ama adam başını çevirip ona bakmadı bile. Richard eti çocuklara sunduğunda hepsi geri çekildi. Richard eti tekrar çantasına koydu. En büyük kız, Richard onları oracıkta yiyecek ya da öldürecekmiş gibi bakıyordu. Richard daha önce hiç bu kadar korkmuş insanlar görmemişti. Onları daha fazla korkutmamak için uzak durdu. Gülümsedi ve onlara zarar vermeyeceğini, hatta dokunmayacağını söyledi. Ona inanmış görünmüyorlardı. Richard sık sık kapıya dönmeye

başladı. Rahatsız olmuştu ve Kahlan'ın bir an önce dışarı çıkmasını istiyordu.

Sonunda, Kahlan yüzünde soğukkanlı bir maskeyle dışarı çıktı. Richard'ın ayağa kalkmasıyla birlikte çocuklar dükkânın içine üşüştü. Yaşlı adam kıpırdamadı. Kahlan, Richard'ı kolundan tutup yürümeye başladı.

“Burada hiç at yok,” dedi Kahlan, geldikleri yönden geri yürürken. Sürekli ileriye bakıyordu. “Yolları değil de ıssız patikaları kullansak iyi olur.”

“Kahlan, neler oluyor?” Richard arkasını dönüp baktı. “Burada neler olmuş?”

Kahlan, yanından geçtikleri kanlı mesaja öfkeyle baktı. **BATI DİYAR'A DİRENENLERE ÖLÜM.**

“Misyonerler gelip halka Darken Rahl'ın zaferini anlatmış. Sık sık buraya gelip Kasaba Meclisi'ne, D'Hara bütün topraklara egemen olduğunda nelere sahip olacaklarını anlatıyorlarmış. Darken Rahl'ın halka beslediği sevgiyi herkese anlatmışlar.”

“Bu çılgınlık!” diye fısıldadı Richard, sert bir sesle.

“Çılgınlık ya da değil! Misyonerler, Horners Değirmeni hal-kını kendi yanlarına çekmeyi başarmışlar. Bütün halk, kasabayı D'Hara bölgesi ilan etmiş. Halkın Barış Ordusu kasabaya girerek tüccarlardan alışveriş yapmış. Bolca altın ve gümüş harcayıp herkese büyük bir saygıyla yaklaşmışlar.” Muşambaların altındaki keresteleri göstererek, “Misyonerler verdikleri sözleri tutmuş. Kasabaya kereste siparişleri gönderilmiş. Baba Rahl'ın parlak hükümdarlığı altında insanların bolluk içinde yaşayacakları yeni kasabalar kurmak için bol miktarda kereste istemişler,” dedi.

Richard hayretle başını salladı. “Sonra ne olmuş?”

“Haberler dört bir yana yayılmış. Kasaba halkı işleri yetiştiremez olmuş. Kereste siparişlerini karşılamak için çok sayıda

insan kasabaya akın etmiş. Bunlar olup biterken, misyonerler, kasaba halkına Batı Diyar'dan gelebilecek tehditlere hazırlıklı olmalarını söylemiş. Baba Rahl'a karşı Batı Diyar'dan gelecek bir tehdit."

"Batı Diyar'dan mı?" Richard kulaklarına inanamamıştı.

Kahlan başını salladı. "Sonra, Halkın Barış Ordusu, D'Hara'ya bağlılık yemini eden diğer kasabaları korumak üzere Batı Diyar'dan gelen ordularla savaşacağını söyleyerek kasabayı terk etmiş. Halk, kasabayı korumak üzere birkaç askerin kalması için yalvarmış. Sadakatlerinin ve bağlılıklarının ödülü olarak onlara bir grup asker bırakmışlar."

Richard kasabaya son bir kez kuşkulu bir bakış attı ve Kahlan'a patikaya çıkmasını işaret etti. "Yani bunu yapan Rahl'ın ordusu değilmiş, öyle mi?" Patika yeterince geniş olduğu için Kahlan devam etmeden önce Richard'ın yanına gelmesini bekledi. "Hayır. Bir süre her şey yolunda gitmiş. Yaklaşık bir hafta önce, Batı Diyar ordusuna ait bir askerî birlik şafakta kasabaya girerek D'Hara askerlerini katletmiş. Sonra da kadın erkek demeden insanları öldürüp kasabayı yağmalamaya başlamışlar. Askerler insanları öldürürken, Rahl'ı izleyen ve Batı Diyar'a direnen herkesi aynı sonun beklediğini söylemişler. Güneş batarken de kasabayı terk etmişler."

Richard, Kahlan'ı elbisesinden sertçe çekerek kızın yüzünü kendine yaklaştırdı.

"Bu doğru değil! Batı Diyarlılar asla böyle bir şey yapmaz! Bu katliamı onlar yapmış olamaz! Bu imkânsız!"

Kahlan gözlerini kırıştırdı. "Richard, ben doğru olduğunu söylemedim ki. Yalnızca bana anlatılanları, kasabada bıraktığımız insanların inandıklarını anlatıyorum," dedi.

Richard, Kahlan'ı bıraktı. Yüzünün kızarmasının ikinci bir nedeni daha vardı ama konuşmaya devam etti. “Bu katliamı Batı Diyarlılar yapmış olamaz.” Richard yürümeye devam edecekken, Kahlan onu kolundan çekip durdurdu. “Anlatacaklarım bitmedi.”

Richard, Kahlan'ın gözlerine baktığında hikâyenin sonundan hoşlanmayacağını anladı ama Kahlan'm sözlerine devam etmesi için başını salladı.

“Hayatta kalanlar, taşıyabilecekleri kadar eşyayla kasabayı terk etmeye başlamışlar. Birçoğu da ertesi gün yakınlarını gömerek kasabayı terk etmiş. O gece, yaklaşık elli kişilik bir asker grubu geri gelmiş. Kasabada o an bir avuç insan varmış. Batı Diyar'a direnenlerin gömülmeye hakları olmadığını, Batı Diyar yönetimine direnenlerin başına neler geleceğini herkese göstermek için cesetlerin hayvanlara yem olacağını söylemişler. Sözlerinin iyice anlaşılması için hayatta kalan bütün erkekleri, hatta çocukları bile toplayıp hepsini idam etmişler.” Kahlan'm idam etmişler derkenki vurgusundan ve nasıl idam edildiklerine hiç değinmemesinden Richard, olup bitenleri işitmek istemeyeceğini anladı. “Küçük çocuk ve yaşlı adam her nasılsa gözlerinden kaçmış. Aksi takdirde, onları da öldüreceklermiş. Kadınları idamları izlemeye zorlamışlar.” Kahlan duraksadı.

“Geriye kaç kadın kalmış?”

Kahlan başını sallayarak, “Kaç kadın kaldığını bilmiyorum,” dedi. Öfkeli gözlerini Richard'a çevirmeden önce bir an kasabaya baktı. “Askerler, kadınlara ve kız çocuklarına tecavüz etmiş.” Gözleri alev alevdi. “Orada gördüğün kızların her birinin ırzına geçilmiş. Kaç kez...”

“Bunu Batı Diyarlılar yapmadı!”

Kahlan onun yüzünü inceledi. “Biliyorum. Ama kim yaptı? Neden yaptı?” Biraz sakinleşmişti.

Richard çaresizlikle Kahlan'a baktı. "Onlar için yapabileceğimiz bir şey yok mu?"

"Görevimiz birkaç insanı ya da cesetleri değil, Darken Rahl'a engel olarak bütün canlıları korumak. Kaybedecek zamanımız yok. Tamarang'a gitmeliyiz. Beladan korunmak için yollardan uzak dursak iyi olur."

"Haklısın," dedi Richard isteksizce. "Ama bu hiç de hoşuma gitmiyor."

"Benim de hoşuma gitmiyor." Kahlan'ın yüzü yumuşadı. "Richard, güvende olacaklarını sanıyorum. Böyle bir katliam yapan bir ordu birkaç kadın ya da çocuk için geri dönmez. Daha büyük avlar peşinde koşacaktır."

Katillerin, Richard'ın anayurdu adına daha kalabalık grupları avlayacaklarını düşünmek de ne teselliydi ama. Hartland'de en büyük sorunu, ağabeyinin her zaman ona ne yapacağını söylemesi, şimdi nasıl bir belaya bulaşmıştı böyle?

"Bu kadar büyük bir asker grubu bu sık ormanda yolculuk etmez. Yolları kullanacaklardır. Ama sanırım gece için şimdiden konak çamlar bulsak iyi olacak. Kiminle karşılaşacağımız belli olmaz."

Kahlan başını sallayarak onayladı. "Richard, burada da birçok insan Rahl'ın tarafına geçerek korkunç suçlar işledi. Bu, beni senin gözünde küçük mü düşürüyor?"

Richard kaşlarını çatı. "Elbette hayır."

"Batı Diyarlı askerlerin işlediği suçlardan sen sorumlu değilsin. Yurttaşlarının senin nefret edeceğin şeyler yapması senin suçun değil. Savaşta'yız. Bizden önceki İzcilerin ve İtirafçıların geçmişte yaptığını yapıyoruz: Zalim bir hükümdarı tahtından indiriyoruz. Bu görevde güvenebileceğimiz iki kişi var. Sen ve ben." Kahlan, anlamlı ve kadim bir ifadeyle Richard'ın yüzünü

inceledi. Richard, kılıcının kabzasını sımsıkı tuttuğunu fark etti. “Tek başına mücadele etmek zorunda kalabilirsin. Görevimizi yapmalıyız.” Konuşan Kahlan değil, İtirafçı Ana’ydı.

Kahlan, geçmek bilmeyen, rahatsız edici bir an boyunca gözlerini Richard’dan ayırmadı sonra dönüp yola koyuldu. Richard, içten gelen bir ürpertiyle pelerinine iyice sarıldı.

“Bunu Batı Diyarlılar yapmadı,” diye homurdanıp Kahlan’ı izledi.

“Ateş yak,” dedi Rachel. Çevresi taşlarla çevrili ufak dal yığını alev alınca, konak çamın içine parlak kırmızı bir aydınlık yayıldı. Rachel ateş çubuğunu cebine koydu. Titreyen ellerini ateşe uzatıp ısıtırken kucağında yatan Sara’ya baktı.

“Bu gece burada güvende olacağız,” dedi bebeğe. Sara cevap vermedi. Kaleden kaçtıkları geceden beri konuşmamıştı. Bu yüzden Rachel, bebek konuşuyormuş ve onu sevdiğini söylüyormuş gibi davranıyordu. Sara’nın sessiz sözcüklerine sarılarak karşılık verdi.

Cebinden çıkardığı birkaç kirazı tek tek yemeye başladı. Bir tane yedikten sonra ellerini ısıtıyordu. Sara kiraz istemiyordu. Rachel kaleden getirdiği sert peynirden ufak parçalar kopardı. Ekmek somunu dışındaki bütün yiyecekler bitmişti. Ekmeği de içinde kutu saklı olduğu için yiyemiyordu.

Rachel, Giller’ı çok özlüyordu ama onun söylediklerini dinlemek zorundaydı. Kaçmaya devam etmeli ve her gece kendine yeni bir çam bulmalıydı. Kaleden ne kadar uzaklaştığını bilmiyordu. Bütün gün hiç durmadan yürüyordu. Her sabah güneşi arkasına, akşamı da karşısına alarak yoluna devam ediyordu.

Bunu Brophy'den öğrenmişti. O buna güneşle yolculuk diyordu. Rachel da yolculuk yaptığını düşünüyordu.

Çamın dallarından birinin kendi kendine oynamasıyla küçük kız irkildi. Kocaman bir elin dalı geriye çektiğini gördü. Ardından, uzun bir kılıcın parlak çeliği görüldü. Rachel donakaldı.

Bir adam başını uzattı. Gülümseyerek, "Bak ne var burada?" dedi.

Rachel bir inleme duydu ama inlemenin kendi gırtlığından yükseldiğini sonradan fark etti. Hâlâ kıpırdayamıyordu. Adamın yanında bir kadın belirerek adamı arkasına çekti. Rachel, Sara'yı göğsüne bastırdı.

"Kılıcını kaldır," diye azarladı kadın, adamı. "Onu korkutuyorsun."

Rachel ekmeğin bulunduğu yarı açık çıkını yakınına çekti. Kaçmak istiyor ama bacakları kımıldamıyordu. Kadın içeri girmişti. Rachel'a yaklaşıp önünde çömeldi. Adam hemen arkasındaydı. Rachel başını kaldırıp kadına baktı. Sonra kadının uzun saçlarını gördü. Gözleri iyice büyüdü ve bir çığlık attı. En sonunda bacakları biraz olsun kımıldadı, sürünerek ağacın gövdesine yaslandı. Ekmeği yanından ayırmıyordu. Uzun saçlı kadınlar bela demekti. Korkudan soluksuz kalmış bir halde Sara'nın ayağını ısırdı. Her soluk verişinde boğazından bir inilti geliyordu. Sara'yı var gücüyle kendine bastırdı. Bakışlarını kadının saçından zorlukla ayırarak kaçacak bir yer aradı.

"Canını yakmayacağım," dedi kadın. Hoş bir sesi vardı ama Prenses Violet de ona tokat atmadan önce bazen aynı sözü söylerdi.

Kadın uzanarak Rachel'ın koluna dokundu. Rachel irkilerek geri çekildi.

"Lütfen," dedi küçük kız gözleri yaşararak. "Sara'yı yakmayın."

"Sara kim?" diye sordu adam.

Kadın ona dönerek sessiz olmasını işaret etti. Rachel'a dönerken uzun saçları omuzlarına döküldü. Rachel kadının saçlarına bakakalmıştı. "Sara'yı yakmayacağım," dedi kadın, tatlı bir sesle. Uzun saçlı bir kadın tatlı bir ses tonuyla konuştuğunda yalan söylediği anlamına gelirdi. Rachel bunu biliyordu. Yine de kadının sesi çok güzeldi.

"Lütfen," diye inledi, "bizi rahat bırakın."

"Bizi mi?" Kadın etrafına bakıp yine Sara'ya döndü. "Ah, anladım. Demek bu Sara?" Rachel başını sallayarak Sara'nın ayağını daha da ısırdı. Uzun saçlı bir kadının sorusuna cevap vermezse, dayak yiyeceğini biliyordu. "Çok güzel bir bebek." Kadın gülümsedi. Rachel, kadının gülümsememiş olmasını diledi. Uzun saçlı kadınlar gülümsediğinde başına bir iş açılacağını düşünürdü.

Adam, kadının yanından başını uzatarak, "Benim adım Richard. Senin adın ne?" diye sordu.

Adamın gözleri Rachel'ın hoşuna gitmişti. "Rachel."

"Rachel. Güzel bir ad. Ama bugüne kadar gördüğüm en çirkin saçlara sahip olduğunu söylemek zorundayım, Rachel."

"Richard!" diye bağırdı kadın. "Nasıl böyle bir şey söylersin?"

"Ama doğru. Saçlarını kim böyle kesti Rachel? Yaşlı bir cadı mı?" Rachel kıkırdadı.

"Richard!" diye tekrar bağırdı kadın. "Onu korkutacaksın."

"Ah, saçmalama. Rachel, yanımda küçük bir makasım var. Saç kesmeyi de iyi beceririm. Saçını kesmemi ister misin? Hiç olmazsa düzeltebilirim. Saçını böyle bırakırsan bir ejderhayı bile korkutabilirsin."

Rachel tekrar kıkırdadı. "Evet, lütfen. Saçımın düzgün olmasını çok istiyorum."

“Tamam o zaman. Buraya gel ve kucağıma otur da düzeltelim.” Rachel ayağa kalktı, kadının etrafından dolanarak Richard’a gitti. İçersi küçüktü ama gözlerini kadının ellerinden ayırmadan ondan olabildiğince uzak durdu. Richard kocaman elleriyle küçük kızı belinden kaldırdığı gibi kucağına oturttu. Rachel’in saçlarını tutarak “Bakalım burada neler varmış?” dedi.

Rachel tokat yemekten korkarak gözünü kadından ayırmıyordu. Richard, küçük kızın Kahlan’a baktığını fark edince makasıyla onu işaret etti. “Bu, Kahlan. İlk başta beni de korkuttu. Ne kadar çirkin, değil mi?”

“Richard! Çocuklarla böyle konuşmayı nereden öğrendin?”

Richard gülümsedi. “Tanıdığım bir sınır muhafızından.”

Rachel elinde olmadan kıkırdadı. “Bence hiç de çirkin değil. Bugüne kadar gördüğüm en güzel kız.” Bu doğrudu ama Kahlan’ın uzun saçları onu korkutuyordu.

“Teşekkür ederim Rachel. Sen de çok güzelsin. Karnın aç mı?”

Rachel daha önce hiçbir uzun saçlı beyefendiye ya da hanımefendiye aç olduğunu söylememişti. Prenses Violet bunun uygunsuz bir davranış olduğunu söylemiş, aç olup olmadığını soran birine açım dediğini işitince de onu cezalandırmıştı. Başını kaldırarak Richard’ın yüzüne baktı. Richard gülümsedi ama küçük kız, aç olduğunu Kahlan’a söylemekten hâlâ korkuyordu.

Kahlan kolunu okşadı yavaşça. “Bahse girerim açsın. Biraz balık yakaladık. Ateşini paylaşmamıza izin verirsen, biz de sana balığımızdan veririz. Ne dersin?” Kahlan tatlı tatlı gülümsedi.

Rachel yine Richard’a baktı. Richard gözünü kırparak iç geçirdi. “Korkarım yiyebileceğimizden daha fazla balık tuttuk. Bize yardım etmezsen, birkaçını atmak zorunda kalacağız.”

“Peki öyleyse. Atmak zorunda kalacaksanız, yemenize yardım ederim.” Kahlan çantasını yere bıraktı. “Annen baban nerede?”

Rachel aklına söyleyecek hiçbir şey gelmediği için doğruyu söyledi. “Öldüler.”

Richard, kızın saçlarını keserken bir an için durdu. Sonra tekrar işine koyuldu. Kahlan’ın yüzünde üzgün bir ifade vardı ama Rachel bu ifadenin gerçek olup olmadığını bilmiyordu. Küçük kızın kolunu yavaşça sıkarak, “Özür dilerim Rachel,” dedi. Rachel üzgün değildi. Yalnızca diğer çocuklarla yaşadığı yer vardı onun için, ailesini hiç hatırlamıyordu.

Kahlan bir tava çıkarıp balıkları kızartırken, Richard da küçük kızın saçlarını kesti. Richard haklıydı, çok balık tutmuşlardı. Kahlan balıkları pişirirken üzerlerine biraz baharat serpiştirdi. Rachel aşçıların da balıkları böyle pişirdiğini görmüştü. Yemek çok güzel kokmuştu, Rachel’in karnı guruldadı. Kesilen saçlar yere düşüyordu. Prenses Violet, Richard’ın onun saçlarını düzelttiğini bilse, öfkeden deliye dönerdi. Richard uzun buklelerden birini keserek bir ucuna ince bir sarmaşık bağlayıp Rachel’a uzattı. Küçük kız kaşlarını çatı.

“Bunu saklamalısın. Günün birinde bir delikanlıdan hoşlanırsan, bunu ona verirsin, o da bunu cebinde, kalbinin hemen yanında saklar.” Gözünü kırparak, “Seni hatırlamak için,” dedi.

Rachel güldü. “Sen gördüğüm en aptal adamsın.” Richard kahlkahayı bastı. Kahlan, Richard’a bakarak gülümsedi. Rachel bukleyi cebine koydu. “Sen bir Lord musun?”

“Hayır Rachel. Ben yalnızca bir orman rehberiyim.” Yüzünde hüznü bir ifade belirdi. Rachel ise onun bir Lord olmadığına sevinmişti. Richard çantasından bir ayna çıkardı ve ona uzattı. “Saçına baksana. Beğendin mi?”

Rachel aynayı kaldırarak kendini görmeye çalıştı. Bugüne kadar gördüğü en küçük aynaydı. Ateşin ışığında kendini görebilmek için aynayı ayarlaması bir dakika sürdü. Saçlarını görünce

gözleri irileşti ve dolu dolu oldu. Kollarını Richard'ın boynuna dolayarak, "Ah, teşekkürler Richard, teşekkürler. Saçım hiç bu kadar güzel olmamıştı," dedi. Richard da Giller kadar hoş bir biçimde sarılıyordu. Richard kocaman, sıcak eliyle onun sırtını ovuşturdu. Bugüne kudur hiç kimseye bu kadar uzun sarılmamıştı. Rachel bu anın hiç bitmemesini istiyordu. Ama bitti.

Kahlan başını sallayarak, "Sen eşine az rastlanır bir insansın, Richard Cypher," diye fısıldadı.

Kahlan kısa bir dal parçasına batırdığı büyük bir parça balık uzattı Rachel'a. Ağzının yanmaması için soğuyana kadar üflemesini de söyledi. Rachel balığa biraz üflediyse de uzun süre üfleyemeyecek kadar açtı. Bugüne kadar yediği en güzel balıktı. Aşçılarının verdiği et parçası kadar lezzetliydi.

"Diğer parça için hazır mısın?" diye sordu Kahlan. Rachel başını salladı. Kahlan belinden bıçağını çıkardı. Ekmeğe uzanarak, "Balığımızın yanında ekmeğinden bir dilim alabilir miyiz?" diye sordu.

Rachel ekmeğe atılarak, Kahlan daha elini üzerine koyamadan kaptı, iki eliyle ekmeği göğsüne bastırdı. "Hayır!" Topuklarıyla kendini geri iterek Kahlan'dan hızla uzaklaştı.

Richard yemek yemeyi bıraktı. Kahlan kaşlarını çattı. Rachel elini cebine sokarak Giller'ın verdiği ateş çubuğunu sımsıkı tuttu.

"Rachel? Sorun nedir?" diye sordu Kahlan.

Giller ona hiç kimseye güvenmemesini söylemişti. Rachel'in bir şeyler uydurması gerekecekti. Böyle bir durumda Giller ne derdi?

"Ekmek büyükannemin!" Yanağından bir damla gözyaşının süzüldüğünü hissedebiliyordu.

"Peki," dedi Richard, "büyükannenin olduğuna göre dokunmayacağız. Değil mi Kahlan?"

“Elbette. Affedersin Rachel, bilmiyorduk. Ben de söz veriyorum. Bizi bağışladın mı?”

Rachel elini cebinden çıkarıp başını salladı. Boğazındaki düğüm konuşmasını engelliyordu.

“Rachel, büyükannen nerede?” diye sordu Richard.

Rachel donakaldı. Büyükannesi yoktu ki. Kraliçe’nin danışmanlarından duyduğu yer adlarından birini hatırlamaya çalışıyordu. Aklına ilk geleni söyledi.

“Horners Değirmeni.”

Sözcükler dudaklarından dökülür dökülmez hata yaptığını anladı. Richard ve Kahlan korkuyla bakiştılar. Konak çama sessizlik çöktü. Rachel ne olacağını bilmiyordu. Dalları arasındaki boşlukları seyretti.

“Rachel, büyükannenin ekmeğine dokunmayacağız,” dedi Richard yumuşak bir sesle, “söz veriyoruz.”

“Haydi bir parça daha balık al,” dedi Kahlan. “Ekmeğini oraya bırakabilirsin. Ona dokunmayız.”

Rachel hâlâ kıvıldamıyordu. Oradan hızla koşarak kaçmayı düşünüyor ama onların daha hızlı koşabileceğini ve yakalanabileceğini biliyordu. Giller’in dediğini yapıp kutuyu kışa kadar saklaması gerekiyordu. Aksi takdirde, insanlar başlarını kaybedecekti.

Richard, Sara’yı kucağına aldı. Bebeğe bir parça balık verir gibi yaptı. “Bütün balığı Sara yiyecek. Sen de istiyorsan buraya gelip payına düşeni alsan iyi olur. Gel, kucağıma otur da yemeğini ye. Tamam mı?”

Rachel onların yüzlerine dikkatle bakarak doğruyu söyleyip söylemediklerini anlamaya çalıştı. Uzun saçlı kadınlar kolayca yalan söyleyebilirdi. Richard’a baktı. Onun yalan söyler gibi bir

hali yoktu. Ayağa kalkarak Richard'a koştu. Richard, küçük kızı kucağına oturtuktan sonra Sara'yı da eline verdi.

Balıklarını yerken Rachel ona daha da sokuldu. Kahlan'a bakmıyordu. Uzun saçlı bir kadına bakmak terbiyesizliktir, demişti Prenses Violet. Tokat yemesine neden olacak bir şey yapmak istemiyordu. Richard'ın kucağı sıcaktı ve kendini burada güvende hissediyordu.

"Rachel," dedi Richard. "Özür dilerim ama Horners Değirmeni'ne dönmene izin veremeyiz. Horners Değirmeni'nde hiç kimse kalmadı. Orası güvenli değil."

"Pekâlâ. Öyleyse ben de başka yere giderim."

"Sanırım hiçbir yer güvenli değil Rachel," dedi Kahlan. "Seni yanımızda götüreceğiz. Böylece güvende olursun."

"Nereye?"

Kahlan gülümsedi. "Kraliçe'yi görmeye Tamarang'a gidiyoruz." Rachel'in lokması ağzında kaldı. Nefes alamıyordu. "Seni yanımızda götüracağız. Ben isteyecek olursam, Kraliçe'nin sana bakacak birini bulacağından eminim."

"Kahlan, emin misin?" diye fısıldadı Richard. "Ya büyücü ne olacak?"

Kahlan başını sallayarak alçak sesle, "Kraliçe'yi gördükten sonra Giller'in derisini yüzeceğim," dedi.

Rachel nefes alabilmek için güçlükle yutkundu. Biliyordu! Uzun saçlı bir kadına güvenmemesi gerektiğini biliyordu. Neredeyse ağlayacaktı. Tam da Kahlan'a ısınmaya başlamıştı. Richard çok iyi bir insandı. Ama neden Kahlan'a karşı bu kadar iyi davranıyordu? Neden Giller'in canını yakmak isteyen kötü bir kadınla birlikteydi? Ama Rachel da canının yanmaması için Prenses Violet'e iyi davranırdı. Herhalde Richard da canının yanmasından korkuyordu. Prenses Violet'ten kaçtığı gibi Kahlan'dan da

kaçabilseydi. Belki de Richard'a kutuyu anlatmalıydı. Böylece Kahlan'ın yanından birlikte kaçabilirlerdi.

Hayır. Giller hiç kimseye güvenmemesini söylemişti. Richard, Kahlan'dan çok korktuğu için her şeyi ona anlatabilirdi. Giller ve diğer herkes için cesur olmalıydı. Kaçması gerekiyordu.

"Bu sorunla sabah ilgileniriz," dedi Kahlan. "Gün doğar doğmaz yola koyulabilmek için uyumamız gerek."

Richard, Rachel'a sarılıp başını salladı. "İlk nöbeti ben tutarım. Siz biraz uyuyun."

Rachel'ı kaldırarak Kahlan'ın kollarına bıraktı. Rachel çığlık atmamak için dilini ısırıyordu. Kahlan ona sımsıkı sarıldı. Rachel, onun bıçağına baktı. Prenses'in bile bıçağı yoktu. Sızlanarak kollarını Richard'a uzattı. Richard gülümseyip Sara'yı ona uzattı. İstedığı bu değildi ama Sara'yı göğsüne bastırarak ağlamamak için bebeğin ayağını ısırdı.

Richard küçük kızın saçlarını okşayarak, "Sabaha görüşürüz küçüğüm," dedi.

Sonra dışarı çıktı. Rachel, Kahlan'la yalnız kalmıştı. Gözlerini sımsıkı kapadı. Cesur olmak zorundaydı. Ağlayamazdı. Ama kendini tutamayarak ağlamaya başladı.

Kahlan kollarında titreyen Rachel'a sıkı sıkı sarıldı. Parmaklarıyla saçlarını okşadı. Rachel konak çamının öbür ucundaki dalların arasında karanlık bir boşluğa bakarken Kahlan onu kucağında salladı. Kahlan'ın göğsü tuhaf bir biçimde hafif hafif kımıldıyordu. Rachel hayretle onun da ağladığını fark etti. Kahlan yanağını küçük kızın alnına dayadı.

Neredeyse ona inanmaya başlayacaktı... ama Prenses'in söylediklerini hatırladı. "Bazen cezalandırmak, cezalandırılmaktan daha acıdır." Kahlan'ın onu ağlatacak kadar kötü planları

olduğunu düşününce gözleri büyüdü. Prenses Violet bile onu cezalandıracakken hiç ağlamamıştı. Rachel sarsılarak ağlamaya başladı.

Kahlan küçük kızın yanaklarından akan gözyaşlarını sildi. Rachel'in bacakları koşmasına izin vermeyecek kadar titriyordu.

"Üşüdün mü?" diye fısıldadı Kahlan. Hâlâ ağlıyormuş gibi sesi titriyordu.

Rachel ne derse desin tokat yiyeceğinden korkuyordu. Başını sallayarak kendini olacıklara hazırladı. Ama, Kahlan çantasından bir battaniye çıkararak üzerlerine örttü. Rachel, Kahlan'ın onun kaçmasına engel olmak için böyle bir şey yaptığını düşündü.

"Gel yanıma yat. Sana bir masal anlatacağım. Birbirimizi ısıtırız. Tamam mı?"

Rachel uzanıp sırtını Kahlan'a dayadı. Kahlan küçük kızı sarmaladı ve kolunu üzerine attı. Bu, Rachel'in hoşuna gitmişti ama bunun da numara olduğunu biliyordu. Kahlan'ın yüzü Rachel'in kulağına yakındı. Kahlan ona balığa dönüşen balıkçının hikâyesini anlatmaya başlayınca Rachel sözcükleri zihninde canlandırarak dertlerini bir süreliğine unuttu. Hatta Kahlan'la birlikte güldü. Kahlan hikâyeyi bitirince, Rachel'i başından öpüp alnını okşamaya başladı.

Rachel, Kahlan'ın aslında kötü bir insan olmadığına inanmaya çalışıyordu. Bundan bir zarar gelmezdi. Kahlan'ın saçlarını okşamayı yaşadığı en güzel duyguuydu. Kahlan'ın söylediği kısa şarkı kulaklarındaydı. Rachel, insanın bir annesi olmasının böyle bir duygu olduğunu düşündü.

İstemese de uykuya yenik düştü ve çok güzel rüyalar gördü.

Gecenin yarısında Richard, Kahlan'ı uyandırmaya geldiğinde Rachel da uyandı ama uyur numarası yaptı.

“Onunla uyumaya devam etmek istiyor musun?” diye fısıldadı Kahlan’a.

Rachel nefesini tuttu.

“Hayır,” diye fısıldadı Kahlan, “nöbeti ben devralacağım.”

Rachel, Kahlan’ın pelerini giyip dışarı çıktığını işitti. Kahlan’ın ne yöne gittiğini anlamak için ayak seslerini dinledi. Richard ateşi besledikten sonra Rachel’in yanına uzandı. Rachel, konak çamın içerisinde aydınlandığını görebiliyor, Richard’ın kendisini izlediğini, sırtındaki gözlerini hissediyordu. Ona Kahlan’ın kötü bir insan olduğunu ve onunla birlikte kaçmak istediğini söylemek istedi. Richard iyi bir adamdı ve onun kendisine sarılmasını dünyadaki hiçbir şeye değişmezdi. Richard uzanıp battaniyeyi küçük kızın çenesine kadar çekerken Rachel’in yanaklarından gözyaşları süzülüyordu.

Richard battaniyesinin altına girmiş sırtüstü yatıyordu. Küçük kız Richard’ın soluklarını dinledi, uyuduğunu anladıktan sonra battaniyesinin altından yavaşça çıktı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Richard önündeki dal parçasını indirip ağacın içine girdi. Ateşin önüne çöktüğünde Kahlan umutla ona döndü. Richard çantasını kendine çekip içinde bir şeyler aramaya koyuldu.

“Eee?”

Richard ona öfkeli bir bakış fırlattı. “İzlerini buldum. Geldiğimiz yöne, batıya gidiyor. Birkaç yüz metre sonra da patikaya çıkıyor. Birkaç saat önce oradan geçmiş.” Konak çamının arkasındaki boşluğu gösterdi. “İşte, buradan dışarı çıkmış. Ağaçların arasından geçerek etrafından dolaşmış. Bulunmak istemeyen adamların izini sürmüştüm ama onların izini takip etmek daha kolaydı. Kız kayaların ve köklerin üzerinden yürüyor. Üstelik ayakları, iz bırakmayacak kadar küçük. Kollarını gördün mü?”

“Büyük çürükler vardı. Herhalde dallara çarpmış.”

“Hayır, ben çizikleri kastediyorum.”

“Ben çizik falan görmedim.”

“Haklısın. Elbisesinde dikenler vardı. Böğürtlen çalılarının arasından geçmiş olmasına karşın kollarında hiç çizik yoktu. O kadar ince ki hiçbir şeye değmeden geçebiliyor. Bir yetişkin nereye gittiğine aldırmış etmeden dalları kırıp geçer. O ise nere-

deyse hiçbir şeye dokunmuyor. Çalılarının arasından onu takip ederken geride bıraktığım izleri bir görsen. Kör bir adam bile beni izleyebilir. Çalılarının altından hava gibi geçiyor. Patikaya çıkıp çıkmadığını güçlkle anladım. Ayakları çıplak, üşümesin diye suya ya da çamura basmıyor. Kuru yerlere bastığı için de nereye gittiği anlaşılmıyor.”

“Kaçtığını fark etmeliydim.”

Kahlan, Richard’ın onu suçladığını sanıyordu. Richard sıkıntıyla iç geçirdi. “Senin suçun değildi Kahlan. Nöbeti ben tutsaydım, kaçtığını ben de göremeyecektim. Görülmek istemiyordu. O akıllı bir kız.”

Richard’ın sözleri, Kahlan’ın kendini daha iyi hissetmesini sağlamamıştı. “Ama izlerini bulabilirsin, değil mi?”

Richard göz ucuyla ona baktı. “Bulabilirim.” Elini göğsüne götürdü. “Bunu gömleğimin cebinde buldum.” Kaşlarını çatı. “Kalbimin hemen yanında.” Rachel’in sarmaşıkla bağlı buklesini çıkardı. Bukleyi parmaklarında gezdirerek, “Onu hatırlamam için,” dedi.

Kahlan bembeyaz bir yüzle ayağa kalktı. “Bu benim hatam.” Dışarı çıkarken Richard onu kolundan yakalayıp durdurmaya çalıştı ama kız ondan sıyrıldı.

Richard onun peşinden dışarı çıktı. Kahlan kollarını göğsünde kavuşturmuş ve ona sırtını dönmüştü. Ormanın derinliklerine bakıyordu.

“Kahlan senin suçun yok.”

Kahlan başını salladı. “Sorun saçlarımdı. Saçlarıma baktığı zaman gözlerindeki korku dolu ifadeyi görmedin mi? Bu bakışı binlerce kez gördüm. İnsanları, hatta çocukları bile korkutmanın ne kadar kötü bir duygu olduğunu biliyor musun?” Richard cevap vermedi. “Saçlarımı keser misin?”

“Ne?”

Kahlan yalvaran bakışlarla ona döndü. “Saçlarımı keser misin?”

Richard, Kahlan’ın acı çektiğini gözlerinden okuyabiliyordu. “Neden kendin kesmiyorsun?”

Kahlan arkasını döndürdü. “Kesemem. Büyü, İtirafçı’nın saçını kesmesine engel olur. Saçımızı kesmeye kalkarsak, büyü öyle büyük bir acı verir ki bu isteğimizden vazgeçeriz.”

“Bu nasıl olabilir?”

“İlk kez birini öldürdüğünde kılıcın büyüğü yüzünden nasıl acı çektiğini hatırlıyor musun? Biz de aynı acıyı yaşarız. Saçını kesmeye kalkışan bir İtirafçı işini bitiremeden bilincini kaybeder. Saçımı kesmeyi yalnızca bir kere denedim. Her İtirafçı bir kere dener. Ama yalnızca bir kere. Saçımızın düzeltilmesi gerektiğinde bu işi başka biri yapar. Ama hiç kimse saçını tamamen kesmeye cesaret edemez.” Richard’a bir kez daha dönerek, “Bunu benim yerime yapar mısın? Saçımı keser misin?” diye sordu.

Richard, gözlerini kaçırarak koyu mavi gökyüzüne baktı. Kahlan’ı ve kendi duygularını anlamaya çalışıyordu. Onun hakkında bilmediği pek çok şey vardı hâlâ. Kahlan’ın hayatı ve dünyası onun için hâlâ bir sırdı. Onun hakkında her şeyi öğrenmek istemişti bir zamanlar ama artık her şeyi bilemeyeceğini anlamıştı. Aralarında büyü vardı ve bu âdetâ onları ayrı tutmak için tasarlanmış bir şey gibiydi.

Bakışlarını ona çevirerek, “Hayır,” dedi.

“Nedenini öğrenebilir miyim?”

“Kim olduğumu bildiğim için sana saygı gösteriyorum. Tanıdığım Kahlan, kendini olmadığı biri gibi göstererek insanları kandırmak istemezdi. Kandırırsan bile bu bir şeyi değiştirmez.

Sen İtirafçı Ana'sın. Olduğumuzdan başka biri olamayız." Gülümsedi. "Dostum olan akıllı bir kadın söylemişti."

"Her erkek, bir İtirafçı'nın saçını kesmeyi hayal eder."

"Ben istemiyorum çünkü senin dostunum."

Kahlan kollumu göğsüne kavuşturmuş bir halde başını salladı. "Üşüyor olmalı. Yanına bir battaniye bile almamış."

"Yanından ayırmadığı ekmeği dışında hiçbir yiyeceği de yok. Karnı aç olmasına rağmen."

Kahlan en sonunda gülümsedi. "Dün gece ikimizden de fazla yedi. En azından karnı toktur. Richard, küçük kız Horners Değirmeni'ne gidecek olursa..."

"Horner's Değirmeni'ne gittiği yok."

Kahlan yaklaşarak, "Ama büyükannesinin orada yaşadığını söyledi," dedi.

Richard başını sallayarak, "Büyükannesi yok," dedi. "Büyükannesinin Horner's Değirmeni'nde yaşadığını söylemişti ama oraya gidemeyeceğini söylediğimde, hiç tepki göstermedi. Başka bir yere gideceğini söylemekle yetindi. Bir an bile üzerinde durmadı, ne büyükannesini sordu ne de bir itirazda bulundu. Belki de bir şeyden kaçıyor," dedi.

"Kaçıyor mu? Belki de kollarındaki izleri bırakan kişiden kaçıyor." dedi.

"Ve sırtındaki izleri de... Elim sırtına değdiğinde yavaşça irkildi ama ağzını açıp tek kelime etmedi. Kucaklanmaya çok ihtiyacı vardı." Kahlan üzüntüyle kaşlarını çatı. "Sanırım saçını öyle kesen kişiden kaçıyordu."

"Saçını mı?"

Richard başını tekrar salladı. "Belki de o kişi, Rachel'in kendi malı olduğunu göstermek istiyordu. Hiç kimse başka birinin saçını böyle kesmez. Tabii bir mesaj vermek istemiyorsa."

Özellikle de Orta Diyar gibi insanların saçına önem verdiği bir yerde. Saçını kesen her kimse, Rachel'ın kendi malı olduğunu göstermek istiyordu. Saçlarını bu yüzden düzgün kestim.”

Kahlan boşluğa bakarak, “Saçının düzelmesine neden bu kadar sevindiğini şimdi anlıyorum,” diye fısıldadı.

“Tek konu kaçması değil. Bir kumarbaz kadar kolayca yalan söylüyor. Yalan söylemek için güçlü bir nedeni olan birinin rahatlığıyla yapıyor bunu.”

Kahlan gözlerinin içine bakarak, “Ne gibi bir nedeni olabilir?” diye sordu.

“Bilmiyorum.” Richard iç geçirerek, “Ama o ekmek somununun bu işle bir ilgisi olduğunu sanıyorum,” dedi.

“Ekmek mi? Ciddi misin?”

“Bebeginden başka hiçbir şeyi yok. Ne bir ayakkabısı ne de bir pelerini. Bebeği sahip olduğu en değerli varlık ama ona büyük bir sevgiyle bağlı olmasına rağmen ona dokunmamıza izin veriyor. Orta Diyar'da büyüünün nasıl işlediğini bilmiyor olabilirim ama geldiğim yerde küçük bir kız bir somun ekmeğe, oyuncak bir bebekten daha fazla önem vermez. Burada da işlerin farklı olacağını sanmıyorum. Sen ekmeğe uzanırken gözlerindeki bakışı gördün mü? Ekmeği elinden kapıverdi. Bir bıçağı olsaydı ve geri çekilmeseydin, bıçağını kullanırdı.”

“Richard,” diye çıkıştı Kahlan, “küçük bir kız hakkında böyle şeyler düşünebildiğine inanamıyorum. Bir somun ekmek onun için bu kadar önemli olamaz.”

“Olamaz mı? İkimizden daha çok yemek yediğini kendi ağzıyla itiraf ettin. Neredeyse Zedd'in akrabası olduğunu düşünmeye başlayacaktım. Açlıktan ölmek üzere olmasına rağmen, o ekmekten bir lokma bile olsun koparmamış olmasını bana

açıklasana.” Başını sallayarak, “Bir şeyler dönüyor ve o ekmek her şeyin kaynağı,” dedi.

Kahlan bir adım yaklaştı. “Peşinden gidecek miyiz?”

Richard dışın ağırlığını göğsünde hissediyordu. Derin bir nefes alarak yavaşça verdi. “Hayır. Zedd’in de söylediği gibi, hiçbir şey kolay değildir. Darken Rahl kutunun peşindeyken, o ekmek somununun esrarını çözelim diye küçük bir kızı izlediğimizi sonra nasıl açıklarız?”

Kahlan, Richard’ın elini tuttu. İzci’nin eline bakarak, “Darken Rahl’ın bize yaptıklarından nefret ediyorum,” dedi. Richard’ın elini sıkarak, “Küçük kıza çabuk bağlandık,” dedi.

Richard ona tek koluyla sarıldı. “Haklısın. O özel bir kız. Umarım aradığını bulur ve güvende olur,” dedi. Kahlan’ı bırakarak eşyalarını almak için konak çama doğru yürümeye koyuldu. “Harekete geçsek iyi olur.”

Savunmasız küçük bir kızı hiç bilmediği tehlikelerin kucağına bıraktıklarını ikisi de düşünmek istemiyordu. Dikkatlerini mümkün olduğu kadar çok yol katetmeye yönelttiler. Güneş, uçsuz bucaksız ormanın üzerinde parlarken, yorgunluktan havanın soğuduğunu fark etmediler bile.

Richard patikada ne zaman bir örümcek ağı görse seviniyordu. Örümcekleri, bir tür bekçi olarak düşünmeye başlamıştı. Rehberlik yaparken, örümcek ağlarının yüzüne yapışmasından nefret ederdi. Oysa şimdi örümcek ağlarına rastladığında içinden, “Teşekkür ederim örümcek kardeş,” diyordu.

Öğleye doğru, buz gibi bir nehrin yanında, güneşin ısıttığı kayaların üzerinde mola verdiler. Richard yüzüne buz gibi su çarparak biraz olsun güç toplamaya çalıştı. Şimdiden yorulmuştu. Soğuk yemeklerini göz açıp kapayana kadar yediler. Lokmala-

rını bitirmeden ellerini pantolonlarına sildiler ve pembe, düz kayalardan indiler.

Richard, Rachel'ı düşünmemeye çalışıyordu ama sürekli küçük kız için endişelendiğini fark etti. Kahlan'ın ara sıra arkasına bakıp etrafı kolaçan ettiğini görüyordu. Richard, bir ara ona doğru kararı verip vermediğini sordu. Kahlan'ın, Richard'ın hangi karardan söz ettiğini sormasına gerek yoktu. Kızı yakalamanın ne kadar süreceğini sordu. Richard, doğru yönde gidecek olurlarsa yakalamak ve geri dönmek için iki gün kaybedeceklerini söyledi. "İki gün harcamayı göze alamayız," dedi Kahlan. Kahlan'ın cevabı, Richard'ı biraz olsun rahatlatmıştı.

Öğleyin geç saatlerde, güneş Rang'Shada Sıradağları'nın arkasında kayboldu. Ormanın renkleri kararırken, rüzgâr dindi ve kırlara derin bir sessizlik çöktü. Richard, Rachel için endişelenmeyi bırakıp Tamarang'a vardıkları zaman ne yapacaklarını düşünmeye başladı.

"Zedd, Darken Rahl'dan uzak durmamızı, ikimizin de ona karşı güçsüz ve savunmasız olduğunu söylemişti."

Kahlan omzunun üzerinden bakarak, "Evet, böyle söylemişti," dedi.

Richard kaşlarını çatarak, "Shota, kutunun uzun süre Kraliçe'de kalmayacağını söylemişti," diye ekledi.

"Belki de kutuyu kısa zamanda ele geçireceğimizi kastediyordu."

"Hayır, bu bir uyarıydı. Kraliçe'nin kutuyu yakında kaybedeceğini söyleyerek acele etmemizi istiyordu. Ya Darken Rahl oraya çoktan vardıysa?"

Kahlan bir kez daha omzunun üzerinden bakıp yavaşladı ve Richard'ın yanında yürümeye başladı. "Darken Rahl oradaysa da

yapabileceğimiz başka bir şey yok. Ben Tamarang'a gidiyorum. Geride kalıp beni beklemek ister misin?"

"Tabii ki hayır! Yalnızca nereye gittiğimizi aklımızdan çıkar-mamamız gerektiğini söylüyorum. Darken Rahl orada olabilir."

"Ben bunu bir süredir düşünüyorum zaten."

Richard bir şey söylemeden onun yanında yürüyordu. En sonunda, "Peki ne sonuca vardın? Rahl oradaysa ne yapacağız?" diye sordu.

Kahlan gözlerini yoldan ayırmadan, "Darken Rahl, Tamarang'daysa oraya yine de gideceğiz ve... muhtemelen öleceğiz," dedi.

Kahlan, geride kalan Richard'ı beklemeden yoluna devam etti.

Hava kararırken gökyüzünde kırmızıya boyanmış birkaç bulut vardı. Patika, Callisidrin Irmağı boyunca uzanıyordu. Bazen ırmağı görece kadar yaklaşıyorlardı. Irmağın uzağında bile olsalar gürültüyle akan kahverengi suların sesini işitiyorlardı. Richard öğle boyunca tek bir konak çam görememişti. Ağaçların tepelerine baktığında, yine bir tane bile göremedi. Hava gittikçe kararırken günbatımından önce bir konak çam bulma umudunu kaybederek başka bir sığınak aramaya başladı. Patikadan güvenli bir uzaklıktaki bir bayırın yamacında yarık bir kaya buldu. Kayanın çevresi ağaçlık olduğu için Richard üstü açık olduğu halde buranın iyi bir sığınak olacağını düşündü.

Ay gökyüzünde yükseldiğinde Kahlan yahniyi ateşe koymuştu. Richard kurduğu tuzakta iki tavşan bulunca onları da yahniye kattılar.

"Bu kadar yemekle Zedd'i bile doyurabiliriz," dedi Kahlan.

Kahlan'ın sözlerini işitmişçesine, saçları birbirine karışmış yaşlı bir adam belirdi yanlarında. Ellerini beline koyup ateşin karşısında dikildi.

“Açlıktan öldüm!” dedi. “Hadi yiyelim.”

Richard ve Kahlan irileşen gözlerini kırıştırdıktan sonra ayağa fırladılar. Richard kılıcını çekince yaşlı adam da gözlerini kırıştırdı. Richard ateşin üzerinden atlayarak kılıcını yaşlı adamın göğsüne dayadı.

“Bu da ne demek?” diye sordu yaşlı adam.

“Geri çekil,” diye emretti Richard. Kılıcı aralarında tutarak ağaçlara ilerlediler. Richard dikkatle ağaçların arasını kontrol etti.

“Ne yaptığımızı sorabilir miyim, evlat?”

“Senin tarafından bir kez çağrıldım, seni bir kez gördüm. Hiçbiri de sen değildin. Üçüncü kez kanarsam aptalım demektir,” dedi Richard. Aradığını bulmuştu. “Bu sefer aptal yerine konmam. Yürü şuraya!” Başıyla işaret ederek, “Şu iki ağacın arasına,” dedi.

“Yürümeyeceğim!” diye itiraz etti yaşlı adam. “Kılıcını kınına sok evlat!”

“Şu iki ağacın arasına yürümezsen,” dedi Richard dişlerinin arasından, “kılıcımı göğsüne saplarım.”

Yaşlı adam şaşkın bir halde cüppesinin eteklerini toparlayıp söylene söylene çalılarının arasından yürümeye başladı. Richard kılıcıyla onu dürterek yanında yürüyordu. Yaşlı adam ağaçların arasına adımını atmadan önce son bir kez arkasına baktı. Örümcek ağının bozulduğunu görünce Richard’ın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

“Zedd! Bu gerçekten de sen misin?”

Zedd elini beline koyup onu süzdü. “Kızarmış kurbağalar kadar gerçek, evlat.”

Richard kılıcını kaldırıp yaşlı dostuna sarıldı, sevinçten az kalsın onu boğacaktı. “Ah, Zedd! Seni gördüğüme çok sevindim.”

Zedd çırpınarak nefes almaya çalışıyordu. Richard ondan bir an uzaklaşıp mutlulukla yaşlı adama baktıktan sonra tekrar sarıldı.

“Beni gördüğüne biraz daha sevinseydin neler olacağını düşünmek bile istemiyorum.”

Richard, kolunu yaşlı dostunun omuzlarına atarak onu ateşin yanına götürdü. “Az önce yaptıklarım için özür dilerim ama emin olmak zorundaydım. Burada olduğuna inanamıyorum! Seni gördüğüme çok sevindim! Hayatta olduğuna çok sevindim. Konuşacak çok şeyimiz var.”

“Evet, evet. Şimdi yemek yiyebilir miyiz?”

Kahlan da gelip büyücüye sarıldı. “Senin için çok endişelenmiştik.” Zedd, Kahlan’a sarılırken gözleri arkadaki buhari tüten yemekteydi. “Evet, evet. Bütün bunlar tok karınla daha iyi gitmez mi?”

“Ama yemek daha pişmedi,” diye gülümsedi Kahlan.

Zedd hayal kırıklığına uğramış bir halde, “Daha pişmedi mi? Emin misin? Belki tekrar kontrol etmeliyiz,” dedi.

“Eminim. Ateşe yeni koyduk.”

Zedd bir eliyle dirseğini tutup diğeriyle de çenesini kaşıyarak, “Demek pişmedi,” dedi kendi kendine. “Bir bakalım. İkiniz de geri çekilin.”

Büyücü, cüppesinin kollarını sıvayıp azarlayan bakışlarla ateşi süzdü. Sıska kollarını uzattı. İnce parmaklarının çevresinde beliren mavi bir ışık cızırdayarak hareketlendi. Mavi bir şimşek gibi elinden fırladı ve zikzak çizerek tavaya çarptı. Tavayı sarsıp okşarcasına çevresinde döndü. Yahni, mavi ateşle birlikte çalkalandı. Büyücü ellerini çekince mavi ateş de kayboldu.

Zedd tatmin olmuş bir halde gülümsedi. “İşte yemek pişti. Hadi yiyelim!”

Kahlan dizlerinin üzerine çökerek tahta bir kaşıkla yahniden bir lokma tattı. “Haklı. Yahni pişmiş.”

“Orada öylece dikilme evlat. Birkaç tabak getir!”

Richard başını sallayarak Zedd’in söylediğini yaptı. Kahlan’ın ağzına kadar doldurup yanına biraz çörek koyduğu tabağı Zedd’e uzattı. Yaşlı adam onlarla birlikte ateşin karşısında ayakta durarak yemeğine yumuldu. Kahlan diğer tabakları henüz doldurmuştu ki yaşlı adam yeniden doldurması için tabağı ona uzattı.

Richard küçük bir kaya çıkıntısı üzerinde oturuyordu, Kahlan da onun yanında bağdaş kurmuştu. Zedd, açlığını biraz bastırdığı için ikisini karşısına alarak yere çöktü.

Richard, onun yemeğe ara vermesini bekledikten sonra, “Adie’yle iyi anlaşabildin mi? Sana iyi baktı mı?” diye sordu.

Zedd gözlerini kırpıştırarak Richard’a baktı. “Adie mi? Şey, biz...” Kahlan’ın şaşkın suratına baktı. “Şey, biz... biz çok iyi... anlaştık.” Richard’a kaşlarını çattı. “Bu da sorulacak soru mu?”

Richard ve Kahlan bakıştılar. “Ben hiçbir şey demedim ki. Adie’nin güzel ve ilginç bir kadın olduğunu fark ettik. Sen de onu ilginç buldun herhalde demek istedim.” Richard kendi kendine gülümsedi.

Zedd yüzünü tabağına çevirdi. “Güzel kadın.” Çatalının ucuyla tabağında lokmasını gezdirdi. “Bu nedir? Üç tane yedim ve ne olduğunu hâlâ bilmiyorum.”

“Tava kökü,” dedi Kahlan. “Beğenmedin mi?”

“Beğenmediğimi söylemedim. Yalnızca ne yediğimi bilmek istedim, hepsi bu,” diye homurdandı. Başını tabağından kaldırarak, “Adie size bir gece taşı verdiğini söyledi. Sizi gece taşı sayesinde buldum. Çok gerekmedikçe taşı ortaya çıkarmayın. Gece taşları çok tehlikelidir. Adie sizi uyarmış olmalıydı. Bunu

ona da söyledim,” dedi. Çatalını bir tava köküne batırdı. “En iyisi ondan kurtulun.”

Richard etiyle oynadı. “Biliyoruz.”

Sormak istediği bir dolu şey vardı ama nereden başlayacağını bilemiyordu. Zedd ilk soruyu sorarak ondan önce davrandı.

“Siz ikiniz söylediklerimi yaptınız mı? Beladan uzak durdunuz mu? Neler yaptınız?”

“Çamur Adamlarla epeyce bir zaman geçirdik,” dedi Richard, derin bir nefes alarak.

“Çamur Adamlar mı?” Zedd bunu bir süre düşündü. Çatalına batırdığı eti kaldırarak, “İyi etmişsiniz,” dedi en sonunda. “Çamur Adamlarla başınızı fazla derde sokmuş olamazsınız.” Çatalındaki eti ısırp bir lokma daha attı ağzına. Ağzında lokmasıyla konuşmaya devam etti. “Çamur Adamların arasında iyi zaman geçirmişsinizdir.” Zedd çıt çıkmadığını görünce ikisine de sırayla baktı. “Çamur Adamlarla başınızı derde sokmuş olamazsınız,” dedi emredercesine.

Richard, Kahlan’a yan gözle bakıyordu. Kahlan çöreğini yahniye batırıp ağzına attı. “Yaşlılardan birini öldürdüm,” dedi başını kaldırmadan.

Zedd kaşığını elinden düşürdü ve yere değmeden havada yakaladı. “Ne?”

“Kendini savunuyordu,” diye yardıma koştu Richard. “Kahlan’ı öldürmeye çalışıyordu.”

“Ne?” Zedd tabağıyla ayağa fırladı, sonra tekrar oturdu. “Lanet olsun! Nasıl olur da bir büyük...” Richard’a bir bakış fırlatarak sustu.

“... bir İtirafçı’yı öldürmeye cesaret edebilir?” diye onun cümlesini tamamladı Richard. Keyfi kaçmıştı.

Zedd, başları eğik bir halde oturan Richard ile Kahlan'a baktı. "Demek sonunda söyledin," dedi.

Kahlan başını salladı. "Birkaç gün önce."

"Birkaç gün önce." Zedd homurdanarak durumu kabulendi. Yahnisini sessizce yemeye devam ederken, ara sıra ikisine de kuşku dolu kaçamak bakışlar fırlatıyordu. "Bir büyük, bir İtirafçı'yı öldürmeye nasıl cesaret edebilir?"

"Gece taşının neler yapabileceğini öğrendiğimizde oldu. Çamur Adam olmamızdan hemen önce."

"Sizi Çamur Adam mı seçtiler? Neden?" Zedd'in gözleri irileşti. "Sen evlendin!"

"Şey... hayır." Richard deri kayışı gömleğinin içinden çıkarak Kuş Adam'ın verdiği düdüğü gösterdi. "Bana bunu verince mesele halloldu."

Zedd düdüğe kuşkulu bir bakış fırlattıktan sonra, "Neden seni... Nasıl olur da seni Çamur Adam seçerler?" diye sordu.

"Bunu biz istedik. Mecbur kaldık aslında. Kâhinler Konseyi'ni bizim için toplamalarının tek yolu buydu."

"Ne! Sizin için Kâhinler Konseyi'ni mi topladılar?"

"Evet. Sonra da Darken Rahl geldi."

Zedd ayağa fırlayarak, "Nasıl olur?" diye bağırdı tekrar. "Darken Rahl oradaymış! Size ondan uzak durun demedim mi ben?"

Richard başını kaldırarak, "Onu biz davet etmedik ki," dedi.

"Rahl çok sayıda Çamur Adam'ı öldürdü," dedi Kahlan başını tabağından kaldırmadan. Yavaşça lokmasını çiğniyordu.

Zedd, gözlerini Kahlan'ın başına dikti sonra yavaşça yerine çöktü. "Özür dilerim," dedi. "Peki ataların ruhları size ne söyledi?"

Richard omzunu silkerek, "Bir cadıyı görmemiz gerektiğini söylediler," dedi.

“Cadı mı?” Zedd gözlerini kısarak, “Hangi cadı? Neredeymiş bu kadın?” diye sordu.

“Agaden Geçidi’nde yaşayan Shota.”

Zedd irkildi. Tabağını neredeyse yere düşürüyordu. Dişlerinin arasından keskin bir soluk aldı. “Shota!” Kulak misafiri olabilecek birileri varmış gibi çevresine bakındı. Kahlan’a eğilip sertçe fısıldadı. “Lanet olsun! Sen aklını mı kaçırdın? Onu Agaden Geçidi’ne götürme fikrini sana kim verdi? Onu korumak için hayatın üzerine yemin ettiğini unutuyor musun?”

“İnan bana,” dedi Kahlan büyücünün gözlerinin içine bakarak, “bunu yapmayı hiç istemedim.”

“Gitmek zorundaydık,” dedi Richard, Kahlan’ı savunarak.

Zedd ona bir bakış attı. “Neden?”

“Kutunun yerini öğrenmeye gittik ve öğrendik de. Shota söyledi.”

Zedd kaşlarını çatarak, “Shota söylemiş,” diye alay etti. “Peki size başka ne söyledi? Shota bilmek istemediğiniz bir şey söylemeden bilmek istediğiniz şeyi asla söylemez.”

Kahlan göz ucuyla Richard’a baktığında, Richard onunla göz göze gelmedi. “Hiç. Bize başka hiçbir şey söylemedi.” Konuşurken gözlerini Zedd’den ayırmıyordu. “Kraliçe Milena’nın, Orden’in son kutusunu Tamarang’da sakladığını söyledi. Bunu bize anlattı çünkü kendi hayatı da buna bağlı.”

Richard, Zedd’in öfkeli bakışları karşısında gözlerini kaçırmadı. Yaşlı dostunun ona inanıp inanmadığından kuşkuluydu ama Shota’nın söylediklerini ona anlatmak istemiyordu. İkisinden birinin kendisine ihanet edeceğini nasıl söyleyebilirdi? Zedd’in büyücünün ateşini kullanacağını, Kahlan’ın da ona dokunacağını nasıl söyleyebilirdi? Belki de bunun haklı bir nedeni olacaktı. Sonuçta, kitabı ondan başka bilen yoktu.

“Zedd,” dedi Richard yavaşça, “Orta Diyar’a geçmemizi, sınırı geçtikten sonra bir planın olduğunu söylemiştin. Ölüler Dünyası’ndan gelen yaratığın saldırısına uğradın ve bilincini kaybettin. Ne zaman uyanacağını, hatta gözlerini bir daha açıp açamayacağını bile bilemiyorduk. Ne yapacağımı ve planının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kış geliyordu ve Darken Rahl’ı durdurmalıydık.

“Sen yokken elimden geleni yapmaya çalıştım. Kaç kez ölümle burun buruna geldiğimizi unuttum. Tek düşüncem kutuyu bulmaktı. Kahlan’ın da yardımıyla kutunun yerini buldum. İkimiz de bunun için ağır bir bedel ödedik. Yaptıklarımı beğenmediysen, lanet Doğruluk Kılıcı’nı geri alabilirsin! Bu işten ve her şeyden sıkılmaya başladım!” diye bağırdı.

Tabağını yere fırlatıp karanlığa doğru yürüdü. Sırtı onlara dönük bir halde dururken boğazında bir şeyler düğümlendi. Karanlık ağaçları gözyaşlarının arasından görüyordu. Öfkenin birden uyanıp benliğini sarması onu şaşırtmıştı. Zedd’i görmeyi çok istemişti. Zedd şimdi buradaydı ama ona öfkelenmişti. Kızgınlığının geçmesini bekledi.

Zedd ve Kahlan bakıştıktan sonra, “Evet,” dedi Zedd ona usulca. “Ona her şeyi anlattığını görebiliyorum.” Tabağını yere koyup ayağa kalktıktan sonra Kahlan’ın omzuna yavaşça dokundu. “Kusura bakma küçüğüm.” Richard, Zedd’in elini omzunda hissedince kımıldamadı.

“Özür dilerim evlat. Zor anlar yaşamış olmalısınız.”

Richard karanlığa bakarak başını salladı. “Kılıcın büyüyle bir adamı öldürdüm.”

Zedd konuşmadan önce bir süre bekledi. “Seni tanıyorum. Mecbur kaldığından eminim.”

“Hayır,” dedi Richard acı dolu bir fısıltıyla. “Mecbur değildim. Kahlan’ın hayatını koruduğumu sanıyordum. Onun bir İtirafçı olduğunu, korumama hiç de ihtiyacı olmadığını bilmiyordum. Ama o adamı öldürmek istedim. Bundan zevk aldım.”

“Yalnızca zevk aldığını düşündün. Bunun nedeni, kılıcın büyüsüydü.”

“Emin değilim. Bana neler olduğunu bir türlü anlamıyorum.”

“Richard, seninle kızgın konuştuğum için beni bağışla. Ben kendime kızgıyım. Sen iyi bir iş çıkardın. Başarısız olan benim.”

“Ne demek istiyorsun?”

Zedd onun sırtını sıvazlayarak, “Gel de otur. Neler olduğunu ikinize de anlatacağım,” dedi.

Onları uzaktan izleyen Kahlan tek başına kalmış görünüyordu. Ateşin başına döndüklerinde Richard yanına oturarak gülümsedi. Kahlan da ona karşılık verdi.

Zedd eline aldığı tabağı sert gözlerle inceledikten sonra yere bıraktı. “Korkarım başımız büyük bir dertte,” dedi.

Richard dilinin ucuna kadar gelen iğneleyici sözleri yuttu ve “Ne oldu? Planınla ilgili bir sorun mu çıktı?” diye sordu.

“Planımmış!” Zedd hoşnutsuzca gülüp dizlerini topladı ve cüppesinin eteklerini ayak bileklerine kadar indirdi. “Planım, Darken Rahl’la uğraşmamıza gerek kalmadan onu durdurmak ve ikinizin hayatını tehlikeye sokmamaktı. Ben bu sorunla ilgilenirken, siz ikiniz beladan uzak duracaktınız. Görünüşe bakılırsa artık tek çıkış yolumuz sizin planınız. Orden Kutuları hakkında bilmeniz gereken her şeyi size anlatmadım çünkü yalnızca benim bilmem gereken şeyler vardı.” Gözlerinde bir öfke pırıltısı yanıp söndü. “Ama sanırım bunun artık bir önemi yok.”

“Bilmemiz gereken nedir?” diye sordu Kahlan kaşlarını çatarak. Biraz öfkelenmişti. Bilmedikleri bir tehlikenin var olması, Richard gibi onun da canını sıkıyordu.

“Bakın,” dedi Zedd, “üç kutunun büyü de benim anlatığım gibi çalışır. Her bir kutunun ayrı işlevi vardır ama hangi kutuyu açacağınızı bilmeniz gerekir. Bildiğim kısmı da bu. Her şey kutuların nasıl kullanılacağını anlatan bir rehberde, Sayılı Gölge Kitapında yazılıdır. Bu kitabın bekçisi de benim.”

Richard donakalmıştı. Diş sanki göğsünden fırlayacaktı. Ne bir kasını oynatabiliyor ne de nefes alabiliyordu.

“Hangi kutunun hangisi olduğunu biliyor musun?” diye sordu Kahlan. “Darken Rahl’ın hangi kutuyu açması gerektiğini biliyor olmalısın.”

“Hayır. Ben yalnızca kitabın bekçisiyim. Bilgiler kitapta saklı. Ama kitabı hiç okumadım. Hangi kutunun hangisi olduğunu, hatta nasıl anlaşılacağını bile bilmiyorum. Kitabı açacak olsaydım, bilgilerin yayılması tehlikesi olacaktı. Bu yüzden kapağını bile açmadım. Birçok kitabın bekçiliğini yaparım ama en önemlisi bu kitaptır.”

Richard fal taşı gibi açılan gözlerini kırpıştırarak rahatlatmaya çalıştı. Neredeyse hayatı boyunca kitabın bekçisini bulacağı günü beklemişti ve bunca zamandır aradığı kişinin Zedd olduğunu öğreniyordu. Yaşadığı şok yüzünden donakalmıştı.

“Kitap neredeydi?” diye sordu Kahlan. “Başına ne geldi?”

“Kalemdeydi. Aydindril’deki Büyücü Kalesi’nde.”

“Aydindril’e mi gittin?” diye sordu Kahlan telaşlı bir sesle. “Aydindril’de durum nasıl? Güvenli mi?”

Zedd bakışlarını kaçırdı. “Aydindril düştü.”

Kahlan elini ağzına götürdü. Gözleri yaşarmıştı. “Olamaz.”

Zedd başını salladı. “Korkarım doğru.” Cüppesini toplayarak, “Durumları iyi değil. En azından, istilacılara onları meşgul edecek bir şey bıraktım,” diye ekledi.

“Yüzbaşı Riffkin? Teğmen Delis ve Miller? Gönüllü Muhafızlar?” Kahlan adları sayarken Zedd bakışlarını yerden ayırmadan başını sallamakla yetindi. Kahlan ellerini göğsüne götürerek birkaç kez derin nefes aldı. Bu adamlar her kimse, Kahlan aldığı haberlere üzülmüş görünüyordu.

Richard yaşadığı şoku saklamak için bir şeyler söylemeliydi. “Büyücü Kalesi de nedir?”

“Büyücülerin kehanet kitapları ya da Sayılı Gölge Kitapları gibi daha önemli büyü kitaplarını, kısacası önemli büyü eşyaları sakladıkları bir sığınaktır. Kitapların bazıları yeni büyücülere büyü kurallarını öğretmek içindir, bazıları da birer silah olarak kullanılır. Doğruluk Kılıcı gibi büyü eşyalar da orada saklanır. Kale, büyüyle mühürlüdür. Oraya yalnızca büyücüler girebilir. Daha doğrusu yalnızca büyücülerin girebileceğini sanıyordum çünkü biri yolunu bulup içeri girmeyi başarmış. Öldürülmeden içeri girmeyi nasıl başardığını aklım hayalim almıyor. Mutlaka Darken Rahl’dır.”

“Belki de o değildi,” dedi Richard dimdik durarak.

Zedd gözlerini kısarak, “Kitabı çalan Darken Rahl değilse, o zaman bir hırsız. Çok akıllı bir hırsız ama bu, bir hırsız olduğu gerçeğini değiştirmez,” dedi.

Richard boğazındaki düğümle yutkunarak, “Zedd... ben... sence, Sayılı Gölge Kitapları’nda Darken Rahl’ı nasıl durduracağımız ve kutuları kullanmasına nasıl engel olacağımız yazıyor mu?” diye sordu.

Zedd sıksa omuzlarını silkti. “Dediğim gibi, kitabın kapağını bile açmadım ama diğer rehber kitaplardan bildiğim kadarıyla,

kitabın yalnızca kutulara sahip olan kişiye yardımcı olacağını biliyorum. Bu kitap büyüünün kullanılmasına yardım etmek için, büyüü kullanacak kişiye nasıl engel olunacağını göstermek için değil. Planım kitabı ele geçirip yok etmek ve Rahl'ın içindeki bilgilere ulaşmasını önlemektir. Kitabı kaybettiğimize göre geriye tek bir seçenek kalıyor. Son kutuyu bulmak.”

“Kitap olmadan, Rahl kutuları açabilir mi?” diye sordu Kahlan.

“Şu ana kadar öğrendikleri açmasına yeter ama yine de hangisini açacağını bilemez.”

“Öyleyse kitap olsun ya da olmasın, bir kutuyu açacak,” dedi Richard. “Açmak zorunda. Açmazsa ölecek. Kaybedecek bir şeyi yok. Sen kitabı ele geçersen bile, Rahl öyle ya da böyle bir kutuyu açacak. Her zaman için doğru kutuyu seçme şansı var.”

“Kitap elindeyse, hangi kutuyu açacağını zaten biliyordur. Son kutuyu bulamazsak, en azından kitabı yok edebileceğimi, böylece en azından bir şansımız olacağını düşünmüştüm. Rahl bizim için doğru olan kutuyu açabilirdi.” Zedd'in yüzü buruştu. “O kitabı yok etmek için her şeyi yapardım.”

Richard, Kahlan'ın elini kolunda hissedince az kalsın sıçrayacaktı. “Öyleyse Richard, İzci'nin görevini yerine getirdi. Kutunun yerini buldu. Kutu, Kraliçe Milena'da.” Richard'a güven verici bir biçimde gülümsedi. “İzci işini iyi yaptı.” Richard o kadar hızlı düşünüyordu ki doğru dürüst karşılık bile veremedi.

Zedd parmaklarını çenesine götürdü. “Peki kutuyu ondan nasıl alacağımız konusunda bir fikriniz var mı? Kutunun nerede olduğunu bilmek başka, onu nasıl ele geçireceğimizi bilmek başka şey.”

Kahlan, Zedd'e tatlı tatlı gülümsedi. “Gümüş cüppeli yılan, para karşılığında Kraliçe Milena'nın hizmetine girdi. Yakında İtirafçı Ana'yla hiç hoşuna gitmeyecek bir görüşme yapacak.”

“Giller mı? Giller, Kraliçe Milena’nın hizmetine mi girdi?” Kaşlarını çatınca yüzündeki çizgiler derinleşti. “Beni tekrar görürnce çok şaşıracağından eminim.”

Kahlan kaşlarını çatarak, “Bu işi bana bırak. O benim büyücüm. Onunla ben ilgilenirim,” dedi.

Richard bir Zedd’e bir de Kahlan’a bakıyordu. Birdenbire, kendini dışlanmış hissetti. Büyük Büyücü ve İtirafçı Ana, bahçedeki zararlı otları yoldan söz eder gibi, yoldan çıkmış bir büyücüyü nasıl cezalandıracaklarını tartışıyorlardı. Babası ona kitabı açgözlü insanların eline geçmemesi için aldığını söylerken, Darken Rahl’ı kastetmişti. Richard hiç düşünmeden konuştu.

“Belki de iyi bir nedeni vardı.”

İkisi de varlığını unutmuş gibi dönüp ona baktı.

“İyi bir neden mi?” dedi Kahlan. “Tek nedeni hırsı. Beni terk ederek suikast timlerine bıraktı.”

“Bazen insanların davranışlarının altında görünenden farklı bir neden yatar.” Richard sert bir bakış attı. “Belki de Giller kutunun daha önemli olduğunu düşündü.”

Kahlan konuşamayacak kadar şaşırmıştı. Beyaz saçları ateşin ışığında parlayan büyücü kaşlarını çatı. “Belki de sen haklısın. Giller, kutunun Kraliçe’nin elinde olduğunu bildiği için onu korumak istemiş olabilir. Kutuların ne işe yaradığını kesinlikle biliyordu.” Richard’a alayla gülümsedi. “Belki de Doğruluk İzcişi bize yeni bir bakış açısı verdi. Belki de Tamarang’da bir müttefikimiz var.”

“Belki de yok,” dedi Kahlan.

“Bunu yakında öğreneceğiz,” diye iç geçirdi büyücü.

“Zedd, dün Horners Değirmeni denen bir kasabaya gittik.” Zedd başını salladı. “O kasaba gibi birçok kasaba gördüm.”

Richard öne eğildi. “Bu katliamı Batı Diyarlılar yapmadı, değil mi? Batı Diyarlılar böyle bir şey yapmış olamaz. Michael’a orduyu toplayıp Batı Diyar’ı korumasını söylemiştim. Savunmasız ve masum insanlara saldırmasını söylemedim. Bunu Batı Diyarlılar yapmış olamaz. Böyle bir şeyi kesinlikle yapmazlar.”

“Hayır, bu katliamları Batı Diyarlılar yapmadı. Michael’ı görmedim, ondan söz edildiğini de işitmedim.”

“Öyleyse kim yaptı?”

“Rahl’ın emriyle kendi adamları yaptı.”

“Bu mantıklı değil,” dedi Kahlan. “O kasaba D’Hara’ya sadıktı. Halkın Barış Ordusu askerleri de oradaydı. Onlar da katledildi.”

“Rahl işte bu yüzden bu katliamı düzenledi.”

İkisinin de akıllarının karıştığı yüz ifadelerinden belli oluyordu. “Mantıklı değil,” diye yineledi Kahlan.

“Büyücünün İlk Kuralı.”

Richard kaşlarını çattı. “Ne?”

“Büyücünün İlk Kuralı: İnsanlar aptaldır.” Richard ve Kahlan’ın yüzleri iyice allak bulak oldu. “İnsanlar aptaldır. Doğru biçimde yönlendirirseniz, herkes her şeye inanabilir. İnsanlar aptal oldukları için bir yalana bile kolayca inanırlar çünkü onun doğru olduğuna inanmak isterler ya da doğru olabileceğinden korkarlar. İnsanların zihinleri bilgilerle, gerçeklerle ve inançlarla doludur. Bunların çoğu yanlıştır ama yine de hepsinin doğru olduğunu düşünürler. İnsanlar aptaldır. Doğruyla yalan arasındaki farkı ender olarak ayırt edebilirler ama kendilerine çok güvendikleri için bunu yapabileceklerine inanırlar, bu nedenle daha da kolay kandırılırlar.

“Büyücünün İlk Kuralı yüzünden büyücüler, gerçeği öğrenmek için İzcileri ve İtirafçıları yarattılar. Rahl, büyücünün kurallarını biliyor. İlk Kural’ı kullanıyor. İnsanlar bir amaçları olduğunu

hissetmek için bir düşmana ihtiyaç duyar. Bir amaçları olduğu hissi, doğrulardan daha önemlidir. Aslında, gerçeğin bu durumda hiç önemi yoktur. Darken Rahl onlara bir düşman, bir amaç veriyor. İnsanlar aptaldır. İnanmak istedikleri için inanıyorlar.”

“Ama Rahl kendi insanlarını öldürdü,” diye itiraz etti Kahlan. “Kendi yandaşlarını öldürdü.”

“Herkesin öldürülmediğini fark etmişsindir. Bazılarına işkence edildi, bazıları tecavüze uğradı ama haberlerin yayılması için birkaçı sağ bırakıldı. Ayrıca hikâyenin yalanlanmaması için hiçbir askerin sağ bırakılmadığını da fark etmişsindir. Bunun doğru olup olmadığı önemli değil. Bu hikâyeyi işitenler hemen inanacaktır çünkü bu hikâye onlara bir amaç, karşı koyacak bir düşman veriyor. Hayatta kalanlar olup bitenleri kontrolden çıkmış bir yangın gibi dört bir yana yayacak. Rahl kendisine sadık birkaç kasabayı yok etmiş olabilir ama bu sayede yüzlerce kasabayı kendi yanına çekmeyi başardı. Hatta daha çok insan ona destek verip çevresinde toplanacak çünkü Rahl onları düşmandan korumak istediğini söylüyor. Doğruyu satmak güçtür, hiç kimseye bir amaç vermez. Gerçek yalnızca gerçektir.”

Richard sersemlemiş bir halde arkasına yaslandı. “Ama bu doğru değil. Rahl bu işten yakasını nasıl sıyrabilir? Söylediklerine herkes nasıl inanabilir?” Zedd ona ciddi bir bakış fırlattı. “Bu katliamı Batı Diyarlıların gerçekleştirmedikten emin olduğun halde, sen bile bildiklerinden şüpheye düştün. İşittiklerinin doğru olabileceğinden korkuyordun. Bir şeyin doğru olmasından korkmak, ihtimal payı bırakmaktır. İhtimal de inanmaya giden ilk adımdır. En azından, gördüklerini sorgulayacak kadar zekisin. Sorgulamayan, hatta sorgulamasını bile bilmeyen bir insanın ne kadar kolay inanabileceğini düşün. Çoğu kişi için önemli olan doğrular değil, amaçtır. Rahl zeki bir adam. Onlara bir amaç verdi,” dedi. Amaç derken gözleri parıldamıştı. “Bu,

Büyücünün İlk Kuralı'dır çünkü en önemlisidir. Bunu sakın aklından çıkarma."

"Ama askerler kendi arkadaşlarını öldürdüler. Bu bir cinayet. Böyle bir şeyi nasıl yapabilirler?"

Zedd omzunu silkti. "Bir amaçları olduğu düşüncesi. Bunu kendilerince haklı bir amaç uğruna yaptılar."

"Ama bu doğaya aykırı. Cinayet, doğaya aykırı."

Büyücü gülümsedi. "Cinayet, doğanın ve bütün canlıların bir parçasıdır."

Richard yavaş yavaş Zedd'in tuzağına düştüğünü biliyordu. Karşısındakini kışkırtarak tuzağa düşürmek Zedd'in âdetiydi. Richard da kendini konuya kaptırmıştı ve karşı çıkmadan yapamazdı. "Bu söylediklerin doğanın yalnızca bir bölümü için geçerli. Avcılar için örneğin. Ama onlar yalnızca hayatta kalmak için öldürür. Şuradaki ağaçlara baksana. Cinayetin ne olduğunu bile bilmiyorlar."

"Cinayet doğanın ve bütün canlıların bir parçasıdır," diye yineledi Zedd. "Her canlı bir katildir."

Richard destek almak için Kahlan'a baktı. "Bana bakma," dedi Kahlan. "Büyücülerle tartışmamayı uzun zaman önce öğrendim."

Richard başını kaldırarak ateşin ışığıyla aydınlanan büyük, güzel çam ağacına baktı. Birdenbire anladı. Ağaç dallarını saldırganca öne uzatmıştı. Güneş ışığına ulaşmak için yıllarca mücadele etmiş, komşularını gölgesinde bırakarak öldürmüştü. Başarılı olursa çocuklarına hayat şansı verecekti ama onların da birçoğu ebeveynlerinin gölgesinde ölecekti. Çamın yanındaki birçok ağaç kurumuş ve zayıf düşmüştü. Hepsi de birer kurbandı. Zedd'in söylediği doğrudu: Doğanın kanunu, öldürerek hayatta kalmaktı.

Zedd, Richard'ı dikkatle izliyordu. Yaşlı adam Richard'a küçüklüğünden beri böyle ders vermişti. "Bir şey mi öğrendin evlat?"

Richard başını salladı. "En güçlüler hayatta kalır. Ölenlere kimse acımaz. Yalnızca kazananın gücüne hayranlık duyulur."

"Ama insanlar bu şekilde düşünmez," dedi Kahlan kendini tutamayarak.

Zedd kurnaz bir gülümsemeyle, "Öyle mi?" dedi. Yanlarındaki bodur kurumuş ağacı gösterdi. "Şu ağaca bak küçüğüm," dedi. "Bir de şuna bak," diye büyük çam ağacını gösterdi. "Hangisini daha çok beğendin?"

"Şunu," dedi Kahlan büyük ağacı göstererek. "Güzel bir ağaç."

"O ağaç mı? Gördün mü? İnsanlar da böyle düşünür. Güzel bir ağaç olduğunu söyledi. Öldüren ağacı seçtin, öldürüleni değil." Zedd zafer kazanmış bir edayla gülümsedi. "Doğanın kanunu."

Kahlan kollarını göğsünde kavuşturdu. "Çenemi kapamalıydım," dedi. "İstersen susabilirsin ama kulaklarını iyice aç. Darken Rahl'ı yenmek için nasıl düşündüğünü bilmek zorundayız."

"Demek Rahl birçok kasabayı böyle kendine bağlıyor," dedi Richard, parmaklarını kılıcının kabzasında gezdirerek. "Bir amaç yaratıp işini başkalarına yaptırıyor. Böylece geriye yalnızca kutular için endişelenmek kalıyor. İşine karışacak hiç kimse yok."

Zedd başını sallayarak Richard'ı onayladı. "Büyücünün İlk Kuralı, işin büyük bölümünü onun için hallediyor. Bu yüzden işimiz zor ya. İnsanları kendi tarafına çekebiliyor çünkü doğrular kimsenin umurunda değil. Rahl'ın emirlerine uyuyorlar çünkü sahip oldukları inançlar ne kadar yanlış olursa olsun, bu inançlar uğrunda ölümüne savaşmak istiyorlar."

Richard yavaşça ayağa kalkıp gecenin karanlığına baktı. “Bunca zamandır, kötülükle savaştığımızı sanıyorduk. Başiboş, önüne geleni ezen bir kötülük. Ama hepsi bu değilmiş. Salgın bir hastalığa karşı savaşıyoruz. Aptallar salgını.”

“İyi anlamışsın evlat. Aptallar salgını.”

“Darken Rahl tarafından yönetilen bir salgın,” diye ekledi Kahlan.

Zedd bir an Kahlan’ı süzdü. “Biri bir çukur kazar da içine yağmur suyu dolarsa suç kimdedir? Yağmurda mı? Yoksa çukuru kazanda mı? Suç, Darken Rahl’da mı yoksa deliği kazarak yağmurun içine dolmasına izin verende mi?” diye sordu.

“Belki de her ikisinde de,” dedi Kahlan. “Bu durumda, çok sayıda düşmanımız var demektir.”

Zedd işaret parmağını kaldırdı. “Çok tehlikeli düşmanlar. Gerçeği göremeyen aptallar çok tehlikelidir. Bir İtirafçı olarak kendine bir ders çıkarmışsındır, değil mi?” diye sordu. Kahlan başını salladı. “İnsanlar her zaman düşündüğün gibi davranmayabilirler. Hazırlıksız yakalanabilirsin. Sorun olmayacağını sandığın insanlar seni çabucak öldürebilir.”

“Bu hiçbir şeyi değiştirmez,” dedi Kahlan. “Rahl kutuların hepsini ele geçirir ve doğru kutuyu açarsa, hepimizi öldürecek. O hâlâ yılanın başı. Önce onun başını ezmek zorundayız.”

Zedd omzunu silkti. “Haklısın. Ama bu yılanı öldürmeye fırsatımız olması için hayatta kalmalıyız. Bizi ondan önce öldürmeye çalışacak bir sürü küçük yılan var.”

“Bu dersi çoktan aldık,” dedi Richard. “Ama Kahlan’ın da dediği gibi, bu hiçbir şeyi değiştirmez. Rahl’ı öldürmek için yine de kutuyu ele geçirmek zorundayız.” Richard, tekrar Kahlan’ın yanına oturdu.

Zedd'in yüzünde ciddi bir ifade belirdi. "Şunu sakın unutmayın: Darken Rahl sizi öldürebilir," dedi parmağını ikisine sallayarak. Sonra parmağını kendine çevirdi. "Beni de öldürebilir. Hem de kolayca."

Richard arkasına yaslanarak, "Peki neden öldürmedi?" dedi.

Zedd kaşlarını çatarak, "Bir odanın içinde dolaşıp sinekleri öldürür müsün? Hayır. Onları umursamazsın. Sinekler dikkatini bile çekmez. Ta ki seni ısırana kadar. Isırıldığında onları ezersin," dedi ikisine doğru eğilerek. "Onu ısırarak üzereyiz."

Richard ve Kahlan göz ucuyla birbirlerine baktılar.

"Büyücünün İlk Kuralı." Richard ensesinden aşağı iri bir ter damlasının süzüldüğünü hissedebiliyordu. "Bunu aklımdan hiç çıkarmayacağım."

"Bunu hiç kimsenin yanında tekrarlamayın," diye azarladı büyücü. "Büyücünün Kuralları'nı yalnızca bir büyücü bilebilir. Büyücünün Kuralları insanları küçümseyen, boş sözler gibi gelebilir size ama nasıl kullanacağınızı bilerseniz çok güçlü silahlar olabilirler. Çünkü hepsi doğrudur. Gerçek, güç demektir. Bunları size anlattım çünkü ben büyücülerin başıyım ve bunları anlamanızın önemli olduğunu düşünüyorum. Rahl'ı durdurmak için üçümüzden başka kimse olmadığı için onun ne yapmaya çalıştığını bilmeniz gerek."

Richard ve Kahlan başlarını sallayarak yemin ettiler.

"Geç oldu," dedi Zedd esneyerek. "Sizi bulabilmek için uzun süredir yoldayım. Daha sonra tekrar konuşuruz."

Richard ayağa sıçrayarak, "İlk nöbeti ben tutacağım," dedi. Yapması gereken bir şey vardı ve başka bir şey daha olmadan yapmakta kararlıydı. "Battaniyelerimi kullanabilirsin Zedd."

“Pekâlâ. İkinci nöbeti ben tutacağım.” İkinci nöbet, en kötü nöbetti. İnsanın uykusunu bölüyordu. Zedd, Kahlan’ın itiraz etmesine fırsat vermeden, “Önce ben söyledim küçüğüm,” dedi.

Richard, kaya çıkıntısını işaret ederek orada olacağını söyledi ve kamptan uzaklaştı. Aklından binbir düşünce geçiyordu ama biri hepsini bastırıyordu. Gece sakın ve soğuktan ama rahatsız edecek kadar değil. Pelerinin önünü kapamadan ağaçların arasında ilerlemeye koyuldu. Birbirlerine seslenen gece yaratıklarının sesini işitmeden ilerideki bir kayanın üstüne çıkarak ağaçların arasındaki kamp yerine baktı. Diğer ikisinin battaniyelerine sarınarak uzandıklarını görünce kayadan aşağı inip su sesine doğru yürümeye devam etti.

Nehir kıyısına geldiğinde, işine yarayacak büyüklükte bir tahta parçası buldu. Zedd, amaçlarına ulaşmak için gereken her şeyi yapabilecek cesarete sahip olması ve gerekirse, içlerinden birini öldürmeye bile hazırlıklı olması gerektiğini söylemişti. Richard, Zedd’i uzun zamandan beri tanıyordu. Onun boş konuşmayacağını biliyordu. Zedd’in onu, daha da önemlisi Kahlan’ı öldürebileceğini biliyordu.

Dişin bağlı olduğu kayışı boynundan çıkardı. Üçgen biçimli dişi elinde tutup ağırlığını hissetti. Ay ışığında avucundaki dişe bakıp babasını düşündü. Zedd’e babasının bir hırsız olmadığını, kitabı Darken Rahl’dan kaçırmak için aldığını kanıtlamasının tek yolu bu dişti. Zedd’e babasının bir kahraman olduğunu, Rahl’ı durdurmak için hayatını feda ettiğini ve bir kahraman olarak öldüğünü söylemek istiyordu. Babasının yaptıkları hatırlanmalıydı. Zedd’e bunları anlatmalıydı.

Ama anlatamazdı.

Büyücü, Sayılı Gölgele Kitabı’nın yok edilmesini istiyordu. Richard, Sayılı Gölgele Kitabı’nın ta kendisiydi. Shota, Zedd’in büyücü ateşini ona karşı kullanacağını ama bir şansı olduğunu

söyleyerek onu uyarmıştı. Belki de bu yüzdendi. Zedd kitabı yok etmek için onu öldürmek zorundaydı. Richard kendini düşünmüyordu. Yaşamak için bir nedeni yoktu. Yaşamasının bir önemi de yoktu.

Ama Kahlan yaşamalıydı. Zedd kitabı belleğinde sakladığını öğrenirse, yazılanları ona söyletir ve bilgilerin doğruluğundan emin olmak için Rahl'ın bir İtirafçı kullanmak zorunda olduğunu öğrenirdi. Bir tek İtirafçı hayatta kalmıştı. Kahlan. Zedd bunu öğrenirse Rahl'ın istediği bilgiye ulaşmasına engel olmak için Kahlan'ı öldürürdü.

Richard, Zedd'in, kitabı içinde sakladığını öğrenmesine ve Kahlan'ı öldürmesine izin veremezdi.

Deri kayışı tahta parçasına bağladıktan sonra dışı dışarı çıkmaması için bir yarığın içine sıkıştırdı.

“Affet beni baba,” diye fısıldadı.

Dişin bağlı olduğu tahtayı mümkün olduğunca uzağa fırlattı. Tahta parçasının havada süzülerek karanlık sulara gömülmesini izledi. Ay ışığında, tahtanın karanlık sularda ilerlediğini görebiliyordu. Boğazı düğümlenerek tahta parçasının nehirden aşağı sürüklenmesini izledi. Diş olmadan kendini çırılçıplak hissediyordu.

Tahta parçası görüş mesafesinden çıkınca, kampın çevresinde bir tur attı ve onlara gösterdiği kayanın üzerine çıkıp aşağıda kalan kamp yerini izledi.

Zedd'e yalan söylemiş olmaktan ve ona güvenememekten nefret ediyordu. En eski dostuna güvenemiyorsa nasıl bir insana dönüşüyordu böyle? Bu kadar uzakta olmasına karşın, Darken Rahl'ın pençesi ona uzanıp, yapmak istemediği şeylere zorlayabiliyordu.

Bütün bunlar sona erdiğinde, Kahlan güvende olduğunda, evine geri dönecekti. Tabii hayatta kalabilirse.

Nöbetini yarılادığında, kendilerini izleyen yaratığı fark etti yine. Gözlerini göremiyordu ama hissedebiliyordu. Kampın karşı tarafındaki tepedeydi. Gözlendiğini bilmek içini ürpertti.

Uzaktan gelen bir ses üzerine doğruldu. Hırlama seslerinin ardından acı dolu ulumalar işitildi. Sonra sessizlik çöktü. Bir şey ölmüştü. Richard gözlerini dört açarak çevresine bakındı ama hiçbir şey göremedi. Günlerdir onları izleyen yaratık ya bir şeyi öldürmüştü ya da ölmüştü. Tuhaf bir endişe hissetti. Takip ettiği süre boyunca, yaratık onlara hiç zarar vermemişti. Elbette, bunun bir anlamı yoktu, doğru zamanı bekliyor da olabilirdi ama Richard nedense, yaratığın onlara zarar vermek istemediğini hissediyordu.

Gözleri tekrar hissetti. Richard gülümsedi. O hayattaydı. Onu bulup ne olduğunu öğrenmek istiyordu ama bu fikrinden vazgeçti. Sırası değildi. Bu bir gece yaratığıydı ve onunla uygun şartlarda karşılaşmak en iyisiydi.

Nöbeti bitmeden bir yaratığın daha öldüğünü duydu. Ses daha yakından gelmişti.

Richard'ın uyandırmasına gerek kalmadan Zedd nöbet yerinde göründü. Bir parça kurutulmuş et yiyor, dinlenmiş ve canlı görünüyordu. Richard'ın yanına oturduğunda ona da bir parça et uzattı ama Richard geri çevirdi.

“Zedd, Chase nasıl? İyi mi?”

“İyi. Bildiğim kadarıyla verdiğin talimatları yerine getirmeye gitti.”

“Güzel. İyi olduğuna sevindim.” Richard kayanın üzerinden atladı. Uykusuzluktan ölüyordu.

“Richard, Shota sana ne söyledi?”

Richard ay ışığında dostunun yüzüne baktı. “Shota’nın söyledikleri özeldi. Başkalarının bilmesine gerek yok.” Mesafeli sesi kendisini de şaşırtmıştı. “Öyle de kalacak.”

Zedd etini çığneyerek Richard’ı izledi. “Kılıcın öfkesi büyüktür. Kontrol etmekte güçlük çektiğini görüyorum.”

“Pekâlâ, pekâlâ. Shota’nın söylediği tek bir şeyi söyleyeceğim. Samuel hakkında seninle konuşmam gerektiğini söyledi!”

“Samuel mi?”

Richard dişlerini kenetleyip Zedd’e yaklaştı. “Eski İzci!”

“Ha. Şu Samuel.”

“Evet, Samuel. Açıklamak ister misin? Ben de mi onunla aynı kaderi paylaşacağım? Yoksa bu sırrı işlerini yapmamı bitirene kadar saklayıp, kılıcı başka bir aptala verdikten sonra mı söyleyecektin bana?” Zedd, Richard’ın kızgınlığının artmasını sakın bir ifadeyle izledi. Richard, Zedd’i cüppesinden yakalayıp kendine çekti. “Büyücünün İlk Kuralı! Büyücüler kılıcı kullanacak kişiyi böyle mi bulur? Hiçbir şeyden haberi olmayan bir aptalı buldun mu, tamam işte! Al sana yeni bir İzci! Bana söylemeyi unuttuğun başka neler var? Bilmem gereken başka tatsız bir şey?”

Richard, büyücünün cüppesini hışımla bıraktı. Kılıcı çekmek için duyduğu şiddetli isteğe direndi. Öfkeden göğsü hızla inip kalkıyordu. Zedd onu sakın bir şekilde izliyordu.

“Gerçekten üzgünüm evlat,” diye fısıldadı. “Shota, seni çok incitmiş.” Başından geçenler aklına geldikçe Richard’ın öfkesi kabarıyordu. Her şey umutsuz görünüyordu gözüne. Gözyaşlarına boğularak Zedd’e sarıldı. Kendine hâkim olamayarak hüngür hüngür ağlamaya başladı.

“Zedd, tek istediğim eve gitmek.”

Zedd, İzci'nin sırtını sıvazlayarak sakın bir sesle, "Biliyorum Richard. Biliyorum," dedi.

"Keşke senin sözünü dinleseydim. Ama elimde değil. Ne kadar çabalarsam çabalayayım, hissettiklerime engel olamıyorum. Boğulduğumu, nefes alamadığımı hissediyorum. Orta Diyar'dan nefret ediyorum, tek isteğim eve dönmek Zedd. Bu kılıçtan ve büyüünden kurtulmak istiyorum. Bir daha büyüyle ilgili tek kelime duymak istemiyorum."

Zedd, Richard'a sarılarak ağlamasına izin verdi. "Hiçbir şey kolay değildir."

"Belki de Kahlan benden nefret etseydi, her şey daha kolay olurdu ama beni sevdiğini biliyorum. Büyü, bizi birbirimizden uzak tutuyor."

Richard yere çöktü, kayaya yaslanarak ağlamaya devam etti. Zedd, Richard'ın yanı başına oturdu.

"Bana ne olacak?"

"Hayatına devam edeceksin. Başka hiçbir şey yapamazsın."

"Yaşamak istemiyorum. Ya Samuel? Bana da aynı şey mi olacak?"

Zedd başını salladı. "Özür dilerim Richard. Bilmiyorum. Kılıcı sana istemeye istemeye verdim ama bu herkesin iyiliği içindi. Doğruluk Kılıcı'nın büyüü İzci'ye en sonunda böyle yapar. Kehanetler, kılıcın büyüüne hükmedecek ve kılıcın çeliğini beyaza dönüştürecek kişinin bu kaderden kurtulacağını yazıyor ama bunun nasıl olacağını bilmiyorum. Ne anlama geldiğini bile bilmiyorum. Şimdiye kadar sana söyleyecek cesaretim olmadı. Kusura bakma. İstersen, sana yaptıklarım yüzünden beni öldürebilirsin. Ama önce yaşamaya devam edip Darken Rahl'ı durduracağına söz vermelisin."

Richard gözyaşları arasından güldü. “Seni öldürmek mi? Şaka yapıyorsun. Sahip olduğum, sevmeme izin verilen tek kişi sensin. Seni nasıl öldürebilirim? Ama kendimi öldürmem gerek.”

“Böyle söyleme,” diye fısıldadı Zedd. “Richard, büyü konusunda hissettiklerini anlıyorum. Büyüden ben de kaçmıştım. Bazen üstesinden gelmek zorunda olduğumuz olaylar olur. Senden başka hiç kimsem kalmadı. Senin tehlikeye düşmemen için kitabın peşine düştüm. İncinmemen için her şeyi yaparım. Ama Darken Rahl’ı durdurmalıyız. Yalnızca kendimiz için değil, çaresiz insanlar için de durdurmalıyız.”

Richard gözlerini ovuşturdu. “Biliyorum. Bu iş bitene kadar pes etmeyeceğim. Söz veriyorum. Belki de sonra, çok geç olmadan kılıcı bırakabilirim.”

“Git de biraz uyu. Her gün kendini biraz daha iyi hissedeceksin. İzcilerin sonunun neden Samuel’inki gibi olduğunu bilmiyorum ama senin başına aynısının geleceğine inanmıyorum. Bunu bir teselli olarak da görebilirsin. Böyle bir şey olsa bile kısa zamanda olmayacak. Darken Rahl’a engel olup da insanları kurtarana kadar başına böyle bir şey geleceğini sanmıyorum. Böyle bir şey olursa, her zaman yanında olacağımdan emin olabilirsin. Rahl’ı durdurabilirsek, belki de kılıcı beyaza dönüştürmenin bir yolunu bulmana yardım edebilirim.”

Richard başını sallayıp ayağa kalkarak pelerinine sarındı. “Teşekkürler dostum. Sana bu gece bu kadar sert davrandığım için üzgünüm. Bana ne olduğunu bilmiyorum, belki de iyi ruhlar beni terk etti. Shota’nın neler söylediğini sana anlatamayacağım için de kusura bakma.

“Bu arada, dikkatli ol. Dışarıda bir şey var. Bizi günlerdir izliyor. Ne olduğunu bilmiyorum ama bize zarar vermek istemediğini biliyorum. En azından bugüne kadar öyle bir şey yapmadı ama Orta Diyar’da ne olacağı belli olmaz.”

“Dikkatli olacağım.”

Richard yürümeye koyuldu. Zedd’in seslendiğini duyunca başını çevirdi.

“Seni bu kadar sevdiğine şükret. Yoksa sana şimdiye kadar dokunmuştu.”

Richard bir an için yaşlı dostuna baktı. “Korkarım, bana dokundu bile.”

Kahlan karanlıkta kayaların ve ağaçların arasından geçti. Zedd kayanın üzerinde bağdaş kurmuş onun gelişini izliyordu.

“Gelip seni uyandıracaktım,” dedi büyücü.

Kahlan pelerinine sarınarak onun yanına oturdu. “Biliyorum ama gözümü uyku tutmadı. Bu yüzden gelip seninle oturayım dedim.”

“Yiyecek bir şey getirdin mi?”

Kahlan pelerininin içinden küçük bir çıkın çıkardı. “Al,” Gülümsedi. “Biraz tavşan eti ve çörek.”

Zedd ellerini ovuşturup yemeye koyulurken, Kahlan gecenin karanlığına bakarak aklındaki soruyu nasıl soracağını düşünüyordu. Zedd’in yemeğini bitirmesi uzun sürmedi.

“Harika küçüğüm, harika. Başka bir şey var mı?”

Kahlan güldü. “Biraz kiraz.” Bir çıkın daha çıkardı. “Tatlı bir şeyler isteyebileceğini düşündüm. Birazını paylaşabilir miyim?”

Zedd onu baştan aşağı süzdü. “Ufak tefek görünüyorsun. Herhalde fazla yemezsin.”

Kahlan gülerek bir avuç dolusu kiraz aldı. “Richard’ın yiyecek bulmakta neden bu kadar becerikli olduğunu şimdi anlıyorum. Senin yanında insan yemek bulmazsa açlıktan ölür.”

“Onun aç kalmasına asla gönlüm razı olmazdı,” diye itiraz etti Zedd. “Onu severim.”

“Biliyorum. Ben de seviyorum.”

Zedd birkaç kiraz yedi. “Sözünü tuttuğun için teşekkür ederim.”

“Sözümü mü?”

Zedd ağzına birkaç kiraz daha atarak Kahlan’a baktı. “Gücünü onun üzerinde kullanmayacağına dair verdiğin söz.”

“Ah.” Kahlan gecenin karanlığına bakarak cesaretini toplamaya çalıştı. “Zedd, geriye bir tek Giller ile sen kaldın. Ben de son İtirafçı’yım. Orta Diyar’da ve Aydındril’de yaşadın. İtirafçı olmanın nasıl bir şey olduğunu ancak sen bilebilirsin. Richard’a açıklamaya çalıştım ama anlaması zor. Bunu yalnızca başka bir İtirafçı ya da büyücü anlayabilir.”

Zedd, İtirafçı Ana’nın koluna yavaşça vurdu. “Haklı olabilirsin.”

“Hiç kimsem yok. Hiç kimsem olamaz. Nasıl bir his olduğunu hayal bile edemezsin. Lütfen, Zedd.” Kaşlarını çatı. “Büyünü kullanıp beni bu durumdan kurtarabilir misin? İtirafçı büyüsünü kaldırıp beni normal bir kadın yapabilir misin?”

Kahlan, karanlık ve dipsiz bir çukurun üzerinde incecik bir ipe tutunmuş hissediyordu kendini. İpin ucunda kıvranarak büyücünün gözlerini izledi.

Zedd başını eğdi ve ona bakmadı. “Seni büyüden kurtarmanın tek bir yolu var İtirafçı Ana.”

Kahlan’ın yüreği ağzına geldi. “Nedir?” diye fısıldadı.

Zedd gözlerini kaldırdı. Kahlan'ın yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Seni öldürebilirim."

Kahlan ipin koptuğunu ve düşmeye başladığını hissetti. İtirafçı maskesini takarak duygularını gizledi. Karanlıkta kaybolduğunu hissedebiliyordu. "Rıcamı dinlediğin için teşekkür ederim, Büyücü Zorander. Bir yolu olmadığını ben de biliyordum. Dürüstlüğün için teşekkür ederim. Artık gidip biraz uyumalısın."

Zedd başını salladı. "Önce, Shota'nın neler söylediğini anlat."

Kahlan ifadesini bozmadan, "İzci'ye sor. Shota onunla konuştu. O sırada benim üzerimde yılanlar geziniyordu," dedi.

"Yılanlar mı?" Zedd kaşlarını çatı. "Shota senden hoşlanmış olmalı. Başkalarına daha kötü şeyler yaptığını gördüm."

Kahlan gözlerini Zedd'den ayırmadı. "Bana da çok kötü davrandı."

"Richard'a sordum. Bana anlatmayacak. Sen anlatmalısın."

"İki dostun arasına girmemi mi istiyorsun? Güvenine ihanet etmemi mi istiyorsun? Hayır, teşekkürler."

"Richard belki de bugüne kadar gördüğüm en zeki İzci ama Orta Diyar'ı çok az tanıyor. Yalnızca küçük bir bölümünü gördü. Bir açıdan bu onun en güçlü savunması ve kazancı. Shota'ya giderek son kutunun nerede olduğunu öğrendi. Eğer Orta Diyar'dan olsaydı, böyle yapmazdı. Hayatın burada geçti, tehlikeleri biliyorsun. Doğruluk Kılıcı'nın büyüsünü ona karşı kullanacak, büyüü elinden alıp onu öldürmek için kullanacak yaratıklar ve binbir türlü başka tehlike daha var. Richard'a bilmesi gerekenleri öğretecek zamanımız yok. Bu yüzden, işini yapabilmesi için onu biz korumalıyız. Onu korumak için de Shota'nın söylediklerini bilmem gerek."

"Zedd, lütfen. Richard benim tek dostum. Benden güvenine ihanet etmemi isteme."

“Küçüğüm, tek dostun Richard değil. Ben de senin dostunum. Onu korumama yardım et. Bana söylediğini ona söylemeyeceğim.”

Kahlan ona anlamlı anlamlı baktı. “Bilmesini istemediğin şeyleri öğrenmek konusunda olağanüstü bir yeteneği var.”

Zedd bildiğini belirtircesine gülümsedi, sonra yüzü sertleşti. “İtirafçı Ana, bu bir rica değil emirdir. Bunu bir emir olarak almanı bekliyorum.” Kahlan kollarını göğsünde kavuşturarak kızgınlıkla sırtını döndü. Zedd’in bunu ona yaptığına inanamıyordu. Artık söyleyecek bir şeyi kalmamıştı. “Shota, yalnızca, Darken Rahl’ı durdurmak için bir tek Richard’ın şansı olduğunu söyledi. Nasıl ya da neden olduğunu bilmiyor ama yalnızca onun bir şansı var.”

Zedd sessizce bekledi. “Devam et.”

Kahlan dişlerini gıcırdattı. “Shota, büyücü ateşini Richard’a karşı kullanacağını söyledi. Başaramayabileceğini, Richard’ın seni yenebileceğini de söyledi.”

Bir an sessizlik çöktü. “İtirafçı Ana...”

“Benim de gücümü ona karşı kullanacağımı söyledi. Ama bana karşı hiçbir şansı yok. Yaşarsam, onu yok edeceğim.”

Zedd derin bir nefes aldı. “Richard’ın bana neden anlatmak istemediğini şimdi anladım.” Bir an sessizce düşündü. “Shota seni neden öldürmedi?”

Kahlan, Zedd’in sorularına bir son vermesini istiyordu. Sırtını döndü. “Bir oyun hazırladı. Sen de oradaydın. Aslında sen değildin. Yalnızca bir görüntüydü. Senin hayalin, Richard’ı öldürmeye çaıştı. Richard, kutuyu Shota sayesinde bulabileceğini bildiği için onu korumak istedi. Richard... büyücü ateşine karşı koyunca, Shota gücünü... gücünü sana karşı kullanma fırsatı buldu.”

Zedd kaşlarını çatı. “Öyle mi?..”

Kahlan başını salladı. “Shota, Richard’a onu ‘kurtarması’ karşılığında bir dilek hakkı tanıdı. Richard da ondan bizi öldürmemesini diledi ve kararından dönmedi. Shota bundan hiç hoşlanmadı. Bir daha Agaden Geçidi’ne gelirse onu öldüreceğini söyledi.”

“Bu çocuk beni hep şaşırtıyor. Bilgiyi alabilmek için benim hayatımı feda etti demek?”

Kahlan onun gülümsediğini görünce şaşırdı. Başını sallayarak, “Büyücü ateşinin önüne atladı. Kılıcı kullanarak ateşin yönünü değiştirdi,” dedi.

Zedd çenesini sıvazladı. “Çok güzel. Yapması gerekeni yaptı. Zorda kaldığında gerekeni yapıp yapamayacağından korkuyordum. Sanırım artık endişelenmeme gerek kalmadı. Sonra ne oldu?”

Kahlan ellerine baktı. “Shota’dan beni öldürmesini istedim ama Richard’ın dileğini yerine getirmek için bunu yapmadı. Zedd... Richard’a dokunduğumu düşünmeye dayanamadım. Beni öldürmesi için yalvardım. Kehanetin doğru çıkmasına engel olmak için ölmek istedim.”

Güçlkle yutkunarak parmaklarını büktü. “Richard beni öldürmeyecekti. Kendimi öldürmeye çalıştığımda bıçağımı alıp beni geceleri bağladı ve bir an olsun gözlerini üzerimden ayırmadı. Aklımı kaybetmiş gibiydim. Belki de bir süreliğine kaybettim. En sonunda, kehanetin ne anlama geldiğini bilemeyeceğimize, belki de hainin ve Darken Rahl’ın durdurabilmesi için ölmesi gerekenin kendisi olduğuna ikna etti beni. Ne anlama geldiğini bilmediğimiz bir kehanete göre hareket edemeyeceğimizi söyledi.”

“Sana her şeyi anlattırdığım ve başınızdan geçenler için çok üzgünüm küçüğüm. Ama Richard haklı. Kehanetler tehlikelidir ve fazla ciddiye alınmamaları gerekir.”

“Ama bir cadının kehanetleri her zaman doğru çıkar, öyle değil mi?”

“Evet,” dedi Zedd omzunu silkerek. “Ama her zaman düşündüğün gibi gerçekleşmezler. Bazen yalnızca söylendikleri için gerçekleşirler.”

Kahlan’ın aklı karışmıştı. “Gerçekten mi?”

“Elbette. Bu kehanetin doğru çıkmaması için Richard’ı korumak adına seni öldürmeye çalıştığımı hayal etsene. Richard bu durumu görüyor, dövüşüyoruz ve birimiz kazanıyor. Richard’ın kazandığını varsayalım. Kehanetin bu bölümü gerçekleştiği için diğer bölümünün de gerçekleşeceğini düşünerek seni öldürmesi gerektiğini düşünüyor. Ölmek istemediğin için kendini korumak amacıyla ona dokunuyorsun. Böylece kehanet tamamıyla gerçekleşmiş oluyor.

Sorun, bunun söylendiği için gerçekleşen bir kehanet olması. Söylenmiş olmasa, bunların hiçbirisi gerçekleşmeyecekti. Verdiğim örnekte kehanet dışında dışarıdan gelen hiçbir etki yoktu. Kehanetler her zaman doğru çıkar ama nasıl gerçekleşeceklerini bilemeyiz.” Anlayıp anlamadığını görmek için ona dikkatle baktı.

“Kehanetlerin ciddiye alınmaları gerektiğini düşündüm.”

“Kehanetleri yalnızca anlayan insanlar ciddiye alabilir. Kehanetler tehlikelidir. Kehanet kitaplarını büyücüler korur, biliyorsun. Kalemde günümüzde olacaklarla ilgili kitapları tekrar gözden geçirdim. Ama birçoğunu anlayamadım. Eskiden, tek işleri kehanet kitaplarını incelemek olan büyücüler vardı. Öyle kehanetler okudum ki duysan korkudan ödün patlar. Bazı geceler ter içinde uykumdan uyanıyorum. Richard’la ilgili olabileceğini düşündüğüm ve ilgili olduğunu bildiğim korkunç kehanetlerden çok korkuyorum ama ne anlama geldiklerini bilmiyorum. Üstelik kehanetlere göre de davranamam. Kehanetlerin ne an-

lama geldiğini tam olarak anlayamadığımız için gizli tutmamız gerekir. Eğer insanların kulaklarına giderse, bazıları çok büyük sorunlara neden olabilir.”

Kahlan’ın gözleri irileşti. “Richard’ın adı kehanet kitaplarında mı geçiyor? Adı kitaplarda geçen biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım.”

Zedd onu sakın bakışlarla süzdü. “Sen de kitaplardasın.”

“Ben mi? Adım kehanet kitaplarında mı geçiyor?”

“Hem evet hem hayır. Emin olmak çok zor. Ama bu durumda eminim. ‘Son İtirafçı Ana’dan söz eden bölümler var. Son İtirafçı Ana’nın kim olduğundan hiç şüphemiz yok. Bu sensin, Kahlan. D’Hara veliahtına rüzgâra hükmederek karşı koyacak İzci’nin kim olduğundan da şüphem yok. Bu, Richard olmalı. D’Hara’nın veliahtı da Rahl.”

“Rüzgâra hükmetmek! Bu ne demek oluyor?”

“En ufak bir fikrim bile yok.”

Kahlan kaşlarını çatıp tırnağıyla kayayı kazıdı. “Zedd, benim hakkımda kehanet kitaplarında ne yazıyor?”

Yaşlı Büyücü gözlerini dikmiş Kahlan’ı izliyordu. “Kusura bakma küçüğüm. Söyleyemem. Bir daha asla uyuyamayacak kadar çok korkarsın.”

Kahlan başını salladı. “Shota’nın kehaneti gerçekleşmesin diye ölmek istediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum. Bir aptal olduğumu düşünüyorsunuzdur.”

“Kahlan, yarın ne olacağını bilemeyiz. Ama kendini aptal gibi hissetmemelisin. Söyledikleri doğru da çıkabilir. Belki de Rahl’ı durdurmak için tek şansı olan Richard’dır ve sen bize ihanet edip ona dokunacak ve zaferi Rahl’a teslim edeceksindir. Belki de bunu bizi kurtarmak için yapacaksın.”

“İşte şimdi çok kötü oldum.”

“Belki de Richard bir haindir ve hepimizi kurtaracaksın.”

Kahlan karanlık bir bakış attı. “Her ikisi de hoşuma gitmedi.”

“Kehanetler, insanların anlayabilmesi için yazılmamıştır. Hiç düşünemeyeceğin sorunlara yol açabilirler. Kehanetler yüzünden birçok savaş çıkmıştır. Ben bile birçoğunu anlamam. Kehanet konusunda uzman eski büyücüler olsaydı bize yardım edebilirlerdi ama onlar olmadığına göre Shota’nın kehanetini fazla kurcalamamak en iyisi. Kehanet kitaplarının ilk sayfasında, ‘Bu kehanetleri kalbinizin değil, aklınızın sesiyle dinleyin’ yazar. Geniş bir masa büyüklüğündeki bir kitabın ilk sayfasında yalnızca bu cümle yazılıdır. Her harfi yaldızlıdır. Bu kadar önemlidir.”

“Shota’nın kehaneti bu kitaplarda geçen kehanetlerden farklı, değil mi?”

“Evet. İnsana doğrudan söylenen bir kehanet, o kişiye yardım etme amaçlıdır. Shota, Richard’a yardım etmeye çalışıyordu. Shota’nın kendisi bile bunun Richard’a nasıl yardım edeceğini bilemez. O yalnızca bir araçtır. Bu kehanet, Richard’a günün birinde yardımcı olabilir. Ne olduğunu tam olarak bilemeyiz. Anlayıp ona yardımcı olmayı umuyordum. Richard bilmecelerden anlamaz. Ne yazık ki bu kehanet, Çatallı Kehanet ve hiçbir yardımım dokunamaz.”

“Çatallı derken olayların farklı yönde gelişebileceğini mi söylemek istiyorsun?”

“Evet. Ya söylenenler olduğu gibi gerçekleşir ya da olaylar başka yönde gelişir. Çatallı Kehanetlerin yararı yok denecek kadar azdır. Bir tahmin yürütmek bile çok güçtür. Richard bu kehaneti dinlemeyerek doğru seçim yaptı. Tabii bunu onu iyi eğittiğim için yaptığını düşünmek isterim ama içgüdüsel de olabilir. O, bir İzci’nin içgüdülerine sahip.”

“Zedd, neden bunları bana anlattığın gibi ona da anlatmadın? Bunları bilmeye hakkı yok mu?”

Zedd gözlerini gecenin karanlığına dikti. “Açıklaması güç. Richard’ın hisleri çok kuvvetli.” Tuhaf bir ifadeyle kaşlarını çatı. “Hiç ok attın mı?” Kahlan gülüp bacaklarını topladı. Çenesini, dizlerine koyduğu eline dayayarak, “Kızların böyle işlerle uğraşmaması gerekiyor ya,” dedi. “Bu yüzden küçükken, itiraf dinlemeye başlamadan önce, zaman geçirmek için ok atmaya başlamıştım.”

Zedd gülümsedi. “Hiç hedefi hissettiğin oldu mu? Zihnindeki bütün gürültüyü bir kenara bırakıp sessizliği dinleyerek okun nereye gideceğini bildiğin oldu mu?”

Kahlan başını salladı.

“Richard, okun nereye gideceğini istediği an bilebilir. Bazen hedefi gözleri kapalı bile vurabileceğini düşünüyorum. Nasıl yapabildiğini sorduğumda omuzlarını silkip hiçbir açıklama yapmıyor. Yalnızca okun nereye gideceğini hissettiğini söylüyor. Bütün gün hiç şaşmadan hedefi tam on ikiden vurabilir. Ama ona rüzgârın sert estiğini, hedefin kaç adım uzaklıkta olduğunu, yayın gece dışarıda kaldığını ve oldukça nemli bir gece olduğu için istediği gibi geremeyeceğini söyleyecek olursam, yere bile isabet ettiremiyor. Düşünmek, hissetmesine engel oluyor.

Aynı durum insanlar için de geçerli. Amansız bir şekilde cevabı arıyor. Kutuya doğru bir ok gibi yol alıyor. Daha önce Orta Diyar’da hiç bulunmamış olmasına rağmen sınırdan geçmenin bir yolunu ve yoluna devam etmek için bilmesi gereken cevapları buldu. Gerçek bir İzci böyle davranır. Ona çok bilgi verecek olursam, hissettiğini değil yapmasını istediğimi düşündüğü şeyi yapacaktır. Onu hedefe doğru yöneltip serbest bırakmalıyım. Hedefi kendi bulmalı.”

“Bu çok olumsuz bir düşünce. O bir insan, bir ok değil. Bütün bunları yapmasının nedeni sana büyük saygı duyması. Seni mutlu etmek için her şeyi yapar. Onun için bir idolsün. Seni çok seviyor.”

Zedd ciddi bir bakış fırlattı. “Richard’ı çok seviyor ve onunla büyük gurur duyuyorum ama Darken Rahl’ı durduramazsa, ölü bir idol olacağım. Bazen büyücüler gerekenin yapılması için insanları kullanmak zorunda kalır.”

“Söylemek istediklerini söyleyememenin nasıl bir duygu olduğunu gayet iyi anlıyorum.”

Zedd ayağa kalktı. “İkinizin de zor günler geçirmesine çok üzüldüm. Belki de burada olmam her şeyi kolaylaştırır. İyi geceler küçüğüm.” Zedd karanlığa doğru yürümeye koyuldu.

“Zedd?” Büyücü durup Kahlan’a baktı. Ay ışığının aydınlattığı ormanda bir karartıdan ibaretti. “Senin bir karın vardı.”

“Evet.”

Kahlan boğazını temizleyerek yutkundu. “Nasıldı? Karşındaki insanı hayatından daha çok sevip onunla birlikte olabilmek ve sevginin karşılığını görebilmek nasıldı?”

Büyücü bir süre karanlıkta sessizce kıza baktı. Kahlan, büyücünün cevap vermeyeceğine karar vererek çenesini kaldırdı. “Büyücü Zorander, bir ricada bulunmuyorum. Bu bir emirdir, soruya cevap vereceksin.”

Kahlan bekledi. Zedd yumuşak bir sesle, “Hayatımda ilk kez kendimi bir bütün gibi hissettim. Sanki diğer yarımı bulmuştum,” dedi.

“Teşekkür ederim Zedd.” Kahlan sesine hâkim olmaya çalışırken gözyaşlarını Zedd’in göremediğine seviniyordu. “Yalnızca merak ediyordum.”

DOKUZUNCU BÖLÜM

Kahlan'ın geri dönüp ateşi beslediğini duyan Richard uyandı. Uzaktaki dağlardan doğan güneş onları pembe bir ışıkla yıkıyor ve tepelerin arkasında kalan kara bulutlar karla kaplı zirveleri öne çıkarıyordu. Zedd yerde sırtüstü uzanmış, gözleri açık olduğu halde horluyordu. Richard gözlerini ovuşturup esneyerek uyku mahmurluğundan kurtulmaya çalıştı.

“Tava kökü lapasına ne dersin?” diye fısıldadı Kahlan, Zedd'i uyandırmamak için.

“Kulağa hoş geliyor,” diye fısıldadı Richard.

Kahlan bir kap getirirken Richard da çantasından çıkardığı kökleri bıçağıyla soymaya başladı.

Sonra kökleri Kahlan'ın tulumla getirdiği suyla beraber kabın içine koydu. “Bunlar elimizde kalan son köklerdi. Bu gece kök için yeniden kazmak zorunda kalacağız ama tava bulabileceğimizden şüpheliyim. Bu kayalık toprakta yetişeceğini sanmam.”

“Biraz dağ çileği topladım.”

Isınmak için ellerini ateşe doğru uzattılar. Bir kraliçeden üstün, diye düşündü Richard. Elbisesi ve tacı üzerinde, dağ çileği toplayan bir kraliçe hayal etmeye çalıştı.

“Nöbetteyken bir şey gördün mü?”

Kahlan başını iki yana salladı. Sonra bir şey hatırlamış gibi yüzü değişti. “Ama bir kez garip bir ses işittim. Buradan, kampa yakın bir yerden geldi. Önce hırlama gibiydi, sonra kesik bir havlamaya dönüştü. Neredeyse gelip sizi uyandıracaktım. Ama başladığı gibi bitti. Sonra da bir daha işitmedim.”

“Gerçekten mi?” İki omzunun üzerinden çevresine bakındı. “Burada ha? Acaba neydi? O kadar yorulmuşum ki hiç uyanmadım.”

Richard, piştiğinde kökleri ezerek lapa haline getirip biraz şeker ekledi. Kahlan lapayı tabaklara paylaştırıp üzerlerine bir avuç dolusu dağ çileği döktü.

“Neden onu uyandırmıyorsun?” diye sordu Kahlan.

Richard gülümseyerek, “İzle,” dedi.

Kaşığını alarak teneke tabağın kenarına birkaç kez vurdu. Zedd kısa bir horultu çıkartıp dimdik oturdu.

Yaşlı adam gözlerini kırıştırdı. “Kahvaltı mı?”

İkisi de yaşlı adamın haline kıkır kıkır güldüler.

“Bu sabah keyfin yerinde,” dedi Kahlan, Richard’ı süzerek.

Richard gülümsedi. “Zedd tekrar bizimle.”

Richard, Zedd’e lapa dolu çanağını uzattı. Sonra da kendi çanağını alıp kaya çıkıntısının üzerine oturdu. Kahlan yere çöküp battaniyeyi bacaklarına sardı ve kabını elinde dengeledi. Zedd battaniyelerle uğraşma zahmetine girmeden yemeğine yumuldu. O lapasını bitirirken Richard da uygun zamanı bekleyerek ağır ağır yemeğini yedi.

“Güzeldi!” dedi Zedd. Biraz daha lapa almak için doğruldu.

Richard yaşlı dostu, kabını doldurana kadar bekledi. “Kahlan bana neler olduğunu anlattı. Yani, Shota’nın söylediklerini anlatması için onu nasıl zorladığını söyledi.”

Kahlan yıldırım çarpmış gibi donakaldı.

Zedd dikleşip hızla Kahlan'a döndü. "Ona neden söyledin? Onun bilmesini istemediğini sanıyordum. Yani senin..."

"Zedd... ben ona hiç..."

Zedd yüzünü buruşturdu. Yavaşça, tabağına eğilmiş, yemeğini yiyen Richard'a döndü.

"Bana hiçbir şey anlatmadı. Ama sen biraz önce her şeyi söyledin," dedi Richard başını kaldırmadan.

Son kaşığı ağzına götürüp lokmasını yuttuktan sonra kaşığını yalayıp temizledi ve metalik bir tangirtıyla kabın içine bıraktı.

Sakin ve zafer kazanmış bir tavırla büyücünün kısık gözlerine baktı. "Büyücünün İlk Kuralı," dedi belli belirsiz bir gülümsemeyle. "İnanmanın ilk adımı, bir şeyin doğru olduğuna inanmak istemek... ya da doğru olmasından korkmaktır."

"Sana söylemiştim!" diye köpürdü Kahlan. "Sana onun anlayacağını söylemiştim."

Zedd, Kahlan'a kulak asmadı. Gözlerini Richard'a dikmişti.

"Dün gece düşündüm ve..." diye açıklamaya başladı Richard tabağını yere bırakırken, "ve senin haklı olduğuna karar verdim. Shota'nın ne söylediğini bilmen gerekiyordu. Sen bir büyücüsün. Belki de Shota'nın söylediklerinde Darken Rahl'ı durdurmamıza yardım edecek bir şey bulabilirdin. Onun ne söylediğini öğrenene kadar rahat etmeyeceğini biliyordum. Sana bugün söylemeye karar vermiştim ama sonra ne yapıp edip Kahlan'dan öğreneceğini düşündüm."

Kahlan kahkahalarla gülerek sırtüstü battaniyenin üzerine düştü.

Zedd doğrulup yumruklarını beline koydu. "Vay canına! Richard, az önce ne yaptığına dair bir fikrin var mı?"

“Büyü,” diye gülümsedi Richard. “Doğru yapıldığında bir hile pekâlâ büyü olabilir.” Omuzlarını silkti. “En azından bana söylenen buydu.”

Zedd başını yavaşça sallayarak onayladı. “Gerçekten de öyle.” İnce parmağını yukarı kaldırdı, ela gözleri yeniden parlamaya başladı. “Bir büyücüyü kendi kuralıyla tuzağa düşürdün. Büyücülerimden hiçbiri şimdiye kadar böyle bir şey yapamamıştı.” Sırtarak Richard’a doğru bir adım attı. “Vay be Richard! Sende yetenek var evlat! Sen de benim gibi Birinci Sınıf Büyücü olabilirsin.”

Richard kaşlarını çattı. “Ben büyücü olmak istemiyorum.”

Zedd ona kulak asmadı. “İlk sınavı geçtin.”

“Diğer büyücülerin hiçbiri bunu başaramadıysa nasıl büyücü oldular peki?”

Zedd, Richard’a gülümsedi. İzci, ona karşılık vermedi. “Onlar Üçüncü Sınıf Büyücüler’di. Giller, İkinci Sınıf Büyücü’dür. Birinci Sınıf Büyücü olabilmek için yapılan sınavları hiçbiri geçemedi. Onlarda yetenek değil, yalnızca dürtü vardı.”

Richard yüzünü buruşturdu. “Bu yalnızca basit bir hileydi. Büyütmene hiç gerek yok.”

“Ama çok özel bir hile.” Zedd’in gözleri kısıldı yine. “Çok etkilendim. Ayrıca seninle gurur duyuyorum.”

“Eğer bu birinci sınavsa, daha kaç sınav var?”

Zedd omzunu silkti. “Ah, bilemiyorum. Belki birkaç yüz tane. Ama sende yetenek var, Richard.” Büyücünün gözleri beklemediği bir endişe bulutuyla karardı. “Bu yeteneğini kontrol etmeyi öğrenmelisin. Ya da...” Gözleri tekrar parladı. “Ben sana öğretirim! Gerçekten de Birinci Sınıf Büyücü olabilirsin.”

Richard, Zedd’i dikkatle dinlemeye başladığını fark edince, kendini onun söylediklerine kaptırmamak için silkindi. “Sana

söyledim. Büyücü olmak istemiyorum.” Alçak bir sesle de ekledi. “Bu iş bittikten sonra da bir daha büyüyle ilgili bir şey duymak bile istemiyorum.” Richard, Kahlan’ın kendisini iri gözlerle izlediğini fark etti. “Bu yalnızca aptalca, küçük bir hileydi. Başka bir şey değil.”

“Sıradan birine yapılıyorsa aptalca küçük bir hile deyip geçebilirsin ama bir büyücüye yapılırsa kesinlikle değil,” dedi Kahlan.

Richard gözlerini çevirdi. “Siz ikiniz de...”

Zedd heyecanla öne eğilip Richard’ın sözünü kesti. “Rüzgâra hükmedebilir misin?”

Richard biraz geri çekildi. “Tabii ki ederim,” dedi. Her iki elini de göğsü doğru kaldırdı. “Gel bana, rüzgâr kardeşim! Gücünü topla! Çıkar bana bir kasırga!” Kollarını abartıyla iki yana açtı.

Kahlan, kasırga beklentisiyle pelerinini üzerine sardı. Zedd ise dikkatle gökyüzünü izliyordu. Hiçbir şey olmadı. Her ikisi de biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

“Hey, neyiniz var böyle?” diye sordu Richard kaşlarını çatarak. “Yediğiniz çilekler mi dokundu yoksa?”

Zedd, Kahlan’a dönerek, “Bunu daha sonra öğrenir herhalde,” dedi. Kahlan, Zedd’in ne demek istediğini anlamıştı. Richard’a baktı. “Richard... büyücü olmak... bu herkese yapılan bir teklif değildir.”

Zedd ellerini ovuşturuyordu. “Kahretsin! Keşke kitaplarım şimdi yanımda olsaydı. Bir ejderha dişine bahse girerim ki bu konuyla ilgili bir şeyler mutlaka vardır.” Birden gözleri gölgelendi. “Ama bir de acı konusu... ve...”

Richard rahatsız olmuş bir halde kıpırdandı. “Her neyse, sen nasıl bir büyücüsün bakalım? Sakalın bile yok.”

Zedd düşüncelerinden sıyrılıp kaşlarını çatarak, “Ne?” dedi.

“Sakal dedim. Sakalın nerede? Senin bir büyücü olduğunu öğrendiğimden beri merak ediyorum. Büyücülerin sakallı olması gerekir, bilirsin...”

“Sana bunu kim söyledi?”

“Şey... Bilmem ki. Herkes bilir bunu. Büyücülerin sakallı olması gerekir. Bu genel bir kanıdır. Bilmemene şaşırdım.”

Zedd, limon yemiş gibi yüzünü ekşitti. “Ama ben sakaldan nefret ederim. Sakal, insanı kaşındırır.”

Richard omzunu silkti. “Büyücülerin sakallı olması gerektiğini bile bilmiyorsan büyücülük konusunda sandığın kadar bilgili değilsin demektir.”

Zedd kollarını göğsünde kavuşturarak, “Sakal ha?” diye sordu. Kollarını çözdü ve parmaklarıyla çenesini sıvazladı. Parmaklarını sürttükçe yanaklarında kıllar belirmeye başladı. Parmakları hareket ettikçe sakalları uzuyordu. Richard hayretle kar beyazı bir sakalın Zedd’in göğsüne kadar uzamasını izledi.

Zedd başını hafifçe eğip ona anlamlı bir biçimde baktı. “Bu işe yarar mı evlat?”

Richard ağzının bir karış açık olduğunu fark edince hemen toparlandı ama nutku tutulmuş gibi yalnızca başını sallayabildi.

Zedd çenesini ve boynunu kaşıyordu. “Pekâlâ, şimdi bana bıçağını ver de şunu bir tıraş edeyim. Yüzümde karıncalar dolaşıyor sanki.”

“Bıçağımı mı? Bıçağıma ne diye ihtiyacın var? Neden çıkardığın gibi hemen yok edemiyorsun sakalını?”

Kahlan küçük bir kahkaha attı. Ama Richard ona dik dik bakınca hemen ciddileşti.

“Öyle olmaz. Herkes öyle olmayacağını bilir,” diye alay etti Zedd. Kahlan’a dönerek, “Herkes öyle olmayacağını bilir, değil

mi? Sen söyle,” dedi. “Büyü, yalnızca olan bir şeyi kullanabilir. Var olan bir şeyi yok edemez.”

“Anlamıyorum.”

Zedd, Richard’a keskin gözlerle bakıyordu. “Büyücü olmaya karar verirsen, bu senin ilk dersin. Üçümüzün de büyü gücü var. Üçü de Ekleyici Büyü. Ekleyici Büyü, var olanı kullanır ya da ona bir şeyler katar. Kısacası, var olanı bir biçimde kullanır. Kahlan’ın sahip olduğu büyü gücü, insandaki sevmeye dürtüsünü kullanır. Ne kadar ufak olduğu önemli değildir. Dürtüye kendinden bir şeyler ekleyerek başka bir şeye dönüştürür. Doğruluk Kılıcı’nın büyüü senin öfkeni kullanır ve ona kendinden bir şeyler ekleyerek onu başka bir şeye dönüştürür.

Ben de aynısını yapıyorum. Bir şeyleri değiştirmek için doğada ihtiyaç duyduğum her şeyi kullanabilirim. Bir böceği, çiçeğe dönüştürebilirim. Korkuyu bir canavar haline getirebilirim. Kırılmış bir kemiği kaynatabilirim. Çevremizdeki havadan aldığım ısıyı yoğunlaştırabilir ve büyücü ateşine dönüştürebilirim. Sakalımı uzatabilirim ama onu kısaltıp yüzümü eski haline getiremem.” Yumruk büyüklüğünde bir taş parçası yerden yükselmeye başladı. “Bir nesneyi kaldırıp değiştirebilirim.” Taş un ufak olup toza dönüştü.

“Öyleyse, her şeyi yapabilirsin,” diye fısıldadı Richard.

“Hayır. Taşı kaldırabilir, parçalayabilir ya da onu bir yere taşıyabilirim ama onu ortadan kaldıramam. Nereye gidecek? Buna Çıkartıcı Büyü denir. Benim büyüm, Kahlan’ın büyüü ve kılıcın büyüü, bu dünyanın büyüleridir. Bu dünyanın bütün büyüleri, Ekleyici Büyü’dür. Darken Rahl, benim yapabildiğim her şeyi yapabilir.” Zedd kaşlarını çatı. “Çıkartıcı Büyü’ye yer altı dünyasına aittir. Darken Rahl, Çıkartıcı Büyü’yü kullanmasını da biliyor ama ben bilmiyorum.”

“Ekleyici Büyü kadar güçlü müdür?”

“Çıkartıcı Büyü, Ekleyici Büyü’nün zıttıdır. Tıpkı geceyle gündüz gibi. Ama ikisi de aynı şeyin parçalarıdır. Orden Büyüsü, her ikisinin de büyüdür. Ekleyici ve Çıkartıcı. Dünyaya bir şeyler ekleyebilir ya da dünyayı yok edebilirsin. Kutuları açmak için her iki büyüünün de efendisi olmalısın. İnsanlar böyle bir şeyin olabileceğinden hiç korkmadılar çünkü hiç kimsenin Çıkartıcı Büyü’yü kullanmayacağını düşünüyorlardı. Ama Darken Rahl, benim Ekleyici Büyü’ye hükmettiğim kadar kolay bir biçimde Çıkartıcı Büyü’ye de hükmediyor.”

“Peki, sence bu nasıl oldu?” diye sordu Richard kaşlarını çatarak.

“Hiçbir fikrim yok. Ama bu durum canımı çok sıkıyor.”

Richard derin bir nefes aldı. “Hâlâ meseleyi büyüttüğünüzü düşünüyorum. Yaptığım yalnızca ufak bir hileydi.”

Zedd ateş püsküren gözlerle İzci’ye baktı. “Sıradan bir insana yapılsaydı, aynen söylediğin gibi olurdu. Ama ben bir büyücü-yüm. Büyücünün Kurallarının nasıl işlediğini iyi bilirim. Büyü gücüne sahip olmasaydın, bunu bana yapamazdın. Birçok kişiye büyücü olmayı öğrettim. Onlara senin yaptığını öğretmek zorunda kaldım. Az önce yaptığın şeyi öğrencilerim öğrenmeden yapamazdı. Büyü yeteneğiyle doğan birine ender rastlanır. Ben de doğuştan yetenekliydim. Sen de doğuştan yeteneklisin Richard. Er ya da geç büyüüyü kontrol etmeyi öğrenmek zorunda kalacaksın.” Elini uzattı. “Şimdi bana bıçağını ver de şu gülünç sakaldan kurtulayım.”

Richard bıçağı Zedd’e uzattı. “Pek keskin değil. Tava köklerini onunla çıkarıyordum. Tıraş olunamayacak kadar kör.”

“Öyle mi?” Zedd bıçağın ucunu başparmağıyla işaret parmağı arasına alıp parmaklarını bıçağın iki yanında ileri geri gezdirdi.

Bıçağı başparmağıyla iki parmağı arasında nazik bir biçimde tuttu. Richard, Zedd'in kuru kuru tıraş olması karşısında yüzünü ekşitti. Hafif bir darbeyle sakalın bir kısmı gidiverdi.

"İşte, şimdi Çıkartıcı Büyü'yü kullandın! Bıçağı bilemek için kör ucunu yok ettin."

Zedd bir kaşını kaldırarak, "Hayır. Zaten var olanı kullandım ve bıçağın ucunu keskin hale getirerek onu yeniden biçimlendirdim," dedi.

Zedd sakalını tıraş ederken, Richard başını iki yana sallayarak eşyalarını toplamaya gitti. Kahlan da ona yardım etti.

"Biliyor musun Zedd," dedi Richard tabakları toplarken, "bazen çok inatçı oluyorsun. Bence bütün bunlar bittiğinde birine ihtiyacın olabilir, seninle ilgilenecek, sana bakacak, fikirlerini yumuşatacak biri. Düşüncelerini aydınlatacak bir eş."

"Bir eş mi?"

"Elbette. Bence ihtiyacın olan şey bu. Belki de geri dönüp Adie'yi başka bir gözle değerlendirmelisin."

"Adie'yi mi?"

"Evet Adie'yi," diye azarladı Richard. "Adie'yi hatırlıyor musun? Tek bacaklı kadın."

"Ah, evet, Adie'yi oldukça iyi hatırlıyorum," dedi Zedd en masum haliyle. "Ama Adie'nin iki bacağı da sağlam."

Richard ve Kahlan, "Ne?" dediler aynı anda.

"Evet," dedi Zedd, gülümseyip ikisine sırtını dönerek. "Sanırım bacağı yeniden uzamış." Eğilip Richard'ın çantasından bir elma aldı. "Hem de hiç beklenmedik bir biçimde."

Richard, Zedd'i kolundan tutup onu kendine çevirdi. "Zedd, sen..."

Büyücü gülümsedi. "Büyücü olmak istemediğinden kesinlikle emin misin?" Richard'ın yüzündeki hayret ifadesinden tatmin

olmuş bir halde elmasından bir ısırık aldı. Richard'a bıçağını uzattı. Bıçak, daha önce hiç bu kadar keskin olmamıştı.

Richard başını sallayarak işine döndü. "Yalnızca eve dönmek ve bir rehber olmak istiyorum. O kadar." Kısa bir süre düşündükten sonra, "Zedd, ben büyürken beraberdik," dedi. "Senin bir büyücü olduğunu asla anlayamadım. Hiç büyü yapmadın. Yapmamaya nasıl dayanabildin? Neden yapmadın?"

"Çünkü büyü yapmanın tehlikeleri var. Ayrıca acı da verir."

"Tehlikeler mi? Nasıl yani?"

Zedd bir an düşündü. "Kılıcı kullanırken büyü kullandın. Sen söyle."

"Ama o kılıç, bu başka bir şey. Bir büyücü için büyü yapmanın ne gibi bir tehlikesi olabilir? Neden canın yansın ki?"

Zedd'in yüzünde ufak ve kurnaz bir tebessüm belirdi. "Daha birinci dersi yeni bitirdi. Şimdiden ikinci ders için istekli."

Richard doğruldu. "Boş ver." Çantasını sırtladı. "Tek istediğim, ormanda rehberlik yapmak."

Zedd, elinde elmasıyla yürümeye başladı. Koca bir ısırık aldı. "Bilinçsiz kaldığım andan itibaren neler olduğunu anlatmanızı istiyorum. Her şeyi bilmek istiyorum. En önemsiz ayrıntıyı bile."

Richard ve Kahlan kıpkırmızı kesilerek bakiştılar. "Sen anlatmazsan ben de anlatmam," diye fısıldadı Richard.

Kahlan, Richard'ın koluna dokundu. "Yemin ederim, Ruhlar Ev'inde ne olduğuna dair tek kelime etmeyeceğim," dedi.

Richard, Kahlan'ın sözünü tutacağını gözlerinden anlamıştı..

Günün geri kalan kısmında, anayollardan kaçınarak zorlu bir yürüyüş yaptılar. Yolculuk sırasında Zedd'e, sınırda uğradıkları saldırıdan sonra olanları anlattılar. Zedd en olmadık yerde, daha önce olan olayları soruyordu. Richard ve Kahlan Ruhlar

Evinde olanları atlayarak ve birbirlerinin cümlelerini tamamlayarak Çamur Adamlarla yaşadıklarını anlatmayı başardılar.

Tamarang'a yaklaştıkça sırtlarında ya da arabalarında eşyalarını taşıyarak göç eden insanlar gördüler. Richard, insanların görüş alanında uzun süre kalmamaya gayret ediyordu. Yeri geldikçe insanlarla Kahlan'ın arasında kalıyordu. İnsanların İtirafçı Ana'yı tanınması işlerine gelmezdi. Ormana girdiklerinde rahatlıyordu. Orman ne kadar tehlikeli olduğunu göstermiş olsa da yine de Richard'ın kendisini en rahat hissettiği yer burasıydı.

Günün geç saatlerinde Callisidrin Irmağı'nı geçmek için anayola çıkmak zorunda kaldılar. Büyük ve coşkun bir ırmak olduğundan, sığ yerinden bile geçmeyi göze alamayarak büyük ağaç köprüyü kullanmayı yeğlediler. Köprüyü geçen insanların arasında yürürken, Richard ve Zedd koruma amacıyla Kahlan'ı aralarına almışlardı. Kahlan uzun saçlarını pelerinin başlığı altında saklıyordu. İnsanların çoğu, sözümona Batı Diyar'dan gelen yağmacılardan korunmak için Tamarang'a kaçıyor. Kahlan, ertesi gün öğleyn Tamarang'da olacaklarını söyledi. Artık anayoldan gitmek zorunda kalacaklardı. Richard, insanlardan uzak olabilmek için geceleri anayoldan uzaklaşmak zorunda kalacaklarını biliyordu. Hava kararmadan önce ormana girebilmeleri için güneşi izlemeye başladı.

“Kendini iyi hissediyor musun?”

Sara'yı cevap vermiş kabul eden Rachel, oyuncak bebeğinin üşümediğinden emin olmak için üzerine biraz daha ot koydu. Ekmek somununun olduğu çıkını Sara'nın yanına yerleştirdi.

“Bu seni şimdilik sıcak tutar. Hava kararmadan önce yiyecek bir şeyler bulmalıyım. Sonra ateş yakacağım. O zaman ikimiz de ısınırız.”

Küçük kız, Sara’yı ekmekle birlikte konak çamda bırakarak dışarı çıktı. Güneş batmıştı ama çevreyi görebileceği kadar aydınlık vardı. Bulutlar pembenin tonlarına bürünmüştü. Pespembe bulutlara bakarak dal topluyor, topladıklarını göğsüne sımsıkı bastırıyordu. Ateş çubuğunun yanında olduğundan emin olmak için cebini kontrol etti. Dün gece onu az kalsın unuttuyordu. Onu unutmaktan çok korktuğu için sık sık ceplerini kontrol ediyordu.

Güzel bulutlara bir kez daha baktı. Tam bulutlara bakarken, tepenin biraz yukarısındaki ağaçların üzerinden karanlık, kocaman bir şey süzüldü. Büyük bir kuş olmalı, diye düşündü. Kuzgunlar büyük ve kapkara olurdu. Birkaç dal daha topladı. Sonra bir açıklıkta, yaprakları ateş kırmızısı parlayan, alçak böğürtlen çalıları gördü. Dalları yere bıraktı.

Karnı o kadar açtı ki böğürtlenleri kopardığı gibi yutmaya başladı. Yılın son günleri yakındı ve böğürtlenler kuruyup büzülmeye başlamıştı ama tatları yerindeydi. Aslında tatları muhteşemdi. Yediği her böğürtlen için cebine bir tane daha koydu. Hava kararıyordu. Pembe bulutlara bir kez daha baktı, artık koyu mora çalmaya başlamışlardı.

Karnını doyurup cebini doldurduğunda, dalları toplayarak konak çama döndü. İçeri girince, ekmeğin sarılı olduğu bezi çözüp böğürtlenleri içine boşalttı. Yere oturup böğürtlenleri yemeye koyuldu. Sara’yla konuşup ona da böğürtlen ikram etti ama bebek hiçbir şey yemedi. Rachel, bir aynası olmasını çok istiyordu. Saçlarını aynada görmek için neler vermezdi. Günün erken saatlerinde karanlık bir gölde aksine bakmıştı. Saçları muhteşem görünüyordu. Richard’ın, saçlarını aynı hizada kesmesi çok ince bir davranıştı.

Rachel, Richard'ı özlüyordu. Onun burada olmasını, ona sarılmasını, birlikte uzaklara kaçmalarını istiyordu. Küçük kıza bu dünyada hiç kimse Richard kadar sevgiyle sarılabiliyordu. Kahlan o kadar kötü olmasaydı, Richard ona da aynı şekilde sarılabiliyordu. Böylece Kahlan, Richard'ın sarılmasının ne kadar güzel olduğunu görebilirdi. Rachel, Kahlan'ı da özlüyordu. Şarkılarını, masallarını ve parmaklarını alnında gezdirmesini özlemişti. Neden bu kadar kötü olmak zorundaydı ki? Neden, Giller'a zarar vereceğini söylemişti? Giller dünyadaki en iyi insanlardan biriydi. Giller, ona Sara'yı vermişti.

Rachel, taşlardan kurduğu dairenin içine sığımları için topladığı dalları kırdı ve dikkatlice üst üste yığıldıktan sonra ateş çubuğunu çıkardı.

"Ateş yak."

Ateş çubuğunu, böğürtlenlerin durduğu bezin üzerine bırakıp ellerini ısıttı. Bir yandan böğürtlenlerini atıştırıp, diğer yandan Sara'ya dertlerini anlattı. Richard keşke ona yine sarılabiliyseydi, keşke Kahlan bu kadar kötü olmasaydı ve Giller'ı incitmeye çalışmasaydı, keşke böğürtlenden başka yiyecek bir şey olsaydı.

Boynunu bir böcek ısırды. Küçük bir çılgılık atıp böceği ezdi. Elini boynundan çektiğinde, kan bulaşmış olduğunu gördü. Bir sineği öldürmüştü.

"Bak, Sara. Şu aptal sineğin beni nasıl ısırдыğına baksana. Boynumu kanattı."

Sara, Rachel'in boynu için üzgün görünüyordu. Rachel, biraz daha böğürtlen yedi.

Boynunu başka bir sinek ısırды. Rachel, bu kez bağırmadan, onu da ezdi. Elinde bir başka kan lekesi vardı.

"Çok acıdı!" dedi Sara'ya. Ezdiğı sineği, kaşlarını çatarak ateşe attı.

Kolunu ısırın başka bir sinek, onu yerinden sıçrattı. Sineği dümdüz etti. Bir başka sinek boynunu ısırды. Rachel, burnunun dibindeki sinekleri uzaklaştırmak için elini sağa sola sallıyordu. Boynunu ısırıp kanatan iki sinek daha öldürdü. Isırılan yerlerin acısından gözleri yaşarmıştı.

“Defolun!” diye bağırdı ellerini sallayarak.

Birkaçı, elbisesinin içine girmiş, göğsünü ve sırtını ısıırıyordu. Ama çoğu, boynunu tercih ediyordu.

Rachel çığlık çığlık sineklerden kurtulmaya çalıştı. Yanaklarından gözyaşları süzölüyordu. Kulağının içini ısırın bir tanesi, daha yüksek sesle çığlık atmasına neden oldu. Çılgın gibi kollarını sallamaya başladı.

Rachel, tiz bir çığlıkla konak çamdan dışarı yuvarlandı. Gözlerine giren sineklerden kurtulmaya çalışıyordu. Onları uzaklaştırmak için kollarını sallayarak koşturmaya başladı ama sinekler, çığlık çığlık koşan kızın peşini bırakmadı.

Yoluna çıkan bir şey, kızı olduğu yere mıhladı.

Önünde duran bedeni tüylerle kaplı iri yaratığa gözleri fal taşı gibi açılarak baktı. Canavarın üzerinde sinekler vardı.

Canavar, devasa kanatlarını gökyüzünün solan renklerine karşı açtı. Kanatları tüylerle değil, deriyle kaplıydı. Rachel, kanatlarındaki kan damarlarının atışını görebiliyordu.

Bütün cesaretini toplayarak tir tir titreyen elini cebine soktu. Ateş çubuğu yanında değildi. Bacaklarını hareket ettirmiyordu. Her tarafını ısırın sinekleri bile hissetmiyordu. Bir kedinin mırılmasını andıran bir ses duydu ama bu, çok daha yüksekti. Gözlerini yukarı çevirdi.

Yemyeşil gözleri parıldayan yaratık ona dik dik bakıyordu. Mırlama sesi, alçak bir hırıltıydı.

Canavar, yüksek sesle hırıldayarak ağzını açtı. Dudakları geri çekilince sivri uzun dişleri gözüktü.

Rachel koşamıyor, hareket edemiyordu. Çığlık bile atamıyordu. Korkudan tir tir titreyerek iri gözlerle yarattığın parlak yeşil gözlerine bakıyordu. Koşmasını unutmuş gibiydi.

Kocaman bir pençe, küçük kıza uzandı.

Rachel, bacaklarından aşağı akan bir sıcaklık hissetti.

ONUNCU BÖLÜM

Richard, kollarını göğsünde kavuşturarak sırtını kayaya yasladı. “Bu kadarı yeter!”

Zedd ile Kahlan ona döndü. Richard’ın orada olduğunu unutmuşlardı sanki. Richard, ikisinin yarım saattir, ateşin önünde tartışmasını izliyordu ve artık sıkılmıştı. Aslına bakılırsa, yalnızca yorgundu. Yemeği çoktan yemişlerdi, şu an uyuyor olmaları gerekirdi ama uyumak yerine yarın Tamarang’a vardıklarında ne yapacaklarını tartışıyorlardı. Tartışmayı keserek önerilerini Richard’a sunmaya başladılar.

“Ben oraya gidelim diyorum, Giller işini bana bırakın. O benim öğrencim. Neler olduğunu anlatmasını sağlarım. Ben hâlâ Birinci Sınıf Büyücü’yüm. Beni dinleyecek ve kutuyu bana verecektir.”

Kahlan, çantasından İtirafçı elbisesini çıkardı ve Richard’a gösterdi. “Giller’la ben konuşacağım. O benim büyücüm. Söylediklerimi yapacaktır çünkü başına neler geleceğini çok iyi biliyor.”

Richard iç geçirerek parmak uçlarıyla gözlerini ovuşturdu. “İkiniz de henüz yakalamadığımız bir tavuğu yemek istiyorsunuz. Bunun kimin tavuğu olduğundan bile emin değiliz.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Kahlan.

Richard öne eğildi. En sonunda dikkatlerini çekmeyi başarmıştı. “En iyi ihtimalle Tamarang, D’Hara’ya yakınlık duyuyor. Muhtemelen gerçek, ikisinin ortasında bir yerde. Oraya gidip ne istediğimizi söylersek, bu durum hoşlarına gitmeyebilir. Tamarang da hoşlarına gitmeyi parçalayacak bir orduya sahip. Sonra ne olacak? Üçümüz koca bir orduya karşı mı savaşağız? Bu bizi kutuya mı götürecektir? Bu bizi Giller’a bile yaklaştırmaz. İlle de dövüşmek zorunda kalırsak bunu içeri girerken değil, dışarı çıkarken yapmayı tercih ederim.”

Richard itiraz etmelerini bekledi ama ikisi de azar işitmiş suçlu çocuklar gibi oturuyordu. Çıt çıkmadığını görünce, sözlerine devam etti.

“Belki de Giller, birinin yardımı gelmesini umuyordur, kutuyla birlikte kaçmalarına yardım etmesi için. Belki de kutudan ayrılmak istemez. Ama ona ulaşamazsak asla öğrenemeyiz, değil mi?” Zedd’e bakarak, “Kutunun büyüğü olduğunu söyledin,” dedi. “Bir büyücü ya da Rahl büyüğü hissedebilir. Ama bu büyücü, ağ büyüğüyle kutunun büyüğünün fark edilmesini önleyip onun bulunmamasını sağlayabilir. Kraliçe Milena’nın bir büyücü istemesinin nedeni, kutuyu Rahl’dan saklamak, onu bir pazarlık aracı olarak kullanmak olabilir. Bir kargaşa yaratıp Giller’ı korkutursak bizim hakkımızda ne hissederse hissetsin, korkuya kapılıp kaçma fırsatını değerlendirebilir. Belki Rahl da kurbanının üstüne atlamak için onun ürküp kaçmasını bekliyordur,” dedi.

Zedd, Kahlan’a döndü. “Sanırım İzci doğru noktalara değindi. Belki de onu dinlemeliyiz. Sen ne dersin?”

Kahlan hafifçe gülümsedi. “Sanırım haklısın, saygıdeğer büyücü.” Richard’a döndü. “Senin planın nedir?”

“Sen řu Kraliçe Milena’yla daha önce de karşılaştın, değil mi? Nasıl biri?”

Kahlan, bir saniye bile tereddüt etmeden konuştu. “Tamarang, küçük ve önemsiz bir topraktır. Yine de Kraliçe Milena, her kraliçe kadar kibirli ve küstahtır.”

“Küçük ama bizi öldürebilecek bir yılan,” dedi Richard.

Kahlan başını salladı. “Ama koca başlı bir yılan.”

“Küçük yılanlar, nasıl bir tehlikeyle karşı karşıya olduklarını bilmediklerinde çok dikkatli ve temkinli olmak zorundadır. Yapacağımız ilk iş, onu endişelendirmek. Bizi ısıramayacak kadar kendinden şüpheye düşmesini sağlamak.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Onunla daha önce de karşılaştığını söyledin. İtirafçılar itiraf dinlemek, hapishaneleri incelemek ve gerçekleri öğrenmek için bütün toprakları gezer. Kraliçe Milena, Tamarang’ı bir İtirafçı’ya kapalı tutmak istemez. Haksız mıyım?”

“Aklını peynir ekmekle yememişe,” dedi Zedd, gülerek.

“Öyleyse, şöyle yapacağız. Sen elbiseni giyip görevini yapacaksın. Yani bir İtirafçı’dan bekleneni yapacaksın. Bu durum, onun hoşuna gitmeyebilir ama sana iyi davranacak ve seni memnun etmek isteyecektir. Görmek gerekenleri görüp ülkesinden gitmeni bekleyecek, istediği son şey bir kargaşa çıkmasıdır. Gülümseyerek ya da kaşlarını çatarak zindanları inceleyecek, bir İtirafçı olarak ne yapman gerekiyorsa yapacaksın. Sonra, yola çıkmadan önce eski büyücünle konuşmak istediğini söyleyeceksin.”

“Yalnız gitmesi sence doğru mu?” diye itiraz etti Zedd.

“Hayır. Kahlan’ın yanında büyücüsü yok. Kraliçe, bunu baştan çıkarıcı bir zayıflık olarak görebilir. Ağzının sulanmasını istemeyiz.”

Zedd kollarını göğsünde kavuşturdu. “Kahlan’ın büyücüsü ben olacağım.”

“Hayır, sen onun büyücüsü falan olmayacaksın! Biz burada konuşurken, Darken Rahl insanları katlederek seni arıyor. Büyücü ağını kaldırıp kim olduğunu öğrenmelerine izin verirsen, başımız büyük belaya girer. Kutuya ulaşmadan peşimize düşerler. Sen onun koruması olacaksın ama adını hiç kimse bilmeyecek. Sen...” Richard, parmaklarıyla kılıcın kabzasına vurarak düşündü. “Sen, bir Bulut Okuyucusu olacaksın. Büyücünün yokluğunda İtirafçı Ana’ya hizmet eden sadık bir danışman.” Zedd’in homurdandığını görünce kaşlarını çattı. “Bu rolü nasıl oynayacağını çok iyi bildiğini düşünüyorum.”

“O zaman sen de Kraliçe Milena’dan kılıcını ve kimliğini mi saklayacaksın?” diye sordu Kahlan.

“Hayır. İzci’nin varlığı onu tereddüte düşürüp endişelendirecek başka bir neden olacak. Böylece biz gidene kadar dişlerini göstermeyecek. Paniğe kapılmaması için tanıdığı biri olacak ama endişelenmesi için de yanında İzci ve Bulut Okuyucusu olacak. Bu yüzden, başına açabileceğimiz dertleri düşünmek yerine bizden kurtulmak isteyecek. İkinizin planı bizi kavgaya sokar ve bu işin sonunda birimiz ya da hepimiz yaralanabiliriz. Benim yolumu tercih edecek olursak, dövüşme riski en aza iniyor, en azından dövüşmek zorunda kalsak bile bunu kaleden çıkarken yapmış olacağız.” Her ikisine de ciddi bir bakış attı. “Unuttuysanız hatırlatayım: Giller’in başını istemiyoruz. Onun kimin tarafında olduğu önemli değil. Kutuyu almaktan başka bir düşüncemiz olmamalı.”

Kahlan kaşlarını çatarak kollarını göğsünde kavuşturdu. Zedd ise ateşe bakarak çenesini sıvazladı. Richard, onların bir süre düşünmesini bekledi. Zedd ve Kahlan’ın planının başlarına

iş açacağını ve ikisinin de planlarının ne kadar yanlış olduğunu fark edeceğini biliyordu.

Zedd, Richard'a döndü. "Tabii ki haklısın. Kabul ediyorum." Büyücü, zayıf yüzünü Kahlan'a çevirdi. "Ya sen İtirafçı Ana?"

Kahlan, Richard'a dönmeden önce bir süre büyücüye baktı. "Kabul ediyorum. Ama, Zedd'le birlikte İtirafçı Ana'nın refakatçileri rolünü oynaman gerekecek. Zedd protokolü biliyor ama sen bilmiyorsun."

"Umarım orada uzun süre kalmayız. Kısa bir süre idare edebileceğim kadarını anlatın yeter."

Kahlan derin bir nefes aldı. "En önemlisi, benim korumam gibi görünmen... saygılı olmalısın." Boğazını temizleyerek bakışlarını Richard'dan kaçırdı. "Bu dünyadaki en önemli insanmı-şım gibi davrandığın sürece hiç kimsenin aklında soru işareti uyandırmayız. Her İtirafçı, refakatçilerine serbestlik tanır. Bu yüzden sıradışı bir harekette bulunacak olursan, kimse üzerinde durmaz. Davranışlarımın... tuhaf olduğunu düşünsen bile, yalnızca rolünü oyna. Anlaşıldı mı?"

Richard, gözlerini yerden kaldırmayan Kahlan'a baktıktan sonra ayağa kalkarak, "Bu benim için büyük bir onurdur İtirafçı Ana," diye eğildi.

Zedd boğazını temizledi. "Biraz daha içten ol evlat. Sıradan bir İtirafçıyla yolculuk etmiyorsun. İtirafçı Ana'nın ta kendisine hizmet ediyorsun."

"Pekâlâ," dedi Richard iç geçirerek. "Elimden geleni yapacağım. Artık uyuyalım, ilk nöbeti ben tutacağım." Ağaçlara doğru yürümeye başladı.

Zedd'in arkasından seslendiğini duyunca durdu. "Orta Diyar'da pek çok kişi büyü gücüne sahiptir," dedi yaşlı adam. "Pek çok farklı ve tehlikeli büyü türü vardır. Kraliçe Milena'nın

çevresinde ne tip dalkavuklar beslediğini bilmiyoruz. Kahlan'ın ve benim söylediklerimi yap. Hiç kimseyle ters düşme. Kraliçe'nin adamının kim ve ne olduğunu bilemezsin."

Richard pelerinine sarındı. "Mümkün olduğu kadar az sorun çıkartarak girip çıkacağız. Her şey yolunda giderse, yarın bu saatlerde kutu bizim elimizde olur. Tek endişemiz kışa kadar onu saklayacak bir yer bulabilmek olacak."

"Güzel. Sözlerimi iyi anlamışsın evlat. İyi geceler."

Richard, kamp yerini ve çevredeki ağaçları gözleyebileceği üzeri yosun kaplı bir kütük buldu. Yosunun kuru olup olmadığını kontrol etti. Islak yosuna oturup soğuk almak istemiyordu. Kuru olduğunu görünce kılıcını düzelterip oturduktan sonra pelerinine sarıldı. Bulutlar, ayı gizliyordu. Ateş ortalığı biraz olsun aydınlatmasaydı, ortalık zifiri karanlık olacaktı.

Richard kara kara düşünmeye başladı. Kahlan'ın İtirafçı elbisesini giyerek hayatını tehlikeye atacak olması hiç hoşuna gitmiyordu. Bunun kendi fikri olduğunu düşündükçe, canı daha çok sıkılıyordu. Kahlan'ın "tuhaf" davranıştan ne kastettiğini merak edip endişeleniyordu. Kahlan, ona bu dünyadaki en önemli insanmış gibi davranması gerektiğini söylemişti. Richard bu durumdan da hiç hoşlanmamıştı. Kahlan'ı her zaman dostu olarak görmüştü. Dostluktan öteye gidememelerinin nedeni İtirafçı büyüsydü. Onu başkalarının da gördüğü gibi, İtirafçı Ana olarak görmekten korkuyordu. Onun kim olduğunu ve büyüsunü hatırlamak Richard'ı daha da çok üzüyordu.

Küçük bir çıtırtı Richard'ın dimdik oturmasına yol açtı.

Üzerindeki gözleri hissedebiliyordu. Yakındaydılar ama onları göremiyordu. Kendisini izleyen bir yaratık olduğunu düşünmek bile tüylerini ürpertmeye yetmişti. Kendini çıplak ve savunmasız hissetti.

Yaratığın durduğu yere bakarken gözleri iri iri açıldı ve kalbi güm güm atmaya başladı. Sessizlik dayanılmaz bir hal almıştı, kalp atışlarından başka hiçbir ses duyulmuyordu. Richard nefesini tutarak dinledi.

Otları ezen yumuşak bir ayak sesi duyuldu yine. Yaratık ona doğru geliyordu. Richard gözlerini açarak telaşla ormanın içinde bir hareket görmeye çalıştı.

Yere yakın sarı gözler görüş mesafesine girdiğinde, aralarında on adımlık bir mesafe vardı. Sarı gözler parıldayarak ona bakıyordu. Gözlerin sahibi durdu. Richard nefesini tuttu.

Uluyarak ileri atıldı. Richard elini kılıcına atarak ayağa fırladı. Hayvan havaya sıçrayınca, onun bir kurt olduğunu gördü. Bugüne kadar gördüğü en büyük kurt. Eli kılıcına dokunamadan hayvan üzerindeydi. Ön pençeleri göğsüne çarptı ve Richard aldığı şiddetli darbenin etkisiyle oturduğu kütüğe geriledi.

Sırtüstü kütüğün üzerine düşerken nefesi kesildi: Arkasında, kurttan daha korkunç bir şey görmüştü.

Bir yürek parçalayan.

Yürek parçalayanın çenesi göğsüne yönelirken, kurt da yürek parçalayanın boğazına atıldı.

Richard, başını sert bir şeye çarptı. Acı dolu bir ciyaklama ve kasları parçalayan dişlerin sesini işitti. Her şey karanlığa gömüldü.

Gözlerini açtı. Zedd ona bakıyor, orta parmaklarını Richard'ın şakaklarına bastırıyordu. Kahlan bir meşale tutuyordu. Richard'ın başı dönüyordu ama Kahlan'ın yardımıyla ayağa kalkıp kütüğe oturdu.

Kahlan onun yüzünü okşayarak, "İyi misin?" diye sordu.

"Sanırım," dedi Richard güçlkle. "Başım... ağrıyor." Her an kusabilirim, diye düşündü.

Zedd, meşaleyi Kahlan'dan alıp boğazı paramparça olmuş yürek parçalayanın cansız bedenini aydınlattı. Richard'ın kınından çıkmamış kılıcına şöyle bir baktı.

“Nasıl oldu da yürek parçalayan seni öldürmedi?”

Richard, bıçak saplanır gibi zonklayan başının arkasını yokladı. “Ben... bilmiyorum. Her şey çok çabuk oldu.” Sonra bir rüyadan uyanırcasına, her şeyi hatırladı. Tekrar ayağa kalktı. “Bir kurttu! Bizi izleyen bir kurtmuş!”

Kahlan ona yaklaşıp ayakta durmasına yardım etmek için bir kolunu beline doladı. “Kurt mu?” diye sordu Richard’a şüpheli bir sesle. “Emin misin?”

Richard başını salladı. “Burada oturuyordum. Birdenbire, beni izlediğini anladım. Yakınıma geldi, sarı gözlerini gördüm. Sonra üzerime atıldı. Bana saldırdığını sandım. Beni kütüğün üzerine devirdi. O kadar hızlıydı ki kılıcımı çekmeye fırsatım olmadı. Ama bana saldırmıyordu. Beni korumak için arkamdaki yürek parçalayanın üzerine atıldı. Yürek parçalayanı yere düşene kadar görmemiştim bile. Onu o öldürmüş olmalı. O kurt hayatımı kurtardı.”

Kahlan dimdik doğrularak yumruklarını kalçalarına dayadı. “Brophy!” diye bağırdı karanlığa doğru. “Brophy! Orada olduğunu biliyorum. Çabuk buraya gel!”

Kurt, başı eğik ve kuyruğunu bacaklarının arasına sokmuş bir halde meşalenin ışığına geldi. Gür tüyleri, burnunun ucundan kuyruğunun ucuna kadar kömür karasıydı. Vahşi, sarı gözler parlıyordu. Kurt, karnının üzerinde sürünerek Kahlan'ın ayaklarına sokuldu. Pençeleri yukarı bakacak biçimde sırtüstü yatarak uludu.

“Brophy!” diye azarladı Kahlan. “Bizi mi izliyordun?”

“Yalnızca sizi korumak için, Sahibe.”

Richard'ın ağız bir karış açık kaldı. Başını kayaya ne kadar sert çarptığını merak ediyordu. "Konuşabiliyor! Onu işittim! Bu kurt konuşabiliyor!" Zedd ve Kahlan, onun hayretle açılmış gözlerine baktılar. "Ona söylediğini sanıyordum!" dedi Zedd, Kahlan'ı süzerek.

Kahlan yüzünü hafifçe buruşturdu. "Sanırım her şeyi anlatmayı unuttum," dedi. "Bilmediği her şeyi nasıl aklıma getirebilirim. Biz hayatımızı burada geçirdik. Onun bir yabancı olduğunu unutuyorsun," dedi.

"Hadi," dedi Zedd, homurdanarak, "kampa geri dönelim. Hep birlikte." Kahlan meşaleyle yol gösteren büyücüyü izledi. Kurt kulaklarını eğmiş, kuyruğunu yerde sürüyerek onun yanında ilerliyordu.

Ateşin çevresinde toplandıklarında Richard, Kahlan'ın yanında oturan kurda seslendi. "Kurt, sanırım..."

"Brophy. Adım Brophy."

Richard biraz irkildi. "Brophy. Özür dilerim. Adım Richard ve bu da Zedd. Brophy, hayatımı kurtardığın için sana teşekkür ederim."

"Lafı bile olmaz," diye hırıldadı kurt.

"Brophy," dedi Kahlan hoşnutsuz bir sesle, "burada ne işin var?"

Kurt kulaklarını geriye yatırdı. "Tehlikedesiniz. Sizi koruyordum."

"Serbest bırakılmıştın," dedi Kahlan, onu tekrar azarlayarak.

"Dün geceki sen miydin?" diye sordu Richard.

Brophy sarı gözleriyle ona baktı. "Evet. Kamp kurduğunuz her yerde, çevreyi yürek parçalayanlardan temizledim. Daha başka birkaç şeyin de hakkından geldim. Dün gece sabaha karşı, biri kampınızın yakınına geldi. İşini bitirdim. Bu köpek seni

avlamaya gelmişti. Kalp atışlarını işitebiliyordu. Seni yiyecek olursa Sahibe Kahlan'm mutsuz olacağını biliyordum. Bu yüzden ona engel oldum.”

Richard güçlükle yutkundu. “Teşekkür ederim,” dedi zayıf bir sesle.

“Richard,” dedi Zedd çenesini kaşıyarak, “yürek parçalayanlar yer altı canavarlardır. Sizi bugüne kadar rahatsız etmemişlerdi. Sence ne değişmiş olabilir?”

Richard neredeyse boğuluyordu. “Adie, bizi sınırdan geçirmesi ve yer altı canavarlarına karşı koruması için Kahlan'a bir kemik verdi. Bende babamın verdiği eski bir kemik vardı. Adie, bu kemiğin de aynı işi göreceğini söyledi. Ama onu bir iki gün önce kaybettim.”

Zedd'in yüzü düşünceli bir biçimde buruştu. Richard konuyu değiştirmeyi umarak kurda baktı. “Sen nasıl konuşabiliyorsun?”

Brophy uzun dilini dudaklarında gezdirdi. “Sen neden konuşuyorsan, ben de ondan konuşuyorum. Konuşabiliyorum çünkü...” Kahlan'a şöyle bir baktı. “Benim ne olduğumu bilmediğini mi söylüyorsun?”

Kahlan ona öyle bir bakış fırlattı ki hayvan yere uzanıp başını pençelerine koydu.

Kahlan, kollarını karnına çektiği bacaklarına dolayıp ellerini dizlerinde kenetledi. “Richard, sana itirafını dinlediğimiz insanın bazen masum çıktığını söylemiştim, hatırlıyor musun? Ender olarak, idama mahkûm olan birinin suçsuzluğunu kanıtlamak için itiraf hakkı istediğini de söylemiştim” Richard başını salladı. Kahlan gözlerini kurda dikti. “Brophy, küçük bir çocuğu öldürmek suçundan idam edilecekti...”

“Ben çocukları öldürmem,” dedi Brophy ayaklanarak.

“Hikâyeyi sen anlatmak ister misin?”

Kurt yine oturdu. “Hayır, Sahibe.”

“Brophy bir çocuk katili olarak bilinmektense, İtirafçı’nın dokunuşunu tercih etti. Bir İtirafçı istedi. Bu, ender görülen bir durumdur çünkü çoğu insan celladı tercih eder. Ama Brophy kararından emindi. İtiraf dinlerken yanımızda bir büyücü bulundurduğumuzu söylemiştim. Bir nedenimiz, kendimizi korumaktır ama başka bir nedenimiz de var. Bir insan haksız yere suçlanır ve masum olduğu anlaşılırsa, bizim gücümüz tarafından dokunulduğu için eski haline dönemez. Bu yüzden büyücü onu başka bir varlığa dönüştürür. Değişim, İtirafçı’nın büyüünü biraz olsun etkisizleştirir ve böylece dokunulan kişi kendine yeni bir hayat kurabilir.”

Richard kulaklarına inanamıyordu. “Masum muydun? Masum olduğun halde hayatın boyunca böyle mi kalacaksın?”

“Tamamen masumdum,” dedi Brophy.

“Brophy.” Kahlan, Richard’ın çok iyi bildiği bir ses tonu kullanmıştı.

Kurt yerine çöktü. “O çocuğu öldürmedim.” Başını kaldırarak ürkek gözlerle Kahlan’a baktı. “Başka bir şey demedim. Yalnızca o çocuğu ben öldürmedim.”

Richard kaşlarını çattı. “Bu da ne demek?”

Kahlan ona baktı. “Brophy itiraf ederken suçlanmadığı birtakım başka suçları açıkladı. Birtakım karanlık işlerle uğraşıyordu.” Yerde oturan kurda gözlerini dikerek, “Yasadışı işlerle,” dedi.

“Ben dürüst bir işadamıyım,” diye itiraz etti kurt.

Kahlan gözlerini kurttan ayırmadan, “Brophy bir tüccardı,” dedi Richard’a.

“Benim babam da tüccardı,” dedi Richard ters ters.

“Batı Diyar’da tüccarlar ne ticareti yapar bilmiyorum ama Orta Diyar’da bazı tüccarlar büyülü şeylerini ticaretini yapar.”

Richard bir an aklından Sayılı Gölgele Kitabı'nı geçirdi. "Ne olmuş yani?"

Kahlan kaşlarını çatarak, "Ticaretini yaptıkları şeyler bazen canlı olabilir," dedi.

Brophy ön ayaklarının üzerinde kalktı. "Nasıl bilebilirdim ki? Her zaman bilemezsin. Bazen ticaretini yaptığınız şeyin yalnızca bir araç, bir koleksiyoncunun yüksek fiyatlar ödeyerek sahip olmak isteyeceği bir kitap olduğunu sanırsınız. Bazen bir taş, bir heykel, bir asa ya da bir... Canlı olup olmadıklarını nereden bileyim?" dedi.

Kahlan gözlerini kurttan ayırmamıştı. "Kitaplardan ve heykellerden başka, büyülu şeylerin de ticaretini yapıyordun," dedi. "Bu masum işinde, insanlarla anlaşmazlıklara düştüğün de olurdu. Brophy bir kurt olarak ne kadar iriyse, insanken de o kadar iriyarıydı. Cüssesini kullanarak insanları dilediği gibi 'ikna' edebilirdi. Haksız mıyım Brophy?"

Kurt kulaklarını yatırdı. "Haklısınız Sahibe. Çabuk öfkelenişiyordum. Cüssem kadar büyük bir öfkem var. Ama yalnızca haksızlığa uğradığımda açığa çıkar. Birçok insan, tüccarları kandırabileceğini düşünür. Bizim hırsızdan farkımız olmadığını ve kendimizi savunmaktan aciz olduğumuzu düşünür. Anlaşmazlıkları kaba güçle çözdüğüm zaman, bir daha pürüz çıkmazdı."

Kahlan, kurda hafifçe gülümsedi. "Brophy kötü bir ün yapmıştı, bunu hak etmişti ama yalnızca gerçeğin bir parçasıydı bu." Richard'a baktı. "Tehlikeli bir iş yaptığı için çok para kazanıyordu. Yani 'hobisini' sürdürecekt kadar. İtiraf edene kadar kimse onun bu uğraşını bilmiyordu."

Kurt pençeleriyle kulaklarını kapadı. "Ah, Sahibe, lütfen! Anlatmak zorunda mıyız?"

Richard kaşlarını çatı. "Neymiş bu 'hobi'?"

Kahlan'ın gülümsemesi büyüdü. "Brophy'nin bir zayıflığı vardı. Çocuklar. Satabileceği şeyler ararken, yetimhanelere uğrar ve bir ihtiyaçları olup olmadığını öğrenirdi. Kazandığı bütün altınları yetimhanelerdeki çocukların bakımı için harcadı. Bu sırrının gizli kalması için yetimhanelerde çalışan inanları susturdu. Hiç kimsenin haberi olmasını istemiyordu. Elbette, insanları susturmak için fazla çaba harcamasına gerek olmadı."

Brophy'nin pençeleri hâlâ başının üzerindeydi, gözlerini sımsıkı yummuştı. "Sahibe, lütfen," diye sızlandı kurt. "Şurada kötü bir ünüm vardı." Gözlerini açtı ve ön ayakları üzerinde doğruldu. "Bu ünümü haklı yere kazandım! Zamanında çok kol, burun ve çene kırdım! Korkunç şeyler yaptım!"

Kahlan kaşlarını çattı. "Evet yaptın. Bazıları uzun bir süre hapiste kalmana neden olabilirdi. Ama hiçbirisi öldürülmen için yeterli değildi." Kahlan tekrar Richard'a döndü. "Brophy yetimhanelerde görülmüştü, kötü ününü de düşünürsen, küçük bir çocuğu öldürmekle suçlandığında hiç kimse şaşırmadı."

"Demmin Nass," diye hırladı Brophy, "Demmin Nass tarafından suçlandım." Hırlarken dudaklarını geri çekilmiş ve uzun dişleri ortaya çıkmıştı. "Neden yetimhanelerde çalışan insanlar sana arka çıkmadı?"

"Demmin Nass," diye hırladı Brophy tekrar, "onların boğazını keserdi."

"Kim bu Demmin Nass?"

Kahlan, kurtla bakıştıktan sonra, "Darken Rahl, Çamur Adamların köyüne gelip Siddin'i kaçırdığında, onu bir dostuna hediye edeceğini söylemişti. Demmin Nas, Rahl'ın sözünü ettiği dostudur," dedi. Richard'a anlamlı bir bakış attı. "Demmin Nass, küçük erkek çocuklarına sapıkça bir ilgi duyar." Richard, Siddin, Savidlin ve Weselan için hem üzüntü hem de büyük bir

acı hissetti. Çocuklarını bulacağına söz verdiğini hatırlamıştı. Bir an kendini çok aciz hissetti.

“Onu bulursam,” dedi Brophy korkunç bir hırıltıyla, “işini bitireceğim. Çabuk bir ölümü hak etmiyor. Yaptıklarının cezasını çekmeli.”

“Ondan uzak dur,” diye uyardı Kahlan. “O tehlikeli bir adam. Yeterince acı çektin, daha fazla acı çekmeni istemiyorum.”

Kurt, öfkeyle parlayan gözlerle Kahlan’a bir süre baktı, sonra bakışları yumuşadı. “Evet, Sahibe.” Tekrar yere uzandı. “Cel-ladın karşısına başım dimdik çıkabilirdim, iyi ruhlar biliyor ya, bu cezayı hak etmiş olabilirim ama bir çocuğu öldürmekle suçlanmaya katlanamam. Bir çocuğu o tarzda öldürdüğümü düşünmelerine izin veremezdim. Bu yüzden bir İtirafçı istedim.”

“İtirafını almak istemedim,” dedi Kahlan, bir dal alıp toprakla oynayarak. “Masum olmasaydı, bir İtirafçı istemeyeceğini biliyordum. Yargıçla konuştum, suçu göz önüne alarak cezayı hafifletmeyeceğini söyledi. Ya ölecek ya da itiraf edecekti. Brophy itiraf etmekte ısrar etti.” Kahlan’ın yaşaran gözleri ateşi yansı-tıyordu. “Ona dokunduktan sonra ne olmak istediğini sordum. Kurt olmayı seçti. Neden kurt olmayı seçtiğini bilmiyorum.” Hafifçe gülümsedi. “Belki de doğasına uyduğu içindir.”

“Çünkü kurtlar onurlu varlıklardır,” dedi Richard gülümseyerek. “Sen ormanda değil, insanlar arasında yaşadın. Kurtlar toplumsal varlıklardır. Aralarında güçlü bağlar ve akrabalıklar vardır. Yavrularını ölümüne korurlar. Bütün sürü, gençleri korumak için dövüşür. Sürünün bütün üyeleri de gençleri koruyup gözetir.”

“Anlıyorsunuz ya,” diye fısıldadı Brophy.

“Bunlar doğru mu Brophy?” diye sordu Kahlan.

“Evet Sahibe. Artık güzel bir hayatım var.” Kuyruğunu sallıyordu. “Bir eşim var! Güzel bir kurt. Çok güzel kokuyor, beni ısırdığı zaman tüylerim diken diken oluyor ve bugüne kadar gördüğüm en güzel, küçük... neyse, boş verin.” Başını kaldırarak Kahlan’a baktı. “Aynı zamanda sürümüzün lideri. Elbette yanında ben varım. Benden memnun. Bugüne kadar gördüğü en güçlü kurt olduğumu söylüyor. Bu son baharda, altı yavrumuz oldu. Hepsisi de birbirinden güzel, neredeyse büyüdüler. Güzel bir hayat, zor ama yine de güzel. Beni serbest bıraktığın için teşekkür ederim Sahibe Kahlan.”

“Çok sevindim, Brophy. Ama neden buradasın? Neden ailenle birlikte değilsin?”

“Rang’Shada’dan çıktığınızda inimin yanından geçtiniz. Varlığınızı hissettim. Kokunuzu alabiliyordum. Sizi korumak için içimde karşı konulmaz bir istek duydum. Tehlikede olduğunuzu biliyorum ve siz güvende olana kadar sürümle huzur içinde yaşayamam. Sizi korumalıyım.”

“Brophy, biz Darken Rahl’ı durdurmak için savaşıyoruz,” diye itiraz etti Kahlan. “Bizimle olman çok tehlikeli. Ölmeni istemiyorum. Zaten Demmin Nass yüzünden Darken Rahl her şeyini aldı.”

“Sahibe, bir kurda dönüştüğümde, size duyduğum ihtiyacın, sizi mutlu etme isteğinin büyük bir kısmı ortadan kalktı. Yine de sizin için ölürüm. İsteğinize karşı çıkmak benim için çok güç olsa da sizi dinlemeyeceğim. Sizi tehlikeyle yüz yüze bırakmayacağım. Sizi korumalıyım, yoksa huzur bulamam. İsterseniz gitmemi emredin ama gitmeyeceğim. Darken Rahl tehlikesi biteni kadar kadar sizi bir gölge gibi izleyeceğim.”

“Brophy,” dedi Richard. Kurt ona baktı. “İşini yapıp Rahl’ı durdurması için ben de Kahlan’ı koruyorum. Yanımızda olmandan onur duyarım. Değerini ve yürekliliğini çoktan kanıtladın.

Onu korumama yardım edebileceksen, söylediklerine hiç aldırma ve onu koru.”

Brophy, Kahlan’a baktı. Kahlan ona gülümsedi. “O, Doğruluk İzcisi. Ben de tıpkı Zedd gibi, onu koruyacağıma dair hayatım üzerine yemin ettim. İsteddiği buysa, boyun eğmekten başka çarem yok.”

Duydukları karşısında şaşırان Brophy’nin ağzı bir karış açık kaldı. “Size emrettiğini mi söylüyorsunuz? İtirafçı Ana’ya mı emrediyor?”

“Evet.”

Kurt, Richard’a baktıktan sonra başını salladı. “Görülmedik bir mucize.” Yalandı. “Bu arada, bana bıraktığın yemekler için sağ ol.”

Kahlan kaşlarını çatı. “Sen neden söz ediyorsun?”

“Yakaladığı avlardan bana hep bir parça bıraktı.”

“Bıraktın mı?” diye sordu Kahlan.

Richard omzunu silkti. “Oralarda bir yerde yiyordum gerçi ama bize zarar vermek istemediğini düşündüm. Bu yüzden, ona zarar vermek istemediğimizi göstermek için yemek bıraktım.” Kurda gülümsedi. “Ama az önce üzerime atıldığında, hata yaptığımı düşünmüştüm. Sana tekrar teşekkür ederim.”

Brophy, bu şükran dolu davranışlardan sıkılarak ayağa kalktı. “Uzun süredir buradayım. Ormanı kolaçan etmem gerekiyor. Çevrede kötü niyetli yaratıklar olabilir. Brophy iş başındayken, nöbet tutmanıza gerek yok.”

Richard ateşe bir dal atıp kıvılcımların yükselmesini izledi. “Brophy, Kahlan sana dokunup gücünü sana akıttığında ne hissettin?”

Hiç kimse konuşmadı. Richard, kurdun sarı gözlerine baktı. Brophy başını Kahlan’a çevirdi.

“Anlat,” dedi Kahlan çatlak bir fısıltıyla.

Brophy tekrar yatarak pençesini diğer pençesinin üzerine koydu, başı dimdikti. Konuşmadan önce bir süre sessiz kaldı. “O zaman başımdan geçenleri hatırlamak güç ama elimden geldiğince anlatacağım.” Başını bir yana eğip anlatmaya başladı. “Acı. Acıyı hatırlıyorum. Hayal bile edemeyeceğiniz kadar şiddetli bir acıydı. Acıdan sonra ilk hatırladığım, korku. Soluklarımın onu rahatsız etmesinden duyduğum, bütün bilincimi ele geçiren bir korku. Bir şekilde hoşuna gitmeyecek bir şey yapmaktan o kadar korkuyordum ki öleceğimi sandım. Öğrenmek istediklerini sorunca, o güne kadar tatmadığım bir mutluluk duydum. Çok mutluydum çünkü onu memnun etmek için ne yapmam gerektiğini biliyordum. Benden bir şey istediği için sevinçten havalara uçacaktım çünkü onu memnun etmek için yapabileceğim bir şey vardı. İstediklerini yapmak, onu memnun etmek ve mutlu kılmak için duyduğum istekten başka bir şey hatırlamıyorum. Tek düşündüğüm onun hoşnut olmasıydı. Onun huzurunda olmak mutluluğun ötesinde bir duyguydu. Onun yanında olmanın verdiği sevinçle kendimden geçip ağladım.

Doğruyu söylememi istediğinde çok sevindim çünkü bunu yapabileceğimi biliyordum. Gücümün yetebileceği bir iş vermesi beni müthiş heyecanlandırmıştı. Bildiğim bütün doğruları anlatabilmek için hızlı hızlı konuşmaya başladım. Yavaşlamamı söyledi çünkü beni anlayamıyordu. Bir bıçağım olsaydı, onun istemediği bir şey yaptığım için kendime saplardım. Sonra bana her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Oturup ağladım çünkü bana kızmamıştı. Bildiğim her şeyi anlatıverdim.” Kulaklarını yatırarak sözlerine devam etti. “Çocuğu öldürmediğimi söyledikten sonra, elini koluma koydu ve üzgün olduğunu söyledi. Dokunuşun verdiği mutlulukla bayılacaktım. Onu yanlış anladım. Çocuğu öldürmediğim için üzüldüğünü sandım. Gidip başka

bir çocuk öldürmek için yalvardım.” Kurdun göz pınarlarından yaşlar boşanıyordu. “Sonra haksız yere cinayetle suçlanmama üzüldüğünü söyledi. Bana hoşgörüyü yaklaştığı için kendimden geçerek ağladığımı hatırlıyorum. Benim için üzülmüş, bana sevgi göstermişti. Onun yanında, onun huzurunda olmanın nasıl bir duygu olduğunu çok iyi hatırlıyorum. Sanırım bir tür aşktı bu, ama ona duyduğum ihtiyacı anlatmaya sözcükler yetmez.”

Richard ayağa kalktı. Gözyaşları içindeki Kahlan’a şöyle bir bakabildi yalnızca. “Teşekkür ederim Brophy.” Sesinin, duygularını ele vermemesi için bir an duraksadı. “Geç oldu. Biraz uyusak iyi olur. Yarın önemli bir gün. İlk nöbeti ben tutacağım. İyi geceler.”

Brophy doğruldu. “Siz üçünüz uyuyun. Bu gece ben nöbet tutacağım.” Richard boğazında düğümlenen yumruyu yuttu. “Teşekkür ederim ama nöbetime kaldığım yerden devam edeceğim. İstersen, arkamı kollayabilirsin.” Nöbet yerine gitmek için arkasını döndü.

“Richard,” diye seslendi Zedd. Richard arkasını dönmeden durdu. “Babanın sana verdiğini söylediğin kemik hangisi?”

Richard’ın aklından korku dolu düşünceler geçti. Lütfen Zedd, dedi kendi kendine, buna inan. “Hatırlarsın. Küçük yuvarlak bir kemik. Daha önce görmüştün. Gördüğünden eminim.”

“Ah. Herhalde görmüşümdür. İyi geceler.”

Büyücünün İlk Kuralı. Kahlan’ın hayatını nasıl koruyacağımı öğrettiğin için sağ ol yaşlı dostum, dedi içinden.

Başında korkunç bir ağrıyla gecenin karanlığına doğru yürüdü.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Tamarang şehri, içeri girmek isteyen herkesi alamazdı, dışarıda çok sayıda insan vardı. Orta Diyar'ın her yanından gelen insanlar korunmak ve güvende olmak için şehri çevreleyen kırlara akın etmişti. Surların dışında kurulan çadırlar ve barakalar tepelere kadar uzanıyordu. Sabah, insanlar surların dışında kurulan pazar yerine akın etmişti. Başka kasabalardan, köylerden ve şehirlerden gelenler, sokaklarda dizili tezgâhlarda ellerinde ne varsa satıyordu. Giysiden mücevherata kadar her şey vardı. Diğer tezgâhlarda da meyve ve sebzeler yığılıydı.

Berberler, sağaltıcılar, falcılar, resminizi çizmek isteyenler ve sülükleriyle kanınızı emmek isteyenler vardı. Her yerde şarap ve alkollü içecekler satılıyordu. İnsanlar içinde bulundukları şartlara rağmen bir şenlik havası içindeydi. Hayali korunma ve bol miktarda içki yüzünden olmalı diye düşündü Richard. Baba Rahl'ın mucizeleri hakkında ardı arkası kesilmeyen konuşmalar yapılıyordu. Meydandaki konuşmacılar son haberleri ve zulümleri anlatıyordu. Korkmuş halk, Batı Diyarlıların yaptıkları saldırılar karşısında inleyip ağlıyor, intikam çıgıllıkları iştiliyordu.

Richard bütün kadınların saçlarının çene hizasında olduğunu gördü.

Surlar içinde kalan ve yüksek duvarları olan kale, bir tepenin üzerine inşa edilmişti. Üzerinde siyah bir kurt başı arması olan bayraklar, kalenin geçilmez görünen duvarlarında dalgalanıyordu. Şehrin dış duvarlarındaki kocaman, tahta kapılar kapalıydı. Görünüşe bakılırsa, dışarıdaki kalabalığı içeri sokmamak içindi bu.

Atlı askerler sokaklarda devriye geziyor, zırhları öğle güneşinde parılıyordu. Gürültülü insanlar denizinde parlak birer nokta gibiydiler. Richard, siyah kurt başı armalı bayraklar taşıyan bir müfrezenin geçtiğini gördü. Atlılar geçerken bazı insanlar sevinç çığlıkları attı, bazıları eğilerek selam verdi ama herkes geri çekildi. Askerler onları görmezden geliyordu. Yollarından çekilmeyenler başlarına tekmeyi yiyordu.

Ama insanlar, İtirafçı Ana'nın yolundan bir başka çekiliyorlardı. Onu gördüklerinde şeytan görmüş gibi kaçıyorlardı.

Beyaz elbisesi güneş ışığında parlayan Kahlan başı dimdik, şehrin sahibiymiş gibi yürüyordu. Çevresinde kimse yokmuş gibi ileri bakıyordu. Uygunsuz olacağını düşünerek pelerinini giymemişti, kim olduğundan şüpheye düşülmesini istemiyordu.

insanlar, ona yol vermek için birbirini eziyordu. Onun çevresinde geniş bir daire oluşturarak başlarını eğiyorlardı. Kahlan'ın unvanı, kalabalıkta fısıltılarla dilden dile dolaşıyordu. Kahlan, onu selamlayanları görmezden geliyordu.

Kahlan'ın çantasını taşıyan Zedd iki adım geride, Richard'ın yanında yürüyordu. Büyücü ve İzcînin gözleri kalabalığı tarıyordu. Richard, hayatı boyunca Zedd'in çanta taşıdığını görmemişti. Çok tuhaf görüldüğünü söylemek az olurdu. Richard, pelerinini Doğruluk Kılıcını gösterecek biçimde arkasına atmıştı. Kılıcı

görenler kaşlarını çatıyordu ama bunlar İtirafçı Ana'nın yarattığı etkinin yanında hiçbir şeydi.

“Her yerde böyle mi karşılanır?” diye fısıldadı Richard, Zedd’e. “Korkarım öyle evlat.”

Kahlan, şehir kapılarına giden masif taş köprüden geçti. Köprünün ucundaki muhafızlar hemen yolundan çekildi. Kahlan onlara bakmadı bile. Richard, hızla uzaklaşmaları gerekebilir diye kafasında kaçış yolları belirliyordu.

Şehir kapılarındaki yirmi muhafız, içeri kimseyi sokmamak için emri almıştı. Hazırola bekleyen muhafızlar tedirginlikle bakıştılar, İtirafçı Ana'nın ziyaretini beklemiyorlardı. Bazıları geri çekilirken birbirleriyle çarpıştı ve zırhları gürültüyle tıngırdadı. Bazıları ne yapacaklarını bilemeden donakaldı. Kahlan durdu. Önündeki kapılara, eriyip yolundan çekilmelerini beklermiş gibi baktı. Muhafızlar sırtlarını kapılara dayayarak yüzbaşılara kaçamak bakışlar attılar.

Zedd, Kahlan'ın önüne geçip özür dilemek istercesine yerlere kadar eğildi. Ardından yüzbaşıya döndü.

“Senin derdin ne? Kör müsün, be adam? Kapıları aç!”

Yüzbaşı'nın karanlık gözleri Zedd ile Kahlan arasında gidip geldi. “Özür dilerim ama hiç kimse giremez. Adınız...”

Zedd'in yüzü kıpkırmızı kesildi. Richard, yüzündeki ciddi ifadeyi korumakta zorlanıyordu. Büyücünün sesi, alçak bir tıslamayı andırıyordu. “Yüzbaşı, ‘İtirafçı Ana gelirse, içeri sokmayın’ emri aldığını mı söylüyorsun?”

Yüzbaşı, eskisi kadar kendinden emin görünmüyordu. “Şey... bana emredildi ki... hiç kimseyi...”

“Kapıları hemen aç!” diye bağırdı Zedd yumruklarını sıkarak. “Buraya da çabuk adam gibi bir muhafız birliği gönder!”

Yüzbaşı neredeyse zırhının içinden dışarı fırlayacaktı. Sağa sola emirler yağdırdı ve adamlar ona doğru koşmaya başladı. Kapı yavaşça içeri doğru açıldı. Kapıdan çıkan atlılar, küçük kafileyi çevreledikten sonra bir kısmı Kahlan'ın önüne dizildi. Bir bölümü de arkada yerlerini aldı. Koşarak gelen piyadeler, saygılı bir mesafeyi koruyarak Kahlan'ın yanına geçtiler.

Richard, Kahlan'ın dünyasının ne kadar yalnız olduğunu görmüştü. Kalbi onu nasıl bir işin içine sokmuştu böyle? Soğuk bir acıyla Kahlan'ın bir dostu duyduğu ihtiyacı anladı.

“Sen buna muhafız birliği mi diyorsun?” diye gürledi Zedd. “Neyse, idare eder.” Kahlan’a dönerek saygıyla başını eğdi. “Bu adamın küstahlığı ve size eşlik edecek bu zayıf birlik için özür dilerim İtirafçı Ana.”

Kahlan gözlerini Zedd’e çevirdi ve başını yavaşça eğdi.

Richard, hiç hakkı olmadığını bilmesine rağmen, Kahlan'ın elbise içindeki bedenine bakarken elinde olmadan terliyordu.

Sıralanmış askerler, Kahlan’a temkinli gözlerle bakıp bekledi. Kahlan yürümeye başlayınca, onlar da harekete geçti. Atlar, bir toz bulutuyla kapıdan içeri girdi.

Zedd, kafiye harekete geçince Richard'ın yanına geldi. Yüzbaşının yanından geçerken, “İtirafçı Ana adını bilmediği için şükret yüzbaşı!” dedi.

Richard, yüzbaşının gözle görülür biçimde rahatladığını görünce kendi kendine güldü. Onları endişelendirmek istemişti ama planının bu kadar etkili olacağını aklına bile getirmemişti.

Şehrin dışı ne kadar düzensizse içi de o kadar düzenliydi. Kaleden her yöne dağılan kaldırım taşı döşenmiş sokaklarda dükkânlar sıralanıyordu. Bu sokaklarda ne toz toprak ne de dışarıdaki pis koku vardı. Richard'ın değil kalmak, şimdiye kadar hiç görmediği lüks hanlar vardı. Bazılarının kapısında kırmızı

üniformalı, beyaz eldivenli görevliler bekliyordu. Kapıların üzerinde incelikle oyulmuş tabelalar asılıydı: Gümüş Bahçe Hanı, Collins Hanı, Beyaz Aygır, Atlı Araba Evi.

Rengârenk paltolar içindeki erkekler, sık hanımlara eşlik ediyordu. Surların içindekilerle dışındakilerin ortak bir noktası vardı: Hepsi İtirafçı Ana'nın yaklaştığını görünce saygıyla başını eğiyordu. Önce nal sesleri, tıngırdayan zırhlar dikkatlerini çekiyordu, sonra Kahlan'ı gördüklerinde geri çekilip başlarını eğiyorlardı. Ama dışarıdakiler kadar acele etmiyorlardı ve boyun eğmeleri de içten değildi. Burada kılıcı daha çok kişi fark etmişti. Richard, insanların yanından geçerken erkeklerin gözlerinin kılıca takıldığını, kadınların yüzlerinin tiksintiyle kızardığını gördü.

Kadınların saçları yine kısaydı ama bazılarının omuzlarına kadar geliyordu. Daha uzun saçlı hiç kimse yoktu. Bu, Kahlan'ın daha fazla göze batmasına neden oluyordu. Hiçbir kadının saç, onunki kadar uzun değildi. Richard onun saçlarını kesmemesine seviniyordu.

Atlılardan biri, aldığı emirle İtirafçı Ana'nın gelişini haber vermek üzere atını kaleye doğru dörtlüğe sürdü. Kahlan'ın yüzünde hiçbir duygusunu ele vermeyen sakin ifadesi vardı. Richard bu ifadeyi yakından tanıyordu. Bunun ne demek olduğunu şimdi anlıyordu. Bu bir İtirafçı'nın maskesiydi.

Kale kapılarına varmadan önce trompetler, İtirafçı Ana'nın gelişini haber verdi. Kale duvarlarında bir hareketlilik oldu. Bütün askerler surlara çıkmıştı: Mızrakçılar, okçular ve kılıklı askerler. Hepsi de sıraya girdi ve Kahlan yanlarından geçerken saygıyla başlarını eğdi. Kahlan, kendisi için açılan demir kapılardan içeri girene kadar başları eğik bir halde beklediler. Kale kapıları içinde, yolun her iki tarafına dizilen askerler, Kahlan yanlarından geçerken hep birlikte başlarını eğdiler.

Bazı teraslarda taş vazolar duruyordu. Vazolarda yeşil yapraklar ya da seralardan günlük getirtilen çiçekler duruyordu. Karmakarışık biçimlerde budanmış, hatta yer yer labirenti andıran funda çitler vardı. Kale duvarlarına yaklaştıkça, hayvan ya da nesne biçimde budanmış funda çitler daha da büyüdü. Her iki yönde göz alabildiğine uzanıyorlardı.

Kale surları neredeyse gökyüzüne değecek kadar yüksekti. Richard hayran hayran ince taş işçiliğine bakıyordu. Daha önce hiç bu kadar büyük bir bina görmemişti. Shota'nın da sarayı büyüktü ama bu kadar büyük değildi. İrili ufaklı kuleler, duvarlar ve rampalar, balkonlar ve oyuklar tepelerinde yükseliyordu. Kahlan'ın, buranın önemsiz bir krallık olduğunu söylediğini hatırlayınca şaşırmadan edemedi. Daha önemli krallıkların kalelerinin nasıl olacağını merak ediyordu.

Atlılar onları surlarda bıraktı. Yan yana ilerleyen altı piyadeyle birlikte kalenin dev pirinç kapısından girdikten sonra, piyadeler de bir kenara çekilerek onlardan uzaklaştı. Üçü yalnız kalmıştı, Kahlan en önde yürüyordu.

Geniş bir salondtu. Önlerinde siyah beyaz mermerlerden oluşan pırılaltı bir deniz uzanıyordu sanki. Parlak taş sütunlar o kadar genişti ki on kişi bir araya gelip el ele tutuşsa, çevresini ancak sarabilirdi. Richard, kendini bir böcek kadar küçük hissediyordu.

Duvarlarda savaş manzaralarının resmedildiği goblenler asılıydı. Richard böyle goblenleri daha önce de görmüştü, ağabeyinde de iki tane vardı. Açıkçası hoşuna gidiyorlardı ve bunların pahalı şeyler olduğunu biliyordu. Ama Michael'in goblenleri, buradakilerin yanında oyuncak sayılırdı. Richard böyle muhteşem şeylerin var olduğunu bile bilmiyordu.

Zedd ona doğru eğilip fısıldadı. "Gözlerine hâkim ol ve ağzını kapa."

Richard sıkıntıyla ağzını sımsıkı kapadı ve gözlerini ileriye dikti. Zedd'e eğilerek, "Kahlan böyle yerlere mi alışkın yani?" diye fısıldadı.

"Hayır. İtirafçı Ana bundan çok daha iyisine alışkındır."

İyice ezilen Richard dik durmaya çalıştı.

Önlerinde büyük bir merdiven vardı. Richard'ın hesaplarına göre, bütün evi ana sahanlığa sığabilir ve yine de ferah ferah yer kalırdı. Merdivenlerin oymalı, mermer parmaklıkları olan trabzanları vardı. Önünde kalabalık bir grup bekliyordu onları.

En önde Kraliçe Milena duruyordu. Kraliçe, alacalı bulacalı kat kat ipekler içinde, şişman bir kadındı. Ender bulunan benekli tilkinin postundan bir pelerin vardı üzerinde. Saçı, Kahlan'ın saçı kadar uzundu. Richard önce, Kraliçe'nin elinde ne tuttuğunu anlayamadı ama hayvanın acı havlamasını işitince, bir köpek olduğunu anladı.

Yaklaşırlarken, Kraliçe hariç herkes saygıyla eğilerek dizinin üzerine çöktü. Durduklarında Richard gözlerini Kraliçe'ye dikti. Ömründe ilk defa bir kraliçe görüyordu. Zedd onu tekmeleyince diz çöküp başını eğdi. Diz çökmeyen iki kişi vardı: Kahlan ve Kraliçe. Richard tam eğilmişti ki herkes ayağa kalktı. İki kadının birbirlerine selam vermesi gerekmediğini tahmin etti.

Kraliçe, sakın yüz ifadesini hiç bozmadan, başını dimdik tutan Kahlan'a bakıyordu. Kimseden çit çıkmıyordu.

Kahlan kolunu bükmeden elini biraz kaldırdı. Kraliçe'nin yüzü iyice karardı. Kahlan'ın ifadesiye hiç değişmedi. Richard, birisi gözünü kırpsa iştebileceğini düşünüyordu. Kraliçe hafifçe bir yana dönerek köpeğini parlak yeşil kollu bir yelek ve sarı kırmızı çizgileri olan siyah bir pantolon giyen bir hizmetkâra verdi. Kraliçe'nin arkasında aynı biçimde giyinmiş bir sürü adam

vardı. Köpek vahşice havlarken adamın elini ısırды. Adam, al-dırmamak için elinden geleni yaptı.

Kraliçe, Kahlan'ın önünde iki dizinin üzerine çöktü.

Sade, siyah giysiler içindeki bir genç hemen Kraliçe'nin yan-na geldi, elinde bir tepsi tutuyordu. Başını mümkün olduğunca eğerek tepsiyi Kraliçe'ye uzattı. Kraliçe, tepsideki havluyu alıp su dolu gümüş bir kâseye batırdı ve dudaklarını sildi. Sonra havluyu tepsiye koydu.

Kraliçe, İtirafçı Ana'nın elini yavaşça tutarak yeni sildiği dudaklarıyla öptü.

“İtirafçılara sadık kalacağıma, tacım, topraklarım ve hayatım üzerine yemin ederim.”

Richard, çok az insanın bu kadar yüzsüzce yalan söylediğini görmüştü.

Kahlan en sonunda gözlerini kıpırdattı. Başını eğmiş Kraliçe'ye baktı. “Ayağa kalk, çocuğum.”

Bir kraliçeden bile üstün, diye düşündü Richard. Kahlan'a tuzak kurmayı, iz sürmeyi ve kök bulmayı öğrettiğini hatırlayınca kıpkırmızı kesildi.

Kraliçe Milena binbir zahmetle ayağa kalktı. Dudaklarında bir gülümseme vardı. Ama gözleri hiç gülümsemedi. “Bir İtirafçı çağırılmamıştık.”

“Yine de buradayım.” Kahlan'ın sesi buz gibiydi.

“Evet, burada bulunmanız... büyük bir şeref. Gerçekten de... büyük bir şeref.” Yüzü aydınlandı. “Bir ziyafet düzenleyeceğiz. Evet, bir ziyafet. Davetiyeleri ulaklarımla hemen gönderirim. Herkes gelecek. İtirafçı Ana'yla yemek yemekten onur duyacaklarını sanıyorum. Bu bizim için büyük bir şeref.” Arkasına dönerek sarı kırmızı pantolonlu adamlara döndü. “Sizi vekillerimle tanıştırayım.” Adamların hepsi saygıyla başlarını eğdi. “Hepsinin

adını hatırlamıyorum.” Kraliçe, altın cüppeli iki adamı işaret etti. “Silas Tanic ve Brandin Gadding, başdanışmanlarım.” İki adam, başını eğdi. “Maliye Bakanım Lord Rondel, kâhinim Leydi Kyley.” Richard, Kraliçe’nin maiyetinde gümüş cüppeli bir büyücü göremiyordu. Kraliçe, arkasındaki kılıksız bir adama elini salladı. “Saray ressamım James.”

Richard göz ucuyla, Zedd’in kasıldığını gördü. James, rastgele bir selam verirken gözleri şehvetle Kahlan’ın üzerinde gezindi. Yaltakçı gülümsemesi karşısında Richard dayanamadan elini kılıcına attı. Zedd ona hiç bakmadan, bileğini yakaladı ve elini kılıçtan çekti. Richard, onları gören olup olmadığını anlamak için etrafa bakındı. Hiç kimse görmemişti. Herkes İtirafçı Ana’yı izliyordu.

Kahlan onlara döndü. “Zeddicus Zorander, Bulut Okuyucusu, İtirafçı Ana’nın güvenilir danışmanı.” Zedd abartıyla yerlere kadar eğildi. “Ve Richard Cypher, Doğruluk İzcisi. İtirafçı Ana’nın koruyucusu.” Richard, Zedd’in selamını taklit etti.

Kraliçe yüzünü ekşiterek Richard’a baktı. “İtirafçı Ana için çok yetersiz bir koruma.”

Richard’ın ifadesinde hiçbir değişiklik olmadı. Kahlan da yüz ifadesini hiç bozmadı. “Kılıç keser. Onu kullanan önemsizdir. Aklı küçük olabilir ama kolları kalındır. Ama kılıcını gerekli gereksiz yere kullanma alışkanlığı var.” Kraliçe ona inanmış görünmüyordu. Maiyetinin arkasından, küçük bir kız merdivenlerden kayarak geldi. Pembe, saten bir elbise giymiş, kendisine büyük gelen mücevherler takmıştı. Kraliçe’nin yanına gelerek uzun saçlarını omzunun arkasına attı. Başını eğmedi.

“Kızım, Prenses Violet. Violet, bir tanem, bu da İtirafçı Ana.”

Prenses Violet, Kahlan’a kaşlarını çatı. “Saçın çok uzun. Belki de senin yerine ben kesmeliyim.”

Richard, Kraliçe'nin yüzünde memnun bir gülümseme gördü. Kraliçe'yi daha da endişelendirme vakti geldiğine karar verdi.

Doğruluk Kılıcı'nın kınından çıkmasıyla geniş salonda metalin çınlaması yankılandı. Taş sütunlar, sesi daha da yükseltti. Richard, kılıcın ucunu Prenses Violet'in burnunun dibine kadar soktuktan sonra sözlerinin daha da etkili olması için kılıcın büyüsunün kendine geçmesine izin verdi.

"İtirafçı Ana karşısında başını eğ," diye tısladı, "yoksa ölürsün."

Zedd sıkılmış numarası yaptı. Kahlan sakın sakın bekledi. Ama en çok kılıcın ucuna bakan Prenses korktu. Dizlerinin üzerine çökerek başını eğdi. Ayağa kalktığı anda selamını onaylayıp onaylamadığını görmek istercesine Richard'a baktı.

"Konuşmana dikkat et," dedi Richard alaylı bir sesle, "yoksa bir dahaki sefere dilini keserim."

Kız başını sallayıp annesinin arkasında, Kahlan'dan uzakta bir yere geçti. Richard kılıcını kınına sokup Kahlan'ın karşısında başını saygıyla eğdi. İtirafçı Ana, ona da bakmadı. İzci, onun arkasındaki yerine geçti tekrar.

Gösteri, Kraliçe üzerinde beklenen etkiyi yaratmıştı. Sesi iyice neşeli çıkıyordu. "Az önce de söylediğim gibi, burada bulunmanız bizim için büyük bir onur. Hepimiz çok sevindik. Size en iyi odamızı vereceğiz. Yolculuk sizi yormuş olmalı. Belki de akşam yemeğinden önce dinlenmek istersiniz. Yemekten sonra birlikte uzun ve güzel bir konuşma..."

"Buraya yemek yemeye gelmedim," diye sözünü kesti Kahlan. "Zindanlarınızı incelemek için buradayım."

Kahlan yürümeye başladı. "Yolu biliyorum." Richard ve Zedd onu izledi. Kahlan durup Kraliçe'ye döndü. "İşimi bitirene kadar sen burada bekleyeceksin," dedi buz gibi bir sesle. Kraliçe başını eğerken, Kahlan dönüp arkasına bakmadan ilerledi.

Richard, Kahlan'ı tanımasaydı, gördüklerinden ödü koparabilirdi. Aslında, korkmadığından o kadar da emin değildi.

Kahlan onları merdivenlerden indirip giderek sadeleşen odalardan geçirdi. Richard kalenin büyüklüğü karşısında hayrete düşmüştü.

"Giller'in orada olmasını bekliyordum," dedi Kahlan. "Böylece zindanı teftiş etmek zorunda kalmayacaktık."

"Ben de öyle umuyordum," dedi Zedd. "Zindanı çabucak teftiş eder, itiraf etmek isteyen olup olmadığını sorarsın. Hayır dedikleri zaman da yukarı çıkıp Giller'ı sorarız." Büyücü, Kahlan'a gülümseyerek, "Şu ana kadar her şeyi çok iyi idare ettin," dedi. Kahlan ikisine de gülümsedi. "Richard, saray ressamından uzak dur," diye uyardı Zedd.

"Neden? Portremi kötü mü çizer?"

"Sırıtmayı kes. Ondan uzak dur çünkü çevrene bir büyü çizebilir."

"Büyü mü? Neden bir ressam birine büyü yapar?"

"Çünkü Orta Diyar'da birçok farklı dil konuşulur ama ortak dil Batı Diyar'da konuşulana benzer. Büyü yapılabilmesi için dili anlamak gerekir. Dillerini konuşamazsan, onlara büyü yapamazsın. Ama herkes bir resmi anlayabilir. James, Kahlan'a ve bana dokunamaz ama sana çizerek büyü yapabilir. Ondan uzak dur."

Hızla aşağı inerlerken ayak sesleri taş merdivenlerden yankılanıyordu. Yerin altındaki bu duvarlardan su sızıyordu ve çoğu yer balçıkla kaplıydı. Kahlan bir yandaki büyük bir kapıyı işaret etti. "Buradan."

Richard demir halkayı çekip kapıyı açarken demir menteşeler gıcırdadı. Meşalenin ışığı, dar bir koridoru aydınlattı. Koridorun tavanı o kadar alçaktı ki Richard başını eğmek zorunda kaldı. Islak zemin samanla örtülüydü, her yer rutubet

kokuyordu. Koridorun sonuna vardıklarında, Kahlan yavaşça yürüyerek mazgallı demir bir kapıya yaklaştı. Kapının önünde durduğunda parmaklıklarda bir çift göz belirdi.

Zedd kapıya eğilerek, “İtirafçı Ana mahkûmları görmek istiyor,” diye homurdandı. “Kapıyı açın.”

Richard, bir anahtarın delikte döndüğünü işitti. Pis giysiler içinde bodur bir adam kapıyı açtı. Kemerinde asılı duran anahtarların yanında bir balta sallanıyordu. Eğilerek Kahlan’a selam verdi ama İtirafçı Ana’nın ziyaretinden rahatsız olmuşa benziyordu. Tek kelime etmeden onları, masada yemek yediği küçük oda ve bir başka karanlık koridordan geçirdi. İkinci demir kapıyı yumrukladı. İçerideki iki muhafız şaşkınlıkla selam verdi. Üç muhafız, ellerine meşaleler alarak onları kısa bir koridordan ve başlarını eğerek geçmek zorunda kaldıkları üçüncü bir demir kapıdan geçirdi.

Titrek alevler karanlığı yarıyordu. Demir parmaklıkların arkasında insanlar bir köşede büzülüp ellerini gözlerini siper ederek ani ışıktan korunmaya çalıştılar. Kahlan yavaşça Zedd’e seslendi. Büyücü, onun isteğini anlayarak muhafızlardan aldığı meşaleyi onun üzerine tuttu. Böylece, bütün mahkûmlar onu görebilecekti.

Mahkûmlardan hayret dolu sesler yükseldi.

Kahlan, muhafızlardan birine seslendi. “Bu adamlardan kaç ölüm mahkûm?”

Adam, kirli sakallı yuvarlak çenesi kaşdı. “Hepsi,” dedi.

“Hepsi mi?” diye sordu Kahlan.

Adam başını salladı. “Kraliyete karşı suç işlediler.”

Kahlan, bakışlarını adamdan mahkûmlara çevirdi. “Hepiniz mi ölüm cezası verilecek suçlar işlediniz?”

Bir anlık sessizlikten sonra cildi çiçek bozuğu bir adam parmaklıklara yaklaşıp Kahlan'a tükürdü. Richard harekete geçmeden Kahlan onu durdurdu.

"Kraliçe'nin kirli işlerini tamamlamaya mı geldin, İtirafçı? Sana ve lanet olası Kraliçe'ne tüküreyim!"

"Buraya Kraliçe adına gelmedim. Buraya gerçekleri öğrenmek için geldim."

"Gerçekmiş! Bir gerçek varsa o da burada bulunan herkesin suçsuz olduğudur! Yeni çıkan yasalara karşı çıkmak dışında hiçbir suç işlemedik. Ailenizin aklıktan kırılmasına ya da soğuktan ölmesine karşı çıkmak ne zamandan beri ölüm cezası gerektirecek bir suç sayılıyor ki? Kraliçe'nin vergi toplayıcıları gelip ekinlerimin çoğunu topladı. Ailemin karnını doyurmak için çok azını bıraktılar. Zar zor artırabildiğimi satınca da insanları kazıkladığımı söylediler. Her şeyin fiyatı yükseliyor. Hayatta kalmaya çalışmaktan başka hiçbir şey yapmıyorum. Ama fiyatları şişirdiğimi iddia ederek başımı uçuracaklar. Yanımdaki bütün mahkûmlar, masum çiftçiler ya da tüccarlardır. Ekmek parası kazanmaya çalıştığımız için hepimiz öleceğiz."

Kahlan sinmiş adamlara baktı. "Masumiyetinizi kanıtlamak için itiraf etmek istiyor musunuz?"

Fısıldanmalar oldu. Sıska bir adam ayağa kalkarak yanına geldi. Korkmuş gözlerle karanlığın içinden onlara bakıyordu. "Ben istiyorum. Hiçbir suç işlemedim ama başımı kesecekler. Karım ve çocuklarım yalnız kalacak. İtiraf edeceğim." Kollarını parmaklıklardan çıkararak Kahlan'a uzandı. "Lütfen İtirafçı Ana, itirafımı dinle."

Bütün mahkûmlar ayağa kalkıp parmaklıklara yaklaştı, hepsi itirafının dinlenmesini istiyordu. Kahlan ve Zedd bakıştı.

“Hayatım boyunca yalnızca üç insanın itiraf etmek istediğini görmüştüm,” diye fısıldadı büyücüye.

“Kahlan?” Hücrenin öbür ucundaki karanlıktan tanıdık bir ses geldi. Kahlan parmaklıklara yapıştı. “Siddin? Siddin!” Hızla muhafızlara döndü. “Bu adamların hepsi İtirafçı Ana’ya yaptıklarını itiraf etti. Hepsini masum buluyorum. Parmaklıkları açın!”

“Durun bakalım! Bütün bu adamları salamam.”

Richard arkasını dönerek kılıcını çekti. Keskin bıçak parmaklıklara sürtündü. Kıvılcımlar ve demir parçaları dört bir yana dağıldı. Richard korkudan titreyen muhafızların arkasındaki demir kapıyı bir tekmeyle kapadı. Muhafızlar baltalarına uzanamadan kılıcını burunlarının dibine soktu.

“Parmaklıkları açın yoksa sizi ikiye biçerek anahtarları almasını bilirim!”

Tir tir titreyen bir muhafız, Richard’ın söylediklerini yerine getirmek için elinde anahtarlarla ileri atıldı. Kapı açılır açılmaz Kahlan karanlığa daldı. Kucağında korkmuş Siddin’le birlikte dışarı çıktı. Çocuğun kulağına bir şeyler fısıldayarak onu yatıştırdı. Siddin, Çamur Adamların dilinde hızlı ve anlaşılmaz bir şekilde konuşuyordu. Kahlan gülümseyip bir şeyler söyledi. Çocuk, Kahlan’ın sözlerine gülerek karşılık verdi. Kahlan bir koluyla Siddin’i tutarken diğer eliyle de muhafızın gömleğinin yakasına yapıştı.

“İtirafçı Ana herkesi masum buldu.” Sesi çelik kadar sertti. “Benim emrim üzerine serbest bırakıldılar. Siz üçünüz, onları güvenli bir şekilde şehir dışına çıkaracaksınız.” Adam, ondan bir kafa daha kısaydı. Kahlan yüzünü adamın kine yaklaştırdı. “Eğer bu işi beceremezseniz bana hesap vereceksin!” Adam can havliyle başını salladı. “Emredersiniz İtirafçı Ana. Anladım. Söyledikleriniz harfiyen yerine getirilecek. Söz veririm.”

Kahlan, adamı bıraktı. Mahkûmlar, hücrelerinden fırlayarak Kahlan'ın etrafında diz çöküp eteklerini öpmeye başladılar. Kahlan onları uzaklaştırdı.

“Bu kadar yeter. Hepiniz yolunuza gidin. İtirafçıların hiç kimseye hizmet etmediğini unutmayın. Onlar yalnızca gerçeğe hizmet eder.”

Bütün mahkûmlar bu sözleri unutmayacaklarına yemin ettikten sonra muhafızları izleyerek dışarı çıktı. Richard, birçoğunun gömleğinin parçalanmış ya da kanla lekenmiş olduğunu gördü. Bazılarının sırtında kırbaç izleri vardı.

Kraliçe'nin beklediği salona girmeden önce Kahlan durup Siddin'i Zedd'in kucağına verdi. Elleriyle küçük çocuğun saçını ve sonra da elbisesini düzelttikten sonra derin bir nefes alarak eski yüz ifadesini takındı.

“Burada bulunma nedenimizi aklından çıkarma, İtirafçı Ana,” dedi büyücü.

Kahlan başını sallayıp çenesini kaldırarak Kraliçe'nin yanına yürüdü. Kraliçe Milena, onu bıraktıkları yerde bekliyordu, maiyeti hâlâ yanındaydı. Kraliçe'nin gözleri Siddin'e takıldı.

“Her şeyden memnun kaldığınızı umarım İtirafçı Ana.”

Kahlan'ın yüzünde sakın bir ifade vardı ama buz gibi bir sesle konuştu. “Bu çocuğun zindanda ne işi var?”

Kraliçe ellerini açarak, “Pek emin değilim. Hırsızlık yaparken yakalandığını ve ailesini bulana kadar zindana koyduğumuzu hatırlıyorum, hepsi bu. Sizi temin ederim ki bu çocuğun zindanda olmasının başka bir nedeni yok,” dedi.

Kahlan, Kraliçe'ye soğuk bir bakış fırlattı. “Bütün mahkûmları suçsuz buldum ve serbest bırakılmalarını emrettim. Masum insanları idam etmekten sizi kurtardığım için mutlu olacağınıza inanıyorum. Bu ‘hata’nın mahkûmların ailelerine açtığı

sıkıntıları telafi edeceğinizden hiç kuşku yok. Böyle bir ‘hata’ tekrarlanırsa, gelecek sefere geldiğimde yalnızca zindanı değil tahtı da boşaltacağım.”

Kahlan’ın kutuyu ele geçirmek için rol yapmadığını görüyordu Richard. Kahlan işini yapıyordu. Büyücüler, İtirafçıları bu yüzden yaratmıştı. Kahlan’ın kim olduğunu görüyordu: İtirafçı Ana’ydı.

Kraliçe’nin gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ama... elbette. Ordu komutanlarım çok hırslıdır, bu hatayı onlar yapmış olmalı. Hiç haberim yoktu. Teşekkür ederim... Bizi büyük bir hata yapmaktan kurtardığınız için. Arzu ettiğiniz gibi, bu hatanın düzeltilmesiyle bizzat ilgileneceğim. Haberim olsaydı, bu hatayı çoktan...”

Kahlan onun sözünü kesti. “Şimdi gidiyoruz.”

Kraliçe’nin yüzü aydınlandı. “Gidiyor musunuz? Ah, ne şanssızlık! Onurunuzda bir akşam yemeği vermeyi dört gözle bekliyorduk. Gitmek zorunda olmanıza çok üzüldüm.”

“Başka önemli işlerim var. Gitmeden önce, büyücümle konuşmak istiyorum.”

“Büyücünüzle mi?”

“Giller,” diye tısladı Kahlan.

Kraliçe bakışlarını tavana çevirdi. “Şey... bu... mümkün değil.”

Kahlan, Kraliçe’ye eğildi. “Öyleyse mümkün kıl. Hemen.”

Kraliçe’nin yüzü soldu. “İtirafçı Ana, bana lütfen inanın ki Giller’ı şu an görmek istemezsiniz.”

“Hemen,” diye tekrarladı Kahlan.

Richard, Kraliçe’nin dikkatini çekmek için kılıcını kınından biraz çıkardı. “Pekâlâ. Büyücü... Üst katta.”

“Onunla işimi bitirene kadar beni burada bekle.”

Kraliçe bakışlarını yere çevirdi. “Elbette itirafçı Ana.” Kraliçe, adamlarından birine döndü. “İtirafçı Ana’ya yolu göster.”

Adam, onları büyük merdivenlerden üst kata çıkardıktan sonra birkaç koridordan geçirdi. Kıvrılan, taş bir merdivenden kulenin en üst katma çıktılar. Adam zayıf bir yüz ifadesiyle sahanlıktaki ağır ahşap kapıya baktı. Kahlan, onun gitmesine izin verdi. Adam başını eğerek aceleyle uzaklaştı. Richard kapıyı açtı, hep birlikte içeri girdiler ve kapı arkalarından kapandı.

Kahlan keskin bir soluk alarak yüzünü Richard'ın omzuna bastırdı. Zedd de Siddin'in gözlerini cüppesiyle örttü.

Oda harap olmuştu. Çatısı, fırtınada uçup gitmiş gibi kayıplara karışmıştı. Güneş ışığı içeri giriyor, gökyüzü görünüyordu. Çatıdan geriye birkaç kiriş kalmıştı yalnızca. Kirişlerden birinde bir ip sallanıyordu.

Giller'in ipin ucuna asılı çıplak bedeni hafifçe sallanıyordu. İp bilek kemiğine geçirilmiş bir kancaya bağlıydı. Açık çatıdan içeri temiz hava girmeseydi, koku yüzünden odada bir an bile duramazlardı.

Zedd, Siddin'i Kahlan'a verdi. Düşünceli bir ifadeyle cesede aldırmadan daire biçimindeki odada yavaşça yürümeye başladı. Sanki duvar tereyağındanmış gibi üzerine saplanmış mobilya parçalarına baktı.

Richard büyülenmiş gibi Giller'in cansız bedenine bakıyordu.

"Richard, gel de şuna bir göz at," diye seslendi Zedd.

Büyücü uzanarak parmaklarını duvardaki pürüzlü, karanlık bir lekenin üzerinde gezdirdi. Aslında bu koyu lekeden iki tane vardı. Hazırola bekleyen iki adam biçimindeydiler. Dirsek hizalarının hemen üstünde erimiş iki altın halka duvara yapışmıştı. Sanki adamlar gitmiş ama gölgelerini geride bırakmıştı.

Zedd kaşlarını çatarak ona döndü. "Büyücü ateşi."

Richard gördüklerine inanamıyordu. "Yani bunlar insan mıydı?"

Zedd başını salladı. “Yanarak duvara yapışmışlar.” Parmağının ucuyla duvardaki siyah is lekesine dokunduktan sonra ağzına götürdü. Kendi kendine güldü. “Ama bu, büyücünün ateşinden başka bir şeydi.” Richard kaşlarını çatı. Zedd duvardaki lekeyi işaret etti. “Tadına baksana.”

“Neden?”

Zedd parmaklarıyla Richard’ın başına vurdu. “Bir şeyler öğrenebilmen için.”

Richard yüzünü buruşturarak Zedd’in yaptığı gibi parmağının ucuyla siyah lekeye dokundu ve tattı. “Bu şey tatlı!”

Zedd tatmin olmuş bir halde gülümsedi. “Bu yalnızca büyücü ateşi değil. Giller, ateşe hayat enerjisini vermiş. Bu, büyücünün hayat ateşi.”

“Büyücü ateşini yaparken öldüğünü mü söylüyorsun?”

“Evet. Üstelik çok tatlı. Bu da demek oluyor ki başkasının hayatını kurtarmak için kendini feda etmiş. İşkenceden kurtulmak için bu yola başvurmuş olsaydı tadı acı olurdu. Giller bunu bir başkası için yapmış.”

Zedd, Giller’in cesedinin başına gidip cansız bedene konan sinekleri kovaladı. Başını aşağı eğerek başaşağı duran Giller’in yüzündeki ifadeye baktı. Düğüm olmuş bir bağırsağı eliyle çekti ve Giller’in yüzünü görünce doğruldu. “Bir mesaj bırakmış.”

“Bir mesaj mı?” diye sordu Kahlan. “Ne mesajı?”

“Yüzünde bir gülümseme var. Ölürlen yüzünde donakalan bir gülümseme. Böyle şeylerden anlayan birine, kendisinden istenileni vermediğini anlatmış.” Zedd, Giller’in karnındaki kesiği gösterdi. “Şu kesiği görüyor musunuz? Bu kesik, antropomansi denen büyüyle ilgilenen bir kişi tarafından açılmış. İnsan bağırsaklarını inceleyerek sorulara cevap aranır. Darken Rahl’in kesme tarzı babasınıninkine çok benziyor.”

Richard, Rahl'ın aynı işkenceyi babasına da yaptığını hatırladı.

“Darken Rahl olduğundan emin misin?” diye sordu Kahlan.

Zedd omzunu silkti. “Başka kim olabilir? Büyücünün hayat ateşinden zarar görmeyecek tek kişi Darken Rahl’dır. Ayrıca bu kesik onun imzası. Bakın. Kesğin ucunu görüyor musunuz? Şu kıvrımı gördünüz mü?”

Kahlan yüzünü çevirdi. “Ne olmuş?”

“Bu, kancadır. En azından, öyle olduğunu sanıyorum. Çengel biçiminde bir kesik. Sihirli sözleri söylerken kanca biçiminde kesikle sorguya çektiği insanı kendine bağlıyor. Kanca, sorguya çekilen insanın istenen cevapları vermesini sağlıyor. Ama şurayı görüyor musunuz? Kanca biçimini tamamlayamamış.” Zedd, hüznü bir gülümsemeyle sözlerine devam etti. “İşte, Giller o an bütün hayat enerjisini ateşe vermiş. Rahl işini bitirmek üzereyken son anda ona aradığı şeyi vermemiş. Büyük olasılıkla, kutunun kimde olduğunu söylemedi. Darken Rahl, Giller hayatta olmadığı için bağışsaklarından hiçbir şey öğrenememiş.”

“Giller’in böyle bir fedakârlık yapacağı aklımın ucundan geçmezdi,” diye fısıldadı Kahlan.

“Zedd,” dedi Richard korkuyla, “Giller onca acı çekmiş olmasına rağmen nasıl olup da gülümsemeyi başarmış?”

Zedd ona öyle sert bir bakış attı ki Richard’ın tüyleri diken diken oldu. “Büyücüler, acıyı tanımak zorundadır. Üstelik acıyı çok yakından tanımak zorundadırlar. Böyle bir dersi öğrenmemen için büyücü olmayı reddetmenden mutlu olabilirim. Bu sınavı çok az kişi geçebilir.”

Richard, Zedd’in bildiği ama onunla asla paylaşmadığı gizemleri merak etti.

Zedd, Giller’in yüzünü şefkatle okşadı. “Aferin sana öğren-cim. Onurlu bir sonun oldu.”

“Eminim, Rahl öfkeden kudurmuştur,” dedi Richard. “Zedd, buradan çıksak iyi olur. Bütün bunlar bana yem gibi gelmeye başladı.”

Zedd başını salladı. “Kutu her yerde olabilir ama burada olmadığı kesin. En azından, henüz Darken Rahl’ın eline geçmemiş.” Elleri uzattı. “Çocuğu bana ver. Geldiğimiz gibi çıkmak zorundayız. Burada bulunmamızın asıl nedenini öğrenmelerini istemeyiz.”

Zedd, Siddin’in kulağına bir şeyler fısıldayınca çocuk kıkırdarak büyücünün boynuna sarıldı.

Kahlan merdivenlerden anlamlı bir biçimde ama yüzünde sakın bir ifadeyle inerken, yüzü bembeyaz kesilmiş Kraliçe elbisesinin kıvrımlarıyla oynuyordu.

“Misafirperverliğin için teşekkürler,” dedi Kahlan. “Artık gidiyoruz.” Kraliçe başını eğdi. “İtirafçı Ana’yı görmek her zaman için büyük bir mutluluktur.” Kraliçe’nin duyduğu merak yerini korkuya bıraktı. “Ya Giller’a... Ne olmuş?”

Kahlan ona soğuk bir bakış fırlattı. “Sanırım benden önce davranmışsınız. Keşke bu zevki ben tatmış olsaydım ya da en azından görebilseydim. Ama önemli olan sonuçtur, değil mi? Bir anlaşmazlıktı herhalde?”

Kraliçe’nin rengi yerine geldi. “Bana ait bir şeyi çaldı.”

“Ah, umarım geri almışsınızdır. İyi günler.” Kahlan tam yürümeye başlamıştı ki durdu. “Kraliçe Milena, teftiş etmek ve aşırı hırslı komutanlarınızı hizaya sokup masum insanları idam etmelerine izin vermediğinizden emin olmak için geri döneceğim.”

Siddin’i tutan Zedd ile Richard, arkasını dönüp yürüyen Kahlan’ı izledi. Richard, kaskatı bir halde Zedd’in yanında yürürken aklından binbir düşünce geçiyordu. Başlarını saygıyla eğen insanların arasından geçip şehirden çıktılar. Şimdi ne

yapacaklardı? Shota, Kraliçe'nin kutuyu yakında kaybedeceği konusunda onu uyarmıştı. Haklı çıkmıştı. Kutu şimdi nerede olabilirdi? Geri dönüp Shota'ya kutunun nerede olduğunu sora-ramazdı. Giller kutuyu kime vermiş olabilirdi ki? Kutuyu nasıl bulacaklardı? Richard kendini çaresiz hissediyordu. Kahlan'ın çökük omuzlarından, onun da aynı duyguları paylaştığını görebiliyordu. Hiçbiri konuşmuyordu. İçlerinde yalnızca Siddin konuşuyordu ama Richard onun söylediklerinin tek kelimesini bile anlamıyordu. "Ne diyor?" diye sordu Zedd'e.

"Kahlan'm tembihlediği gibi cesur davrandığını ama Öfkeli Richard'ın onu eve götürmek için gelmesine çok sevindiğini söylüyor."

"Nasıl hissettiğini sanırım anlıyorum. Zedd, şimdi ne yapacağız?"

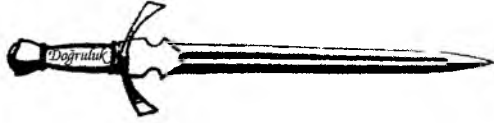
Zedd şaşkın bir bakış fırlattı ona. "Nereden bileyim? İzci sensin."

Harika. Elinden geleni yapmıştı ama kutuyu yine bulamamışlardı. Ama bir şekilde onu bulması bekleniyordu. Görünmez bir duvara çarpmış gibi hissediyordu kendini. Yürümeye devam ettiler ama Richard nereye gideceklerini bilmiyordu.

Batan güneş, altın sarısı bulutların arasındaydı. Richard ileride bir şey gördüğünü sandı. İlerleyerek Kahlan'ın yanına geçti. Kahlan da ileri bakıyordu. Gece yaklaştığı için yol boşalmıştı.

Çok geçmeden karşıdan ne geldiğini gördüler. Dört at onlara doğru koşturuyordu. Yalnızca birinin binicisi vardı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Richard, batan güneşin ışığında altın sarısı bir toz bulutu kaldırarak yaklaşan dört atı izlerken, güven almak için elini kılıcının kabzasına götürdü. Toprağı döven nalların sesi giderek yaklaştı. Yalnız binici atının üzerine eğilmiş, hayvanı daha hızlı koşması için teşvik ediyordu. Richard kılıcını kolayca eline almak için kabzadan biraz çıkarıp yerine koydu. Siyahlara bürünmüş binici yaklaştığında onun tanıdık biri olduğunu gördü.

“Chase!”

Sınır muhafızı, atları tam önlerinde durdurdu. Tozlar yatışırken onlara baktı. “İyi görünüyorsunuz.”

“Chase, seni görmek ne güzel!” diye sıırttı Richard. “Bizi nasıl buldun?”

Chase, hakarete uğramış gibi göründü. “Ben bir sınır muhafızıyım.” Bu açıklamanın yeterli olduğunu düşündüğü açıktı. “Aradığınız şeyi buldunuz mu?”

“Hayır,” diye itiraf etti Richard içini çekerek. Sonra Chase’in beline dolanmış ince kolları gördü. Siyah pelerinin arkasından bir yüz göründü. “Rachel? Sen misin?”

Küçük kızın kocaman bir gülümsemeyle aydınlanan yüzü ortaya çıktı. “Richard! Seni tekrar gördüğüme çok sevindim! Chase muhteşem, değil mi? Bir garla dövüşüp beni yem olmaktan kurtardı!”

“Onunla dövüşmedim,” diye homurdandı Chase. “Yalnızca başına bir ok attım.”

“Ama onunla dövüşecektin. Sen bugüne kadar gördüğüm en cesur adamsın.”

Chase, acı dolu bir yüz ifadesiyle kaşlarını çatarak gözlerini devirdi. “Bugüne kadar gördüğünüz en çirkin çocuk, değil mi?” Küçük kızın yüzüne baktı. “Bir gar bile seni yemek istemez.”

Rachel kıkırdadı. “Bak Richard.” Ayağını uzatarak ayakkabısını gösterdi. “Chase bir geyik avladı. Sonra da hayvan çok büyük olduğu için hata yaptığını söyledi. Bu yüzden, bir adamla değiş tokuş etmek istedi ama adamın elinde yalnızca bu pelerin ve ayakkabılar vardı. Ne güzeller, değil mi? Chase, onların bende kalabileceğini söylüyor.”

Richard, küçük kıza gülümsedi. “Evet, ayakkabıların muhteşem.” Richard kızın bebeğinin ve ekmek çıkınının Chase’le arasında durduğunu gördü. Siddin’e sanki onu daha önce görmüş gibi bakıyordu.

Kahlan elini Rachel’in bacağına koydu. “Neden kaçtın? Senin için en dişelendik.”

Rachel, Kahlan’ın dokunuşu üzerine irkildi. Bir koluyla Chase’e sımsıkı yapışıp öbür elini cebine soktu. Kahlan’ın sorusunu cevaplamadan Siddin’e baktı. “Onun sizin yanınızda ne işi var?”

“Kahlan onu kurtardı,” dedi Richard. “Kraliçe onu zindana hapsedmişti. Zindan, bir çocuğa uygun bir yer olmadığı için Kahlan onu çıkardı.”

Rachel, Kahlan’a baktı. “Kraliçe kızmadı mı?”

“Hiç kimsenin, çocukların canını yakmasına izin vermem,” dedi Kahlan. “Kraliçe’nin bile.”

“Orada öylece durmayın. Size at getirdim. Binin hadi. Size bugün yetişeceğimi hesaplamıştım. Dün gece, kamp kurduğunuz yerde, Callisidrin Irmağı’nın bu kıyısında bizi bekleyen bir yaban domuzu var.”

Zedd bir eliyle eğere tutunup diğer eliyle de Siddin’i tutarak ata atladı. “Yaban domuzu mu? Aptal mısın sen? Yaban domuzu kızartması savunmasız bırakılır mı? Birisi alıp gidebilir!”

“Neden acele ediyorum dersin? Her yerde kurt izleri var. Ama ateşe yaklaşacaklarını sanmam.”

“O kurdu inciteyim deme sakın,” diye uyardı Zedd. “O, İtirafçı Ana’nın dostudur.”

Chase, batan güneşe doğru yol almadan önce bir Kahlan’a bir de Richard’a baktı. Chase’in geri dönmesi Richard’ı yüreklendirmişti. Bir kez daha her şeyin mümkün olabileceğini hissediyordu. Kahlan atına bindikten sonra Siddin’i yanına aldı, birlikte gülüp konuşarak ilerlediler.

Kamp yerine vardıklarında, Zedd hiç zaman kaybetmeden yaban domuzunu tadarak pişmiş olduğunu duyurdu. Cüppesini düzelterip yere oturdu ve yüzünde bir gülümsemeyle birinin bıçağı eline alıp akşam yemeğini bölüştürmesini bekledi. Siddin de gülümseyerek oturdu ve Kahlan’a yaslandı. Richard ve Chase, domuzu paylaştırmaya başladılar. Rachel, bebeğini ve çıkını yanına koyarak Chase’in yakınına oturdu. Küçük kız gözünü Kahlan’dan ayırmıyordu.

Richard büyük bir parça et kesip Zedd’e uzattı. “Neler oldu? Ağabeyimi kastediyorum.”

Chase sırıttı. “Söylememi istediklerini ona söylediğimde, başın dertteyse sana yardım edeceğini söyledi. Orduyu toplayarak

askerleri sınır muhafızlarının komutası altında sınır boyunca savunma pozisyonunda konuşlandırdı. Sınır yıkıldıktan sonra geride beklemeyi reddetti. En iyi bin adamını yanına alarak Orta Diyar'a ilerledi. Hepsisi de şu anda Rang'Shada'da kamp kurmuş sana yardım etmeyi bekliyor.”

Richard şaşkınlıktan donakalarak eti kesmeyi bıraktı. “Sahi mi? Bunu ağabeyim mi söyledi? Yardım etmeye mi geldi? Üstelik bir orduyla?”

Chase başını salladı. “Sen bu işteysen, o da bu işteymiş.”

Richard, ağabeyinden şüphelendiği için bir parça pişmanlık hissetti. Öte yandan Michael'ın her şeyi bırakıp yardıma koşması onu çok sevindirmişti. “Kızdı mı?”

“Kızacağından ve başımın etini yiyeceğinden emindim ama yalnızca nasıl olduğunu, tehlikede olup olmadığını ve yerini bilmek istedi. Seni tanıdığını ve senin için önemli olan şeyin kendisi için de önemli olduğunu söyledi. Adamlarıyla birlikte. Şu an büyük olasılıkla çadırında bir aşağı bir yukarı dolanıp duruyordur. İtiraf etmeliyim, bu durum beni de şaşırttı.”

Richard'ın şaşkınlıktan gözleri irileşmişti. “Ağabeyim ve bin askeri, bana yardım etmek için Orta Diyar'a gelmiş.” Kahlan'a baktı. “Bu muhteşem, değil mi?” Kahlan gülümsemekle yetindi.

Richard eti keserken Chase ona ciddi bir bakış attı. “İzlerinizin Agaden Geçidi'ne gittiğini görünce bir an işinizin bittiğini sandım.”

Richard başını kaldırdı. “Agaden Geçidi'ne mi gittin?”

“Sence aptala benziyor muyum? Aptallar, sınır muhafızlarının lideri olamaz. Michael'a senin öldüğünü nasıl haber vereceğimi düşünmeye başladım. Sonra Geçit'ten çıkan izlerinizi buldum.” Kaşlarını çatarak, “Oradan sağ salım çıkmayı nasıl başardınız?” diye sordu.

Richard sırtıttı. “Sanırım iyi ruhlar...”

Rachel bir çığlık attı.

Richard ve Chase ellerinde bıçaklarıyla döndüler. Richard, Chase’in bıçağını kullanmasına engel oldu.

Gelen Brophy’ydi. “Rachel? Sen misin Rachel?”

Rachel, bebeğinin ayağını ağzından çekti. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Sesin, Brophy’nin sesine benziyor.”

Kurt kuyruğunu ileri geri salladı. “Çünkü ben Brophy’yim!” Kurt, kıza yaklaştı.

“Brophy, nasıl kurt oldun?”

Kurt arka ayaklarının üzerine oturdu. “Çünkü bir büyücü beni kurda çevirdi. Kurt olmak istediğim için beni bir kurda çevirdi.”

“Seni Giller mı kurda çevirdi?”

Richard soluğunu tuttu.

Kız kollarını kurdun boynuna doladı. Brophy yüzünü yalarken, Rachel kıkırdıyordu.

“Rachel,” dedi Richard, “Giller’ı tanıyor musun?”

Rachel kolunu Brophy’nin boynuna doladı. “Giller iyi bir adam. Bana Sara’yı verdi.” Kahlan’a korku dolu bir bakış fırlattı. “Sen onun canını yakmak istiyorsun. Sen Kraliçe’nin dostusun. Kötü birisin.” Brophy’ye yaslanarak korunmak istedi.

Brophy, kızın yüzünü yaladı. “Yanılıyorsun Rachel. Kahlan benim dostum. O, bu dünyadaki en iyi insanlardan biridir.”

Kahlan gülümseyerek ellerini Rachel’a uzattı. “Buraya gel.”

Rachel, Brophy’ye baktı, kurt başını sallayarak gitmesinde bir sakınca olmadığını belirtti. Kız yüzünü asarak Kahlan’ın yanına gitti.

Kahlan, Rachel'in ellerini tuttu. "Giller hakkında kötü bir şey söylediğimi duydun, değil mi?" Rachel başını salladı. "Rachel, Kraliçe kötü yürekli bir insan. Ne kadar kötü bir insan olduğunu bugüne kadar bilmiyordum. Giller bir zamanlar dostumdu. Kraliçe'yle yaşamaya gidince, onun da kötü bir insan olduğunu ve Kraliçe'nin tarafına geçtiğini düşündüm. Yanılmışım. Giller'in canını asla yakmazdım. O, benim hâlâ dostum."

Rachel, bakışlarını Richard'a çevirdi.

"Doğru söylüyor. Bizler Giller'in tarafındayız."

Rachel, Brophy'ye döndü. Brophy de başını sallayarak Kahlan'ın sözlerini onayladı.

"Sen ve Richard, Kraliçe'nin dostu değil misiniz?"

Kahlan hafif bir kahkaha kopardı. "Hayır. Üstelik bana kalsa onu tahtından hemen indirirdim. Richard'a gelince, bugün kılıcını çekerek Prenses'i öldürmekle tehdit etti. Bu yüzden, Richard'ın da Kraliçe'nin dostu olduğu söylenemez."

Rachel'in gözleri hayretle açıldı. "Prenses Violet'i mi? Prenses Violet'i mi tehdit ettin?"

Richard başını salladı. "Kahlan'a kötü bir şeyler söyledi, ben de tekrar aynı şeyi yaparsa dilini keseceğimi söyledim."

Rachel'in ağzı bir karış açık kaldı. "Başının kesilmesini emretmedi mi?"

"İnsanların başlarını uçurmasına artık izin vermeyeceğiz," dedi Kahlan.

Kahlan'a bakan Rachel'in gözleri yaşardı. "Senin kötü biri olduğunu ve Giller'in canını yakacağını sanmıştım. Kötü olmadığına çok sevindim." Kollarını Kahlan'ın boynuna dolayıp ona sımsıkı sarılınca Kahlan da aynı şekilde karşılık verdi.

Chase, Richard'a eğildi. "Bir Prenses'e kılıç mı çektin? Bunun ölüm cezası gerektiren bir suç olduğunu biliyor musun?"

Richard ona soğuk bir bakış attı. “Zamanım olsaydı, onu dizime yatırıp kışına bir güzel şaplak atardım.” Rachel bu sözler üzerine kıkırdadı. Richard da gülümsedi. “Prenses’i tanıyorsun, değil mi?”

Kızın kahkahası kesildi. “Ben onun oyun arkadaşıyım. Diğer çocuklarla birlikte güzel bir yerde yaşıyordum ama erkek kardeşim öldükten sonra Kraliçe geldi ve beni Prenses’in oyun arkadaşı seçti.”

Richard, Brophy’ye döndü. “Erkek kardeşi o çocuk muydu?” Kurt başını üzüntüyle salladı. “Demek Prenses Violet’le yaşıyordun. Saçını çarpık çurpuk kesen de oydu, değil mi? Sana vuruyordu.”

Rachel suratını asarak başını salladı. “İnsanlara kötü davranıyor. İnsanların başlarının kesilmesini emretmeye başladı. Benim de başımı uçuracağından korktuğum için saraydan kaçtım.”

Richard kızın yanında duran ekmek somununa bakıyordu. Rachel’in yanına çömeldi. “Kaçmana Giller yardım etti, öyle değil mi?”

Kız ağlamak üzereydi. “Giller bana Sara’yı verdi. Benimle birlikte kaçmak istiyordu. Ama kötü bir adam geldi. Baba Rahl. Giller’a çok kötü baktı. Giller bana kaçıp kışa kadar saklanmamı, sonra da birlikte yaşayabileceğim bir aile bulmamı söyledi.” Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. “Sara, Giller’ın benimle artık gelemeyeceğini söyledi.”

Richard ekmek somununa tekrar baktı. Ekmek somunu, kutuyla aynı boyuttaydı. Elini küçük kızın omuzlarına koydu. “Rachel. Zedd, Kahlan, Chase ve ben Darken Rahl’a karşı savaşıyoruz. İnsanlara daha fazla zarar vermemesi için.”

Rachel, başını Chase’e çevirdi.

Chase başını salladı. “Doğruyu söylüyor, küçüğüm. Sen de ona doğruyu söyle.”

Richard, kızın omuzlarını sıkıca kavradı. “Rachel, ekmek somununu sana Giller mı verdi?” Kız başını salladı. “Rachel, Giller’a gitmemizin nedeni ondan bir kutu almaktı. Darken Rahl’ın, insanları incitmesine engel olacak bir kutu. Onu bize verecek misin? Darken Rahl’a engel olmamıza yardım edecek misin?”

Kız yaşlı gözlerle ona baktı. Ardından cesur bir gülümsemeyle ekmeği ona uzattı. “Kutu, ekmeğin içinde. Giller kutuyu büyüyle ekmeğin içine sakladı.”

Richard, küçük kıza öyle bir sarıldı ki az kalsın onu boğuyordu. Kızı kucağına alıp kıkırdayana kadar döndü. “Rachel, sen bugüne kadar tanıdığım en cesur, en zeki ve en güzel kızsın!” Richard onu yere bırakınca Rachel, Chase’e koşup adamın kucağına oturdu. Chase kocaman kollarıyla ona sarılıp saçlarını okşadı.

Richard ekmek somununu Kahlan’a uzattı. Kahlan gülümseyip başını salladı. Richard ekmeği Zedd’e uzattı.

“İzci bulduğuna göre,” dedi Zedd, “İzci açmalı.”

Richard ekmeği ikiye böldü. Mücevherli Orden Kutusu, ekmeğin içindeydi. Ellerini pantolonuna silerek kutuyu çıkardı ve ateşin ışığına tuttu. Gördükleri pırıltılı kutunun gerçek kutuyu sakladığını Sayılı Gölgeler Kitabı’ndan biliyordu. Hatta kutunun üzerindeki muhafazayı nasıl kaldıracağını bile biliyordu.

Kutuyu Kahlan’ın kucağına koydu. Kahlan kutuyu tutarken, Richard’a hiç görmediği kadar geniş bir gülümsemeyle baktı. Richard ne yapacağını bilemeden eğilip Kahlan’ı çabucak öptü. Kahlan’ın gözleri irileşti. Öpücüğüne karşılık gelmeyince Richard ne yaptığını fark edip hemen toparlandı.

“Affedersin,” dedi.

Kahlan kahkahayı bastı. “Affedildin.”

Richard, Zedd’e sarıldı, ikisi de gülüyordu. Chase kahkahalar atarak Richard’ı izliyordu. Richard kısa bir süre önce neredeyse

pes ettiğine, ne yapacağını, nereye gideceğini ya da Rahl'ı nasıl durduracağını bilemediğine inanamıyordu. Kutu artık onların elindeydi.

Kutuyu ateşin ışığında görebilecekleri biçimde bir kayanın üzerine koydular. Richard, ömründe bu kadar güzel bir akşam yemeği yememişti. Richard ve Kahlan, maceralarının bir bölümünü Chase'e anlattılar. Chase, Richard'ın hayatını Southaven'daki Bill'e borçlu olduğunu öğrenip suratını asınca Richard kahkahalarla güldü. Chase, bin kişilik bir orduyu Rang'Shada'ya getirene kadar başından geçenleri anlattı. Bürokrasinin aptallığıyla dalga geçen hikâyeler anlatırken hayli keyiflendi.

Sınır muhafızı konuşurken Rachel onun kucağında oturmuş yemeğini yiyordu. Richard, küçük kızın içlerinde en korkunç görünen kişinin kucağına sığınmasına şaşırmıştı. Chase, hikâyelerini bitirdiğinde, Rachel başını kaldırıp, "Chase, kışa kadar nerede saklanayım?" diye sordu.

Chase ona ters ters baktı. "Başiboş bir halde bırakılamayacak kadar çirkin bir çocuksun. Garın birine yem olacağın kesin." Bu söz üzerine kız kahkahayı bastı. "Başka çocuklarım da var, onlar da senin gibi çirkin. Arada kaynar gidersin. Sanırım seni evime götüreceğim."

"Sahi mi Chase?" diye sordu Richard.

"Eve her gelişimde karım, beni yeni bir çocukla karşılıyor. Sanırım bu durumu değiştirmemin zamanı geldi." Her an buharlaşacakmış gibi kendisine sımsıkı sarılan çocuğa baktı. "Ama kurallarım var. Kurallarıma uymak zorundasın."

"Söylediğin her şeyi yaparım Chase."

"Al sana ilk kural. Çocukların bana Chase demesine izin vermem. Ailemin bir üyesi olmak istiyorsan, bana baba demek zorundasın. Saçına gelince, çok kısa. Çocuklarımin hepsinin saç

uzundur, ben uzun saç severim. Saçını biraz uzatacağsın. Bir annen olacak. Onun sözünü dinlemek zorundasın. Yeni erkek ve kız kardeşlerinle de oynayacaksın. Bunları yapabilir misin dersin?”

Küçük kız sevinçten konuşamayacak bir halde, gözyaşlarıyla adama sarıldı.

Hep birlikte paylarına düşen eti heyecanla yediler. Zedd bile doymuş görünüyordu. Richard, kutuyu en sonunda ele geçirdikleri için hem yorgun hem de heyecandan yerinde duramaz bir haldeydi. İşin en zor kısmını başarmışlar, kutuyu Rahl’dan önce ele geçirmişlerdi. Artık tek yapmaları gereken kışa kadar saklanmaktı.

“Haftalardır kutunun peşindeydik,” dedi Kahlan. “Kışın ilk gününe bir ay var. Bu sabah bir ay, kutuyu bulmak için kısa bir süre gibi geliyordu. Şimdi kutu elimizde ve çok uzun geliyor. Kış gelene kadar ne yapacağız?”

İlk önce Chase konuştu. “Kutuyu hep birlikte koruyacağız ve bizi koruyacak bin asker var. Sınırı geçtiğimizde, bu sayının birkaç katı daha askerimiz olacak.”

Kahlan, Zedd’e baktı. “Sence bu iyi bir fikir mi? Darken Rahl’ın bin askeri bulması daha kolay olur. Kutuyu az kişiyle bir yere saklamamız daha iyi olmaz mı?”

Zedd arkasına yaslanarak karnını ovuşturdu. “Kutuyu kendimiz daha iyi saklayabiliriz ama yerimiz keşfedilirse, daha savunmasız oluruz. Belki de Chase haklı. Bu kadar büyük bir ordu bizi iyi koruyabilir. Mecbur kalırsak onlardan ayrılıp saklanabiliriz.”

“Yarın erkenden yola koyulsak iyi olur,” dedi Richard.

Günün ilk ışıklarıyla birlikte yola çıktılar. Atlılar yolu izlerken, Brophy de ormanın içinden onları bir gölge gibi takip ediyor, bazen yol gösteriyordu. Silahlarını kuşanmış olan Chase önden gidiyordu. Rachel onun arkasında beline sarılmıştı. Orman elbisesini giymiş olan Kahlan, öne oturttuğu Siddin'le birlikte Zedd'in yanında gidiyordu. Richard kutuyu Zedd'in taşıması için ısrar etmişti. Kutu, bir zamanlar ekmeğin sarılı olduğu beze sarılmış ve çıkın eyerine bağlanmıştı. Sabah serinliğinde atlarını yavaşça sürerlerken, Richard en arkada çevreyi kolaçan ederek ilerliyordu. Kutu yanlarında olduğu için sanki onları gören herkes, bunu anlayacakmış gibi kendini hepten saldırıya açık hissediyordu.

Richard, köprüye giden dönemeçten geçerken Callisidrin Irmağ'ının sesini işitti. Yolun boş olmasına sevinmişti. Chase tahta köprüye yaklaşırken atını dört nala sürmeye başlayınca, diğerleri de ona ayak uydurabilmek için atlarını topukladı. Richard, Chase'in ne yaptığını biliyordu. Sınır muhafızı, köprülerin, dikkatsizlerin felaketi olduğunu söylerdi hep. Diğer üçü önde dört nala giderken Richard dört bir yanı gözleriyle taradı. Hiçbir şey göremedi.

Köprünün tam ortasında, dört nala giderken görünmez bir şeye çarptı.

Richard kendini yerde buldu, sersemlemiş otururken kocaman atının diğer üç atla birlikte koştuğunu gördü. Atlılar durup döndü. Richard hâlâ sersemlemiş bir halde, büyük bir acıyla ayağa kalkarken diğerleri şaşkın şaşkın ona bakıyordu. Köprünün ortasına varamadan, o şeye tekrar çarptı. Taş bir duvara çarpıyordu sanki. Ama hiçbir şey göremiyordu. Yine kendini yerde buldu. Bu kez ayağa kalkarken, diğerleri çevresine toplanmıştı.

Zedd atından indi, bir eliyle atının dizginlerini tutarken diğer eliyle de Richard'ın kalkmasına yardım etti. "Sorun nedir?"

"Bilmiyorum," dedi Richard güçlükle. "Sanki köprü'nün ortasında bir duvara çarptım. Atımdan düşmüş olmalıyım, hepsi bu. Sanırım şimdi iyiyim."

Zedd çevresine bakındı, Richard'ı dirseğinden tutarak yürümesine yardımcı oldu. Richard, bir iki adım sonra tekrar aynı görünmez engele çarptı. Ama bu kez yavaş hareket etmişti, yere düşmedi ve yalnızca birkaç adım geriledi. Yavaşça bir adım atınca o şeye tekrar dokundu. Zedd, ciddi bir ifadeyle kaşlarını çattı. Richard elini uzatarak ilerlemesine izin vermeyen düz duvara dokundu. Duvara dokununca midesi bulandı ve başı döndü. Zedd, görünmeyen engelin içinden rahatça geçebiliyordu.

Büyücü, görünmeyen duvarın bulunduğu yerde durdu. "Köprü'nün sonuna kadar yürü ve sonra bana doğru gel."

Richard köprüde yürürken alnındaki şişe dokundu. Kahlan atından atlayarak Zedd'in yanına geldi. Brophy de sorunun ne olduğunu öğrenmek istiyordu. Richard, bu kez ellerini ileri uzatarak yürüdü.

Yarı yolda duvara tekrar dokundu ve daha fazla ilerleyemedi. Dokunmasıyla birlikte kusacak gibi olmuş ve gerilemişti.

Zedd çenesini sıvazladı. "Lanet olsun!"

İzci, onların yanma gidemediği için herkes onun yanma geldi. Zedd onu tekrar ileri yürüttü. Richard duvara dokununca geriledi.

Zedd, Richard'ın sol elini tuttu. "Duvara diğer elinle dokun."

Richard, mide bulantısı yüzünden elini çekmek zorunda kalana kadar duvara dokundu. Zedd, duvarın etkisini Richard'm elini tutarak hissedebiliyordu. Artık köprü'nün başına kadar gel-

mişlerdi. Duvara her dokunuşta, geldikleri yöne doğru biraz daha geriliyorlardı.

“Lanet olsun! Binlerce kez lanet olsun!”

“Sorun nedir?” diye sordu Richard.

Zedd söze başlamadan önce Kahlan’a ve Chase’e bir bakış attı. “Bu bir Bekçi Büyüsü.”

“Bekçi Büyüsü de nedir?”

“O lanet olası ressam James’in çizdiği bir büyü. Büyüyü senin çevrene çizmiş. Büyüye bir kez dokunduğunda harekete geçer ve seni bir tuzak gibi sarar. Bu büyüyü üzerinden atamazsak bu tuzak, sen içinde hapsolana kadar küçülecek. Sonra hiç hareket edemeyeceksin.”

“Sonra ne olacak?”

Zedd doğruldu. “Tuzak zehirlidir. Bir koza gibi seni sardığında, seni ya ezecek ya da zehirleyerek öldürecek.”

Kahlan gözlerinde korku dolu bir bakışla Zedd’in kolunu çekiştirdi. “Geri dönmeliyiz! Richard’ı bu büyüden kurtarmalıyız!”

Zedd kolunu çekti. “Tabii ki geri döneceğiz. Resmi bulup sileceğiz.”

“Kutsal mağaraların nerede olduğunu biliyorum,” dedi Kahlan, eyerini tutup üzengiye ayağını koyarak.

Büyücü atını almak için döndü. “Harcayacak zamanımız yok. Hadi gidelim.”

“Hayır,” dedi Richard.

Herkes, İzci’ye döndü.

“Richard, dönmeliyiz,” dedi Kahlan.

“Kahlan haklı evlat. Başka yolumuz yok.”

“Hayır.” Richard, dostlarının korku dolu yüzlerine baktı. “Böyle yapmamızı istiyorlar. Ressamın sana ya da Kahlan’a büyü çizemeyeceğini söyledin.

O da bunun hepimizi geri getireceğini düşünerek bana bir büyü çizdi. Kutu çok önemli. Bu riski göze alamayız.” Kahlan’a baktı. “Mağaraların nerede olduğunu söyle Kahlan. Zedd, sen de büyüyü nasıl sileceğimi anlat.”

Kahlan, kendi atıyla Richard’ın atını dizginlerinden tutup öne çekti. “Kutuyu Zedd ile Chase koruyabilir. Seninle geliyorum.”

“Hayır, gelmiyorsun! Ben yalnız gidiyorum. Kendimi korumak için kılıcım var. Önemli olan kutu. İlk önce kutuyu düşünmeliyiz. Her şeyden önce onu korumalıyız. Bana yalnızca mağaraların yerini söyleyin ve büyüyü nasıl sileceğimi anlatın. İşim bitince size yetiştirim.”

“Richard, bence...”

“Hayır! Bu, Darken Rahl’ı durdurmakla ilgili. Hiçbirimin hayatı, onu durdurmaktan daha önemli olamaz. Bu bir rica değil, bir emirdir!”

Zedd, Kahlan’a dönerek, “Mağaraların yerini tarif et,” dedi.

Kahlan sinirli bir biçimde atının dizginlerini Zedd’e verip yerden bir dal parçası aldı. Toprağa bir harita çizdikten sonra çizgilerden birini işaret etti. “Bu Callisidrin, burası da köprü. Burası yol ve burada da Tamarang ve kale var.” Kahlan, şehrin yukarısına bir çizgi çekti. “Şehrin kuzeydoğusundaki bu tepelerde, ikiz tepelerin arasında akan bir nehir vardır. Tepeler, nehrin üzerindeki küçük bir köprünün bir buçuk kilometre güneyindedir. İkiz tepelerin nehre bakan uçurumları var. Kutsal mağaralar, nehrin güneydoğusunda kalan uçurumun yamacında. Ressamlar büyülerini oraya çizer.”

Zedd, dal parçasını Kahlan'ın elinden alarak eşit uzunlukta iki parçaya böldü. "İşte. Bu dal, laneti silecek. Görmeden, resmin hangi bölümünü sileceğini söyleyemem ama bunu tek başına da anlayabilirsin. Resimden bir anlam çıkartırsın artık. Çizilmiş bir büyü'nün tek amacı budur, çizimden bir anlam çıkaramazsan işe yaramaz."

Zedd'in avucunda yuvarladığı dal parçası artık yumuşak ve yapışkandı. Richard, dalı cebine koydu. Zedd, diğer dal parçasını da avucunda yuvarladıktan sonra Richard'a uzattı. O da artık bir dal parçası değildi. Neredeyse mangal kömürü kadar kararmıştı ama sertti.

"Bununla da," dedi büyücü, "büyüyü tamamlayabilir, mecbur kalırsan değiştirebilirsin."

"Nasıl değiştireceğim?"

"Görmeden hiçbir şey söyleyemem. Kendi kararını vermek zorundasın. Acele et. Ama bence, bizim de..."

"Hayır Zedd. Darken Kahl'ın neler yapabileceğini hepimiz iyi biliyoruz. Kutu hepimizden daha önemli." Yaşlı dostuna anlamlı bir bakış fırlattı. "Kendine ve Kahlan'a iyi bak." Chase'e dönerek, "Onları Michael'a götür. Michael, kutuyu bizim tek başımıza koruyacağımızdan daha iyi koruyabilir. Beni bekleyerek de oyalanmayın. Size yetişeceğim," dedi. Onları sert bakışlarla süzdü. "Geri dönemezsem, hiçbirinizin peşimden gelmesini istemiyorum. Kutuyu buradan uzaklaştırın. Anlaşıldı mı?"

Chase, ona ciddi bir bakış attı. "Hayatım üzerine yemin ederim." Richard'a, Rang'Shada'da bekleyen Batı Diyar ordusunu nasıl bulabileceğini kısaca anlattı.

Richard, Kahlan'a baktı. "Siddin'e iyi bak. Endişelenme, çok geçmeden size yetişeceğim. Haydi, artık yola çıkın."

Zedd atına bindi. Kahlan, Siddin'i büyücüye verdikten sonra Chase'e ve Zedd'e başını salladı. "Siz önden gidin. Birkaç dakika sonra size yetişirim." Zedd itiraz edecekti ama Kahlan büyücünün sözünü kesti ve yola koyulmasını söyledi. İki atlının ve kurdun son sürat köprüden karşıya geçmelerini izledikten sonra Richard'a döndü.

Yüzünde derin bir endişe vardı. "Richard, lütfen benim de..."
"Hayır."

Kahlan başını sallayarak Richard'a atının dizginlerini uzattı. Yemyeşil gözleri yaşarmıştı. "Orta Diyar'da hiç bilmediğin tehlikeler var. Dikkatli ol."

"Beni özlemene fırsat bile vermeden yanına döneceğim."

"Senin için korkuyorum."

"Biliyorum. Ama her şey yolunda gidecek."

Richard, Kahlan'ın gözlerinde kendini kaybediyordu. "Bunu yapmamalıyım," diye fısıldadı Kahlan.

Kollarını Richard'ın boynuna dolayarak onu öptü. Çabuk, umutsuz ve sert bir öpücüktü.

Richard, Kahlan'ı kendine çekti. Kahlan'ın dudakları, hafif iniltisi ve saçlarında gezinen parmakları neredeyse Richard'a adını unutturacaktı.

Richard, kendinden geçmiş bir halde Kahlan'ın ayağını üzen-giye koyup bacağına eyerin üzerinden atmasını izledi. Kahlan dizginleri çekerek atını Richard'a yaklaştırdı.

"Sakin aptalca bir şey yapmaya kalkışma Richard Cypher. Bana söz ver."

"Söz." Kahlan'ın zarar görmesine izin vermenin bu dünya-daki en aptalca şey olduğunu söyleyemedi. "Endişelenme. Bu lanet olası büyüden kurtulur kurtulmaz yanınıza döneceğim."

Kutuyu koruyun. Rahl'ın onu ele geçirmesine izin vermeyin. En önemlisi bu. Hadi, artık git.”

Richard atının dizginlerini tutarak Kahlan'ın hızla gözden kaybolmasını izledi.

“Seni seviyorum Kahlan Amnell,” diye fısıldadı arkasından.

Richard benekli atını cesaretlendirmek için hayvanın boynundaki lekeye hafifçe vurduktan sonra köprüden geri dönüp yola çıktı ve nehir kıyısını izlemeye koyuldu. Çalılar yolu kapadığında atını sığ sularda sürüyordu. Güneşin aydınlattığı çıplak tepeler nehir boyunca yükseliyordu. Nehir kıyısı dikleştikçe hayvanın daha kolay ilerlemesi için atını yüksek yerlere sürdü. Richard kendisini izleyen ya da gözetleyen birilerinin olup olmadığını anlamak için çevresine bakındıysa da kimseyi görmedi. Tepeler ıssız görünüyordu.

Nehrin her iki yakasında da tebeşir beyazı tepeler yükseliyordu. Birbirine benzeyen tepelerin yüzlerindeki yarıklardan aşağı sular akıyordu. Richard atı tam durmadan aşağı atladı. Eğeri kırmızı meyveleri kuruyup büzülmüş bir sumağa bağladı. Dik yamaçtan aşağı inerken çizimleri yumuşak toprakta kayıyordu. Kaya ve çamur yığının arasında dar bir keçi yolu vardı. Richard bu patikayı izleyerek bir mağaranın geniş ağızına ulaştı.

Ressamın ya da başka birinin civarda olabileceğini düşünerek elini kılıcının kabzasına attı. Hiç kimse yoktu. Mağaraya girer girmez duvarlardaki resimlerle karşılaştı. Mağaranın her yanını kaplayan resimler, karanlıkta göz alabildiğine uzanıyordu.

Richard manzara karşısında büyülenmişti. Yüzlerce, belki de binlerce resim vardı. Bazıları el kadardı, bazılarıysa daha büyük,

neredeyse boyu kadardı. Her birinde farklı bir manzara çizilmişti. Çoğunda tek bir kişi vardı, birkaçında daha fazla kişi. Resimleri farklı ellerin çizdiği açıktı. Bazılarına zengin ayrıntılar verilmiş, gölgelemeler ve aydınlatmalar yapılmıştı. Kolu bacağı kırık insanlar, kurukafalı kupalardaki içecekleri yudumlayanlar ya da kurumuş buğday tarlalarının yanında duranlar gördü. Bazıları yetenezsiz bir elden çıkmış, insanlar basit çizgilerle çizilmişti ama bütün resimlerdeki manzaralar aynı korkunçluktaydı. Anlaşılan ressamın yeteneği değil, resmin verdiği mesaj önemliydi.

Richard, Farklı ressamların elinden çıkmış, aynı konuyu tasvir eden resimler gördü. Çizimlerde bir tür harita vardı ama haritaların çevresine bir daire ve bu dairenin bir noktasına da bir kurukafa çizilmişti.

Bekçi Büyüleri.

Ama Richard kendine ait olanı nasıl bulacaktı? Her yer resimlerle doluydu. Kendi büyüünün resminin neye benzediğini bile bilmiyordu. Artan bir telaşla duvarları ararken mağaranın derinliklerine, karanlığa doğru ilerliyordu. Kendi resmini atlamamak için elini duvarda gezdirerek her resme bakıyordu. Bu kadar çok sayıda resmin arasında şaşkın bir halde, tam olarak ne aradığını bilmeden tanıdık bir şeyler görmeye çalışıyordu.

Richard resimlerin ileride bitebileceğini, son resimlerin arkalarda olabileceğini düşünerek karanlığa doğru ilerledi. Ortalık zifiri karanlıktı. Mağaranın ağzında gördüğü meşaleleri almak için geri dönmeye karar verdi.

Birkaç adım atmıştı ki görünmez duvara çarptı. Büyük bir panikle, mağarada kapana kısıldığını fark etti. Zamanı doluyordu. Meşalelere ulaşamayacaktı.

Koşarak karanlığa geri döndü ve resimleri aramaya devam etti. Büyüleri görmekte güçlük çekiyordu. Üstelik hiç bitmeyecek gibiydiler. Aklına tatsız bir düşünce geldi.

Gerekirse gece taşını kullanabilirdi.

Kaybedecek zamanı olmadığını düşünerek çantasından deri keseyi çıkardı. Onu avucunda tutup olasılıkları tarttı. Taşın yardım mı, yoksa daha fazla sorun mu olacağını düşünüyordu. Şu an başka hiçbir şeyle uğraşamazdı. Gece taşını cebinden çıkardığı zaman başına gelenleri hatırlıyordu. Her seferinde, Gölge taşı çıkardıktan bir süre sonra ortaya çıkmıştı. Belki de gece taşını kısa bir süreliğine önünü görmek için kullanıp sonra cebine koyarsa, Gölge taşı ona ulaşana kadar zaman kazanabilirdi. Bunun iyi bir fikir olup olmadığından hiç emin değildi.

Gerekirse, kullanmalıydı.

Taşı keseden çıkardı. Mağaranın içi aydınlandı. Richard zaman kaybetmemek için tek tek resimlere bakmayı bırakıp mağaranın derinliklerine, resimlerin son bulunduğu yere ilerledi. Göz ucuyla ilk Gölge'nin biçimlendiğini gördü. Hâlâ biraz uzak-
taydı. Richard ilerlemeyi sürdürdü.

Sonunda resimler bitti. Gölge taşı ona degecek kadar yaklaşmıştı. Taşı deri keseye koydu. Karanlıkta nefesini tutup iri gözlerle ölümün soğuk dokunuşunu bekledi. Hiçbir şey olmadı. Tek ışık, mağaranın girişinden gelen loş bir pırıltıydı ama bu, resimleri görmesine yetmiyordu. Taşı tekrar çıkarmak zorunda olduğunu biliyordu.

Önce cebini karıştırıp Zedd'in verdiği yumuşak, yapışkan dal parçasını buldu. Dalı sımsıkı tutarak taşı tekrar çıkardı. Taşın verdiği ışık bir an gözlerini kararttı. Başını sağa sola çevirip arandı.

Sonra büyüyü gördü. Resimdeki adam, onun kadar uzun boyluydu ama resmin geri kalanı daha da büyüktü. Kabaca çizilmiş bir resimdi ama Richard bunun kendi resmi olduğunu biliyordu. Sağ elinde tuttuğu kılıcın üzerinde Doğruluk yazıyordu. Resimdeki adamın çevresinde, Kahlan'ın çizdiğine benzer bir harita vardı. Haritanın kenarlarına yakın bir çizgi, Callisidrin'den aşağı iniyor ve köprünün ortasına kadar uzanıyordu. Richard, görünmeyen duvara bu köprüde çarpmıştı.

Gölgeler adını fısıldıyordu. Başını kaldırmasıyla kendisine uzanan elleri görmesi bir oldu. Taşı kesesine koyarak resminin çizili olduğu duvara geriledi. Kalp atışlarını duyabiliyordu. Resmin çevresindeki dairenin, tamamını silemeyeceği kadar büyük olduğunu dehşetle fark etti. Yalnızca bir kısmını silebilse bile nerede bir boşluk açtığını bilemezdi. Mağarayı silmesinin bir yolu olmalıydı.

Gece taşını bir daha çıkardığında daha iyi görmek için geri çekildi. Görünmeyen duvara çarptı. Kalbi bir an durur gibi oldu. Duvar, neredeyse çevresini kuşatmıştı. Hiç zamanı kalmamıştı.

Taşı kesesinden çıkarıp resimdeki kılıcı silmeye başladı. Böylece kimliğini ortadan kaldırarak üzerindeki büyüyü bozabileceğini umuyordu. Çizgiler güçlkle siliniyordu. Görmek için bir adım gerilediğinde tekrar duvara çarptı. Gölgeler baştan çıkarıcı fısıltılarıyla ona sesleniyordu.

Gece taşını tekrar keseye koyarak karanlıkta durdu. Güçlkle nefes alıyordu, tuzağa düştüğü hissiyle paniğe kapılmasına az kalmıştı. Bir yandan resmi silip, bir yandan Gölgelere kılıçla karşı koyamayacağını biliyordu. Gölgelerle daha önce dövüştüğünde bütün gücünü kullanması gerekmişti. Ne yapacağını bilemiyordu. Kılıcı silmek işe yaramamıştı. Büyü, onu hâlâ tanıyor olmalıydı. Çevresindeki daireyi silmek için yeterli zamanı yoktu. Solukları gittikçe hızlanıyordu.

Titrek bir ışık görünce arkasını gördü. Elinde girişteki meşalelerden birini tutan bir adam, yüzünde kaypak bir sırıtmayla Richard'a bakıyordu. Ressam James.

“Seni burada bulabileceğimi düşündüm. İzlemeye geldim. Yardım edebilir miyim?”

Richard, adamın gülüşünden yardım etmeye niyeti olmadığını anlamıştı. Aralarındaki duvar yüzünden Richard'ın kılıcını kullanamayacağını biliyor ve çaresizliğine gülüyordu.

Richard hızla sağa sola baktı. Meşalenin ışığı, resmi görmesine yetmişti. Görünmeyen duvar, omzuna dayanarak onu resmin olduğu duvara itti. Duvarın temasıyla mide bulantısı ve başdönmesi başladı. Mağara duvarından bir adım ötede duruyordu. Az sonra hapsolarak ezilecek ya da zehirlenecekti.

Richard, resme döndü. Resmi silerken diğer yandan cebini karıştırıyordu. Zedd'in resmi değiştirebilmesi için verdiği dal parçasını çıkardı.

James öne eğilmiş, gülerek Richard'ın çabalarını izliyordu. Gülümsemesi dondu. “Sen orada ne yapıyorsun?”

Richard, resimdeki adamın sağ elini silmeye koyulurken cevap vermedi.

“Kes şunu!” diye bağırdı James.

Richard ona aldırmadan silmeye devam etti. James meşaleyi yere fırlatıp cebinden kendi çubuğunu çıkardı. Hızla yeni bir resim çizmeye koyulurken yağlı saçları bir o yana bir bu yana savruluyordu. Bir adam çiziyordu. Yani başka bir büyü. Richard, James önce bitirirse hiç şansı olmayacağını biliyordu.

“Kes şunu, aptal!” diye bağırdı James, resmini tamamlamaya çalışırken.

Görünmeyen duvar, Richard'ın sırtına dayanarak onu mağaranın duvarına itmeye başladı. Kollarını oynatacak yer kalmamıştı. James, üzerinde Doğruluk yazan bir kılıç çizmeye çalışıyordu.

Richard, resimdeki adamın kolunu el çizmeden birleştirdi. Artık tıpkı James gibi elsizdi.

Resmi bitirir bitirmez, sırtındaki baskı ve mide bulantısı yok oldu.

James bir çığlık attı.

Richard döndüğünde adamın yerde iki büklüm olmuş, kustugunu gördü. Ürpererek yerdeki meşaleyi aldı.

Ressam yalvaran gözlerle baktı. “Seni öldürmeyecektim... yalnızca... Tuzağa düşürmek istedim...”

“Bunu yapmanı kim istedi?”

James uğursuz bir biçimde gülümsedi. “Mord-Sith,” diye fısıldadı. “Öleceksin...”

“Mord-Sith de ne?”

Richard, James'in soluğunun kesildiğini ve kemiklerinin kırıldığını duydu. James ölmüştü. Richard üzgün olduğunu söylemezdi.

Richard, Mord-Sith'in ne demek olduğunu bilmiyordu ama burada bekleyip öğrenmeye hiç niyeti yoktu. Birdenbire kendini yalnız ve savunmasız hissetti. Zedd ve Kahlan, Orta Diyar'daki büyülü ve tehlikeli birçok yaratık hakkında onu uyarılmıştı. Richard bu yaratıkların çoğunu tanımıyordu. Orta Diyar'dan ve büyüden nefret ediyordu. Tek istediği, Kahlan'a geri dönmekti.

Richard meşaleyi bir kenara atarak mağaranın ağzına koştu. Parlak güneş ışığına çıktığında ellerini gözlerine siper ederek durmak zorunda kaldı. Gözlerini kısarak baktığında, çevresini saran askerleri gördü. Siyah deri ve zırhtan uniformaları, sırtlarında kılıçları ve geniş kemerlerinde savaş baltaları vardı.

Askerlerin başında, kumral saçları örülü bir kadın vardı. Kadın baştan aşağı kan kırmızısı, deri bir giysi giymişti. Giysisi üzerine bir eldiven gibi oturuyordu. Karnında sarı bir hilal ve yıldız vardı. Askerler de göğüslerinde aynı hilalden ve yıldızdan taşıyordu ama onlarınki kırmızıydı. Kadın duygusuzca, yüzünde en hafifinden bir gülümsemeyle onu izliyordu.

Richard, ne yapacağını bilemeden savunma pozisyonuna geçerek elini kılıcının kabzasına götürdü. Askerlerin ne yapmayı planladıkları hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Kadın, gözlerinde hafif bir seğirmeyle onu baştan aşağı süzdü. Richard, iki adamın dik yamaç duvarından arkasına atladığını duydu. Kılıcın öfkesinin, elinden bütün bedenine yayıldığını hissedebiliyordu. Dişlerini öfkeyle kenetleyerek kılıcını sımsıkı tuttu.

Kadın, Richard'ın arkasındaki adamlara parmaklarını şıklatıp onu işaret etti. "Yakalayın." Richard, adamların kılıçlarını çektiklerini işitti.

Bilmesi gereken tek şey buydu. Bunu onlar istemişti.

Arkasını dönerek kılıcını öfkeyle savurdu. Büyük bir şiddetle öfkesini serbest bıraktı. Gözleri, iki adamın gözleriyle buluştu. Savaşçılar öfkeyle kılıçlarını çekti.

Richard, Doğruluk Kılıcı'nı bel hizasında tutarak bütün gücünü ve öfkesini verdi. Adamların kılıçları savunma olarak aşağı indi. Richard ölümcül bir öfke, nefret ve ihtiyaçla haykırdı. Kendini öldürme arzusuna teslim etmezse öleceğini iyi biliyordu. Kılıcının ucu havada ıslık çalarak süzülürdü.

Richard, ölüm meleği idi.

Sabah serinliğinde, kızgın çelik parçaları havaya sıçradı.

İki adam inledi. Kılıcın onlara dokunmasıyla birlikte olgun kavunların patlaması gibi ıslak ve tok bir ses çıktı. Bağırsaklar

kırmızı halatlar gibi ortaya döküldü. Bacaklar çökerken, bedenlerinin üst kısmı yere yuvarlandı.

Kılıç, kan damlalarından oluşan bir çember çizerek yoluna devam etti. Richard yine nefretine, öfkesine ve ihtiyacına odaklandı. Askerlere emir veren kadındı. Richard, onun kanını dökmek istiyordu. Büyü dizginlerinden boşalıp bütün benliğini sardı. Hâlâ haykırıyordu. Kadın elini kalçasına koymuş bekliyordu.

Richard, kadının gözlerine baktı. Kılıcı kadının gözlerine çevirdi. Kadının gülümsemesi, içinde yanan öfke ateşini besliyordu. Gözleri birbirine kenetlendi. Kılıcın ucu havada ısıklık çalıp kadının başına yöneldi. Richard'ın öldürme arzusunun önüne hiçbir şey geçemezdi.

Ölüm meleği idi o.

Kılıcın büyüünün verdiği acı, çıplak bedene çarpan buz gibi bir suya benziyordu. Kılıç, kadına hiç dokunmadan gürültüyle yere düştü. Acı, dizlerinin kuvvetini alıp Richard'ı iki büklüm yere çöktürdü.

Kadın eli hâlâ belinde gülümsemeye devam ederek Richard'ın baş ucunda durdu ve İzci'nin karnını tutarak kan kusmasını seyretti. Her yeri ateş gibi yanıyordu. Kılıcın büyüü bütün gücünü tüketmiş, onu nefessiz bırakmıştı. Richard, acısını bastırmaya çalışarak büyüye hâkim olmayı denedi. Büyü onun isteğini dinlemedi. Richard, büyük bir panikle artık kılıcın büyüüne hâkim olmadığını anladı.

Kılıca kadın hükmediyordu.

Richard yüzüstü çamura düştü, haykırıp nefes almaya çalıştıysa da başaramadı. Bir an Kahlan'ı düşündü, sonra acı, bunu bile elinden aldı.

Askerlerden hiçbiri yerlerinden kıpırdamamıştı. Kadın, çizmesini Richard'ın ensesine bastırıp dirseğini dizine yasladı.

Richard'ı saçlarından tutup başını kaldırdı. Deri elbisesi hışırdayarak kulağına yaklaştı.

“Bak sen,” diye tısladı, “öfkelenip kılıcın büyüsünü bana karşı kullanana kadar sana günlerce işkence yapmak zorunda kalacağımı sanıyordum. Ne yapalım. Ama merak etme, sana işkence etmek için başka nedenlerim de var.”

Richard, acısının arasında korkunç bir hata işlediğini fark etti. Kılıcın büyüsünü bir şekilde kadının kontrolüne vermişti. Başının hiç olmadığı kadar büyük bir deritte olduğunu anladı. “Kahlan güvende,” dedi kendi kendine. Önemli olan buydu.

“Acının durmasını ister misin hayatım?”

Bu soru, Richard'ı öfkeden kudurttu. Kadına duyduğu öfke ve onu öldürme isteği, acıyı daha da artırdı. Bütün gücünü toplayıp, “Hayır,” demeyi başardı.

Kadın omzunu silkerek Richard'ın başını bıraktı. “Bana göre hava hoş. Ama büyünün acısının sona ermesini istersen, tek yapman gereken şey, hakkımda böyle kötü şeyler düşünmeyi bırakmak. Artık kılıcın büyüsünü ben kontrol ediyorum. Bana karşı parmağını oynatmayı aklından geçirirsen, büyünün verdiği acı seni durdurur.” Gülümseyerek sözlerini sürdürdü. “Kontrol edebileceğin tek acı da bu olacak zaten. Hakkımda hoş bir şey düşün ve acın sona ersin.

Elbette ben de büyünün acısını kontrol edebilirim ve istediğim an seni süründürebilirim. Sana başka acılar vereceğimi de göreceksin.” Kaşlarını çattı. “Kılıcın büyüsünü bana karşı kullanmaya kalkışmanın nedeni aptal olman mı, yoksa kendini çok mu cesur sanıyorsun?”

Acı biraz hafifleyince Richard güçlkle nefes aldı. Kadın cevap verebileceği kadar rahatlatmıştı onu.

“Sen... Kimsin?”

Richard'ı saçlarından yakalayıp başını çevirerek gözlerinin içine baktı. Eğilirken ensesindeki çizmesi İzci'nin omuzlarına keskin bir acı veriyordu. Richard kollarını hareket ettiremiyordu. Kadının yüzü merakla kırıştı.

“Kim olduğumu bilmiyor musun? Beni Orta Diyar'da herkes tanır!”

“Ben... Batı Diyar'danım.”

Kadın neşeyle kaşlarını çatı. “Batı Diyar'mış! Ne güzel. Seninle çok eğleneceğim.” Gülümsemesi genişledi. “Adım Denna. Bana, Sahibe Denna diyeceksin hayatım. Ben bir Mord-Sith'im.”

“Sana... Kahlan'ın nerede... olduğunu söylemeyeceğim. İstersen... beni... hemen şimdi... öldürebilirsin.”

“Kim? Kahlan mı?”

“İtirafçı... Ana.”

“İtirafçı Ana'yımış,” dedi Denna yüzünü buruşturarak. “Bir İtirafçı'yı ne yapayım ki? Efendi Rahl, bana seni yakalamamı emretti, Richard Cypher. Başka birini değil. Arkadaşlarından biri sana ihanet etti.” Richard'ın başını çevirerek çizmesini daha da sert bir şekilde bastırdı. “Artık elimdesin. Zor olacağını sanıyordum ama eğlenmeme izin bile vermedin. Eğitimin ben sorumluyum. Ama Batı Diyar'dan geldiğin için bunun ne demek olduğunu anladığını hiç sanmıyorum. Bir Mord-Sith birini eğiteceği zaman hep kırmızı giyer. Böylece, üzerine sıçrayan kanlar belli olmaz. Eğitilene kadar dökeceğin kanları düşünmek heyecan verici.” Richard'ın başını bırakıp bütün ağırlığını çizmesine verdikten sonra elini onun yüzüne doğru uzattı. Zırhlı bir eldiven takmıştı. Bileğine bağlı ince bir altın zincirin ucunda otuz santim uzunluğunda, kan kırmızısı, deri bir asa sallanıyordu. “Bu, Agiel. Seni onunla eğiteceğim.” Denna gülümseyerek kaşlarını çatı. “Merak ediyor musun? Nasıl kullandığımı görmek ister misin?”

Denna, Agiel'i Richard'ın böğrüne bastırdı. Richard'ın, kadına acı çektiğini görme zevkini tattırmaya niyeti yoktu ama gelen şoka hazırlıksız yakalanıp bir çığlık attı. Böğrüne bastırılan şeyin verdiği acıyla bütün bedeni kaskatı kesildi. Tek düşünebildiği, Denna'nın Agiel'i çekmesi için duyduğu şiddetli istekti. Denna, Agiel'i biraz daha bastırınca Richard daha da yüksek sesle bağırdı ve kaburga kemiklerinden birinin kırıldığını hissetti.

Denna, Agiel'i çekti. Richard'ın böğründen sıcak kanlar akıyordu. Nefes nefese çamurun içinde yatarken ter içinde kaldı. Gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Duyduğu acıyla bedenindeki bütün kasların parçalandığını hissediyordu. Ağzı çamur ve kanla dolmuştu.

Denna ona acımasız bir biçimde sırıttı. "Şimdi, hayatım, 'Bana öğrettiğiniz için teşekkür ederim Sahibe Denna' de." Yüzünü yaklaştırdı. "Söyle."

Richard bütün zihin gücünü toplayarak onu öldürme isteğini tek bir şeyde yoğunlaştırdı. Kılıcın kadının başını parçaladığını hayal etmeye koyuldu. "Geber, kaltak!"

Denna omzunu silkerek gözlerini yarı kapadı ve kendinden geçmiş bir halde dilini Richard'ın üst dudağında gezdirdi. "Ah, bu çok güzel bir hayaldi hayatım. Elbette bunu düşündüğüne çok pişman olacaksın. Seni eğitmek çok eğlenceli olacak. Mord-Sith'in ne olduğunu bilmemen çok yazık. Bilseydin, korkardın. Bu da hoşuma giderdi." Gülümseyerek kusursuz dişlerini sergiledi. "Ama sanırım seni şaşırtmak bana daha çok zevk verecek."

Richard kendinden geçene kadar, onu öldürmeyi hayal etti.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Richard gözlerini araladı. Zihni, bir sis perdesine gömülüydü. Titreyen bir meşalenin ışığıyla aydınlanan soğuk, taş bir zeminde yüzükoyun yatıyordu. Taş duvarların hiç penceresi olmadığından, gece mi gündüz mü bilmiyordu. Ağzında bakır tadı vardı. Kan. Nerede olabileceğini düşündü. Derin bir nefes almaya çalışırken göğsüne keskin bir acı saplandı. Canı yanıyor, her yanı ağrıyordu. Sanki biri onu sopayla adamakıllı dövmüştü.

Yaşadığı kâbus dolu anlar aklına geldi. Denna'yı düşününce öfkesi parladı ve hemen ardından, büyüünün acısıyla nefes alamaz oldu. Ani şokla dizlerini karnına çekip inledi. Denna'yı aklından çıkarıp Kahlan'ı ve öpücüğünü düşünmeye çalıştı. Acı gitmişti. Umutsuzca Kahlan'ın hayaline sarıldı. Aynı acıya tekrar katlanamazdı. Canı şimdiden çok yanmıştı.

Acıdan kurtulmanın bir yolunu bulmak zorundaydı. Öfkesini kontrol edemezse hiç şansı yoktu. Babası, öfkenin yanlış bir şey olduğunu öğretmişti, Richard bu yüzden öfkesini yıllarca bastırmıştı. Zedd, bazı anlarda öfkesini serbest bırakmanın dizginlemekten daha tehlikeli olduğunu söylemişti. Bu da o anlardan

biriydi. Hayatı boyunca öfkesini dizginlemeyi bilmişti. Şimdi de kontrol etmeliydi. Bu düşünceyle biraz olsun umutlandı.

Fazla hareket etmemeye çalışarak yavaşça bir durum değerlendirmesi yaptı. Kılıcı kınında, bıçağı yerindeydi. Gece taşı hâlâ cebindeydi. Çantası odanın uzak köşesindeki duvarın kenarında duruyordu. Gömleğinin sol tarafı kurumuş kanla sertleşmişti. Baş ağrısından zonkliyordu ama bedeninin geri kalanı da sızlıyordu.

Başını biraz çevirdiğinde Denna'yı gördü. Tahta bir sandalyede yan oturuyordu. Sağ dirseğini masaya yaslamış, elindeki kâseden yemek yiyerek Richard'ı izliyordu.

Richard, bir şeyler söylemesi gerektiğini hissetti. "Adamların nerede?"

Denna, onu izleyerek lokmasını çiğnemeyi sürdürdü. En sonunda kâseyi yere bırakıp yerdeki bir noktayı işaret etti.

Neredeyse nazık ve yumuşak bir sesle, "Buraya gel," dedi.

Richard güçlükle ayağa kalkarak Denna'nın işaret ettiği yere yürüdü. Denna hoş gözlerle onu izliyordu. Richard ona şöyle bir baktıktan sonra sessizce bekledi. Denna ayağa kalktı, sandalyeyi tekmeleyerek yolundan çekti. Boyu Richard kadardı. Masadan bir eldiven alarak sağ eline geçirdi.

Aniden dönerek elinin tersiyle Richard'ın ağzına vurdu. Eldivenin zırlı tarafı Richard'ın dudağını yarıdı.

Richard, öfkenin onu ele geçirmesine izin vermeden Hartland Ormanları'nda güzel bir yer düşündü. Dudağındaki derin yarığın acısıyla gözleri yaşarmıştı.

Denna sıcak bir şekilde gülümsedi. "Adımı unuttun, hayatım. Sana söylemiştim, bana Sahibe ya da Sahibe Denna diyeceksin. Seni ben eğiteceğim için şanslısın. Mord-Sithlerin çoğu benim kadar yumuşak kalpli değildir. İlk hatanda Agiel'i kullanırlardı. Ama yakışıklı erkeklere karşı zaafım var. Eldiven iyi bir ceza-

landırma yöntemi olmayabilir ama kullanmaktan zevk aldığımı itiraf etmeliyim. Dokunmayı seviyorum. Agiel insana keyif veriyor ama insan, eliyle ne yaptığını daha çok hissediyor.” Kaşlarını çatarak sert bir sesle, “Çek elini,” dedi.

Richard elini ağzından çekti. Çenesinden kan damladığını hissedebiliyordu. Denna, tatmin olmuş bakışlarla onu izliyordu. Sonra beklenmedik bir harekette bulunarak öne eğildi ve Richard’ın çenesinden damlayan kanı yaladı. Tadı alınca gülümsedi. Heyecanlanmış gibiydi. Bedenini Richard’a bastırarak dudağını emerken, yarayı sertçe ısırdı. Richard yumruklarını sıkarak gözlerini sımsıkı yumdu ve Denna geri çekilene kadar nefes almadı. Kadın, dudaklarına bulaşan kanı gülümseyerek yaladı. Richard acıyla titrerken Hartland Ormanları’nı düşünmeye çalışıyordu.

“Birazdan da öğreneceğin gibi, bu nazik bir uyarıydı. Şimdi, sorunu düzgün bir biçimde tekrar sor.”

Richard, o dakika kadına “Sahibe Denna” demeye karar verdi. Denna’ya böyle hitap etmek bundan böyle onun için bir saygısızlık sıfatı olacak ve bir daha asla Sahibe diye hitap etmeyecekti. Kadınla böyle savaştık ve gururunu bu yolla koruyacaktı, en azından kendi içinde.

Richard, sesinin titrememesi için derin bir nefes alarak, “Adamlarınız nerede Sahibe Denna?” diye sordu.

“Çok daha iyi,” diye mırıldandı Denna. “Birçok Mord-Sith, eğittiklerinin konuşmasına ya da soru sormasına izin vermez ama ben bunu sıkıcı buluyorum. Öğrencimle konuşmak isterim.” Soğuk bir biçimde gülümsedi. “Adamlarımı gönderdim. Artık onlara ihtiyacım yok. Onlar yalnızca seni yakalamak ve büyünü bana karşı kullanana kadar tutmak içindi. Artık onlara hiç ihtiyacım yok. Kaçmak ya da dövüşmek için yapabileceğin hiçbir şey yok. Hiçbir şey.”

“Peki kılıcım ve bıçağım neden hâlâ üzerimde?”

Çok geç, diye düşündü Richard. Koluyla, Denna'nın yüzüne doğru gelen yumruğunu önledi. Denna'yı durdurmak, büyüünün acısını harekete geçirdi. Agiel midesine dayandı. Richard yere yuvarlanarak acıyla bağırdı.

“Ayağa kalk!”

Richard, büyüünün acısından kurtulabilmek için öfkesini yuttu ama Agiel'in acısı o kadar çabuk dinmedi. Güçlkle ayağa kalktı.

“Dizlerinin üzerine çök ve benden merhamet dile.”

Richard yeterince hızlı hareket etmediğinde, Denna, Agiel'i omzuna bastırıp onu dizlerinin üzerine çöktürdü. Richard, acıdan sağ kolunu hissedemiyordu.

“Lütfen Sahibe Denna, beni bağışlayın.”

“Daha iyi.” Denna gülümsedi. “Ayağa kalk.” Richard'ın ayağa kalkmasını izledi. “Kılıcın ve bıçağın hâlâ üzerinde çünkü ikisi de benim için hiçbir tehlike oluşturmuyor. Belki de bir gün onları beni korumak için kullanırsın. Hayvanlarımdan silahlarını yanlarında taşımalarına izin veririm, böylece bana karşı çaresiz olduklarını hiçbir zaman unutmazlar.”

Richard'a sırtını dönerek eldivenini çıkardı. Richard, onun kılıç konusunda haklı olduğunu biliyordu: Kılıç büyüüydü ve büyüünün Denna kontrol ediyordu. Ama tek çaresinin bu olup olmadığını merak ediyordu. Öğrenmek zorundaydı. Kadının boğazına uzandı.

Richard dizlerinin üzerine çöküp büyüünün acısıyla haykırırken Denna eldivenini çıkarmaya devam etti. Richard telaşla Hartland Ormanları'nı düşündü ve acı dindi, Denna emredince ayağa kalktı.

Denna sabırsız bir bakış fırlattı ona. “İşimi zorlaştırmak istiyorsun, değil mi?” Yüzü yumuşadı, gülümsemesi tekrar be-

lirdi. “Ama bir erkeğin işimi zorlaştırması hoşuma gider. Hata ediyorsun. Acının geçmesi için benim hakkımda güzel şeyler düşünmen gerektiğini söylemiştim. Bunu yapmıyorsun. Benim yerime gidip birtakım sıkıcı ağaçları düşünüyorsun. Bu sana son uyarım. Büyünün verdiği acıya son vermek için ya benim hakkımda güzel bir şey düşünürsün yoksa bütün gece acı çekersin. Anlaşıldı mı?”

“Evet Sahibe Denna.”

Kadın gülümsedi. “Bu çok iyiydi. Gördün mü? Eğitilebilirsin. Unutma. Benimle ilgili güzel bir şey düşüneceksin.” Richard’ın ellerini tutup göğüslerine bastırırken, gözlerinin içine baktı. “Birçok erkeğin güzel düşüncelerinin burada yoğunlaştığını keşfettim.” Richard’ın ellerini göğüslerinden çekmeden eğilerek neşeli bir sesle devam etti. “Ama hoşuna giden başka yerler varsa, hiç çekinmeden onları da düşünebilirsin.”

Richard, Denna’nın saçlarının güzel olduğunu düşündü ve aslında saçları, güzel olduğunu düşündüğü tek yeriye. Beklenmedik bir anda, acıyla dizlerinin üzerine çöktü. Acı, nefes almasına engel oluyordu. Ağzını açıtıysa da hiç soluk alamadı. Gözleri yuvarlarımdan fırlayacak gibiydi.

“Şimdi, sana söylediklerimi yapabildiğini göster. Acıdan istediğin an kurtulabilirsin ama benim söylediğimi yapacaksın.”

Richard onun saçlarına baktı. Görüşü bulanıklaşıyordu. Bütün dikkatini toplayarak saç örgüsünün ne kadar çekici olduğunu düşündü. Saç örgüsünün güzel olduğunu düşünmeye zorladı kendini. Acı geçti ve güçlükle nefes alarak yana yıkıldı.

“Ayağa kalk.” Richard hâlâ soluk almaya çalışarak söyleneni yaptı. “Acıdan kurtulmanın doğru yolu buydu. Acıdan ileride de bu yolla kurtulacaksın, yoksa büyüü acıdan kurtulamayacağın bir şekilde değiştiririm. Anlaşıldı mı?”

“Evet, Sahibe Denna.” Richard soluklarını düzenlemeye çalışıyordu. “Sahibe Denna, birinin bana ihanet ettiğini söylediniz. Kimdi?”

“Tanıdığın biri.”

“Dostlarımdan hiçbiri bana ihanet etmez Sahibe Denna.”

Denna aşağılayıcı bir bakış attı. “O zaman, gerçekten dostun değillermiş.”

Richard, boğazında bir şeyler düğümlenerek yere baktı. “Evet Sahibe Denna ama kimdi?”

Denna omzunu silkti. “Efendi Rahl bana söylemeye gerek görmedi. Seni hiç kimse kurtaramaz, bilmen gereken tek şey bu. Bunu ne kadar çabuk öğrenirsen, bu gerçekle o kadar kolay yaşarsın ve eğitimim de o kadar kolay olur.”

“Eğitimimin amacı nedir Sahibe Denna?”

Kadının gülümsemesi geri geldi. “Sana acının anlamını öğretmek. Hayatının artık benim elimde olduğunu ve sana istediğim her şeyi yapabileceğimi öğretmek. İsteddiğim her şeyi... Dilediğim gibi ve istediğim kadar canını yakabilirim. Sana benden başka hiç kimse yardım edemez. Acısız geçen her anı, sana yalnızca benim bağışlayabileceğimi göreceksin. Sorgusuz sualsiz bana itaat etmesini öğreneceksin. İsteddiğin bir şeyi elde etmek için bana yalvarman gerektiğini de öğreneceksin.

Buradaki birkaç günlük eğitimden sonra, hayli ilerleme kaydedeceğini düşünüyorum. Sonra seni diğer Mord-Sithlerin yaşadığı yere götüreceğim ve eğitimin tamamlanana kadar orada kalacağız. Ne kadar süreceği önemli değil. Başka Mord-Sithlerin de seninle oynamasına izin vereceğim. Böylece benim elime düştüğün için ne kadar şanslı olduğunu göreceksin. Ben erkekleri daha çok severim. Bazı Mord-Sithler erkeklerden nefret

eder. Birkaçının seninle ilgilenmesine izin vereceğim. Böylece ne kadar merhametli olduğumu anlayacaksınız.”

“Peki, bu eğitimin amacı nedir Sahibe Denna? Bütün bunlar ne için? Ne istiyorsunuz?”

Denna, Richard’a bunları açıklamaktan zevk alır gibiydi. “Sen özel birisin. Efendi Rahl eğitilmeni istiyor.” Gülümsemesi büyüdü. “Seni benim eğitmemi istedi. Sanırım sana sormak istedikleri var. Beni utandırmana izin veremem. Seninle işim bittiğinde, bilmek istediklerini söylemek için ona yalvaracaksın. Seninle işi bittiğindeyse, hayatının sonuna kadar benim olacaksın. Artık ne kadar yaşarsan.”

Richard, öfkesini bastırmak için onun saçlarını düşündü. Darken Rahl’ın ne bilmek istediğini biliyordu. Rahl, Sayılı Gölgeler Kitabı’nın yerini öğrenmek istiyordu. Kutu ve Kahlan güvenderdi. Başka hiçbir şey önemli değildi. Denna onu öldürebilirdi. Aslında, onu öldürerek büyük bir iyilik yapmış olurdu.

Denna, Richard’ın etrafında dolanarak onu baştan aşağı süzdü. “İyi bir hayvan olduğunu kanıtlarsan, seni kendime eş bile seçebilirim.” Richard’ın önünde durup cilveli bir gülümsemeyle yüzünü ona yaklaştırdı. “Hayatın boyunca bir Mord-Sith eşi olursun.” Gülümseyerek dişlerini gösterdi. “Birçok eşim oldu bugüne kadar. Ama fazla heyecanlanma hayvanım,” diye fısıldadı. “Yaşasan bile pek de hoş bir deneyim olduğunu söyleyemem. Diğerleri fazla dayanamadı. Eşim olduktan kısa bir süre sonra öldüler.”

Richard, bu konuda endişelenmesine gerek olmadığını düşünüyordu. Darken Rahl, kitabı istiyordu. Bir kaçış yolu bulamazsa, Darken Rahl onu da babasını ve Giller’ı öldürdüğü gibi öldürecekti. Richard’ın bağırsaklarından kitabın yerini, yani kitabın Richard’ın kafasında olduğunu öğrenebilirdi ama o yolla bütün kitabı okumasına imkân yoktu. Richard, ölümcül bir hata

yaptığını anladığında Darken Rahl'ın yüzünde belirecek ifadeyi görecektik kadar yaşayacağını umuyordu. Kutu ve kitap olmazsa, Rahl ölecekti. Önemli olan da buydu.

İhanet edildiği konusunda Denna'nın söylediklerine inanmamaya karar verdi. Darken Rahl, Büyücünün İlk Kuralı'nı biliyor ve muhtemelen onu korkutmaya çalışıyordu. İnanmanın ilk adımı, korkmaktı. Richard, Büyücünün İlk Kuralı'na kanmamaya karar verdi. Zedd'i, Kahlan'ı ve Chase'i tanıyordu. Darken Rahl'a değil, dostlarına güvenecekti.

"Bu arada, Doğruluk Kılıcı'nı nereden buldun?"

Richard, Denna'nın gözlerinin içine baktı. "Onu son kullanan adamdan satın aldım Sahibe Denna."

"Öyle mi? Karşılığında ne verdin?"

Richard gözlerini kaçırmadan, "Sahip olduğum her şeyi. Görünüşe bakılırsa, özgürlüğümü ve hayatımı verdim," diye cevap verdi.

Denna güldü. "Cesursun. Cesur erkekleri kırmaya bayılırım. Efendi Rahl'ın neden beni seçtiğini biliyor musun?"

"Hayır Sahibe Denna."

"Çünkü ben çok acımasızım. Diğerleri kadar zalim olmaya bilirim ama bir erkeği kırmaktan zevk alırım. Hayvanlarımın canını yakmayı her şeyden çok severim." Kaşını çatarak gülmüştü. "Pes etmem, yorulmam ve kolaylık göstermem. Asla."

"En iyi Mord-Sith'in eline düşmek, benim için bir onurdur Sahibe Denna."

Denna, Agiel'i Richard'ın dudağındaki yarığa bastırdı ve yere diz çöküp ağlayana kadar çekmedi. "Bu bana karşı yapacağın son küstahlıktı." Richard'ın ağzına bir tekme geçirip onu sırtüstü yıktı. Agiel'i midesine bastırdı, bayılmasına izin vermeden çekti. "Ne söyleyeceksin?"

“Lütfen Sahibe Denna,” diyebildi Richard güçlkle, “beni affedin.”

“Pekâlâ, ayağa kalk. Eğitime başlamanın vakti geldi.”

Masaya gidip bir şey aldı. Yerdeki bir noktayı işaret etti. “Orada dur. Hemen!”

Richard, elinden geldiği kadar hızlı hareket ederek kadının işaret ettiği yere gitti. Çektiği acı yüzünden dik duramıyordu. Nefes nefese bir halde, soğuk terler dökerek durdu. Denna, ince zincire bağlı bir şey uzattı. Denna’nın giysisiyle aynı renkte, deriden yapılmış bir tasmaydı.

Denna’nın neşeli sesi kayboldu. “Boynuna tak.”

Richard soru soracak durumda değildi. Agiel’in bedenine dokunmaması için kadının her söylediğini yapmaya hazır olduğunu fark etti. Tasmayı boynuna geçirdi. Denna zinciri eline aldı. Zincirin ucundaki metal halkayı tahta sandalyenin arkasına geçirdi.

“İsteklerime karşı çıkarsan büyü seni cezalandıracak. Bu zinciri bir yere taktığımda, ben kaldırıana kadar orada kalacak. Zincirden kurtulamayacak kadar çaresiz olduğunu öğrenmeni istiyorum.” Açık kapıyı işaret etti. “Önümüzdeki bir saat boyunca, elinden geleni yapıp kapıya ulaşmanı istiyorum. Elin-den geleni yapmazsan, sana ne yapacağımı göstereyim.” Agiel’i Richard’ın boynuna bastırınca Richard acı dolu bir haykırıyla yere kapaklandı ve durması için ona yalvardı. Denna, Agiel’i çekip ona başlamasını söyledi. Duvara yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturup bekledi.

Richard’ın ilk yaptığı iş kapıya yürümek oldu. Daha zincir gerilmeden, bacakları acıyla büküldü ve ancak sandalyeye doğru gerilediğinde acısı dindi.

Metal halkaya uzandı. Acıdan kollarına kramplar girip titreyemeye başlayana kadar uzandı. Yüzünden terler boşanıyordu. Sandalyeye geri geri gidip sonra arkasını dönmeyi denedi ama halkaya dokunamadan acıyla yere yığıldı. Acıya karşı koyarak sandalyeye ulaşmaya çalıştı ama gücü tükenerek yine yere düştü. Kan kusuyordu. Kusması sonra erince tek eliyle doğruldu. Diğer eliyle karnını tutup titrerken gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Göz ucuyla Denna'nın kollarını açıp doğrulduğunu gördü. Tekrar harekete geçti.

Yaptıklarının işe yaramadığı ortadaydı. Başka bir şey düşünmeliydi. Kılıçla zinciri kaldırmayı düşündü. Bir an, kılıcın ucuyla zincire dokunmayı başardı da. Ama gelen acıyla birlikte kılıcını yere düşürdü. Ancak kılıcını kınına koyarak acısını hafifletebildi.

Aklına bir fikir geldi. Acıdan felç olmadan önce yere yatarak zincirin altındaki sandalyeyi tekmeledi. Sandalye yerde kayarak masaya çarpıp yere düştü. Zincir, direktten düştü.

Zaferi yalnızca birkaç saniye sürdü. Zincir, sandalyeden yere düşünce acısı daha da keskinleşti. Nefesi kesilerek yerde kaldı. Bütün gücünü harcayarak taş zeminde sürünmeye başladı. İlerlediği her santimde, acısı bir kat da ha artıyordu. Acı öyle bir noktaya geldi ki Richard önünü görememeye başladı. Gözleri sanki patlayıp kafasından fırlayacakmış gibi hissediyordu. Yalnızca yarım metre ilerlemeyi başarmıştı. Ne yapacağını bilmiyordu. Acı ne hareket etmesine ne de düşünmesine izin veriyordu.

“Lütfen Sahibe Denna,” diye fısıldadı bütün gücüyle, “yardım edin. Lütfen bana yardım edin.” Richard ağladığını fark etti ama umursamadı. Tek istediği, zincirin sandalyenin üzerine konmasıydı, böylece acısı dinecekti.

Denna yanına gelip ellerini beline koydu. “Aradan yalnızca on beş dakika geçti ama sana yardım etmeye geldiğim için bir

saatlik süren tekrar başlıyor. Gelecek sefere sana yardım etmeye gelirim, bu süre iki saate çıkacak.” Agiel karnına bastırılınca, Richard acıdan kıvrandı. “Anlaşıldı mı?”

Richard, “Evet Sahibe Denna!” diye bağırdı. Kaçmasının bir yolu olduğunu hissediyor ve bu yolu bulmaya çalışmazsa başına geleceklerden korkuyordu. Bir kaçış yolu varsa bile Richard, bir saatin sonunda onu hâlâ bulamamıştı.

Richard ellerinin ve dizlerinin üzerinde dinlenirken Denna başucunda durdu. “Şimdi anlıyor musun? Kaçmaya çalışırsan başına neler geleceğini anlıyor musun?”

“Evet, Sahibe Denna.” Richard gerçekten de anlıyordu. Kaçmasının hiçbir yolu yoktu. Umutsuzluk duygusu boğucuydu. Ölmek istiyordu. Kemerindeki bıçak geldi aklına.

“Ayağa kalk.” Richard’ın aklını okuyormuş gibi yavaşça konuşmaya başladı. “Hayvanım olarak bana hizmet etmeye son vermeyi düşünüyorsan, bir kez daha düşün. Büyü, zinciri taktığım yerden çıkarmana engel olduğu gibi kendini öldürmene de engel olur.” Richard uyusuk bir halde gözlerini kırptı. “Ölüm bile benden kaçmanı sağlayamaz. Hayatta kalmana izin verdiğim sürece benimsin.”

“Bu uzun sürmeyecek Sahibe Denna. Darken Rahl beni öldürecek.”

“Olabilir. Ama önce ona bilmek istediklerini söyleyeceksin. Sorularına cevap vermeni istiyorum ve senden her istediğimi tereddüt etmeden yapacaksın.” Kahverengi gözlerinde çelik kadar sert bir bakış vardı. “Şu anda söylediklerime inanmıyor olabilirsin ama insanları eğitmekte ne kadar iyi olduğumu bilmiyorsun. Elime düşen her erkeğin direncini kırdım. Bir istisna olduğunu düşünebilirsin ama çok yakında beni memnun etmek için diz çöküp bana yalvaracaksın.”

Denna'yla geçirdiği ilk gün henüz sona ermemişti ama Richard onun her dediğini yapmayı çoktan öğrenmişti. Denna'nın onu eğitmek için önünde haftalar vardı. Richard oracıkta düşüp ölmek istiyordu. En kötüsü de Denna'nın haklı olduğunu bilmektir, onu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kadının merhametine kalmıştı ve görünüşe bakılırsa, onda merhametin kırıntısı yoktu.

"Anlıyorum, Sahibe Denna. Size inanıyorum." Kadının yüzündeki tatlı gülümseme yüzünden saç örgüsünün ne kadar güzel olduğunu düşünmek zorunda kaldı.

"Güzel. Şimdi gömleğini çıkar." Richard'ın, şaşkınlığına rağmen düğmelerini açmaya başladığını görünce gülümsemesi genişledi. Agiel'i burnunun dibine soktu. "Sana Agiel'in bütün yapabileceklerini öğretme zamanı geldi. Gömleğini üzerinde bırakırsan kanlanır ve ben de dokunulmamış bir yer bulamam. Giydiğim elbisenin neden bu renk olduğunu birazdan anlayacaksınız." Richard gömleğini çıkardı. Korkudan nefes nefese kalmıştı. "Ama Sahibe Denna, ne hata yaptım ki?"

Denna alaycı bir ifadeyle Richard'ın yüzünü okşadı. "Bilmiyor musun?" Richard, başını sallayarak boğazında düğümlenenlerle yutkundu. "Bir Mord-Sith'in seni yakalamasına izin verdin. Kılıcınla bütün adamlarımı öldürmeliydin. Sanırım bunu başatabilirdin. Kılıçla epey etkileyiciydin doğrusu. Sonra da büyünü kontrol etmeme izin vermeden önce beni bıçağınla ya da çıplak ellerinle öldürecektin. Büyünü ele geçirmeme asla izin vermemeliydin. Kılıcını bana karşı kullanmayı asla denememeliydin."

"Ama şimdi neden Agiel'i benim üzerimde kullanacaksınız?"

Denna kahrını bastı. "Çünkü öğrenmeni istiyorum. Neler yapabileceğimi ve beni durdurmanın hiçbir yolu olmadığını öğrenmeni istiyorum. Tamamen çaresiz olduğunu ve acısız geçirdiğin her anı benim sana bağışladığımı bilmeni istiyorum."

Yüzündeki gülümseme kayboldu. Masaya giderek uzun bir zinciri olan kelepçelerle geri döndü. “Şimdi. Sürekli yere düşmen sinirimi bozuyor. Bu soruna bir çare bulacağız. Şunları tak.”

Denna kelepçeleri ona fırlattı. Richard titreyen ellerini halkalardan geçirirken soluklarına hâkim olmaya çalışıyordu. Denna, sandalyeyi bir kirişin altına çekip Richard’a altında durmasını emretti. Sonra sandalyenin üstüne çıkıp zincirin ucunu demir bir kancaya taktı.

“Uzan biraz. Zincir yetiştiriyor.” Denna’nın zinciri takabilmesi için Richard parmak uçlarında durdu. “İşte oldu.” Gülümseyerek, “Yere düşme sorununu da böylece çözmüş olduk,” dedi.

Richard korkusunu bastırmaya çalışarak zincirin ucunda sallandı. Ağırlığı yüzünden halkalar bileklerine batıyordu. Daha önce de Denna’yı durdurmak için bir şey yapamayacağını biliyordu ama bu durum farklıydı. Artık hepten çaresizdi, Denna’yla savaşmasının hiçbir yolu olmadığı kafasına tam anlamıyla dank etmişti. Denna eldivenlerini giydi, etrafında dolaşırken bir yandan Agiel’i avucuna vurması Richard’ın endişesini daha da artırıyordu.

Keşke Darken Rahl’a engel olmaya çalışırken ölmüş olsaydı. Bu bedeli ödemeye kendini hazırlamıştı. Ama şimdi durum farklıydı. Bu, diri diri ölmekti. Diri diri ölüm. Karşı koymasına bile izin verilmiyordu. Agiel’in nasıl bir acı verdiğini biliyordu, Denna’nın daha fazla göstermesine gerek yoktu. Bunu yapmasının tek nedeni Richard’ın onurunu kırmak ve özsaygısını elinden almaktı. Onun benliğini yok etmek istiyordu.

Denna, çevresinde yürümeye devam ederken, Agiel’i Richard’ın göğsüne ve sırtına dokundurup çekmeye başladı. Her dokunuşta Richard’ın bedenine hançerler saplanıyordu. Her dokunuşta acıyla bağırarak zincirin ucunda dönüyordu. Üstelik, Denna’nın asıl marifetlerini henüz göstermediğini biliyordu. Henüz ilk gün

sona ermemişti ve önünde daha çok gün vardı. Richard çaresizliğine ağladı.

Benliğini ve özsaygısını canlı bir varlık olarak hayal etti. Bir oda düşündü. Hiçbir şeyden zarar görmeyecek bir oda. Benliğini ve özsaygısını o odaya kilitledi. Bu odanın anahtarına hiçkimse sahip olamayacaktı. Ne Denna ne de Darken Rahl. Anahtar yalnızca ona aitti. Onuru olmadan başına geleceklere katlanacaktı. Her söyleneni yapacak ve belki bir gün öldüğünde, bu odanın kapısını açacaktı. Ama şimdilik Denna'nın kölesiydi. Şimdilik. Bir gün bu kölelik bitecekti.

Denna, Richard'ın yüzünü tutarak onu sertçe öptü. Yarılmış dudağını sızlatacak kadar sert bir öpücüktü bu. Richard'ın canının yandığından emin olduğunda onu öpmekten daha büyük zevk alır gibiydi. Gözleri zevkten irileşmiş bir halde uzaklaştı. “Başlayalım mı hayvanım?” diye fısıldadı.

“Lütfen Sahibe Denna,” diye fısıldadı Richard, “bunu yapmayın.”

Denna'nın gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. “Duymak istediğim de buydu,” dedi.

Denna, Agiel'in neler yapabileceğini göstermeye başladı. Agiel'in bedene hafifçe sürüldüğünde iltihaplı yaralar açabileceğini, bastırıldığında yaraların nasıl kan toplayacağını gösterdi. Richard terli teninde sıcak bir ıslaklık hissediyordu. Denna, aynı acıyı hiç iz bırakmadan da verebiliyordu. Dişlerini sıkmaktan Richard'ın canı yanıyordu. Bazen Denna arkasında bekliyor, hazırlıksız bir anını yakaladığında Agiel'i dokunduruyordu. Bunlardan sıkılınca Richard'a gözlerini kapamasını emretti. Çevresinde yürüyüp Agiel'i göğsünde gezdirirken ya da rastgele bir yerine batırırken Richard gözlerini hiç açmadı.

Richard'ın, Agiel'in dokunacağını sanıp da kendini hazırladığını görünce kahkahayı basıyordu Denna. Bir keresinde Agiel'i özellikle keskin bir biçimde göğsüne saplayınca Richard elinde olmadan gözlerini açtı. Denna eldiveni kullanmak için bir bahane bulmuştu. İzin almadan gözlerini açtığı anda, Richard affetmesi için ona yalvardı. Bedenin ağırlığını taşıyan kelepçeler bileklerini kesiyordu.

Yalnızca bir kere Denna, Agiel'i koltukaltına batırdığında öfkesini tutamadı. Denna sırtarak onu izliyordu. Richard ise kadının saçlarının ne kadar güzel olduğunu düşünmeye çalışarak zincirin ucunda dönüyordu. Denna, Richard'ı yine öfkeliendirmek için bir süre Agiel'i koltukaltına batırmaya devam ettiyse de Richard aynı hataya ikinci kez düşmedi. Richard, büyüün acısını tetikleyecek bir şey yapmayınca bu sefer Denna büyüü kullanarak İzci'nin canını yakmaya başladı. Bu kez, Richard çektiği acıya engel de olamıyordu. Her seferinde acıyı durdurması için kadına yalvarmak zorunda kaldı. Ara sıra Denna karşısına geçip soluk almaya çalışmasını izliyordu. Birkaç kez bedenini Richard'ın bedenine sımsıkı bastırdığında giysisinin sert derisi, Richard'ın yaralarını ateş gibi yaktı.

Richard bu işkencenin ne kadar sürdüğünü bilmiyordu. Acıdan başka hiçbir şeyin farkında değildi. Acı, canlı bir varlıkmış gibi yanından hiç ayrılmıyordu. Denna'nın işkenceye bir son vermesi için onun her istediğini yerine getireceğini biliyordu. Bakışlarını Agiel'den uzaklaştırdı. Agiel'i görmek bile gözlerini yaşartıyordu. Denna'nın kendisi hakkında söyledikleri doğrudu, yaptığı işten ne yoruluyor ne de sıkılıyordu. Acı vermek onu büyülüyor, mutlu ediyor ve zevk veriyordu. Richard'a acı vermekten daha çok hoşuna giden bir şey varsa, o da yalvarışlarını duymaktı. Richard onu mutlu etmek için daha çok yalvaracaktı ama konuşamayacak bir haldeydi. Nefes alacak hali bile kalmamıştı.

Bileklerindeki baskıyı da azaltmaya çalışmıyordu artık, bir çuval gibi bırakmıştı kendini. Bir an Denna'nın durduğunu düşündü. Ama kadının yaptıklarından canı o kadar yanıyordu ki emin olamıyordu. Ter gözlerine giriyor, yaralarını dağlıyordu.

Richard kendine geldiğinde Denna geri dönerek arkasında bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Richard başına neler geleceğini tahmin ettiği için kendini hazırladı. Oysa Denna, Richard'ı saçından yakalayarak başını geriye itti.

“Şimdi hayvanım, sırada yeni bir şey var. Sana ne kadar merhametli bir sahibe olduğumu göstereceğim.” Kadın başını sertçe arkaya doğru çekince baskıya karşı koymak için Richard'ın boyun kasları gerildi. Denna, Agiel'i tekrar boğazına dayadı. “Bana karşı koyma, yoksa bunu boğazından çekmem.”

Richard'ın ağzına kanlar doluyordu. Boyun kaslarını gevşetti ve Denna'nın, başını istediği gibi sertçe çekmesine izin verdi.

“Şimdi, hayvanım, beni iyi dinle. Agiel'i sağ kulağına soka-cağım.” Richard korkudan neredeyse boğulur gibi oldu. Denna, Richard'ın buna bir son vermesi için başını öne itti. “Agiel'i kulağa sokmak çok daha farklıdır. İnsanın kulağı her yerinden çok acır. Ama söylediklerime harfiyen uymalısın.” Dudakları Richard'ın sağ kulağının hemen yanındaydı, bir sevgili gibi fısıldıyordu. “Eskiden, yanımda Mord-Sith bir kız kardeşim varken, eğittiğimiz erkeğin kulaklarına Agiellerimizi aynı anda sokardık. Adam korkunç bir çılgılık atardı. Bu çılgılığın eşi benzeri yoktu. Düşündükçe tüylerim ürperiyor.”

Ama bu aynı zamanda onu öldürürdü. Eğittiğimiz erkeği öldürmeden kulaklarına Agiellerimizi aynı anda sokmayı hiç başaramadık. Çok denedik ama hepsi öldü. Seni ben eğittiğim için şanslısın. Hâlâ bunu deneyenler var.”

“Teşekkür ederim Sahibe Denna.” Richard, ona neden teşekkür ettiğinden emin değildi ama kadının planladığı şey her neyse yapmasını hiç istemiyordu.

“Beni dinle,” dedi Denna sert bir sesle. Sonra sesi tekrar yumuşadı. “Agiel’i soktuğumda, kıpırdamamalısın. Hareket edersen, içeride bir şeylere zarar verirsin. Seni öldürmez ama kalıcı bir sakatlık verir. Bazı erkekler kör olur, bazıları bedenlerinin bir tarafını kıpırdatamaz ya da konuşup yürüyemez. Hareket eden herkes yaralanır. Sana zarar gelmesini istemem. Birçok Mord-Sith benden daha acımasızdır, hayvanlarına kıpırdamamaları gerektiğini söylemezler. Hayvanlarını hiç uyarmadan Agiel’i kulaklarına sokarlar. Görüyor musun? Sandığın kadar acımasız değilim. Yine de bunu yaptığım çok az erkek hareketsiz durmayı becerdi. Onları uyarmama rağmen hareket edip sakat kaldılar.”

Richard gözyaşlarına daha fazla hâkim olamadı. “Lütfen Sahibe Denna, lütfen yapmayın. Lütfen.”

Richard, Denna’nın nefesinden kadının gülümsediğini anladı. Denna, ıslak dilini İzci’nin kulağında gezdirdikten sonra kulağını öptü. “Ama yapmak istiyorum hayvanım. Unutma, kıpırdamak yok. Öylece kal.”

Richard dişlerini sıkıtı ama hiçbir şey onu buna hazırlayamazdı. Baş, sanki cama dönüşüp paramparça oldu. Tırnak uçları avucunu kanatıyordu. Zaman kavramıyla birlikte her şey yok oldu. Başı sonu olmayan bir ızdırap içindeydi. Bedenindeki bütün kaslar gerilmekten yanıyordu. Denna’nın, Agiel’i orada ne kadar tuttuğunu bilmiyordu ama kulağından çıktıktan çok sonra bile, çığlıkları taş duvarlarda yankılanmaya devam etti.

Denna, Richard’ın kendini bıraktığını görünce, “Bu çok güzel bir çığlıktı hayvanım. Daha iyisini duymamıştım. Tabii, bir erkeğin ölürken attığı çığlıktan daha güzel olduğunu söyleyemem. Aferin hayvanım, bir santim bile hareket etmedin,”

diye fısıldadı kulağına. Richard'ın boynunu ve kulağını öptü. “Diğer kulağını da deneyelim mi?”

Richard kendini saldı. Ağlayamıyordu bile. Diğer tarafına geçen Denna, başını biraz daha sertçe geriye çekti.

Denna, işini bitirip zinciri çözdüğünde Richard yere yığıldı. Hareket edebileceğini sanmıyordu ama Denna, Agiel’le ayağa kalkmasını işaret edince hemen dediğini yaptı.

“Bugünlük bu kadar hayvanım.” Richard mutluluktan öleceğini sandı. “Biraz uyuyacağım. Bugünün yarısını kullanabildik. Yarın, seni tam gün eğiteceğim. Tam bir günün daha acı verici olduğunu göreceksin.”

Richard yarını düşünemeyecek kadar yorgundu. Tek istediği, yere uzanmaktı. Taş zemin bugüne kadar yattığı en güzel yatak gibi geliyor, özlemle yere bakıyordu.

Denna, sandalyeyi getirerek tasmadan sarkan zinciri kırışteki demir kancaya taktı. Richard, Denna’nın ne yaptığını düşünemeyecek kadar yorgundu. Yüzünde şaşkın bir ifadeyle kadını izliyordu. Denna kapıya doğru yürüdü. Richard zincirin yatmasına izin verecek kadar gevşek olmadığını fark etti.

“Sahibe Denna, nasıl uyuyacağım?”

Denna arkasını dönerek alaycı bir bakış attı. “Uyumak mı? Uyumana izin verdiğimi hatırlamıyorum. Uyumak, kazanacağın bir ayrıcalıktır. Bu ayrıcalığı henüz kazanmadın. Bu sabah, beni kılıcınla öldürmeyi aklından geçirdiğini hatırlamıyor musun? Buna pişman olacağını söylemiştim. İyi geceler hayvanım.”

Denna odadan çıkmadan önce son bir kez Rithard’a döndü. “Yerinde olsam, acıdan bayılmak için zinciri halkadan çıkarmayı düşünmezdim. Büyüyü bayılmana izin vermeyecek şekilde değiştirdim. Zinciri kasten ya da kazara düşürürsen, sana yardım

etmek için burada olmayacağım. Bütün gece acıyla başbaşa kalacaksın. Uykun gelirse, bu söylediklerimi hatırla.”

Topuklarının üzerinde dönerek meşaleyi aldı ve odadan çıktı.

Richard karanlıkta ağlamaya başladı. Bir süre sonra ağlamayı bıraktı ve Kahlan'ı düşündü. Denna, Kahlan'ı düşünmesine engel olamazdı. Kahlan'ın güvende ve onu koruyacak insanlarla birlikte olduğunu düşününce kendini iyi hissetti. Zedd, Chase ve Michael'ın ordusu Kahlan'ı koruyordu. Kahlan'ı bir kamp yerinde, Siddin'i ve Rachel'i karşısına almış hikâyeler anlatıp güldürürken hayal etti.

Kahlan'ın hayaliyle gülümsedi. Öpücüğünü ve sarılmasını hatırlayınca kendinden geçti. Kahlan yanında değilken bile onu mutlu edebiliyordu. Richard'ın başına gelenler önemli değildi. Kahlan güvendedeydi. Önemli olan da buydu. Kahlan, Zedd ve Chase güvendedeydi. Üstelik son kutuyu ele geçirmeyi başarmışlardı. Darken Rahl ölecek, Kahlan yaşayacaktı.

Her şey bittiğinde Richard'a ne olduğunun bir önemi olmayacaktı. Ölse ne fark ederdi ki? Denna ya da Darken Rahl bunu yapabiliirdi. O zamana kadar acıya katlanmak zorundaydı. Bunu başarabiliirdi. Richard'm Kahlan'la birlikte olamadığı için çektiği acının yanında Denna'nın ona verdiği acı hafif kalırdı. Kahlan sevdiği kadındı. Sevdiği kadın, kendine başkasını eş seçecekti.

Richard, o günü görmeden öleceğine seviniyordu. Belki de ölümünü çabuklaştırabilirdi. Denna'yı kızdırmak için pek bir şey yapmasına gerek yoktu. Denna, bir dahaki sefere Agiel'i kulağına soktuğunda hareket ederse, sonsuza kadar sakat kalabilirdi. Böylece, Denna'ya hiçbir yararı olmazdı. Belki de Denna onu o zaman öldürürdü. Kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

Karanlıkta, “Seni seviyorum Kahlan,” diye fısıldadı.

İkinci gün, Denna'nın söz verdiği gibi, daha da kötü geçti. İyice dinlenmişti ve enerjisinin bir kısmını Richard'ı eğitmekte kullanmak için sabırsızlanıyordu. Richard bir seçim yapma şansı olduğunu biliyordu. Denna'nın Agiel'i kulağında tekrar kullanmasını bekledi, böylece başını hızla oynatarak kendini sakat bırakabilirdi. Ama Denna, Richard'ın ne yapacağını hissetmiş gibi, Agiel'i kulağına hiç sokmadı. Bu durum, Richard'a bir umut verdi, Denna'yı kendi istediği bir şey yapmaya zorlamıştı. Agiel'i öyle kullanmamasını sağlamıştı. Kadının sandığı gibi her şey onun kontrolünde değildi. Richard, kendi isteğiyle ona bir şeyler yaptırmayı başarıyordu. Bu düşünce onu yüreklendirdi. Özsaygısını ve gururunu gizli bir odaya kilitlediğine göre gereken neyse yapabilirdi. Denna'nın bütün isteklerini yerine getirdi.

Denna birkaç kez ara verip masada yemeğini yedi. Meyvesini ısırırken Richard'ı seyreliyor, inlemelerini dinleyip gülüyordu. Richard'a yiyecek şey vermemişti. Yalnızca yemeğini bitirdikten sonra su içmesi için önünde bir kâse tuttu.

Günün sonunda Denna, yine Richard'ın zincirini kırışe bağladı ve onu bütün gece ayakta tuttu. Richard, neden böyle yaptığını sormadı bile, bunun hiçbir önemi yoktu. Denna, istediğini yapacaktı, buna engel olamazdı.

Sabah Denna geri geldiğinde, Richard hâlâ ayakta duruyordu ama gözlerini zorlukla açık tutuyordu. Denna'nın keyfi yerindeydi.

“Güzel bir sabah öpücüğü istiyorum,” dedi gülümseyerek. “Umarım öpücüğüme karşılık verirsin. Beni görmekten ne kadar mutlu olduğunu göster bakalım.”

Richard elinden geleni yaptı ama Denna'nın örgüsünün ne kadar güzel olduğunu düşünmek zorunda kaldı yine. Denna ona sarıldığında, Richard'ın yaraları yine alev alev yanmaya başladı. Öpüşmeleri bittiğinde Richard acıdan titriyordu. Denna zinciri kancadan çıkarıp yere bıraktı.

“İyi bir hayvan olmayı öğreniyorsun, iki saatlik uyku kazandın.”

Denna'nın ayak sesleri uzaklaşmadan Richard yere yığılmıştı.

Agiel tarafından uyandırılmanın korkunç bir şey olduğunu da öğrenecekti. Azıcık uykunun bir yararı olmamıştı. Çok daha fazlasına ihtiyacı vardı. Bütün gün en ufak bir hata yapmadan Denna ne istiyorsa yapmaya yemin etti. Belki o zaman bütün gece uyumasına izin verirdi.

Denna'yı mutlu edip bir dediğini iki etmemek için bütün gücüyle uğraştı. Yiyecek bir şeyler vereceğini de umuyordu. Yakalandığı günden beri ağzına bir lokma koymamıştı. Uyku ya da yemek arasında bir tercih yapamıyordu. En çok istediği şeyin, bu acıdan kurtulmak olduğuna karar verdi. Denna'nın, ölmesine izin vermesi de iyi olurdu.

Son gücünü kullanırken yavaş yavaş tükendiğini hissedebiliyordu. Ölümü özlemle bekliyordu. Denna, dayanıklılığının azaldığını sezmiş olacaktı ki kendine gelmesi için daha fazla zaman tanıyıp daha uzun molalar veriyordu. Richard'ın umurunda bile değildi. Bu işkencenin asla bitmeyeceğini, kaybettiğini düşünüyordu. Yaşama isteğini kaybediyordu. Richard dinlenirken, Denna onun yüzünü okşayıp sevdi. Cesaret verircesine konuşarak pes etmemesini söyledi ve tamamen kırıldığında her şeyin daha güzel olacağına söz verdi. Richard yalnızca dinledi, ağlayacak hali bile kalmamıştı.

Denna en sonunda onu serbest bıraktığında, Richard gece olduğunu düşündü ama zaman kavramını yitirdiği için emin olamadı. Richard, onun zinciri halkadan çıkarıp uyuyabileceğini söylemesini bekliyordu. Denna bunu yapmadı. Zinciri sandalyeye takarak beklemesini söyledi ve odadan çıktı. Bir kova suyla geri döndü.

“Diz çok hayvanım.” Richard’ın yanındaki sandalyeye oturduktan sonra sıcak, sabunlu suyun içinden bir fırça çıkarıp onu fırçalamaya koyuldu. Fırçanın sert kılları yaralara değdikçe Richard’ın canı yanıyordu. “Akşam yemeğine davet edildik. Seni temizlemem gerek. Terini, korkunu koklamak hoşuma gidiyor ama korkarım bu, konuklara bir saygısızlık olur.”

Denna, tuhaf bir yumuşaklıkla Richard’ı temizledi. Bir insanın köpeğini yıkamasına benziyordu bu. Kendini daha fazla tutamayarak Denna’nın üzerine yığıldı. Hali olsaydı, destek almak için ona yaslanmazdı. Denna, temizlemeyi sürdürürken, onun kendisine yaslanmasına izin verdi. Richard akşam yemeği davetinin kimden olduğunu merak ettiyse de sormadı.

Denna, o sormadan söyledi. “Kraliçe Milena, akşam yemeğini o ve konuklarıyla yememizi istedi. Senin gibi aşağı tabakadan biri için büyük şeref, öyle değil mi?”

Richard başını sallamakla yetindi, konuşacak gücü kalmamıştı.

Kraliçe Milena. Öyleyse, kaledediler. Richard, bu duruma şaşırması gerektiğini düşündü. Denna’nın onu başka bir yere götürecek zamanı olmamıştı. İş bitince Denna, akşam yemeğine hazırlanması için iki saat uyumasına izin verdi. Richard kadının ayaklarının dibinde uyuyakaldı.

Denna onu bu kez çizmesiyle uyandırdı. Richard, kadının gösterdiği merhamet karşısında neredeyse ağlayacaktı. Bunun için Denna’ya yüzlerce kez teşekkür etti. Zinciri Denna’nın beline

bağlı olacaktı. Gözlerini Denna'dan ayırmayacak, kendisiyle konuşulmadıkça kimseyle konuşmayacak, o zaman bile konuşmak için önce Denna'dan izin alacaktı. Masada değil, yerde oturacaktı. İyi davranacak olursa, bir şeyler yiyebilirdi.

Denna'nın isteklerini yerine getireceğine söz verdi. Yerde oturmak fikri muhteşem geliyordu. Dinlenecek, ayakta kalmayacak ya da canı yanmayacaktı. Üstelik en sonunda yemek yiyebilecekti. Denna'yı üzecek ya da yemek vermemesine neden olacak hiçbir şey yapmamaya karar verdi.

Richard, Denna'yı bir sis perdesinin ardından izledi. Boyundaki tasmanın zinciri Denna'ya bağlıydı. Richard zinciri gevşek tutmaya çabalıyordu. Bileklerindeki kelepçeler çıkarılmıştı ama kesikler şişip kızarmıştı. Geçtikleri yerlerin bazılarını hayal meyal hatırladı.

Denna, başka insanların bulunduğu salona girdiklerinde güzel giyimli insanlarla konuşmaya başladı. Richard gözlerini onun saç örgüsünden ayırmıyordu. Akşam yemeği için saçlarını yeniden örmüştü, Agiel'i kullanırken harcadığı güç yüzünden saçları her seferinde dağılıyordu. Richard'ın uyumasına izin verdiği sırada örmüş olmalıydı.

Richard, Denna'nın saçlarının gerçekten de güzel olduğunu düşündü. Salondaki birçok kadından daha güzeldi. Denna onu tasmasının ucundan tutup gezdirirken, insanların ona ve kılıcına baktığının farkındaydı. Richard, Prenses Violet'in Rachel'a nasıl davrandığını hatırlayınca, dikkatini Denna'nın saç örgüsüne vermek zorunda kaldı.

Denna masaya otururken parmaklarını şaklattı ve Richard'a sandalyenin arkasını işaret etti. Richard bağdaş kurarak yere oturdu. Denna, Kraliçe'nin solunda, Prenses Violet'in sağında oturuyordu. Prenses, Richard'a buz gibi bir bakış fırlattı. Richard, Kraliçe'nin danışmanlarından birkaçını hatırladı. Kendi

kendine gülümsedi. Saray ressamı aralarında değildi. Baş masa diğerlerinden daha yüksekti ama Richard yerde oturduğu için konukların birçoğunu göremiyordu.

“Et yemediğin için,” dedi Kraliçe, Denna’ya, “aşçılara, hoşuna gideceğini bildiğim özel bir yemek hazırlattım. Muh-teşem çorbalar, sebzeler ve ender bulunan meyvelerimiz var.”

Denna gülümseyerek teşekkür etti. Yemeğini yerken, bir hizmetkâr bir tepside basit bir kâse getirdi.

“Hayvanım için,” dedi Denna konuşmasını keserek.

Adam kâseyi tepside alıp Richard’a uzattı. İçinde lapa vardı ama Richard’a bugüne kadar gördüğü en güzel et yemeği gibi geliyordu.

“Hayvanınsa,” dedi Prenses Violet, “neden insan gibi yemesine izin veriyorsun?”

Denna, Prenses’e baktı. “Ne demek istiyorsun?”

“Hayvanınsa,” dedi Prenses gülümseyerek, “ellerini kullanmadan yerde yemeli.”

Denna’nın gözleri parladı. “Prenses’in söylediğini yap.”

“Kâseyi yere koy,” dedi Prenses Violet. “Bir köpek gibi ye. Hepimiz seni görmek istiyoruz. Herkes, İzcî’nin bir köpekten farklı olmadığını görmeli.”

Richard yemeğini kaybetmeyi göze alamayacak kadar açtı. Denna’nın saç örgüsünü düşünüp Prenses Violet’in gözlerinin içine bakarak kâseyi yere koydu. Konukların kahkahaları arasında lapayı yemeye koyuldu. Kâseyi yalayıp temizledi. Güce ihtiyacı olduğunu söyleyerek kendini teselli ediyordu. Bir gün gücünü kullanma fırsatı eline geçerci belki.

Kraliçe ve konukları yemeklerini bitirdikten sonra, içeri zincirlere vurulmuş bir mahkûm getirildi. Adam odanın orta-

sında durdu. Richard, onu tanımıştı. Kahlan'ın zindanda serbest bıraktığı adamlardan biriydi. Bir an adamla çaresizce bakiştılar.

Bir süre suçlardan ve kötölüklerden konuşuldu. Richard, dinlememek için elinden geleni yapıyordu. Hepsinin bahane olduğunu biliyordu. Kraliçe, adamın suçlarını kısaca saydıktan sonra Prenses'e döndü.

“Belki de bu adamın cezasını Prenses vermek ister?”

Prenses Violet ayağa kalktı. “Kraliyete karşı işlediği suçlardan dolayı yüz kırbaç yiyecek. Halka işlediği suçlar yüzünden idam edilecek.”

Salondakiler fısıltılarla bu kararı onayladı. Richard'ın midesi bulanmıştı ama adamın yerinde olmak isterdi. Yüz kırbaç yemek kolaydı. Bir balta darbesiyse bütün bu işkencelere son verirdi.

Prenses Violet yerine otururken Denna'ya döndü. “Bir ara onu nasıl cezalandırdığını görmek isterim.”

“İstedğin zaman uğra,” dedi Denna, omzunun üzerinden ona bakarak. “İzlemene izin veririm.”

Taş odaya döndüklerinde, Denna zaman kaybetmeden Richard'ın gömleğini çıkardı. Richard, çok geçmeden kırıştan sallanıyordu. Denna, Richard'a yemekte gözlerinin çok hareket ettiğini söyledi soğuk bir sesle. Richard'ın bütün umutları söndü. Kelepçeler yine bileklerini kesmeye başlamıştı. Denna'nın becerisi yüzünden kısa sürede ter içinde kalmıştı. Güçlkle nefes alarak acıyla haykırıyordu. Denna, saatin henüz erken olduğunu ve gece sona ermeden önce uzun bir süre onu eğitmek istediğini söyledi.

Agriel sırtına batırılırken Richard kaskatı oluyor, ayakları yerden kesiliyordu. Richard durması için yalvardı ama Denna'nın durmaya niyeti yoktu. Richard bir kez daha kendini bıraktığında kapıda birini gördü.

“Onu yalvartman hoşuma gitti,” dedi Prenses Violet.

Mord-Sith ona gülümsedi. “Yaklaşırsan bir tanem, sana daha pek çok şey gösteririm.”

Denna bir koluyla Richard’a sarılarak bedenini yaralarına sürttü. Kulağını öperek fısıldadı. “Nasıl yalvardığını Prenses’e gösterelim mi?”

Richard, Prenses’e hiçbir şey göstermeyeceğine yemin ettiyse de yemininden dönmesi uzun sürmedi. Denna, Prenses Violet’e Richard’ın canını yakmanın yollarını göstermeye koyuldu. Becerisini sergilemekten gurur duyuyordu.

“Ben de deneyebilir miyim?” diye sordu Prenses.

Denna, ona bir an baktıktan sonra, “Neden olmasın hayatım? Hayvanım için bir sakıncası olmadığından eminim,” dedi. Richard’a gülümseyerek, “Sakıncası var mı?” diye sordu.

“Lütfen Sahibe Denna, ona izin vermeyin. Lütfen. O daha küçük bir çocuk. Her istediğinizi yaparım ama ona bunu yaptırmayın. Lütfen.”

“Gördün mü, bir tanem? Hiç sakıncası yok.”

Denna, Agiel’i Prenses’e uzattı.

Prenses Violet, Agiel’e dokunup Richard’a baktı. Agiel’i Richard’m kalçasına dokundurarak İzci’nin acıyla irkilmesini izledi. Sonuçtan memnun kalmış bir halde Richard’ın çevresinde dolanarak Agiel’i onun etine batırmaya devam etti.

“Kolaymış!” dedi. “Bir insanı bu kadar kolay kanatabileceğim aklıma bile gelmezdi.”

Denna, kollarını göğüslerinde kavuşturarak Prenses’i izliyordu. Kız giderek sertleşti. En sonunda, bütün acımasızlığını göstermeye başladı. Yeni oyununu çok sevmiştii.

“Bana ne yaptığını hatırlıyor musun?” diye sordu Prenses, Agiel’i onun böğrüne batırırken. “Beni nasıl küçük düşürdüğünü hatırlıyor musun? Hepsini hak ediyorsun sanırım. Sen de

benimle aynı fikirdesin, değil mi?” Richard dişlerini sıkıyordu. “Bana cevap ver! Bunu hak etmedin mi?”

Richard acısını bastırmaya çalışarak gözlerini yumdu.

“Cevap ver! Durmam için bana yalvar. Yalvarırken canını yakmak istiyorum.”

“Ona cevap versen iyi olur,” dedi Denna. “Bu işi çabuk öğreniyor.” “Lütfen Sahibe Denna, ona bunu öğretmeyin. Ona yaptığınız şey, bana yaptıklarınızdan daha kötü. O daha küçük bir kız. Lütfen ona bunu yapmayın. Böyle şeyler öğrenmesine izin vermeyin.”

“Canım ne istiyorsa, onu öğrenirim. Yalvarmaya başla. Hemen!” Richard işleri daha da zorlaştırdığını bilmesine rağmen biraz bekledikten sonra acıya dayanamayarak cevap verdi. “Üzgünüm Prenses Violet,” dedi. “Beni lütfen affedin. Hata ettim.”

Richard, Prenses’e cevap vermenin büyük bir hata olduğunu gördü. Özür dilemesi, kızı daha da heyecanlandırmıştı. Onu nasıl yalvartıp bağirtacağını öğrenmesi uzun sürmedi. Richard, küçük bir kızın bu işkenceleri yapabildiğine, üstelik de zevk aldığına inanamıyordu. Bu delilikti.

Prenses, Richard’a dik dik bakarak Agiel’i karnına bastırdı. “Ama İtirafçı bundan fazlasını hak ediyor. Bir gün o da cezasını çekecek. Cezasını bizzat ben vereceğim. O İtirafçı buraya geri döndüğünde, annem onun canını yakabileceğimi söyledi. Onun da canını yakmam için bana yalvar, İtirafçı Ana’yı öldürmem için bana yalvar bakalım!”

Richard’ın içinde ne olduğunu bilemediği bir his uyandı.

Prenses Violet dişlerini sıkarak Agiel’i Richard’ın karnına bütün gücüyle batırarak çevirdi. “Yalvar bana! O çirkin Kahlan’ı öldürmem için yalvar!” Richard can acısıyla avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

Denna aralarına girerek Agiel'i Prenses Violet'in elinden kapdı. "Bu kadarı yeter! Agiel'i böyle kullanmaya devam edersen onu öldüreceksin."

"Teşekkür ederim Sahibe Denna," dedi Richard nefes nefese. Denna'nın onu koruduğunu görünce, içinde ona karşı tuhaf bir sevgi uyanmıştı.

Prenses Violet bir adım geriledi, yüzünde aksi bir ifade vardı. "Ölmesi umurumda değil!"

Denna soğuk ve otoriter bir sesle, "Benim umurumda. Böyle harcanılmayacak kadar değerli," dedi. Buralarda Denna'nın sözünün geçtiği belliydi. Ne Prenses ne de Kraliçe Milena ona söz geçirebilirdi. Denna, Darken Rahl'ın aracısıydı.

Prenses Violet, Richard'a gözlerini dikti. "Annem, İtirafçı Kahlan'm geri döneceğini ve buraya geldiğinde ona bir sürpriz hazırlayacağımızı söylüyor. Şimdiden bilmeni istedim çünkü annem o zamana kadar senin ölmüş olacağını söyledi. Annem, Kahlan'a ne yapılacağına benim karar vereceğimi söylüyor. Önce saçlarını keseceğim." Yumruklarını sıkmış, yüzü kıpkırmızı kesilmişti. "Sonra da bütün gardiyanların ona tecavüz etmesine izin vereceğim! Sonra da onu zindana atacağım, böylece zindandakilerin yeni bir oyuncağı olacak! Canını yakmaktan sıkıldığımdaysa başını uçuracağım ve bir direğe asarak çürümesini seyredeceğim!"

Richard, küçük Prenses için gerçekten de üzülmüştü. Prenses için duyduğu üzüntü bütün benliğini sardı. Az önce uyanan gücü yine hissetti.

Prenses Violet gözlerini yumup dilini sonuna kadar çıkardı.

Dili kırmızı bir bayrağı andırıyordu.

Uyanan güç, Richard'ın içinde patladı.

Violet'in çenesi Richard'ın çizmesinin altında kristal bir kadeh gibi parçalandı. Darbenin şiddetiyle Prenses ileriye uçtu. Dişleri, kırılmadan önce dilini kesmişti. Ağzından fışkıran kanlar arasından çığlık atmaya çalışıyordu.

Denna, gözlerini Richard'a çevirdi. Richard, bir an için Denna'nın gözlerinde korku gördü. Az önce yaptığı şeyin nasıl olduğunu bilmiyordu. Büyü ona engel olmamıştı. Denna'nın yüz ifadesinden anladığı kadarıyla, o tekmeyle atamaması gerektiğini anladı.

"Onu uyarmıştım," dedi Richard, gözlerini Denna'dan ayırmadan. "Söz vermiştim. Sözümü tuttum." Gülümseyerek, "Hayatımı kurtardığınız için teşekkür ederim Sahibe Denna. Hayatımı size borçluyum," dedi.

Denna yüz ifadesi kararmadan önce Richard'a bir süre baktı. Odadan hızla çıktı. Richard, kelepçelerden sallanırken Prenses'in yerde kıvrınmasını izledi.

"Yüzükoyun yat Violet, yoksa kendi kanınla boğulacaksın! Yüzükoyun yat!"

Prenses yüzükoyun yatmayı başardı, altında bir kan gölü oluşmuştu. Adamlar aceleyle gelerek Prenses'in durumuna baktılar. Denna olup bitenleri izliyordu. Adamlar Prenses'i dikkatle kaldırıp göturdüler. Telaşlı sesleri koridorun sonunda kayboldu.

Denna'yla yalnız kalmıştı.

Denna, uzun tırnaklı parmaklarıyla kapıyı gıcırdatarak kapadı. Richard, son birkaç günde Denna'nın tuhaf bir merhamet duygusuna sahip olduğunu fark etmişti. Agiel'i kullanma biçiminden onun ruh halini anlayabiliyordu. Bazen canını yakarken Richard'a beslediği sapıkça bir şefkatle kendini tuttuğunu hissedebiliyordu. Bunun çılgınlık olduğunu biliyordu ama bazen

en kötü işkenceyi yaparak Richard’la ona beslediği hisleri paylaşıyordu ve Denna, bu gece ona en kötüsünü yapacaktı.

Denna kapının yanında durup onu izledi. Yumuşak bir sesle, “Eşine az rastlanır bir insansın Richard Cypher. Efendi Rahl, beni sana karşı uyarmıştı. Dikkat etmemi, kehanetlerde adının geçtiğini söyledi,” dedi. Topuklarının sesi taş odada yankılanarak yavaşça yürüdü ve Richard’ın önünde durdu. Gözlerinin içine bakarak kaşlarını hafifçe çattı, solukları hızlandı. “Az önceki hareketin olağanüstüydü,” diye fısıldadı. “Çok heyecan verici.” Aç gözlerle Richard’ın yüzüne bakıyordu. “Seni kendime eş seçtim,” dedi soluksuz biçimde.

Richard bu çılgınlık karşısında çaresizce kelepçelerinden sallanıyordu. İçinden yükselen gücün ne olduğunu ya da bu gücü nasıl geri getireceğini bilemiyordu. Denedi ama hiçbir şey olmadı.

Denna, Richard’ın anlayamadığı bir duyguya kapılmış gibiydi. Sanki korktuğu ama çok istediği bir şeyi yapmak için cesaretini topluyordu. Richard’ın gözlerinin içine bakarken hızla soluk alıp veriyor, göğsü inip kalkıyordu. Richard, kötülüğünün daha önce görmesine izin vermediği bir şey gördü Denna’da: Çok çekiciydi. Nefes kesici, büyüleyici ve çekici, diye düşündü inanamayarak. Aklını yitirmek üzere olduğunu düşündü.

Richard şaşkınlık ve tuhaf bir endişeyle Denna’nın Agiel’i dişlerinin arasında tutmasını izledi. Kadının canının yandığını görebiliyordu. Yüzü bembeyaz olmuştu. Keskin bir soluk alıp hafifçe titrerken parmaklarını Richard’ın saçlarında gezdirerek başını kavradı. Dudaklarını yavaşça Richard’ın dudaklarına yaklaştırdı. İzci’yi derin bir arzuyla öperek Agiel’in yıkıcı acısını onunla paylaştı. Diliyle Agiel’i Richard’la kendi dudakları arasında tutuyordu. Vahşi bir tutkuyla öpüşürlerken kadının bedeni kıvranıyordu.

Richard'ın bedenindeki bütün kaslar acıyla yanıyordu. İkisi de güçlükle soluyarak birbirlerinin ciğerlerindeki havayı paylaştılar. Acı Richard'a, Denna'dan başka her şeyi unutturmuş, zihnini yakıp kavuruyordu. Denna'nın inlemesinden onun da aynı acıyı çektiğini anladı. Bedeni acıdan kaskatı kesilmişti. Acı ikisini de yakıyordu.

Richard, nedenini anlayamadan Denna'yı aynı vahşi arzuyla öpmeye başladı. Acı, düşünmesine engel oluyordu. Hiç kimseyi böyle bir tutkuyla öpmemişti. Bir yandan kadının durmasını istiyor, bir yandan durmaması için dua ediyordu.

Tuhaf güç tekrar uyandı içinde. Ona uzanıp yakalamak, tutunmak istedi. Ama elinden kayıp gitti.

Denna dudaklarını onun dudaklarına bastırırken, Richard acıdan kendinden geçmişti. Agiel aralarındaydı, dişleri birbirine çarpıyordu. Denna, bedenini onun bedenine bastırarak bir bacağına Richard'a doladı. Haykırışları giderek şiddetleniyordu. Richard, ona sarılmak için yanıp tutuşuyordu.

Kendinden geçmek üzereyken Denna geri çekildi. Hâlâ Richard'ın saçlarını tutuyordu. Onun gözlerine bakarken, gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Aralarında bir iki santim ya var ya yoktu. Agiel'i diliyle ağzında yuvarlayıp dişlerinin arasında tuttu. Acıyla sarsılırken sanki Richard'dan daha güçlü olduğunu göstermeye çalışıyordu. Yavaşça elini uzatıp Agiel'i ağzından çekerken gözleri yuvalarından fırlayacaktı. Nefes nefese kalmıştı.

Kaşlarını çattı. Çektiği acı ve başka bir şey yüzünden ağlıyordu. Richard'ın dudaklarını hafifçe öptü. Öpücüğün yumuşaklığı Richard'ı serseme çevirmişti.

"Birbirimize bağlandık," dedi. "Agiel'in acısıyla birbirimize bağlandık. Üzgünüm Richard." Titreyen parmaklarla Richard'ın yanağını okşadı. Gözlerinde hâlâ acı çektiğini gösteren donuk

bir bakış vardı. “Sana yapacaklarım için şimdiden üzgünüm. Ömür boyu eşim oldun.”

Richard, Denna’nın sevgi dolu ses tonu karşısında şaşırılmıştı. “Lütfen Sahibe Denna. Gitmeme izin verin. En azından Darken Rahl’ı durdurmama yardım edin. Onu durdurmama yardım ederseniz, size söz veriyorum, hayatımın sonuna kadar eşiniz olacağım. Bana yardım ederseniz, yemin ediyorum ki büyüyle beni tutmanıza gerek kalmadan hep yanınızda olacağım. Son-suza kadar.”

Denna kendine gelerek dengesini sağlamak için elini Richard’ın göğsüne koydu. “Sana ne yaptığımı bilmediğimi mi sanıyorsun?” Gözleri boş boş bakıyordu. “Eğitimin ve hizmetin haftalar sürecek. Bir Mord-Sith’in eğitimi yıllar sürer. Sana yaptıklarımın bin katı bana yüzlerce kez yapıldı. Bir Mord-Sith, Agiel’ini kendinden daha iyi tanımalıdır. İlk eğiticim, beni kendine eş seçtiğinde on beş yaşındaydım. On iki yaşına kadar beni eğitmişti. Onun acı-masızlığına yaklaşılamam bile. Beni on sekiz yaşına kadar eğitti. On sekiz yaşında onu öldürdüm. Bu yüzden, iki yıl boyunca Agiel’le cezalandırıldım. Bu Agiel’le. Seni eğitmek için kullandığımı Agiel’i kastediyorum. Mord-Sith seçildiğimde bana verildi. Hayatımın tek amacı onu kullanmaktır.”

“Sahibe Denna,” diye fısıldadı Richard, “üzgünüm.”

Denna’ının gözlerinde çelik gibi bir ifade belirdi. “Üzüleceksin. Ben de dâhil olmak üzere sana yardım edecek hiç kimse yok. Mord-Sith eşi olmanın sana ayrıcalık kazandırdığını göreceksin. Yalnızca daha büyük bir acı çekeceksin,” dedi başını sallayarak.

Richard duyduğu korkunç şeyler karşısında çaresizce zincirin ucunda sallanıyordu. Denna’yı anladığı için umutsuzluğu daha da artmıştı. Bir delinin elinde olduğuna ve hiçbir kaçıışı olmadığına şüphe yoktu.

Denna kaşlarını çatarak gülümsedi. “Az önce yaptığını niye yaptın? Aptal mısın? Canını yakacağımı bilmiyor musun?”

Richard, Denna’nın şaşkın yüzüne bir an baktı. “Sahihe Denna, ne fark eder ki? Nasılsa canımı yakacaksınız. Bana daha fazla ne yapabilirsiniz ki?”

Denna alay edercesine dudağını büktü. “Ah, sevgilim, hayal gücün çok sınırlı.”

Richard’ın kemerine yapışarak tokasını açtı.

Dişlerini gıcırdatarak, “Canını yakacak yeni yerler bulmanın zamanı geldi,” dedi. “Etten mi kemikten mi yapıldığını öğreneceğiz.” Gözlerindeki bakış Richard’ın tüylerini ürpertmişti. “Sana bunu yapma fırsatını verdiğin için sağ ol, sevgilim. Bunu daha önce hiç kimseye yapmadım ama bana birçok kez yaptılar. On dört yaşında beni kıran da buydu,” diye fısıldadı. “Bu gece ikimiz de uyku yüzü görmeyeceğiz.”

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Çıplak bedenine dökülen bir kova su bile Richard'ı kendine getiremedi. Görebildiği tek şey, yüzünü dayadığı taş zeminin çatlaklarında hızla akan kırmızıya boyalı su damlacıklarıydı. En ufak bir soluk bile işkenceydi. Kaç kaburgasının kırılmış olduğunu düşündü.

“Giyin. Gidiyoruz,” dedi Denna.

“Hemen Sahibe Denna,” diye fısıldadı Richard. Haykırmaktan sesi kısılmıştı. Denna'nın kendisini iştmezse onu cezalandıracağını biliyordu ama sesi daha fazla çıkmıyordu.

Agiel'in gelmediğini görünce biraz kıpırdadı. Çizmelerine uzandı. Oturdu ama başını doğrultamıyordu. Başı gevşek bir halde sallanıyordu. Güçlkle çizmelerini giymeye çalıştı. Çizmelerini çektiğinde ayaklarındaki kesikler yüzünden acıyla gözleri yaşardı.

Çenesine inen diz darbesiyle sırtüstü düştü. Denna üstüne cullanarak yüzünü yumruklamaya başladı.

“Neyin var senin? Aptal mısın yoksa? Pantolonunu çizmelelerinden önce giyeceksin. Sana her şeyi söylemek zorunda mıyım?”

“Evet, Sahibe Denna. Hayır, Sahibe Denna. Bağışlayın Sahibe Denna. Bana acı çektirdiğiniz için teşekkür ederim Sahibe

Denna. Bana her şeyi öğrettiğiniz için teşekkür ederim Sahibe Denna,” diye mırıldandı Richard.

Denna öfkeyle soluyarak Richard’ın göğsüne oturdu. Solukları bir süre sonra normale döndü.

“Hadi. Sana yardım edeceğim.” Denna eğilerek onu öptü. “Hadi aşkım. Yola çıktığımızda dinleneceksin.”

“Tabii Sahibe Denna,” diye güçlkle fısıldadı Richard.

Denna onu tekrar öptü. “Hadi aşkım. Seni kırdığıma göre artık her şey daha iyi olacak. Göreceksin.”

Bir at arabası, karanlıkta onları bekliyordu. Atların solukları buhar halinde havaya karışıyordu. Richard zincirleri gevşek tutmaya çalışarak Denna’nın arkasında birkaç kez sendeledi. Denna’ya eş olmasının üzerinden ne kadar zaman geçtiği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Bunun önemi de yoktu. Muhafız arabanın kapısını açtı.

Denna zincirin ucunu yere bıraktı. “İçeri gir.”

Richard kapının kenarına tutunurken öfkeli bir homurtu duydu. Denna hafifçe zinciri çekerek ona beklemesini işaret etti.

“Denna!” Danışmanlarının başında yaklaşan Kraliçe’ydi bu.

“Sahibe Denna,” diye düzeltti Denna.

Kraliçe’nin canı sıkılmış gibiydi. “Onu nereye götürdüğünü sanıyorsun?”

“Bu seni ilgilendirmez. Yola çıkma zamanımız geldi. Prenses nasıl?”

Kraliçe ona öfkeyle baktı. “Yaşayıp yaşamayacağını bilmiyoruz. İzci’yi almaya geldim. Yaptıklarının cezasını çekmeli.”

“İzci, benim ve Efendi Rahl’in malı ve şu anda cezalandırılıyor. Ben ya da Efendi Rahl onu öldürene kadar da cezalandırılmaya devam edecek. Senin yapacakların bu cezaıyla karşılaştırılmaz bile.”

“O idam edilecek. Hem de şimdi.”

“Hâlâ bir kalen varken geri dön, Kraliçe Milena,” dedi Denna buz gibi bir sesle.

Richard, Kraliçe’nin elinde bir bıçak gördü. Yanında duran muhafız savaş baltasını çıkarmış, sımsıkı tutuyordu. Bir an korkunç bir sessizlik oldu.

Kraliçe elinin tersiyle Denna’yı iterek elindeki bıçakla Richard’a doğru atıldı. Ama Denna, tek bir hareketle Agiel’i Kraliçe’nin geniş göğsüne bastırdı.

Muhafız, elindeki baltayla yanından geçip Denna’ya doğru atıldığında, Richard’ın içinde tuhaf bir güç gürleyerek canlandı. Richard bütün gücünü toplayarak bu güçle birleşmeye çalıştı. Sol kolunu muhafızın boğazına dolayarak bıçağını adamın karnına sapladı. Denna, bir çığlıkla can veren adama şöyle bir baktı. Gülümsedi ve gözlerini göğüslerinin arasındaki Agiel’le olduğu yerde donakalmış titreyen Kraliçe’ye çevirdi. Denna, Agiel’i bir kez çevirdi ve Kraliçe çuval gibi yere yığıldı.

Denna, Kraliçe’nin danışmanlarına döndü. “Kraliçe’nin kalbi, olanları kaldıramadı.” Kaşlarını çattı. “Aniden öldü. Tamarang halkına, Kraliçeleri’nin ölümü için başsağlığı dileklerimi bildirin. Efendi Rahl’in isteklerine karşı daha duyarlı yeni bir yönetici bulmanızı öneririm.”

Bütün danışmanlar aceleyle Denna’nın önünde eğildi. Richard’ın içinde uyanan güç bir an sonra yok oldu. Muhafızı durdurmak için bütün gücünü harcamıştı. Daha fazla ayakta duramayacaktı. Yüzükoyun yere düştü.

Denna, Richard’ı boynundaki demir halkadan yakalayıp başını yerden kaldırdı. “Sana yatmanı söylemedim! Dinlenmene izin vermedim! Ayağa kalk!”

Richard kıpırdamıyordu. Denna, Agiel'i midesine bastırıp göğsünden boğazına kadar çekti. Richard acı içinde şiddetle sarsıldı ama bedeni Denna'nın isteğini yerine getiremedi.

"Üzgünüm..." dedi bir solukta.

Denna onun kıpırdamayacağını anlayınca başını yere bırakıp muhafızlara döndü. "Onu içeri sokun."

Arkasından kendisi de arabaya bindi. Yola çıkması için arabacıya bağırıp kapıyı kapadı. Richard, araba sarsılarak yol alırken geriye doğru yığıldı.

"Lütfen Sahibe Denna," dedi Richard dili dolanarak, "sizi hayal kırıklığına uğrattığım, istediğiniz gibi ayakta duramadığım için beni bağışlayın. Özür dilerim. Bundan sonra daha düzgün davranacağım. Lütfen daha iyi öğrenebilmem için beni cezalandırın."

Denna, Richard'ın zincirini kavrayıp onu sertçe kendine doğru çekti. Sıktığı dişlerini örten dudakları küçümsemeyle kıvrıldı. "Sakın şimdi öleyim deme. Yapman gereken başka şeyler var."

Richard'ın gözleri kapandı. "Nasıl emrederseniz Sahibe Denna."

Denna zincirleri bırakıp Richard'ı omuzlarından tuttu, onu koltuğa yatırdıktan sonra alnından öptü. "Şimdi dinlenmen için sana izin veriyorum aşkım. Uzun bir yolumuz var. Tekrar başlamadan önce dinlenmek için zamanın olacak."

Richard, Denna'nın saçlarını okşayan parmaklarını ve hızla ilerleyen arabanın sarsıntılarını hissederek uykuya daldı.

Ara sıra gözlerini açtı ama hiç tam anlamıyla kendine gelemedi. Denna zaman zaman yanına oturup onu kendine yaslıyor ve kaşıkla yemek yediriyordu. Yutkunmak Richard'a çok acı veriyordu. Yemek uzatılınca yüzünü buruşturuyordu. Aç olmasına rağmen boğazındaki acı, yeme isteğini bastırıyor ve her seferinde başını çeviriyordu. Denna, onun için yemesi

gerektiğini söyleyerek Richard'ı cesaretlendiriyordu. Söylemesi gereken tek şey de bu oluyordu zaten.

Ne zaman araba yoldaki bir tümsek yüzünden şiddetle sarsılrsa Richard korunmak için Denna'ya yapışıyordu. Denna endişelenecek bir şey olmadığını söyleyince tekrar uykuya dalıyordu. Kimi zaman yerde, kimi zaman da arabanın koltuğunda yatıyordu. Geçtikleri yerleri hiç görmedi. Önemli olan tek şey, Denna'nın yanında olmasıydı. Onun emirlerini yerine getirmekten başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Ara sıra uyandığında, kendisini koltuğa yayılmış ve Denna'yı bir köşeye sıkışmış buluyordu. Pelerinine sarılmış bir halde başı Denna'nın göğsünde yatarken kadının, saçlarını okşadığını hissediyordu. Böyle zamanlarda Denna'nın saçlarını okşamaya devam etmesi için hiç sesini çıkarmadan uyuyor numarası yapıyordu.

Böyle yaptığında bir yandan Denna'nın sıcacık rahatlığını, diğer yandan da içindeki gücün tekrar dirildiğini hissediyordu. Bu güce ulaşmaya ya da onu yakalamaya uğraşmıyor, yalnızca orada olduğunun farkına varıyordu. Bir kez daha bu gücü hissettiğinde onun ne olduğunu anlamıştı. Bu, kılıcın büyüsyüdü.

Denna'ya duyduğu ihtiyaçla ona yaslanmış yatarken, büyü içinde ayaklanıyordu. Büyüye dokunup onu yokluyor ve gücünü hissediyordu. Kılıçla öldüreceği zaman çağırdığı güce benziyordu ama bir açıdan farklıydı. Daha önce kullandığı gücü artık hissetmiyordu. Ona artık Denna sahipti ama buna değildi. Richard yakalamaya çalıştığında güç, buhar gibi uçup gidiyordu. Derinlerde bir yerde bu gücün yardımını almayı istiyor ama onu kontrol edecek gücü olmadığı için bir süre sonra ilgisini kaybediyordu.

Zamanla yaraları da iyileşti. Her uyanışında bilinci biraz daha yerine geliyordu. Denna yolculuklarının bittiğini söylediğinde Richard kendi başına ayağa kalkabilecek hale gelmişti.

Denna karanlıkta onu arabadan indirdi. Richard, Denna'nın beline bağlı zincirlerini belli bir gevşeklikte tutmaya çalışarak kadını izledi. Gözlerini kadının ensesinden ayırmamasına karşın girdikleri yeri fark etmişti. Burasının yanında Tamarang'daki kale küçüktü. Göz alabildiğine uzanan surlar, baş döndürücü yükseklikte çatılar ve kuleler vardı. Richard, bu devasa yapının zarıflığını görebilecek kadar kendindeydi. Görkemli ve geçit vermez bir yapıydı ama ne kaba ne de ürkütücüydü.

Denna, Richard'ı zemini mermer ve granit kaplı koridorlardan geçirdi. İki yanlarında, sütunları taşıyan muazzam kemerler vardı. Richard, yürümeye devam ettikçe gücünün yavaş yavaş yerine gelmiş olduğunu hissediyordu. Birkaç gün önce olsa bu kadar uzun süre ayakta duramayacağını biliyordu.

Ortalıkta kimsecikler yoktu. Richard, Denna'nın örgüsüne bakarak saçlarının güzel olduğunu düşündü. Böyle bir eşe sahip olduğu için ne kadar da şanslıydı. Denna'yı sevdiğini düşündüğünde güç uyandı. Bir yandan Denna'ya olan sevgisini düşünürken, bir yandan zihninin karanlıkta kalan kilitli parçası, yok olmasına fırsat vermeden gücü yakaladı. Gücü kontrol edebildiğini fark edince Denna'yı düşünmeyi bir yana bırakıp kaçma umuduna sarıldı. Güç elinden kaçtı.

Birdenbire umutsuzluğa kapıldı. Ne önemi var ki, diye düşündü. Kaçış yolu yoktu, hem zaten niye kaçacaktı ki? O, Denna'nın eşiydi. Nereye gidebilirdi? Denna olmadan ne yapabilirdi?

Denna bir odaya girip kapıyı arkasından kapadı. Basit perdeleri olan, tepesi sivri bir pencere karanlığa açılıyordu. Kalın bir battaniye ve kabarık yastıkları olan bir yatak vardı. Cilalı tahta zemin parlıyordu. Yatağın yanındaki ve odanın diğer köşesindeki masanın üzerinde lambalar yanıyordu. Odadaki ikinci kapının yanında da koyu ahşap dolaplar bulunuyordu. Bir tezgâhın üzerinde büyük bir tasla bir ibrik vardı.

Denna, Richard'ın zincirlerini çözdü. "Burası benim odam. Eşim olduğun için beni memnun edersen burada kalabilirsin." Zincirin halkasını karyolanın başlıklarından birine taktıktan sonra parmaklarını şaklatarak Richard'a yeri işaret etti. "Bu gece burada uyuyabilirsin. Yerde."

Richard yere baktı. Tam o sırada omzuna inen Agiel'le yere çöktü.

"Yere dedim. Hemen."

"Tabii Sahibe Denna. Özür dilerim Sahibe Denna."

"Çok yorgunum. Bu gece senden en ufak bir ses dahi işitmek istemiyorum. Anladın mı?"

Richard, konuşmaya korkarak başını salladı.

"Güzel." Denna kendini yatağa yüzüstü bırakarak birkaç dakika içinde derin bir uykuya daldı.

Richard sızlayan omzunu ovuşturdu. Denna, Agiel'i bir süredir kullanmamıştı. En azından, bir yerinden kan akıtmamıştı. Belki de Denna odasının kanlanması istemiyordu. Hayır, Denna onun kanını görmekten hoşlanıyordu. Yere yattı. Yarın Denna'nın, canını yakacağını biliyordu. Bunu düşünmemeye çalıştı. Ne de olsa daha yeni iyileşmeye başlamıştı.

Agiel'le uyandırılma korkusuyla Denna'dan önce uyandı. Bir çan uzun uzun yankılanarak çaldı. Denna uyandığında bir süre hiçbir şey söylemeden sırtüstü yattı. Sonra ayağa kalkıp Richard'ın uyanıp uyanmadığına baktı.

"Sabah ibadeti," dedi Denna. "Çan sesi, ibadeti haber verir. İbadetten sonra eğitimin devam edecek."

"Tabii Sahibe Denna."

Denna, Richard'ın zincirini beline taktı. Onu bir kez daha koridorlardan geçirerek dört yanında kemerleri destekleyen sütunlar olan açık bir alana getirdi. Bu alanın tam ortası, oyuklu

koyu bir kayayı merkez alan beyaz kumdan çizgilerle çevriliydi. Kayanın tepesinde az önce sesini duydukları çan duruyordu. Sütunların arasındaki çini kaplı zeminde dizlerinin üzerinde, alınlarını yere dayamış insanlar vardı.

İnsanlar tek bir ses halinde dua ediyordu. “Efendi Rahl, bize yol göster. Efendi Rahl, bize öğret. Efendi Rahl, bizi koru. Senin ışığınla ilerleyeceğiz. Senin merhametine sığınacağız. Senin bilgeliğine boyun eğeceğiz. Sana kulluk etmek için varız. Hayatımız senindir.”

Hiç durmadan aynı şeyi söylüyorlardı. Denna, parmağını şıklatarak yeri işaret etti. Richard diğerleri gibi dizlerinin üzerine çöktü. Denna da onun yanma çökerek alnını yere dayadı. Diğerlerine katılarak dua etmeye başladı ama Richard’dan ses gelmeyince durdu.

“İki saat cezalısın,” dedi Denna karanlık bir ifadeyle kaşlarını çatarak. “Bir daha hatırlatmam gerekirse altı saat cezalısın.”

“Evet Sahibe Denna.”

Richard da diğerleriyle birlikte dua etmeye başladı. Büyünün acısını uyandırmadan sözcükleri tekrar edebilmesi için Denna’nın örgüsünü düşünmesi gerekti. Bu ibadetin ne kadar sürdüğünden emin değildi, iki saat olabilirdi. Sürekli eğilmekten sırtı ağrıyordu. Hiç değişmeyen sözler bir süre sonra anlamsızlaştı.

Çanın iki kez çalmasıyla insanlar ayağa kalkıp dağıldılar. Denna da ayağa kalktı. Richard ne yapacağını bilemez bir halde olduğu yerde kalmıştı. Öylece durmakla başının belaya girebileceğini biliyor ama söylenmeden ayağa kalkarsa daha kötü bir ceza alacağını hissediyordu. Yaklaşan ayak seslerini duyduğunda başını kaldırıp bakmadı.

“Denna, seni görmek ne güzel! D’Hara’nın sensiz tadı yoktu,” dedi boğuk bir kadın sesi.

D'Hara! Bu sözcük eğitimin zihninde yarattığı sisi delip geçti ve düşüncelerini uyandırdı. Kendini korumak için Denna'nın saç örgüsünü düşündü. "Constance kardeş, evde olmak ve seni tekrar görmek ne hoş!"

Richard, Denna'nın sesindeki içtenliği fark etmişti. Tam o sırada ensesine değen Agiel soluğunu kesti. Sanki bir iple boğazı sıkılıyordu. Tutuluşundan Agiel'in Denna'ya ait olmadığını anladı.

"Vay vay kim varmış burada?" diye sordu Constance.

Agiel geri çekildi. Richard acı içinde öksürerek soluk almaya çalıştı. Denna ayağa kalkmasını söyleyince kadının arkasına saklanmak isteyerek ayağa kalktı. Denna'dan bir baş daha kısa olan bodur kadının üzerinde kahverengi deri bir takım vardı. Kahverengi saçları da saç örgüsü yapılmıştı ama onunkiler Denna'nunki kadar gür değildi. Az önce kötü bir şey tatmış gibi yüzünü ekşitmişti.

Denna, Richard'ın midesine elinin tersiyle hafifçe vurdu. "Yeni eşim."

"Eşmiş!" Constance bu kelimeyi sanki ağzındaki acı bir şeyi tükürürcesine söyledi. "Yemin ederim Denna, bir eşin varlığına nasıl dayanabildiğini anlayamıyorum. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Kılıcına bakılırsa İzci iyi avmış. Zor geçmiş olmalı."

Denna kendinden memnun bir halde gülmüsedti. "Büyüsünü bana karşı kullanmadan önce iki adamımı öldürdü." Constance'ın yüzündeki şaşkınlığı görünce bir kahkaha attı. "Batı Diyar'dan geliyor."

Constance kaşlarını çattı. "Olamaz!" Gözlerini Richard'a dikti. "Onu kırdın mı peki?"

"Evet," dedi Denna iç çekerek. "Ama beni güldürmeyi başarıyor. Sabah ibadeti henüz bitti ve şimdiden iki saat kazandı."

Constance'ın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. “Seninle gelmemin bir sakıncası var mı?”

Denna sıcak bir gülüşle karşılık verdi. “Benim olan her şey şenindir Constance.”

Constance memnun olmuş ve gururlanmış gibiydi. Richard, Denna'nın saç örgüsünü düşünerek öfkesini bastırmaya çalıştı.

Denna arkadaşına biraz yaklaştı. “Aslında, istersen onu bir geceliğine sana ödünç verebilirim.” Denna, Constance'ın kaskatı kesildiğini görünce güldü. “Denemeden bilemezsin.”

“Onun bedeninden başka zevkler alabilirim ama,” dedi Constance kaşlarını çatarak. “Kırmızıları giydikten sonra seninle buluşuruz.”

“Hayır... şimdilik kahverengi kalsın.”

Constance, Denna'nın yüzüne dikkatle baktı. “Bu senin tarzın değil Denna.”

“Nedenlerim var. Hem bu seferkini Efendi Rahl istedi.”

“Efendi Rahl mı? Nasıl istersen o zaman. Ne de olsa, o senin.”

Eğitim odası, gri granit zemini olan, tavanı kirişli, kare biçiminde, çıplak bir yerdi. İçeri girerken Constance, Richard'a bir çelme taktı. Yüzüstü yere düşen Richard kendine hâkim olamadan öfkelenince Constance yüzünde tatminkâr bir gülümsemeyle onun kendini kontrol etmeye çalışmasını izledi.

Denna, Richard'ın bileklerini ve dirseklerini bir aletle sımsıkı arkasında bağladı. Bu alet, tavandan sarkan bir makaradan geçen bir ipe bağlıydı. Parmak uçlarının üzerinde durana kadar Richard'ı yukarı çekti ve ipi duvara bağladı. Omuzlarında duyduğu dayanılmaz acı, soluk almasına izin vermiyordu. Üstelik Denna daha Agiel'i kullanmamıştı bile. Denna işine başlamadan, Richard acı ve çaresizlik içinde kalmıştı.

Denna, Constance'a keyfine bakmasını söyleyerek duvarın dibindeki bir sandalyeye oturdu. Denna, Richard'ı eğitirken yüzünde bir gülümseme olurdu. Ama Constance bir kez olsun gülümsemedi. Bir sabanı çeken öküz gibi işine koyuldu. Kısa bir süre sonra saçları darmadağın oldu, yüzü terle kaplandı. Her seferinde Agiel'i aynı sert, ve acı veren şekilde kullanıyordu. Richard'ın, acının ne zaman geleceğini düşünmesine gerek yoktu çünkü Constance hiç ara vermiyordu. Ritmi bozmadan ve Richard'a hiç rahat vermeden işine devam etti. Ama hiç kan akıtmadı. Denna, yüzünde sabit bir gülüşle arkasına yaslanmış izliyordu. En sonunda Constance durdu. Richard, soluk soluğa inliyordu.

"Çok dayanıklı. Uzun bir süredir böyle çalışmamıştım. Benimkiler daha ilk dokunuşta bayılıyor."

Denna yerinden kalktı. "Belki sana yardımcı olabilirim Kardeş Constance. Hoşuna gitmeyen yerleri göstereyim sana."

Denna, Richard'ın arkasına geçerek bir an durakladı. Richard Agiel'i bekleyerek irkildi. Richard tam nefesini tuttuğu anda Agiel sağ tarafında hassas bir noktaya dokundu. Richard haykırırken, Denna Agiel'in baskısını artırdı. Ağırlığını taşıyamadığı için omuzlarını çeken ip Richard'a öyle bir acı veriyordu ki kollarının kopacağını sandı. Denna alaycı bir sırıtişla Richard'ı ağlatana kadar Agiel'i çekmedi.

"Lütfen Sahibe Denna," diye hıçkırdı Richard. "Lütfen."

Denna, Agiel'i geri çekti. "Gördün mü?"

Constance başını salladı. "Keşke ben de senin kadar yetenekli olsaydım Denna."

"İşte başka bir yer," dedi Denna, Richard'a çığlık atarak. "Burası ve burası da." Richard'ın önüne gelip gülümsedi. "Özel yerlerini Constance'a göstermemin sakıncası yok ya?"

"Lütfen Sahibe Denna, yapmayın. Canımı çok yakıyor."

“İşte, gördün mü? Sakıncası yok.”

Richard’ın gözlerinden yaşlar süzülürken, Denna da sandalyesine geri döndü. Constance hiç gülümsemeden hemen işe koyulup Richard’ı yalvartmaya başladı. Ama Denna’dan çok daha kötüydü. Acının dozunu hiç değiştirmiyor ve hiç ara vermiyordu. Richard, Constance’tan, Denna’dan korktuğundan daha çok korkmaya başladı. Denna kimi zaman tuhaf bir merhamet gösterebiliyordu. Ama Constance acımasızdı. Sınırı aştığında Denna kadını durduruyor, bir süre beklemesini söylüyor ve Richard’ı sakatlamaması için onu yönlendiriyordu. Constance, Denna’nın isteklerine uydu ve onun söylediği gibi bir süre bekledi.

“Denna, yapacak işlerin varsa burada kalmana gerek yok. Benim için fark etmez.”

Korku ve panik Richard’ın zihnini kapladı. Constance’la yalnız kalmak istemiyordu. Constance’ın, Denna’nın yapmasını istemediği şeyleri yapacağını biliyordu. Bunların ne olduğunu bilmiyor ama çok korkuyordu.

“Başka zaman seni onunla bırakabilirim... istediklerini yapman için... ama şimdi burada kalacağım.”

Richard rahatladığını belli etmemeye çalıştı. Constance işinin başına döndü.

Uzun bir süre sonra, Richard’ın arkasına geçip saçlarını yakaladı ve başını hızla geri çekti. Richard başının bu şekilde çekilmesinin ne anlama geldiğini biliyordu. Constance’ın yapacağı şeyin acısını hâlâ unutmamıştı: Kulağa sokulan Agiel’in verdiği acı. Elinde olmadan titremeye başladı. Korkudan nefesi kesilmişti.

“Bunu yapma Constance!” dedi Denna sandalyesinden kalkarak. Constance dişlerini sıkıp Richard’ın başına daha da sertçe çekti. “Neden? Sen de mutlaka yapmışsındır.”

“Evet ama senin yapmanı istemiyorum. Hepsi bu. Efendi Rahl henüz onunla konuşmadı, işi şansa bırakmak istemiyorum.”

“Denna, hadi bu işi birlikte yapalım, aynı anda. Sen ve ben, eski günlerdeki gibi,” dedi Constance sırtıtarak.

“Efendi Rahl onunla konuşmak istiyor dedim ya.”

“Peki, sonra?”

Denna gülümsedi. “Bu çılgılığı iştımayeli uzun zaman oldu.” Richard’ın gözlerine baktı. “Efendi Rahl onu öldürmezse... ya da başka bir şekilde ölmezse yapabiliriz. Tamam mı? Ama şimdi değil. Constance, Agiel’i kulağında kullanma konusunda söylediklerime lütfen uy.”

Constance başını sallayarak Richard’ın saçlarını bıraktı. “Böyle kolay kurtulacağını sanma,” dedi Richard’a. “Er ya da geç yalnız kalacağız nasılsa. O zaman sana istediğimi yapacağım.”

“Tabii Sahibe Constance,” diye fısıldadı Richard kısık bir sesle. Richard’la işleri bittikten sonra öğle yemeğine gittiler. Richard, zincirlerinin ucu Denna’nın beline bağlı bir halde onları izledi. Yemek salonu zevkle döşenmiş bir yerdi. Beyaz mermer zemini ve meşe kaplı duvarları vardı. Yemek yiyen insanlar alçak sesle sohbet ediyordu. Denna sandalyesine otururken parmağını sıklatıp Richard’a yeri işaret etti. Hizmetkârlar, iki Mord-Sith için yemek getirdi ama Richard için hiçbir şey yoktu. Öğle yemeği, lezzetli bir çorba, esmer ekmek, peynir ve meyveden oluşuyordu. Burnuna gelen kokular Richard’ın dikkatini dağıttı. Et verilmemişti. Denna, yemeğinin yarısında Richard’a dönerek sabah aldığı iki saatlik ceza yüzünden ona öğle yemeği vermeyeceğini, düzgün davranırsa akşam yemeği yiyeceğini söyledi.

Öğleden sonra yine ibadetle geçti. Ardından, birkaç saat süren eğitim başladı. Denna ve Constance işi paylaştılar. Richard yanlış yapmamak için elinden geleni yaptı ve akşam yemeğinde

sebzeli pilavla ödüllendirildi. Yemekten sonra ibadet ve ardından eğitim devam etti. En sonunda Constance'tan ayrılıp Denna'nın odasına döndüler. Yorgunluktan ölü gibi hareket eden Richard acıdan iki büklüm yürüyordu.

“Banyo yapacağım,” dedi Denna bitişikteki bir başka odayı göstererek. Burası küçüktü. Bir köşedeki küvet ve tavandan sarkan bir ip dışında boştu. Denna, buranın Richard'ı canı isterse asılı bırakabileceği bir eğitim odası olduğunu söyledi. Richard'a zamanının büyük bölümünün bu odada geçeceği sözünü verdi.

Richard, Denna'nın emriyle küvetini yatağın ucuna sürükledi. Küvetin içindeki kovayı alarak sıcak su almak için Denna'nın gitmesini söylediği yere gitti. Onunla konuşulsa bile Richard kimseyle konuşmayacaktı. Küvet dolmadan önce suyun soğumaması için acele etmesi gerekiyordu. Richard, eğer dışarı çıktığında söylediklerini yapmayacak olursa büyüünün acısıyla olduğu yere yığılacaktı ve Denna onu taşımak zorunda kalırsa sahibesini hayal kırıklığına uğrattığına pişman olacaktı. Sıcak suyu aldığı yer, etrafı mermer oturma yerleriyle çevrili, içinde sıcak su kaynağının bulunduğu bir havuzdu. Denna'nın odasına da bir hayli uzaktı. Richard, küveti doldurmayı bitirdiğinde yorgunluktan ter içinde kalmıştı.

Denna küvetin içinde uzanırken Richard da onun sırtını keseledi, saçlarını taradı ve yıkamasına yardım etti.

Denna küvette dinlenip gevşerken, Richard da bir isteği olur diye yanına diz çöktü.

“Constance'ı sevmedin, değil mi?”

Richard ne cevap vereceğini bilmiyordu. Denna'nın arkadaşı hakkında kötü bir şey söylemek istemiyordu ama yalan söylerse de cezalandırılacağını biliyordu. “Ben... Ondan çok korkuyorum Sahibe Denna.”

Denna gözleri kapalı olduğu halde gülümsedi. “Zekice bir yanıt aşkım. Yalan söylemiyorsun umarım.”

“Hayır, Sahibe Denna. Doğruyu söylüyorum.”

“Güzel. Ondan korkmalısın. Erkeklerden nefret eder. Ne zaman bir erkek öldürse onu ilk kıran erkeğin adını haykırır. Beni ilk kıran ve eşi olarak alan erkeği öldürdüğümü sana söylemiştim, hatırlıyor musun? O erkek beni kırmadan önce Constance’ın eğitmeniydi. Adı Rastin’di. Constance’ı kıran kişi. Onu nasıl öldürebileceğimi bana Constance söylemişti. Onun için her şeyi yaparım. Nefret ettiği erkeği öldürdüğüm için o da benim için her şeyi yapar.”

“Evet, Sahibe Denna. Ama lütfen beni onunla yalnız başıma bırakmayın Sahibe Denna.”

“Üstüne düşen görevleri dikkatle yerine getirmeni tavsiye ediyorum. Bu tavsiyemi yerine getirir ve fazla ceza almazsan, seni eğitirken ben de yanında olurum. Görüyor musun? Benim gibi iyi niyetli bir sahiben olduğu için ne kadar şanslı olduğunu anlıyor musun?”

“Evet, Sahibe Denna. Beni eğittiğiniz için teşekkür ederim. Siz mükemmel bir öğretmensiniz.”

Denna tek gözünü açarak alay edip etmediğini görmek için Richard’ın yüzüne baktı.

“Havlumu getir ve geceliğimi yatağın yanındaki sehpayaya koy.”

Richard, Denna’nın saçlarını kurulamasına yardım etti. Kadın geceliğini giymeden, ıslak saçlarını yastığın üzerine dağıtarak sırt üstü yatağa uzandı.

“Şuradaki masanın üzerindeki lambayı söndür.” Richard hemen söylediğini yaptı. “Bana Agiel’i getir aşkım.”

Richard irkildi. Agiel’i getirmekten nefret ediyordu çünkü ona dokunmak canını çok yakıyordu. Daha fazla tereddüt et-

meye cesaret edemeyerek dişlerini sıktı ve aleti avuçlarının içine aldı. Agiel'in verdiği acı bileklerini ve omuzlarını titretiyordu. Denna'nın bir an önce onu elinden almasını istiyordu. Denna karyolanın başucuna yastıkları dayayarak biraz doğrulmuştu. Richard, Agiel'i Denna'ya verdiğinde derin bir nefes aldı.

“Sahibe Denna, neden Agiel'e dokunduğunuzda canınız yanmıyor?”

“Senin gibi benim de canım yanıyor çünkü ben de onunla eğitilmiştim.” Richard'm gözleri hayretle büyüdü. “Onu tutarken, yani beni eğittiğiniz zaman boyunca acı çektiğinizi mi söylüyorsunuz?”

Denna, Agiel'i elinde sallayarak başını salladı. Ardından, kaşlarını çatarak gülümsedi. “Acısız yaşadığım an çok az. Bir Mord-Sith'i eğitmek, acıyı kontrol etmeyi öğrenmek bu yüzden yıllar alır. Bu yüzden yalnızca kadınlar Mord-Sith olabilir çünkü erkekler çok güçsüzdür. Bileğimdeki zincire bağlı olduğu zaman canımı yakmıyor. Ama ne zaman başkasında kullansam, sürekli acı duyuyorum.”

“Bunu bilmiyordum.” Richard'm içi ızdırapla acıdı. “Çok üzgünüm, Sahibe Denna. Beni eğitmek için acı çektiğinize çok üzüldüm.”

“Acı, beraberinde zevk de getirebilir aşkım. Sana öğreteceğim şeylerden biri de bu. Şimdi bir sonraki dersimizin zamanı geldi.” Richard'ı baştan aşağı süzdü. “Bu kadar konuşma yeter.”

Richard, onun gözlerindeki bakışın ve hızlı soluklarının ne anlama geldiğini biliyordu. “Ama Sahibe Denna, yeni banyo yaptınız. Üstelik çok terliyim.”

“Senin terini seviyorum,” dedi Denna gülümseyerek.

Gözlerini Richard'm gözlerine çevirerek Agiel'i dişlerinin arasına aldı.

Günler, aynı uyuşuk tempoda geçiyordu. Richard ibadetleri fazla önemsemiyordu çünkü eğitilmediği için canı yanmıyordu. Ama o sözleri tekrar etmekten nefret ediyor ve her seferinde Denna'nın saç örgüsünü düşünmesi gerekiyordu. Dizlerinin üzerinde ve başı yere dayalı bir halde saatlerce aynı sözleri söylemek bazen eğitimden bile daha eziyetli oluyordu. Richard bazen gece ya da sabah uykusundan uyanıp kendini sözleri tekrar ederken buluyordu. Efendi Rahl, bize yol göster. Efendi Rahl, bize öğret. Efendi Rahl, bizi koru. Senin ışığınla ilerleyeceğiz. Senin merhametine sığınacağız. Senin bilgeliğine boyun eğeceğiz. Sana kulluk etmek için varız. Hayatımız şenindir.

Denna artık kırmızı yerine beyaz deriler giyyordu. Bunu, Richard'ın kırıldığını ve onun eşi olduğunu göstermek için yaptığını söyledi. Onun üzerindeki gücünü kanıtlamak için Richard'ın kanını akıtmıyordu. Bu durum, Constance'ın hoşuna gitmemişti. Aslında, Agiel yeterince canını yaktığından kanının akıp akmaması Richard'ın umurunda değildi. Constance yeni birini eğitmeye gitmediği zamanlar Denna'yla birlikteydi. Richard'la yalnız kalabilmek için arkadaşına daha çok baskı yapar olmuştu ama Denna buna izin vermiyordu. Constance da bütün hıncını Richard'ı eğitirken çıkarıyordu. Richard onu ne kadar çok görürse, ondan o kadar çok korkuyordu. Denna eğitime Constance'ın devam edeceğini söylerken Richard'a hep gülümsüyordu.

Bir gün, öğleden sonraki ibadetten sonra Constance başka birini eğitmek üzere yanlarından ayrıldı. Denna da Richard'ı öğleden sonra eğitimi için odasının yanındaki küçük odaya

götürdü. Ayakları yere değmeyecek bir şekilde onu iple yukarı kaldırdı.

“Sahibe Denna, bundan sonraki eğitimimi Sahibe Constance’ın üstlenmesine izin verir misiniz?”

Bu sorusu beklediği etkiyi yaratmamıştı. Tam tersine Denna’yı müthiş öfkelendirmişti. Kıpırmızı bir yüzle Richard’a bakarak onun değersiz bir varlık olduğunu ve konuşmasının midesini bulandırdığını haykırdı ve Agiel’i şiddetle kullanmaya haşladı. Denna güçlü bir kadındı ve Agiel’i Richard’ın bedenine indirirken bütün gücünü kullandı. Eğitim böyle sürüp gitti.

Richard, Denna’yı hiç bu kadar sinirli, kaba ve acımasız görmemişti. Bir süre sonra hiçbir şey hatırlamamaya başladı, nerede olduğunu bile unutmuştu. Acı içinde sarsılıyordu. Denna’ya durması için yalvarmak bir yana, nefes almakta bile zorlanıyordu. Denna ne yavaşlıyor ne de ara veriyordu. Sanki Richard’ın canını yaktıkça öfkesi artıyordu. Richard yerdeki, Denna’nın üstündeki kanları gördü. Kadının göğsü öfkeden ve sarf ettiği çabadan hızla inip kalkıyordu. Saç örgüsü açılmıştı.

Derken, Richard’ın saçını yakalayarak başını arkaya çekti. Onu uyarma gereği bile duymamıştı. Daha önce hiç olmadığı kadar sert bir biçimde Agiel’i onun kulağına soktu. Bunu defalarca tekrarladı. Sanki zaman durmuştu. Richard artık kim olduğunu ve ne olduğunu bile bilmiyordu. Yalvaracak, ağlayacak ya da dayanacak gücü kalmamıştı artık.

En sonunda Denna nefes nefese kalmış bir halde işine son verdi. “Ben akşam yemeğine gidiyorum.” Richard, büyüünün acısını içinde hissediyordu. İri gözlerle kesik bir nefes aldı. “Uzun bir süre olmayacağım, büyüünün acısıyla kalacaksın. Bayılmaya ya da onu durdurmaya çalışma. Öfkene hâkim olamazsan, acın daha da artacak. Sana söz veriyorum.”

Denna, duvarın yanına giderek ipi biraz daha yukarı kaldırdı. Richard acıyla haykırdı. Kolları kopacakmış gibi hissediyordu.

“Keyfine bak,” dedi Denna. Sonra arkasını dönüp çıktı.

Richard aklını kaçırmak üzereydi. Bedenini saran acı, öfkesini kontrol etmesini engelliyordu. Acının alevleriyle yanıyordu. Denna’nın yokluğu, her şeyi daha da kötüleştiriyordu. Kendini hiç bu kadar yalnız ve çaresiz hissetmemişti. Acı ağlamasına bile izin vermiyordu, tek yapabildiği ızdırapla kesik soluklar almaktı.

Ne kadar yalnız kaldığı hakkında en ufak bir fikri yoktu. Yalnızca birdenbire yere düştüğünü ve başının iki yanında duran Denna’nın çizmelerini fark etti. Denna büyüünün acısını kesmişti ama Richard’ın kolları hâlâ arkasından bağlıydı ve omzundaki yakıcı acılar azalmamıştı. Denna başında dururken, Richard da yerdeki kanların üzerinde ağlamaya başladı.

“Sana daha önce de söylemiştim,” diye tısladı Denna dişlerinin arasından. “Sen benim eşimsin.” Richard, ağır ağır soluyan Denna’nın öfkesini hissedebiliyordu. “Sana daha beterini yapmadan önce ve henüz konuşacak halin varken neden benim yerime Constance’ın seni eğitmesini istediğini öğrenmek istiyorum.”

Richard öksürerek konuşmaya çalıştı.

“Benimle bu şekilde konuşamazsın. Dizlerinin üzerine! Şimdi!”

Richard doğrulmaya çalıştı ama elleri arkadan bağlı olduğu için başaramadı. Denna onu saçından tutarak yukarı çekti. Baş dönen Richard, Denna’ya doğru düştü, yüzü kendi kanıyla lekelenmiş kadının karnına yaslandı.

Denna, Agiel’in ucunu alnına dayayarak onu itti. Richard’ın gözleri hemen açıldı. Cevap vermek için başını kaldırıp Denna’ya baktı.

Denna elinin tersiyle Richard'ın ağzına vurdu. "Benimle konuşurken yere bak! Bana bakmana izin veren olmadı!" Richard başını yere eğdi. "Zamanın doluyor. Soruma cevap ver!"

Richard öksürerek daha çok kan tükürdü. Kanlar çenesinden aşağı süzülürken kusmamak için kendini zor tutuyordu. "Çünkü Sahibe Denna," dedi boğuk bir sesle, "çünkü Agiel'i tutmanın size acı verdiğini biliyorum. Beni eğitirken canınızın yandığını biliyorum. Sizi acıdan kurtarmak için beni Sahibe Constance'ın eğitmesini istedim. Acı çekmenizi istemedim. Acı çekmenin ne demek olduğunu biliyorum, bana öğrettiniz. Yeterince acı çektiniz, daha fazla acı çekmenizi istemiyorum. Sizin acı çekmenizden Sahibe Constance tarafından cezalandırılmayı yeğlerim."

Dizleri üzerinde dengede durmaya gayret etti. Uzun bir sessizlik oldu. Omuzlarındaki sızıya rağmen soluk alarak Denna'nın çizmelerine baktı. Sessizlik hiç bitmeyecekmiş gibiydi. Denna'nın ona şimdi ne yapacağını bilmiyordu.

En sonunda, "Seni anlamıyorum Richard Cypher," dedi Denna yumuşak bir ses tonuyla. Sesindeki öfke kaybolmuştu. "Ruhlar canımı alsın ki seni anlamıyorum."

Richard'ın arkasına geçerek kollarını tutan aleti çözdü. Tek kelime etmeden odadan dışarı çıktı. Richard kollarını düz tutamayınca yüzüstü yere düştü. Kalkmaya çalışmadı bile, yalnızca kanıyla yıkanmış zeminde ağlamaya başladı.

Bir süre sonra, akşam ibadetini haber veren çanı duydu. Denna odaya döndü. Richard'ın yanına çömelip kollarını yavaşça ona dolayarak ayağa kalkmasına yardım etti.

"İbadeti kaçırmamıza izin verilmez," dedi sessizce. Sonra Richard'ın zincirlerini beline bağladı.

Denna'nın beyaz deri elbisesinin üzerindeki kan lekeleri şok ediciydi. Yüzüne ve saçlarına da kanlar bulaşmıştı. İbadet yerine

yürürlerken, Denna'yla her zaman konuşan insanlar gözlerini kaçırarak ona yol verdi. Eğilip başını yere koymak Richard'ın kaburgalarını acıtıyor, nefes almasını ve duanın sözlerini söylemesini zorlaştırıyordu. Sözleri doğru söyleyip söylemediğini bilmiyordu ama Denna onu uyarmadığı için hissizce devam etti. Onca zaman boyunca devrilmeden nasıl durduğunu hiç bilmiyordu.

Çan iki kere çalınca Denna ayağa kalktı ama Richard'a yardım etmedi. Ender olarak gülümseyen Constance, yanlarına geldiğinde sırtıyordu. "Denna, çok eğlenmişsin bakıyorum." Constance elinin tersiyle Richard'a vurdu ama Richard ayakta kalmayı becerdi. "Kötü bir çocuk mu oldun yoksa?"

"Evet, Sahibe Constance."

"Görünüşe göre çok yaramazlık yapmışsın. Ne kadar güzel!" Constance aç gözleriyle Denna'ya döndü. "Benim işim yok, hadi gidip şuna iki Mord-Sith'in neler yapabileceğini gösterelim."

"Hayır, bu gece olmaz Constance."

"Hayır mı? Ne demek istiyorsun?"

Denna en sonunda patladı. "Hayır diyorum! O benim eşim ve şu an onu bildiğim gibi eğitmek üzere götürüyorum. Gelip eşimle nasıl yattığımı görmek ister misin? Agiel dişlerimin arasındayken neler yaptığımı da görmek ister misin?" Richard elinde olmadan büzüldü. Demek Denna'nın planı buydu. Bu akşam ona böyle bir şey yaparsa, hem de canı bu kadar yanmışken...

Beyaz cüppeli insanlar ki Denna onlara misyoner diyordu, gözlerini onlara dikmiş bakıyordu. Constance öfkeli bakışlarla onlara dönünce hepsi hızla uzaklaştı. Denna'nın öfkeden, Constance'ın da utançtan yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

"Tabii ki hayır Denna," dedi Constance sessizce. "Özür dilerim. Bilmiyordum. Seni onunla başbaşa bırakıyorum." Richard'a

dönüp dudak bükerek, “Sanırım başın belada bebeğim. Umarım görevlerini yerine getirirsin,” dedi.

Agiel’iyle Richard’ın midesini dürterek yoluna devam etti. Richard inleyerek kollarını karnına doladı. Denna onu tuttu. Constance’ın arkasından öfkeyle bakarak Richard’ın onu izleyeceğini bilerek ilerledi.

Odaya döndüklerinde Denna ona bir kova verdi. Richard, küveti dolduracağını düşününce neredeyse olduğu yere yığılacaktı.

“Git bir kova sıcak su getir,” dedi Denna yumuşak bir sesle.

Richard küveti doldurmayacağını anlayınca mutluluktan öleceğini sandı. Ne var ki suyu getirirken aklı biraz karıştı. Denna öfkeliydi ama öfkesini ona yöneltmiyordu. Richard kovayı yere koyduktan sonra gözlerini yere dikerek bekledi. Denna sandalyeyi önlerine çekti. Bu işi ona yaptırmaması Richard’ı şaşırtmıştı.

“Otur,” dedi Denna. Ardından yatağının yanındaki masaya giderek bir armutla geri döndü. Bir süre elindeki meyveye baktıktan sonra Richard’a uzattı. “Bunu akşam yemeğinden getirdim. Benim karnım tok, sense akşam yemeği yemedin. Bunu yiyebilirsin.”

Richard, Denna’nın kendisine uzattığı armuda baktı. “Hayır Sahibe Denna. Bu sizin, benim değil.”

“Bu armudun kimin olduğunu biliyorum Richard.” Sesi hâlâ sakindi. “Sana söylediğimi yap.”

Richard armudu alıp çekirdekleri de dâhil son lokmasına kadar yedi. Denna eğilip onu yıkamaya başladı. Richard neler olduğunu anlamamıştı. Yıkanmak canını yakıyordu ama Agiel kadar değil. Denna’nın eğitim zamanında neden bunu yaptığını merak etti.

Denna, Richard'ın endişesini hissetmişti. "Bu akşam sırtım ağrıyor."

"Özür dilerim Sahibe Denna. Buna ben neden oldum."

"Sessiz ol," dedi Denna sakince. "Sırtıma iyi geleceği için bu gece sert bir yerde uyumak istiyorum. Yerde yatacağım. Ben yerde yatacağıma göre sen yatağımda yatacaksın. Ama yatağımda kan lekesi istemiyorum, bu yüzden seni temizliyorum."

Richard biraz şaşırılmıştı. Yerde ikisine de yetecek kadar alan vardı, üstelik Richard'ın kanı daha önce de Denna'nın yatağına bulaşmıştı. Daha önce böyle bir şey onu rahatsız etmemişti. Denna'nın kararlarını sorgulayamayacağını düşünerek sesini çıkarmadı.

"Tamam," dedi Denna işini bitirince. "Yatabilirsin."

Richard yatağa yatarken Denna onu seyrediyordu. Sehpanın üzerindeki Agiel'i Denna'ya uzattı. Bu akşam Denna'nın bunu kullanmamasını diliyordu bütün kalbiyle.

Denna, Agiel'i onun elinden alıp tekrar sehpayaya koydu. "Bu akşam olmaz. Sana söyledim, sırtım ağrıyor." Lambayı söndürdü. "Uyu bakalım."

Richard, Denna'nın küfrederek yere uzandığını duydu. Düşünemeyecek kadar yorgundu ve hemen uykuya daldı.

Çan sesiyle uyandığında Denna çoktan kalkmıştı. Beyaz deri elbisesindeki kanları temizleyip saçını yeniden örmüştü. İbadete giderken Richard'a hiçbir şey söylemedi. Diz çökmek canını yaktığı için bittiğinde rahatladı. Constance'ı görmemişti. Eğitim odasına doğru yöneldi ama Denna o tarafa gitmiyordu. Zincirler gerilince Richard acıyla durdu.

"O tarafa gitmiyoruz," dedi Denna.

"Peki Sahibe Denna."

Uzayıp giden koridorlarda bir süre daha yürüdükten sonra Denna başını çevirip sabırsızca Richard'a baktı. "Yanımda yürü. Yürüyüşe çıkıyoruz. Ara sıra yürüyüşe çıkmak hoşuma gider. Sırt ağrılarımı iyi gelir."

"Üzgünüm Sahibe Denna. Bugün sırtınızın daha iyi olacağını düşünmüştüm."

Denna bakışlarını önce Richard'a, ardından da yere çevirdi. "Sırtım iyileşmediği için biraz yürüyeceğiz."

Richard daha önce Denna'nın odasından hiç bu kadar uzaklaşmamıştı. Bu yeni yerleri dikkatle inceledi. Zaman zaman, ibadet yerine benzeyen, ortasında bir kayayla çan bulunan alanlara rastlıyorlardı. Kimisinde kum yerine çimen, kimisinde de ortada bir kayası olan ufak bir havuz vardı. Temiz sularda sürü halinde balıklar yüzüyordu. Bazı koridorlar bir oda kadar genişti. Çini kaplı zeminleri, kemerli sütunları ve uçsuz bucaksız tavanları vardı. Güneş pencerelerden içeri giriyor, çevreyi aydınlatıp canlandırıyordu.

Her yerde beyaz ya da açık renkli cüppeler giymiş insanlar vardı. Kimse acele etmiyordu ama herkesin yapacak bir işi vardı sanki. Mermer banklarda oturan birkaç kişi vardı. Richard birkaç asker de görmüştü. Çoğu insan sanki onları görmüyormuş gibi yanlarından geçiyor, kimisi de Denna'ya gülümseyip selam veriyordu.

Meydanın büyüklüğü inanılmazdı. Her iki tarafında da uzayıp giden, sonu görünmeyen koridorlar vardı. Geniş merdivenler bu büyük yapının bilinmeyen köşelerine çıkıyordu. Koridorların birinde gururlu pozlar vermiş çıplak insan heykelleri vardı. Altın damarları olan beyaz taştan yapılmışlardı. Hepsi Richard'ın iki katı büyüklükteydi. Richard, karanlık, çirkin ya da pis hiçbir yere rastlamamıştı. Gördüğü her şey mükemmeldi. İnsanların ayak sesleri kibar fısıltılar gibi koridorlarda yankılanıyordu.

Richard bu kadar büyük bir yapının ne kadar zamanda inşa edilmiş olduğunu merak ediyordu. Birçok insan ömrü boyunca çalışmış olmalıydı.

Denna, Richard'ı gökyüzünü gören geniş bir alana getirdi. Buranın yosunlu toprağı yetişkin ağaçlarla kaplıydı ve ormanın içine giden dolambaçlı bir yol vardı. Ağaçlara bakarak patikada yürümeye başladılar. Ağaçlar, yapraksız olmalarına karşın çok güzeldiler.

Denna, Richard'ı izliyordu. "Ağaçları seviyorsun, değil mi?"

Richard başını salladı. "Hem de çok Sahibe Denna," diye fısıldadı.

"Peki neden seviyorsun?"

Richard bir an düşündü. "Sanki geçmişe ait gibiler. Bir rehber olduğumu hatırlıyorum. Bir orman rehberi sanırım. Ama bunun dışında fazla bir şey hatırlamıyorum Sahibe Denna."

"Kırılmak insana geçmişini unutturur," dedi Denna sessizce. "Seni ne kadar eğitirsem, geçmişini o kadar unutursun. Yalnızca sana sorduğum soruların cevabını hatırlarsın. Bir süre sonra da her şeyi unutursun."

"Evet, Sahibe Denna. Sahibe Denna, burası neresi?"

"Buraya Halk Sarayı denir. D'Hara'nın gücünün merkezidir. Burası, Efendi Rahl'ın evidir."

Bu sefer öğle yemeğini farklı bir yerde yediler. Denna, Richard'ın bir sandalyeye oturmasına izin verdi, Richard bunun nedenini anlayamamıştı. Kum yerine su bulunan bir yerde öğle ibadetine gittikten sonra geniş koridorlarda biraz daha yürüyerek kendilerini akşam yemeği için tanıdık bir alanda buldular. Yürüyüş, Richard'a iyi gelmişti. Kaslarının açılmaya ihtiyacı vardı.

Akşam ibadetinden sonra Denna küçük odada Richard'ın kollarını arkasından alete bağlayarak onu kaldırdı ama bu kez

ayakları yerden kesilecek kadar yükseğe kaldırmamıştı. Omuzları eskisi kadar acımıyordu.

“Sırtınız nasıl Sahibe Denna? Yürüyüş iyi geldi mi?”

“Dayanamayacağım hiçbir acı yoktur.”

Denna yere bakarak yavaşça Richard’ın çevresinde dolandı. En sonunda onun önünde durarak bir süre Agiel’ini inceledi.

Bakışlarını yukarı çevirmedi. Sesi bir fısıltıdan farksızdı. “Bana çirkin olduğumu söyle.”

Richard, gözlerini kaldırına kadar Denna’ya baktı. “Hayır. Bu yalan olur.”

Denna’nın dudaklarına hüznü bir gülüş yerleşti. “Bu bir hataydı aşkım. Verdiğim ilk emre karşı geldin ve bana unvanımla hitap etmeyi unuttun.”

“Biliyorum Sahibe Denna.”

Denna’nın gözleri kapandı ama sesine biraz olsun güç gelmişti. “Sen beladan başka bir şey değilsin. Efendi Rahl’ın neden seni eğitmek gibi zor bir görevi bana yüklediğini bilmiyorum. İki saat kazandın.”

İki saatlik ceza her zamanki kadar sert değildi ama yine de Richard’ı acıyla inletti. Eğitimden sonra, Denna yine sırtının ağrıdığını söyleyerek yerde uyudu ve Richard’ı yatağa yatırdı.

Sonraki günler normal düzende geçti. Constance gelmediği zamanlar eğitim daha kısa ve daha az yorucu geçiyordu. Denna, gözünü Constance’tan ayırmadan, onu daha çok yönlendirmeye başlamıştı. Constance bu durumdan hiç hoşlanmıyor, bazen Denna’ya ters ters bakıyordu. Denna’nın söylediğinden daha sert davranırsa, bir sonraki eğitime çağrılmıyordu.

Bu hafif eğitimler sayesinde Richard’m zihnindeki bulutlar dağılmaya başladı ve geçmişle ilgili bir iki şey hatırlar gibi

oldu. Denna'nın sırtı ağrıdığı zaman birkaç kere yürüyüşe çıkıp olağanüstü yerler gezdiler.

Bir gün, öğleden sonra ibadetinin ardından Constance onlara katılıp katılamayacağını sordu. Denna gülümseyerek ona izin verdi. Eğitimi Constance üstlendi. Her zamankinden daha sertti ve Richard'ı acıyla kıvrandırdı. Dayanma gücünün sınırına yaklaşan Richard, Denna'nın Constance'ı durdurmasını umuyordu. Denna tam oturduğu yerden kalkarken, içeri bir adam girdi.

"Sahibe Denna, Efendi Rahl sizi görmek istiyor."

"Ne zaman?"

"Şimdi."

Denna içini çekti. "Constance, eğitimi bitirebilir misin?"

Constance, Richard'ın gözlerine bakarak gülümsedi. "Elbette Denna." Bu durum Richard'ı çok korkutmuştu ama yine de tek kelime etmedi. "Zamanı neredeyse dolmak üzere. Onu benim odama götür ve orada bırak. Geç kalmayacağıma eminim."

"Memnuniyetle Denna. Bana güvenebilirsiniz."

Denna kapıya yöneldiğinde, Constance acımasız bir gülümsemeyle Richard'a yaklaştı. Sonra kemerini kavrayarak sertçe açtı. Richard soluk bile almadı.

"Constance!" Denna geri dönmüştü. "Bunu yapmanı istemiyorum." Constance savunmasız yakalanmıştı. "Sen yokken ondan ben sorumluyum. Bu yüzden ona istediğimi yapabilirim."

Denna, Constance'a yaklaştı. "O benim eşim ve ona böyle bir şey yapmanı istemediğimi söyledim. Ayrıca Agiel'i kulağına sokmamanı da söylemiştim."

"Ne istersem..."

"Hayır yapamazsın!" Denna dişlerini sıkmış, kısa boylu kadına bakıyordu. "Rastin'i öldürdüğümüz için cezalandırılan bendim. Bendim. Sen ve ben değil. Yalnızca ben. Daha önce

bunun lafını etmedim ama şimdi ediyorum. Bana ne yaptıklarını biliyorsun ama seni hiç ele vermedim. O benim eşim ve ben de onun Mord-Sith'iyim. Sen değilsin. Benim isteklerime uymak zorundasın, yoksa aramız bozulur.”

“Peki, Denna,” dedi Constance öfkeyle. “Peki, isteklerine uyacağım.”

Denna hâlâ ona ters ters bakıyordu. “Umarım sözünü tutarsın Kardeş Constance.”

Constance, eğitimin geri kalanında Richard üzerinde bütün gücünü harcadı ama Agiel'i Denna'nın istediği yerlerde kullandı. Richard bu eğitimin normalden uzun sürdüğünü biliyordu. Constance, Richard'ı Denna'nın odasına götürüp onu bir saat kadar daha hırpaladıktan sonra karyolanın ayağına zincirledi. Denna gelene kadar ayakta beklemesini söyledi.

Yüzünü Richard'a iyice yaklaştırıp bacak arasını tuttu.

“Benim için bunlara dikkat et,” dedi. “Çünkü bir süre sonra kaybedeceksin. Efendi Rahl'ın çok kısa bir süre içinde seni bana teslim edeceğine eminim. O zaman senin anatomini değiştireceğim.” Yüzüne pis bir gülümseme yayıldı. “Sanırım bundan hiç hoşlanmayacaksın.”

Richard'ın gözleri öfkeyle karardı ve aynı anda büyüünün acısıyla dizlerinin üzerine çöktü. Constance kahkahalarla güldü ona. Richard öfkesini kontrol etmeyi başardı ama acı ayağa kal-kana kadar geçmedi.

Güneş ışığı, pencereden içeri giriyordu. Richard, Denna'nın geç kalmamasını umdu. Güneş battı. Akşam yemeği zamanı geçti. Denna hâlâ dönmemişti. Richard endişelenmeye başladı. Kötü bir şeyler olduğunu hissediyordu. Akşam ibadeti için çalan çanı duydu ama yatağa bağlı olduğundan ibadete gidemedi. Dizlerinin üzerine çöküp çökemeyeceğini düşündü ama bunu

yapamazdı. Ayakta kalması söylenmişti. İbadetteki sözleri tekrar etmesi gerektiğini düşündü ama onu işitecek kimse olmadığı için bu düşüncesinden de vazgeçti.

Karanlık iyice bastırmıştı ama neyseki lambalar yandığı için karanlıkta kalmamıştı. Çanlar, akşam ibadetinin bittiğini haber veriyordu. Ama Denna ortalıkta yoktu. Eğitim vakti de gelip geçti. Denna hâlâ görünmemişti. Richard endişelenmeye başladı.

En sonunda, kapının açıldığını duydu. Gelen Denna'ydı, kasatı bir halde içeri yürüdü. Örgüsü açılmış, saçları darmadağın olmuştu. Kapıyı güçlükle iterek kapadı. Richard, Mord-Sith'in yüzünün solgun, gözlerinin yaşlı olduğunu fark etti. Denna ona bakmıyordu.

"Richard," dedi Denna sessizce, "küveti doldur lütfen. Banyo yapmaya ihtiyacım var. Kendimi çok kirli hissediyorum."

"Tabii Sahibe Denna."

Richard küveti içeri taşıyarak mümkün olduğunca çabuk doldurdu. Bu işi o kadar çabuk yapmasına kendi de şaşırdı. Denna ayakta durmuş, kova kova su taşıyan Richard'ı izliyordu. İş biten Richard soluk soluğa kalmış bir halde beklemeye başladı.

Denna, titreyen parmaklarıyla deri giysisinin düğmelerini açmaya başladı. "Bana yardım et. Bunu kendi başıma yapabileceğimi sanmıyorum."

Denna titrerken Richard da onun düğmelerini açtı. Kadının deri giysisini çıkarırken sırtından deri parçalarının koptuğunu görünce irkildi. Kalbi hızla atmaya başladı. Denna'nın sırtı, boynundan ayak bileklerine kadar kamçı izleriyle doluydu. Richard bir yandan korkmuş, bir yandan da Denna'nın çektiği acı karşısında içi sızlamış, gözleri dolmuştu. İçinde ayaklanan güce aldırmadı bile.

"Sahibe Denna, bunu size kim yaptı?" diye sordu.

“Efendi Rahl. Bunu hak ettim.”

Richard, onu ellerinden tutarak küvete götürdü. Denna yavaşça suyun içine kayarken acıyla inledi ve kaskatı bir halde küvetin içine oturdu. “Sahibe Denna, bunu size neden yaptı?”

Richard sabunlu bezi sırtında gezdirirken Denna acıyla irkildi. “Constance, sana karşı çok yumuşak davrandığımı söylemiş. Bana yaptığı her şeyi hak ettim. Eğitimin sırasında çok gevşek davrandım. Ben bir Mord-Sith'im. Daha iyisini yapmam gerekirdi. Bu cezayı da hak ettim.”

“Hayır Sahibe Denna. Cezalandırılması gereken kişi bendim, siz değil.” Richard onu dikkatle yıkarken, Denna'nın küvetin kenarlarını kavrayan elleri titriyordu. Richard yavaşça onun yüzündeki teri sildi. Richard onu yıkarken, kadının ileriye bakan gözlerinden birkaç damla yaş süzüldü.

Dudakları titremeye başladı. “Efendi Rahl yarın seni görecektir.” Richard bir an durakladı. “Üzgünüm Richard. Onun sorularını cevaplayacaksın.”

Richard, Denna'nın yüzüne baktı ama Denna bakışlarına karşılık vermedi. “Tabii Sahibe Denna.” Avuç avuç su alarak Denna'nın bedenini duruladı. “Sizi kurulamama izin verin.” Onu mümkün olduğunca yumuşak bir biçimde kuruladı. “Oturmak ister misiniz Sahibe Denna?”

Denna utangaç bir biçimde gülümsedi. “Bunu yapabileceğimi sanmıyorum.” Kaskatı bir halde başını çevirdi. “Orada, yatakta yatmak istiyorum.” Richard'ın elini tutarak yürümeye çalıştı. “Titrememe engel olamıyorum. Neden böyle titriyorum?”

“Çünkü canınız acıyor Sahibe Denna.”

“Bundan daha kötüler de geldi başıma. Bu acı yalnızca kim olduğumu hatırlatan ufak bir şey. Yine de titremekten kendimi alamıyorum.”

Yüzüstü yatağa uzandı. Richard'ın endişesi, aklını harekete geçirmişti. "Sahibe Denna, çantam hâlâ burada mı?"

"Dolapta. Neden sordun?"

"Hiç kıpırdamadan yatın Sahibe Denna. Nasıl olduğunu hatırlayabilirsem, size bir şey yapacağım."

Dolabın en üst rafındaki çantayı alarak karıştırmaya başladı. Denna ellerini çenesine koymuş, onu sessizce seyrediyordu. Richard, deri bir kayışın ucundaki kemik düdüğün altında aradığı paketi buldu. Masanın üzerine koyup paketi açtı. Teneke bir çanak ve kemerinden çıkardığı bıçağını da paketin yanına koydu. Ardından, dolaptan bir kavanoz merhem aldı. Denna'yı bu merhemi bedenine sürerken görmüştü, bu tam da ihtiyacı olan şeydi.

"Sahibe Denna, bunu kullanabilir miyim?"

"Neden?"

"Lütfen?"

"Peki, işine bak."

Richard, düzgünce istiflenmiş aum yaprağı yığınının alarak teneke çanağa koyduktan sonra yalnızca kokusundan tanıdığı ama adlarını hatırlayamadığı birkaç şifalı bitkiyi de aum yapraklarının içine kattı. Bıçağının sapıyla bütün bitkileri toz haline getirdi. Merhem kavanozunu alıp içeri tamamıyla boşaltarak bitki karışımına kattı. Ardından, çanakla birlikte Denna'nın yanına oturdu.

"Şimdi hiç kıpırdamadan yatın," dedi.

"Hitap et Richard, hitap et. Bana hitap etmeyi öğrenemeyecek misin?"

"Özür dilerim Sahibe Denna," dedi Richard gülümseyerek. "Beni sonra cezalandırırsınız. Ama şimdi kıpırdamadan yatın."

İşim bittiğinde beni bütün gece cezalandıracak kadar iyi olacaksınız. Size söz veriyorum.”

Yaptığı karışımı yavaşça kırbaç izlerinin üzerine sürmeye başladı. Richard işini yaparken Denna gözlerini kapamış inliyordu. Richard ayak bileklerine geldiğinde Denna uyumak üzereydi. Aum merhemi etkisini göstermeye başlarken, Richard da onun saçlarını okşamaya başladı.

“Kendinizi nasıl hissediyorsunuz Sahibe Denna?” diye fısıldadı.

Denna yan dönerek gözlerini fal taşı gibi açtı. “Acı geçti! Bunu nasıl yaptın? Acıyı nasıl geçirdin?”

Richard memnun bir biçimde gülümsedi. “Bunu yapmayı eski bir dostumdan öğrendim, adı...” Kaşlarını çattı. “Adını hatırlamıyorum. Ama bunu bana öğreten eski bir dostumdu. Çok sevindim Sahibe Denna. Sizi acı çekerken görmeyi sevmiyorum.”

Denna, parmaklarını Richard’ın yüzünde nazıkçe gezdirdi. “Sen çok özel bir insansın Richard Cypher. Daha önce hiç senin gibi bir eşim olmamıştı. Ruhlar canımı alsın ki, daha önce senin gibi birine hiç rastlamadım. Şimdiye kadar sana yaptıklarımı biri bana yapsaydı, onu öldürürdüm. Ama sen bana yardım ediyorsun.”

“Neysek o olabiliriz. Ne daha fazla ne de daha az, Sahibe Denna,” dedi Richard onun ellerine bakarak. “Efendi Rahl’ın size yaptıkları hoşuma gitmedi.”

“Mord-Sithler hakkında hiçbir şey bilmiyorsun aşkım. Bizler genç kızken özel olarak seçiliriz. Mord-Sithler en sevecen, en iyi yürekli kızlar arasından seçilir. Çünkü en derin acımasızlığın en şefkatli kalpte yattığına inanılır. Her yıl bütün D’Hara aranır ve yalnızca yarım düzineye yakın kız seçilir. Bir Mord-Sith tam üç kez kırılır.”

Richard’ın gözleri hayretle büyüdü. “Üç kez mi?” diye fısıldadı.

Denna başını salladı. “İlk aşama, sana yaptığım gibi ruhunu mahvetmektir. İkinci aşamaysa duyguları mahvetmektir. Bunun için eğiticilerimizin annemizi nasıl kırmasını, onu evcil bir hayvana dönüştürmesini ve en sonunda da öldürmesini izleriz. Üçüncü aşama da, başka birinin canını yakma korkusunu kırmaktır, bu acı vermekten zevk almayı öğretir. Bunun için de eğiticimizin rehberliği altında babalarımızı kırmamız, onu evcil bir hayvana çevirmemiz ve ölene kadar işkence etmemiz gerekir.”

Richard’ın yanaklarından yaşlar süzölmeye başladı. “Bütün bunları size de mi yaptılar?”

“Seni kırmak için yapılanlar bana ikinci ve üçüncü aşamalarda yapılanlarla karşılaştırılmaz bile. Bir kız ne kadar iyi kalpliye, o kadar iyi bir Mord-Sith olur. Ama ikinci ve üçüncü aşamalarda onun kırılması daha zordur. Efendi Rahl, benim özel biri olduğumu düşünmüştü çünkü ikinci aşamada beni kırmak için çok uğraşmaları gerekti. Annem umudumu yitirmemem için çok uzun bir süre dayandı ama bu, ikimiz için işleri daha da zorlaştırdı. Üçüncü aşamada başarısız olunca beni öldürmeye karar verdiler ama Efendi Rahl, kırılabilirsem çok özel biri olacağımı söyleyerek beni eğitme işini bizzat üstlendi. Beni üçüncü aşamada kıran oydu. Babamı öldürdüğüm gün ödöl olarak beni yatağına aldı. Onun ödölü beni kısır bıraktı.”

Boğazı düğümlenen Richard zor konuşabiliyordu. Titreyen elleriyle Denna’nın yüzüne düşen birkaç tutam saçı çekti. “Kim-senin size zarar vermesini istemiyorum. Bir daha asla, Sahibe Denna.”

“Efendi Rahl’ın Agiel’imi kullanarak benim kadar önemsiz birini cezalandırması,” diye fısıldadı Denna gözyaşları içinde, “benim için bir onurdur.”

Richard uyuşmuş bir halde oturuyordu. “Umarım beni yarın öldürür de, bana bu kadar acı veren sözleri bir daha işitmek zorunda kalmam Sahibe Denna.”

Denna’nın yaşlı gözleri lambanın ışığında parlıyordu. “Sana daha önce kimseye yapmadıklarımı yaptım ama sen Mord-Sith olduğumdan beri acımı dindirmeye uğraşan tek insansın.” Doğrularak çanağı eline aldı. “Burada biraz kalmış. Constance’ın dokunduğu yerlere süreyim merhemi.”

Denna, merhemi Richard’ın omuzlarına, karnına ve göğsüne sürdü. Elleri göğsünden boynuna doğru çıktı. Gözleri karşılaştı ve Denna’nın elleri durdu. Odada derin bir sessizlik vardı. Denna eğilerek Richard’ı yavaşça öptü. İzci’nin boynunun arkasını ov-maya devam ederken onu tekrar öptü.

Denna sırtüstü dönerek Richard’ın ellerini karnına çekti. “Gel bana aşkım. Şu an seni çok istiyorum.”

Richard başını sallayarak sehpanın üzerinde duran Agiel’e uzandı. Ama Denna onu bileğinden tuttu.

“Bu akşam Agiel’i istemiyorum. Lütfen. Bana acısız nasıl olduğunu göster.”

Elini Richard’ın boynuna götürerek onu yavaşça üzerine çekti.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah Denna, Richard'ı eğitmek yerine yürüyüşe çıkardı. Efendi Rahl, Richard'ı ikinci ibadetten sonra görmek istediğini söylemişti. İkinci ibadet bittikten sonra tam gitmek üzereydiler ki Constance onları durdurdu.

“Bugün çok iyi görünüyorsun Kardeş Denna.”

Denna ona duygusuz bir ifadeyle baktı. Richard, Denna'yı Efendi Rahl'a şikâyet edip cezalandırılmasına neden olduğu için Constance'a çok öfkeliydi. Bu yüzden bütün dikkatini Denna'nın saç örgüsüne vermek zorunda kaldı.

Constance, Richard'a döndü. “Eh, bugün Efendi Rahl'ın karşısına çıkacağını işittim. Onu gördükten sonra sağ kalırsan, beni daha sık göreceksin. Hem de tek başına. Efendi'nin işi bittiğinde, senden bir parça istiyorum.” Richard düşünmeden konuştu. “Sizi seçtikleri yıl, Sahibe Constance, her halde Mord-Sith kıtlığına düşmüşlerdi. Aksi halde bu kadar gerizekâlı birini Mord-Sith olarak seçemezlerdi. Yalnızca cahil bir insan, önemsiz hırslarının dostluğunun önüne geçmesine izin verebilir. Özellikle kendini onun için feda etmiş bir dostun. Siz Sahibe Denna'nın Agiel'ini tadacak kadar bile değerli değilsiniz.” Constance irkilirken Richard

kendinden emin bir biçimde gülümsedi. “Efendi Rahl’ın beni öldürmesi için dua edin Sahibe Constance. Çünkü ölmezsem, Sahibe Denna’ya yaptıklarınız için sizi öldüreceğim.”

Constance şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı. Sonra kendini toparladı ve Agiel’ini Richard’a doğru savurdu. Ama Denna’nın kolu daha uzundu, tam zamanında kendi Agiel’ini Constance’ın boğazına indirerek onun geri adım atmasını sağladı. Constance’ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Boğazını tutarak dizlerinin üzerine düştü ve kan tükürdü.

Denna tek kelime etmeden Constance’a bir an baktı. Sonra hızla kadının yanından uzaklaştı. Richard, Denna’ya yetişmek için hızlandı.

Denna ifadesiz bir biçimde ileriye bakıyordu. “Bu hareketinle kaç saat kazandığınızı tahmin et.”

“Sahibe Denna, bir ölüyü bile bağırıracak bir Mord-Sith varsa o da sizsiniz,” dedi Richard gülerek.

“Efendi Rahl seni öldürmezse kaç saat kazanacaksın?”

“Sahibe Denna, az önce yaptığımdan aldığım zevki hiçbir şey unutturamaz bana.”

Denna, Richard’a bakmadan hafifçe gülümsedi. “Buna değdiğini düşünüyorsan senin adına sevindim.” Yan gözle ona baktı. “Seni hâlâ anlamıyorum. Dedğin gibi neyse o olabiliriz. Daha iyi olamadığım için pişmanım ve korkarım sen de daha azı olamazsın. Bu savaşta karşı taraflarda savaşıyor olmasaydık, hayatım boyunca seni eşim olarak alır ve yaşlılıktan ölmen için çabalarım.”

Denna’nın sevecen ses tonu Richard’ın içini ısıtmıştı. “Ben de sizin için uzun bir ömür sürmek için elimden geleni yaptım Sahibe Denna.”

İbadet alanlarını, heykelleri ve insanları geride bırakarak koridorlar boyunca yürüdüler. Görkemli geniş odalardan geçerek bir merdivenden çıktılar. Denna, üzerinde tepe ve orman kabartmaları olan altın kaplama büyük bir kapının önünde durdu.

Richard'a dönüp, "Bugün ölmeye hazır mısın aşkım?" diye sordu.

"Gün henüz bitmedi Sahibe Denna."

Denna, Richard'ın dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. Biraz geri çekilerek başının arkasını okşadı. "Sana yaptıklarım için üzgünüm Richard. Ama ben bunları yapmak için eğitildim, sana acı vermekten başka bir şey yapamazdım. Seçme şansımın olmadığını biliyorsun. Ben olduğumdan daha fazlası olamam. Ben bir Mord-Sith'im. Bugün ölürsen aşkım, beni gururlandır ve en iyi biçimde öl."

Deli bir kadının eşiyim, diye düşündü. Richard. Üstelik kadının bunda bir suçu da yoktu.

Denna kapıyı açarak geniş bir bahçeye girdi. Başka şeyler düşünüyor olmasaydı Richard bu manzaradan çok etkilenebilirdi. Çiçeklerin ve çalıların arasındaki bir patikadan yürüdüler. Sarmaşık kaplı alçak taş duvarları, küçük ağaçları ve çimenlik bir alanı geçtiler. Güneşi olduğu gibi içeri alan camdan çatı, bitkilerin gürlüğünü sağlıyordu.

Biraz ileride birbirine tıpatıp benzeyen iki iri adam duruyordu. Önlerinde kavuşturdukları kollarında, dirseklerinin hemen üzerinde, sivri çıkıntıları olan metal halkalar vardı. Muhafızlar, diye düşündü Richard. Onların yanında da başka bir adam duruyordu. Pürüzsüz göğsündeki kaslar gerilmişti. Tek bir siyah çizginin başının arkasında kaybolduğu kısa sarı saçları diken dikendi. Çimenlerin ortasına yakın bir yerde, beyaz kum dairesinin yanında, öğle güneşinin ışıkları altında, sırtı onlara

dönük bir adam duruyordu. Güneş ışığı, beyaz cüppesinin, omzuna kadar uzanan sarı saçlarının, altın kemerinin ve belindeki oymalı hançerin üzerinde parlıyordu.

Adama yaklaştıklarında, Denna dizlerinin üzerine çöküp alnını yere koydu. Richard'a da aynı şeyi yapması söylendiğinden o da dizlerinin üzerine çöktü.

Birlikte sözleri tekrar ettiler. "Efendi Rahl, bize yol göster. Efendi Rahl, bize öğret. Efendi Rahl, bizi koru. Senin ışığınla ilerleyeceğiz Senin merhametine sığınacağız. Senin bilgeliğine boyun eğeceğiz. Sana kulluk etmek için varız. Hayatımız senindir."

Bir kez tekrar ettikten sonra beklemeye başladılar. Richard hafifçe titriyordu. Birisi ona, Efendi Rahl'dan uzak durması gerektiğini söylemişti ama bunu kimin söylediğini hatırlamıyordu. Tek hatırladığı, Efendi Rahl'a yaklaşmamasının önemli olduğuydu. Onun Denna'ya yaptıklarını hatırlayıp öfkelenmemek için dikkatini Denna'nın örgüsüne verdi.

"Ayağa kalkın çocuklarım."

Keskin mavi gözler onu incelerken, Richard ayağa kalkarak Denna'nın yanında durdu. Efendi'nin sevecen, anlayışlı ve tatlı yüzü Richard'ın korkularını ve bilinçaltında harekete geçen düşüncelerini yatıştırmamıştı. Mavi gözler Denna'ya kaydı.

"Bu sabah çok iyi görünüyorsun hayvanım."

"Sahibe Denna, acı vermekte olduğu kadar acıya katlanmakta da iyidir, Efendi Rahl," dedi Richard düşünmeden.

Efendi'nin mavi gözleri Richard'a döndü. Rahl'ın yüzündeki soğukkanlı ve kayıtsız ifade Richard'ın kanını dondurdu. "Hayvanım, senin tam bir baş belası olduğunu söyledi bana. Yalan söylemediğini gördüğüme sevindim. Ama söylediklerinin doğru olması pek hoşuma gitmedi." Rahat bir tavırla ellerini

birbirine kenetledi. “Neyse, boş verelim bunları. En sonunda seninle tanışmak ne büyük mutluluk Richard Cypher.”

Denna, söylemesi gerekenleri hatırlatmak için Richard’ın sırtını Agiel’le dürttü. “Burada olmak benim için bir şeref Efendi Rahl. Size hizmet etmek için yaşıyorum. Karşınızda olmak sonsuz bir mutluluk.”

Rahl’in dudaklarına hafif bir gülümseme yerleşti. “Evet, eminim ki öyledir.” Richard’ı rahatsız eden bir şekilde onun yüzünü inceledi. “Bazı sorularım var. Bu sorulara cevap vereceksin.”

Richard hafifçe titrediğini hissetti. “Tabii Efendi Rahl.”

“Diz çok,” dedi Rahl yavaşça.

Richard omzuna dokunan Agiel’le diz çöktü. Denna, Richard’ın arkasına geçerek saçlarını kavradı ve Efendi’nin mavi gözlerine bakması için başını geri çekti. Richard korkuyla yutkundu.

Darken Rahl ifadesiz gözlerle Richard’ın yüzüne bakıyordu. “Daha önce Sayılı Gölge Kitabı’nı gördün mü?”

Zihninin derinliklerinde güçlü bir ses Richard’a cevap vermemesini söyledi. Hiçbir şey söylemeyince Denna saçlarını daha sıkı tutarak Agiel’i Richard’ın ensesine bastırdı.

Birdenbire başında dayanılmaz bir acı patlaması oldu. Denna saçlarını tutmasa ayakta duramayacaktı. Sanki iki saatlik bir eğitimin acısını tek bir dokunuşa sığdırmıştı Denna. Richard kıpırdamıyor, nefes alamıyor, hatta çığlık bile atamıyordu. Yaşadığı, acının da ötesindeydi. Richard bu şokla her şeyi unuttu, ateş ve buzdan oluşan bir ızdırap denizine düştü. Denna, Agiel’i geri çekti. Richard kim olduğunu, nerede olduğunu, onu kimin tuttuğunu bilmiyor, yalnızca daha önce hiç böyle bir acı yaşamadığını hissediyor ve önünde beyaz cüppeli bir adam görüyordu.

Mavi gözler tekrar ona baktı. “Sayılı Gölge Kitabı’nı daha önce gördün mü?”

“Evet,” dedi Richard hiç düşünmeden.

“Kitap şu an nerede?”

Richard bir an tereddüt etti. Ne cevap vereceğini bilmiyor, Efendi'nin ne istediğini anlamıyordu. Kafasında yeniden aynı acı patladı. Acı dinince yanaklarından süzülen gözyaşlarını fark etti.

“Kitap nerede?” diye tekrarladı Rahl.

“Lütfen, daha fazla canımı yakmayın!” diye haykırdı Richard. “Soruyu anlamıyorum.”

“Anlamayacak ne var? Bana yalnızca kitabın nerede olduğunu söyle!”

“Kitabın mı yoksa kitabın içindekilerin mi?” diye sordu Richard korkarak.

Rahl kaşlarını çatı. “Kitap!”

“Onu yaktım. Yıllar önce.”

Richard, üzerinde dolaşan gözlerin onu parçalayacağını sandı. “Peki içindeki bilgiler nerede?”

Richard'ın tereddüdü fazla uzun sürmüştü. Kendine geldiğinde Denna mavi gözlere bakabilmesi için başını arkaya çekti. Richard kendini hiç bu kadar yalnız, çaresiz ve korkmuş hissetmemişti.

“Kitabın içindeki bilgiler nerede?”

“Aklımda. Kitabı yakmadan önce, her sözcüğünü tek tek ezberledim.”

Rahl hiç kıpırdamadan gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Richard ise sessizce ağlıyordu.

“Kitapta yazılanları söyle.”

Richard, Agiel'in ensesine tekrar değmesini istemiyordu. Bu düşüncenin korkusuyla titredi. “Sayılı Gölgeler Kitabındaki sözlerin doğruluğu, bu sözler kutuların hâkimi tarafından söylenmiyorsa, yalnızca bir İtirafçı kullanılarak kanıtlanabilir...”

İtirafçı.

Kahlan.

Kahlan adı, Richard'ın zihninde bir şimşek gibi çaktı. İçindeki güç başını kaldırdı, geçmişinin önündeki sis perdesi ortadan kalktı. Zihnindeki odanın kilitli kapısı ardına kadar açıldı. İçinde uyanan güçle birlikte her şeyi hatırladı. Darken Rahl'ın Kahlan'a sahip olacağını, ona acı vereceğini düşününce güçle birleştiğini hissetti.

Darken Rahl yanındaki adamlara döndü. Saçlarında siyah tutam olan adam öne çıktı.

“Görüyor musun dostum? Kader benden yana. İtirafçı, yaşlı adamla beraber buraya geliyor. Onu bul ve bana getir. Yanına iki suikast timi al ama onu canlı istiyorum. Anlaşıldı mı?” Adam başını salladı. “Sen ve adamların büyüm sayesinde korunacaksınız. Yaşlı adam da onunla beraber ama yer altı büyüüne karşı korumasız. Tabii o zamana kadar yaşarsa.” Rahl'ın sesi sertleşti. “Demmin, adamların kıza istediğini yapabilir ama buraya geldiğinde sağ ve gücünü kullanacak durumda olsa iyi olur.”

Adamın yüzü biraz soldu. “Anladım. Nasıl isterseniz Efendi Rahl,” dedi adam başını yere kadar eğerek selam verirken.

Demmin arkasını dönünce, Richard'ın gözleriyle karşılaştı. Sinsice gülümsedi.

Darken Rahl mavi gözlerini Richard'a çevirdi. “Devam et!”

Richard gidebileceği kadar gitmişti. Artık her şeyi hatırlıyordu.

Ölme zamanı gelmişti.

“Devam etmeyeceğim. Ne yaparsan yap, bana kitapta yazılanları söyletmezsin. Acıyı ve ölümü seve seve kabul ediyorum.”

Denna, Agiel'i Richard'ın başına indirecekti ki Rahl onu bakışlarıyla durdu. Richard saçlarındaki elin gevşediğini hissetti. Muhafızlardan biri ileri atılıp kocaman elleriyle Denna'nın

boğazını sıkmaya başladı. Richard, Denna'nın, arkasında nefes almak için mücadele ettiğini duyuyordu.

Rahl, Denna'ya öfkeyle baktı. "Onun kırıldığını söylemiştin."

"Öyleydi, Efendi Rahl." Güçlkle konuşuyordu. "Yemin ederim."

"Beni büyük hayal kırıklığına uğrattın Denna."

Muhafız, Denna'yı boğazından tutup yukarı kaldırırken Richard onun acı dolu seslerini işitti. İçindeki güç tekrar bembeyaz ve sıcak bir şeye dönüştü. Denna acı çekiyordu. Kimse ne olduğunu fark etmeden, ruhunu dalga dalga saran büyüün gücüyle ayağa kalktı.

Richard kolunu muhafızın kalın boynuna dolayıp adamın omzunu yakaladı. Diğer eliyle adamın başını tutup hızla çevirdi. Boynu kırılan adam çuval gibi yere yığıldı.

Richard hızla döndü. Diğer muhafızın elleri ona doğru uzanıyordu. Adamı bileğinden yakaladığı gibi ağırlığını kullanarak düşmanını bıçağına itti. Bıçağı iyice sokup adamın kalbine kadar var gücüyle yukarı çekti. Adamın masmavi gözleri büyüdü. Yere yığılırken bağırırsakları dışarı fırladı.

Richard büyüün gücüyle soluk soluğa durdu. Büyünün şiddetiyle görüş alanındaki her şey bembeyazdı. Denna elleri boğazında acıyla kıvranıyordu.

Darken Rahl ise sakın sakın parmaklarının ucunu ıslatarak Richard'ı izledi.

Denna, büyü gücünü kullanıp Richard'ın dizlerinin üzerine çökmesini sağladı. Richard acıyla iki büklüm oldu.

"Efendi Rahl," dedi Denna soluk soluğa, "onu bu gece geri götürmeme izin verin. Söz veriyorum, yarın sabah sağ kalırsa bütün sorularınıza cevap verecek. Kendimi affettirmeme izin verin."

“Hayır,” dedi Rahl düşünceli bir halde elini sallayarak. “Affedersin hayvanım. Bu senin hatan değil. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyordum. Büyünün acısını kaldır.”

Richard toparlanarak ayağa kalktı. Zihnindeki sis tamamen yok olmuştu. Sanki bir kâbustan uyanmış gibi hissediyordu. Sakladığı parçası kilitli odadan dışarı çıkmıştı ve bir daha asla onu bir yere kapamayacaktı. Akli başında, başı dik bir biçimde, gururuyla ölecekti. İçindeki öfkeyi bir şekilde bastırmıştı ama gözleri ve yüreği hâlâ ateşler içindeydi.

“Bunu sana yaşlı adam mı öğretti?” diye sordu Rahl merakla.

“Neyi?”

“Zihnini bölmeyi. Kırılmamayı böyle başardın.”

“Neden söz ettiğini anlamıyorum.”

“Özünü korumak için zihnini böldün, geri kalanını da feda ettin. Bir Mord-Sith bölünmüş bir zihni kıramaz. Cezalandırabilir ama kıramaz.” Denna’ya döndü. “Bir kez daha özür dilerim hayvanım. Beni hayal kırıklığına uğrattığını sanmıştım. Ama yanılmışım. Ancak senin gibi yetenekli biri onu bu noktaya getirebilirdi. Elinden gelenin en iyisini yapmışsın ama işler biraz değişti.”

Parmaklarının uçlarını ıslatıp kaşlarını düzelterek gülümsedi. “Richard ve ben şimdi özel bir görüşme yapacağız. Benimle beraberken büyüünün acısını kaldırmanı istiyorum çünkü yapacağım şeye engel olabilir. Burada olduğu sürece senin kontrolünde olmayacak. Odana dönebilirsin. Onunla işim bittiğinde hâlâ hayattaysa sana geri göndereceğime söz veriyorum.”

Denna yerlere kadar eğildi. “Emredersiniz Efendi Rahl.”

Kıpkırmızı bir yüzle Richard’a dönerek, “Beni hayal kırıklığına uğratma aşkım,” dedi.

İzci gülümsedi. “Asla Sahibe Denna.”

Denna'nın gidişini izlerken sırf hissedebilmek için öfkenin köpürmesine izin verdi. Sorunu değil, çözümünü düşün, dedi kendi kendine. Soğukkanlı ve ifadesiz bir yüzle bekleyen Darken Rahl'a döndü ve kendisi de soğukkanlı bir ifade takındı.

"Kitabın geri kalanında da ne yazdığını öğrenmek istediğimi biliyorsun."

"Öldür beni."

Rahl gülümsedi. "Ölmeye çok hevesliyiz galiba?"

"Evet. Öldür beni. Babamı öldürdüğün gibi."

Darken Rahl kaşlarını çatı. "Ah, George Cypher'ı öldürdüğümü inkâr etmiyorum. Ama babanı öldürmedim."

Richard gafil avlanmıştı. "Neden bahsediyorsun?"

Darken Rahl, Richard'ın çevresinde dolaşarak Richard'ın kendisini takip etmeye çalışan gözlerini izledi. "Çok iyi. Gerçekten de. Bugüne kadar gördüklerimin en iyisi. Ustanın kendisi yapmış."

"Ne?"

Darken Rahl, Richard'ın önünde durup parmaklarını ıslattı. "Etrafındaki büyücü ağı. Böylesini hiç görmemiştim. Etrafını saran bu büyü, koza kadar sık örülmüş. Uzun bir süredir orada. O kadar karışık ki muhtemelen ben bile çözmem."

"George Cypher'ın babam olmadığı konusunda beni ikna etmeye çalışıyorsan, zamanını harcama. Bir deli olduğuna beni inandırmaya çalışıyorsan, bu konuda da endişelenme. Bunu zaten biliyorum."

"Sevgili çocuğum," diye bir kahkaha attı Rahl, "babanın kim olduğu umurumda bile değil. Yine de çevrende gerçeği senden gizleyen bir büyücü ağı var."

"Gerçekten mi? Babam George Cypher değilse kim o zaman?"

“Bilmiyorum.” Rahl omzunu silktili. “Ağ gerçeği saklıyor. Ama gördüklerimden sonra bu konuda bir tahminim var.” Yüzündeki gülümseme kayboldu. “Sayılı Gölgele Kitabı ne diyor?”

Richard omzunu silktili. “Bunu mu soruyorsun? Beni hayal kırıklığına uğrattın doğrusu.”

“Nasıl?”

“Aşağılık babanın başına gelenlerden sonra ilk öğrenmek isteyeceğın şeyin Yaşlı Büyücü’nün adı olacağını sanmıştım.”

Darken Rahl parmak uçlarını yavaşça ısıtırken Richard’a öfkeyle baktı. “Yaşlı Büyücü’nün adı ne?”

Gülme sırası Richard’daydı. Kollarını açtı. “Açıp baksana çünkü adı bağirsaklarımda yazıyor. Oraya bakmak zorundasın.”

Richard sırtıtmaya devam etti. Tamamen savunmasız olduğunu bildiğinden Rahl’ı yeterince zorlarsa kendini öldürteceğini umuyordu. Öürse kitap da onunla beraber yok olurdu. Kutu ve kitap olmazsa, Rahl ölecekti. O zaman Kahlan güvende olurdu. Önemli olan da buydu.

“Bir hafta içinde, kışın ilk gününde, büyücünün adını öğrenmiş olacağım ve her neredeyse onu oradan çıkarıp derisini yüzecek güce sahip olacağım.”

“Bir hafta içinde ölmüş olacaksın. Yalnızca iki kutuya sahipsin.”

Darken Rahl parmaklarını tekrar ısıtmaya başladı. “Şu an iki kutum var ama üçüncüsü yolda.”

Richard ona inanmamaya çalışarak kayıtsızlığını korudu. “Cesur bir böbürlenme. Ama yine de yalan. Bir hafta içinde öleceksin.”

Rahl kaşlarını çattı. “Doğru söylüyorum. Sana ihanet ettiler. Seni ele veren kişi bana kutuyu da getirecek. Şu an yolda.”

“Sana inanmıyorum,” dedi Richard düz bir sesle.

Darken Rahl parmak uçlarını ıslattı ve beyaz kum dairenin çevresinde yürümeye başladı. “İnanmıyor musun? O zaman sana bir şey göstermeme izin ver.”

Üzerinde iki kısa kaidenin tuttuğu dört köşe düz bir granit duran, “V” biçimli beyaz bir taşın yanına gitti. Richard onu izledi. Granitin ortasında Orden kutularının ikisi duruyordu. Biri, Richard’ın daha önce gördüğü kutu gibi mücevherlerle süslüydü. Diğeriyse gece taşı kadar siyahtı ve yüzeyi odadaki ışığı yutuyordu. Kutunun muhafazası kaldırılmıştı.

“Orden’in İki Kutusu,” dedi Rahl, ellerini kutuların üzerine koyarak. “Neden kitabı isteyeyim ki? Üçüncü kutu olmadan kitap işime yaramaz. Üçüncü kutu sendeydi. Bunu sana ihanet eden kişi söyledi bana. Kutu şu anda buraya gelmeseydi kitabı istemezdim. Onun yerine kutunun yerini öğrenmek için seni parçalardım.”

Richard öfkeden titremeye başladı. “Beni ve kutuyu ele veren kim? Söyle!”

“Ne o? Yoksa beni ikiye ayırıp bağırsaklarımda adını mı okuyacaksın? Bana yardım eden kişiye ihanet etmem. Onurlu olan tek kişi sen değilsin.” Richard neye inanacağını şaşırmişti. Rahl bir konuda haklıydı. Üç kutuya da sahip olmasaydı, kitaba ihtiyacı olmazdı. Birisi ona gerçekten ihanet etmişti. Bu imkânsızdı ama doğru olmalıydı.

“O zaman öldür beni,” dedi Richard zayıf bir sesle. “Sana hiçbir şey söylemeyeceğim. Beni parçala daha iyi.”

“İlk önce doğru söylediğine beni inandırmalısın. Bütün kitabı bildiğini nereden bileyim. Belki de yalnızca ilk sayfasını okuyup gerisini yakmış ya da söylediklerini uydurmuşsundur.”

“Peki, neden bana inanmanı sağlamak zorundayım?”

Rahl omzunu silkti. “Şu İtirafçı’yı önemseddiğini sanmıştım. Kahlan’ı. Onun başına geleceklerin senin için bir önemi var diye düşünmüştüm. Görüyorsun, doğru söylediğine beni inandıramazsan, bu konuda bir şeyler öğrenmek için onun bağışsaklarına göz atabilirim.”

Richard çok öfkelenmişti. “Çok büyük bir hata yaparsın. Kitabın doğruluğunun onaylanması için ona ihtiyacın var. Ona zarar verirsen, şansını kaybedersin.”

Rahl tekrar omzunu silkti. “Demek öyle. Peki, kitapta yazılanları gerçekten bildiğine nasıl emin olacağım? Belki de İtirafçı senin doğru söylediğini kanıtlamak içindi.”

Richard şey söylemedi. Aklından binbir düşünce geçiyordu. Çözümü düşün, dedi kendi kendine, sorunu değil.

“Kitap olmadan kutunun muhafazasını nasıl kaldırdın?”

“Kutularla ilgili bilgi bulacağım tek kaynak Sayılı Gölge-ler Kitabı değil. Bana yardımcı olan başka kaynaklar da var.” Siyah kutuya baktı. “Muhafazayı kaldırabilmek için bütün bir günümü ve yeteneğimi harcadım.” Kaşlarını çatarak arkasına baktı. “Muhafaza büyüyle tutuluyor, biliyorsun. Ama bunu açmayı başardığıma göre diğer ikisini de açabilirim.”

Rahl’ın, kutunun muhafazasını kaldırmış olması cesaret kırıcıydı. Kutuları açmak için önce muhafazalarının kaldırılması gerekiyordu. Richard, Rahl’in elinde kitap olmazsa muhafazaları kaldıramayıp kutuları açamayacağını düşünmüştü. Bu umudu da suya düşmüştü.

Richard mücevherlerle süslü kutuya boş boş baktı. “Sayılı Gölge-ler Kitabı’nın on ikinci sayfası. Muhafazaları Kaldırma başlığı altında yazılanlar: Kutuların üzerindeki muhafaza yalnızca kutuları kullanmaya başlayan kişi tarafından değil, gerekli bilgiye sahip herkes tarafından kaldırılabilir.” Richard uzana-

rak kutuyu eline aldı. “Sayfa on yedi, alttan üçüncü paragraf. İkinci kutunun muhafazası gündüz de kaldırılabilir. Kutuyu güneş ışıklarının ulaşabileceği biçimde tut ve kuzeye dön. Hava bulutluysa, kutuyu güneşin durduğu noktaya tut ancak batıya dön.” Richard kutuyu güneş ışığına tuttu. “Kutuyu mavi taşlı ucu güneşe bakacak biçimde çevir. Sarı taş yukarı bakmalıdır.” Richard kutuyu çevirdi. “Sağ elinin işaret parmağını ortadaki sarı taşa koy.” Richard, kutuyu söylendiği gibi tuttu. “Sol elinin serçe parmağını sandığın ucundaki mavi taşa, başparmağını da yakut taşma bastır.” Richard parmaklarını söylendiği gibi bastırdı. “Zihnini bütün düşüncelerden arındır ve ortasında siyah nokta olan bir beyazlık düşün. İki elini çek ve kutunun muhafazasını çıkar.”

Richard zihnini bütün düşüncelerden arındırıp yalnızca ortasında siyah bir nokta olan beyaz bir alan düşünüp ellerini çekti. Kutudan “klik” diye bir ses çıktı ve muhafaza açıldı. Richard bir yumurtayı kızgın bir tavaya koyarcasına kutuyu granitin üzerinde tutarak muhafazayı çekti. Yanyana duran iki eş kutu, odadaki bütün ışığı emecekmiş gibi görünüyordu.

“Olağanüstü,” dedi Rahl soluksuz bir halde. “Kitabın her satırını bu kadar iyi biliyor musun?”

“Her sözcüğünü,” dedi Richard öfkeyle. “Sana söylediklerim üçüncü muhafazayı açmana yardımcı olmayacak çünkü hepsi farklı bir şekilde açılıyor.”

Rahl elini hafifçe salladı. “Önemli değil, hallederim.” Düşüncelere dalmış bir halde dirseğini eline koyup parmağını çenesine götürdü. “Artık özgürsün.”

Richard kaşlarını çatı. “Özgürsün demekle ne demek istiyorsun? Kitabı benden almaya çalışmayacak mısınız? Beni öldürmeyecek misin?”

Rahl omuzlarını silkti. “Bunun bana bir faydası olmaz. Bilgi almak için sana yapacağım şeyler beynine zarar verebilir. Bilgiler bölük pörçük olabilir. Başka bir şey olsa parçaları birleştirebilirdim ama kitap her şeyi tek tek açıklamış. Bilgiler yanlış olursa işime yaramaz. Bu yüzden şu anda sana ihtiyacım yok, yani gidebilirsin.”

Richard biraz endişelenmişti. Her şey bu kadar kolay olamazdı. “Bu kadar mı? Gidebilir miyim? Seni durdurmaya çalışacağımı biliyorsun herhalde.” Rahl parmak uçlarını ıslatarak gözlerini Richard’a kaldırdı. “Yapacakların beni endişelendirmiyor. Ama diğer insanların kaderinin senin için bir önemi varsa, bir hafta içinde, kutuları açacağım zaman burada olmalısın.”

Richard’ın gözleri kısıldı. “Ne demek istiyorsun?”

“Bir hafta içinde, kışın ilk gününde kutulardan birini açacağım. Muhafazayı nasıl ortadan kaldıracağımı öğrendiğim kaynaktan, beni yok edecek kutunun hangisi olduğunu da öğrendim. Öbür ikisi için tahmine dayanmalıyım. Doğru kutuyu açarsam dünyayı ben yöneteceğim. Ama yanlış kutuyu açarsam, dünya yok olacak.”

“Bunun olmasına izin mi vereceksin?”

Darken Rahl kaşlarını çatarak Richard’a yaklaştı. “Ya benim istediğim gibi bir dünya olur ya da dünyayı ortadan kaldırırim. Böyle olmak zorunda.”

“Sana inanmıyorum. Hangi kutunun seni yok edeceğini bilmiyorsun.”

“Yalan söylüyor olsam bile, kazanmak için üçte iki şansım var. Senin şansınsa üçte bir yalnızca. Hoş olmasa gerek. Ama yalan söylemiyorum. Ya dünya yok olur ya da onu yönetirim. Hangisini istediğine karar vermen gerekiyor. Bana yardım etmezsen ve ben de yanlış kutuyu açarsam, değer verdiğin insanlar

da dâhil herkes ölür. Doğru kutuyu açarsam o zaman Kahlan'ı eğitilmesi için Constance'a veririm. Uzun ve güzel bir eğitim olur bu. Sen de öldürülmeden önce bu eğitimin her aşamasını izlersin. Sonra Kahlan bana bir erkek çocuk verir. Bu çocuk da bir İtirafçı olur.”

Richard, Denna'nın şimdiye kadar çektiydiklerinden çok daha kötü bir acıyla sarsıldı. “Bana bir tür teklifte mi bulunuyorsun?”

Rahl başını salladı. “Zamanında gelip bana yardım edersen hayatına istediğin gibi devam edersin.”

“Ya Kahlan?”

“Burada, Halk Sarayı'nda kalır ve kraliçeler gibi yaşar. Bir kadının isteyebileceği her şeye sahip olur. Bir İtirafçı'nın alışkın olduğu hayatı sürer. Sen bunu ona veremezsin. Huzurlu ve güvenli bir hayatı olur ve bana da istediğim gibi İtirafçı bir erkek çocuk verir. Her halükârda bir erkek çocuk vermeli. Bu bana kalmış. Evet ne diyorsun? Kahlan, Constance'ın hayvanı mı olsun yoksa bir kraliçe mi olsun? Geri geleceğini düşünüyorum. Ama yanılıyorsam...” Omzunu silkti. “Dünya ya benim olur ya da yok olur.”

Richard güçlkle nefes alıyordu. “Hangi kutunun seni yok edeceğini bildiğini sanmıyorum.”

“Neye inanacağına karar vermen gerek. Seni ikna etmem gerekmiyor.” Yüz ifadesi karanlık bir hal aldı. “Akıllı bir seçim yap genç dostum. Sana sunduğum seçenekleri beğenmeyebilirsin ama bana yardım etmemenin sonuçları hiç de hoşuna gitmeyecektir. Hayatta karşına çıkan bütün seçenekler hoşuna gitmeyebilir ama sana sunulanlarla yetinmek zorundasın. Bazen kendini değil sevdiklerin için neyin daha iyi olacağını düşünmen gerekir.”

“Hangi kutunun seni öldüreceğini bildiğini sanmam,” diye fısıldadı Richard.

“İstediyini düşün ama Kahlan’ın geleceğini, düşündüklerine dayanarak onu tehlikeye atıp atamayacağını sor. Haklı olsan bile, üçte bir şansın var.”

Richard kendini bomboş ve yıkılmış hissediyordu. “Gitmekte özgür müyüm?”

“Bilmek isteyeceğin birkaç konu daha olabilir.”

Richard, sanki görünmeyen eller tarafından sımsıkı tutuluyormuşçasına felç olduğunu hissediyordu. Parmağını bile kırmıdatamıyordu. Darken Rahl, Richard’ın cebine uzanarak gece taşının durduğu deri keseyi aldı. Richard kendisini kısıkrak yakalamış güce karşı koyduysa da hareket edemedi. Rahl, gece taşını avucuna aldı.

Gölgeler biçimlenmeye başlamıştı. Sayıları artarak Rahl’ın çevresinde toplandılar. Richard gerilemek istiyor ama yerinden kımıldayamıyordu.

“Eve gitme zamanı, dostlarım.”

Gölgeler, Rahl’ın etrafında hızla dönmeye başlayarak gri bir karaltı halini aldılar. Gölgeler ve biçimleri gece taşı tarafından emilirken bir uğultu koptu. Sonra sessizlik geldi. Gitmişlerdi. Gece taşı, Rahl’ın avucunda küle dönüştü. Külleri üfleyerek havaya savurdu.

“Yaşlı Büyücü senin nerede olduğunu öğrenmek için gece taşını kullanıyordu. Bir dahaki sefere çok tatsız bir deneyim yaşayacak. Kendini Ölümler Dünyası’nda bulacak.”

Richard, Darken Rahl’ın Zedd’e kurduğu tuzağı çaresizce seyretmekten başka bir şey yapamıyordu.

Gevşedi ve hareket etmeye çabalamayı bıraktı. Zihnini boşalttığında güç eriyip gitti. Onu olduğu yere mıhlayan güçten kurtularak bir adım attı.

Rahl sıcak bir biçimde gülümsedi. “Aferin oğlum. Küçük de olsa bir büyücü ağını yok etmeyi başardın. Hiç fena değil. Yaşlı Büyücü, İzci’sini iyi seçiyor.” Başını salladı. “Sen bir İzci’den de fazlasın. Doğuştan yeteneklisin. Aynı saflarda olacağımız günü iple çekiyorum. Yanımda olman hoşuma gidecek. Dünya birleştikten sonra, arzu edersen sana daha fazlasını da öğretirim.”

“Asla aynı saflarda olmayacağız. Asla.”

“Bu senin seçimin, Richard. Sana karşı kötü bir niyet beslemiyorum. Umarım dost oluruz.” Rahl, Richard’ın yüzünü dikkatle inceledi. “Bir şey daha var. Sarayda kalabilir ya da istediğin yere gidebilirsin. Muhafızlarım sana kalacak yer gösterecek. Ama üzerinde bir büyücü ağı olacak. Az önce kırdığın büyücü ağı gibi seni etkilemeyecek ama seni görenler etkilenecek. Bu yüzden bunu kıramayacaksın. Buna Düşman Ağı denir. Herkes seni kendi düşmanı olarak görecektir. Bu demek oluyor ki dostların senin görüntünde en kötü düşmanlarını görmüş olacaklar. Bana saygı gösterenler seni olduğun gibi görecektir, benim düşmanım olduğun için aynı zamanda onların da düşmanısın. En azından şimdilik. Ama dostların, seni en korktukları ve en büyük düşmanları olarak görecektir. Dünyayı benim gözlerimden görüp ne kadar haksızca yargılandığını anlamanı istiyorum.”

Richard öfke yerine tuhaf bir huzur hissediyordu. “Artık gidebilir miyim?”

“Elbette oğlum.”

“Ya Sahibe Denna?”

“Bu odayı terk ettiğin an, tekrar onun gücü altına gireceksin. Kılıcın büyüsünü hâlâ kontrol ediyor. Bir Mord-Sith büyüünü ele geçirdiğinde artık büyü onun olur. Büyüyü geri alamam. Kendin almalısın.”

“Peki, öyleyse nasıl özgür oluyorum?”

“Açık değil mi? Gitmek istiyorsan, onu öldürmelisin.”

“Onu öldürmek mi?” Richard afallamıştı. “Onu öldürebilseydim bugüne kadar yapmaz mıydım sanıyorsun? Sence onu öldürebilecek olsaydım, yaptıklarına katlanır mıydım?”

Darken Rahl hafifçe gülümsedi. “Onu istediğin zaman öldürebilirdin.”

“Nasıl?”

“Hiçbir şey tek boyutlu değildir. Bir kâğıt bile ne kadar ince olursa olsun, iki boyutludur. Büyü de tek boyutlu değildir. Birçok insanın yaptığı gibi yalnızca bir tarafını görüyorsun. Bütüne bakman gerekiyor.” Richard’ın öldürdüğü muhafızları işaret etti. “Büyün kontrol edildiği halde muhafızlarımı öldürmeyi başardın.”

“Ama durum farklı, Denna’ya karşı kullanamam.”

Rahl başını salladı. “Denna’ya karşı kullanabilirsin. Ama önce büyüye tam anlamıyla hâkim olmalısın. Tam anlamıyla kontrolün altında değilse başın derde girer. Denna, seni büyü-nün tek yanıyla kontrol ediyor. Senin verdiği yanını. Diğer yanı kullanmalısın. Bunu bütün İzciler yapabilir ama bugüne kadar hiç kimse tam anlamıyla büyüye hâkim olamadı. Belki de sen ilk olursun.”

“Ya başaramazsam?” Darken Rahl’ın konuşmaları Richard’ı rahatsız edecek kadar Zedd’e benzemeye başlamıştı. Zedd de ona bu yolla öğretirdi. Sorular sorup Richard’ın yanıtları kendi başına bulmasını sağlayarak.

“Başaramazsan, çok zorlu bir hafta geçirirsin genç dostum. Denna’yı utandırman senin için iyi olmadı. Hafta sonu geldiğinde seni bana getirecek, sen de bana kararını söyleyeceksin. Ya yardım edersen ya da bütün arkadaşlarının acı çekip ölmelerine seyirci kalırsın.”

“Kılıcın büyüüne nasıl hâkim olacağımı söyle.”

“Elbette. Sayılı Gölgele Kitabı’nda yazılanları söyler söylemez ben de sana kılıca nasıl hâkim olacağını öğreteceğim.” Rahl gülümsedi. “İyi geceler Richard. Unutma, bir haftan var.”

Richard, Darken Rahl’ın yanından ayrıldığında güneş batıyordu. Akıllı öğrendikleriyle meşguldü. Darken Rahl’ın hangi kutunun onu öldüreceğini bilmesi sorun çıkarabilirdi ama onun Büyücünün İlk Kuralı’nı kullandığından şüpheleniyordu. Daha da kötüsü, dostlarından birinin ona ihanet etmiş olmasıydı. Bu düşünce hiç hoşuna gitmemişti. Üstelik hainin kim olduğunu biliyordu. Shota, Zedd ve Kahlan’ın güçlerini ona karşı kullanacaklarını söylemişti. Hain ya Zedd ya da Kahlan olmalıydı. Ne kadar çabalarsa çabalasın, akıllı almıyordu. İkisi de olamazdı ama ikisinden biri olmak zorundaydı. İkisini de kendi hayatından çok seviyordu. Zedd, kazanmaları tehlikeye düşerse, içlerinden birini öldürmeye hazırlıklı olması gerektiğini söylemişti. Bu düşünceyi zihninden söküp atmaya çalıştı.

Denna’dan kurtulmanın bir yolunu bulmalıydı. Denna’dan kurtulamazsa, dostlarına hiçbir yardımı dokunamazdı. Kaçamazsa, diğer sorunları düşünmenin de hiçbir faydası olmayacaktı. Sonra Denna canını tekrar yakmaya başlayacak ve hiçbir şey düşünemeyecek hale gelecekti. Denna’nın yaptıkları düşünmesine engel oluyor, bildiklerini unutturuyordu. Önündeki soruna dikkatini verip diğerleriyle daha sonra ilgilenmesi gerekiyordu.

Kılıç, diye düşündü. Denna, kılıcın büyüsunü kontrol ediyordu. Kılıca ihtiyacı yoktu, belki kılıçtan kurtulabilirse, Denna’nın kontrol ettiği büyüden de kurtulabilirdi. Elini kılıca götürdü ama daha dokunamadan acıyla iki büklüm oldu.

Koridorlardan geçerek Denna’nın odasına yürüdü. Önünde hâlâ uzun bir yol vardı. Belki de başka bir yoldan giderek Halk Sarayı’nı terk edebilirdi. Darken Rahl, muhafızların onu durdurmayacağını söylemişti. Yol ayrımına geldiğinde ters yöne

saptı. Acıyla dizlerinin üzerine çöktü. Büyük bir çabayla gitmesi gereken koridora döndü. Acıdan nefesi kesildiği için durup dinlenmesi gerekti.

İbadet çanının çaldığını işitti. İbadete gidip düşünecek zaman kazanacaktı. Dizlerinin üzerine çöktü, kılıcın büyüünün acı vermediğini görünce rahatladı. Havuzlu odalardan birindeydi. Bu odaları huzurlu oldukları için seviyordu. Suyun kenarına giderek başını yere koydu ve çevresindeki diğer insanlarla birlikte ibadet etmeye başladı. Endişelerini ve korkularını zihninden atıyordu. Bütün sorunlarını bir kenara bırakarak zihninin huzur aramasına izin verdi, düşüncelerini serbest bıraktı. İbadet göz açıp kapayana kadar bitti. Richard arınmış bir halde ayağa kalktı ve Denna'nın odasına yürümeye koyuldu.

Geçtiği koridorlar, salonlar ve merdivenler nefes kesici güzellikeydi. Richard hepsine büyük bir hayranlıkla bakıyordu. Darken Rahl gibi bir insanın çevresini böyle güzelliklerle sarması hayret vericiydi.

Hiçbir şey tek boyutlu değildi. Büyünün de iki yanı vardı.

Richard, tuhaf gücün içinde uyandığı zamanları düşündü. Prenses Violet için üzüldüğünde, Kraliçe'nin muhafızı Denna'ya zarar vermek istediğinde, Denna'ya yapılanlardan dolayı acı hissettiğinde, Rahl'ın Kahlan'a zarar verdiğini düşündüğünde ve Rahl'ın muhafızları Denna'nın canını yaktığında. Her seferinde çevresini bembeyaz gördüğünü hatırladı.

Her seferinde, bunun kılıcın büyüü olduğunu anlamıştı. Kılıcın büyüü eskiden de öfkeliydi. Oysa şimdi hissettiği farklı bir öfkeydi. Kılıcı öfkeyle çektiğinde neler hissettiğini anımsadı. Öfke, gazap, kan dökme isteği.

Öfke.

Richard sessiz salonun ortasında durdu. Geç olduğu için ortalıkta hiç kimse kalmamıştı. Tek başınaydı. İçini kaplayan soğuk dalgasıyla tüyleri diken diken oldu.

İki taraf. Anlamıştı.

Ruhlara şükürler olsun ki anlamıştı.

Büyüyü çağırdığında görüş alanı içindeki her şey bembeyaz kesildi.

Richard, büyü'nün beyaz sis perdesi içinde, neredeyse bir trans halinde Denna'nın odasına girdi. Gücünü sakın bir biçimde elinde tutuyor, büyü'nün verdiği hüznü ve mutluluğu bir arada yaşıyordu. Sessiz odayı yatağın baş ucundaki bir lamba aydınlatıyordu. Denna yatağın ortasında çırlıçıplak bir halde bağdaş kurmuş oturuyordu. Örgüsünü çözmüş, saçlarını taramıştı. Agiel, boynundaki altın bir zincirin ucunda sallanıyordu. Ellerini kucığına koymuştu. İri ve hüzünlü gözlerle Richard'ı izliyordu.

"Beni öldürmeye mi geldin aşkım?" diye fısıldadı.

Richard gözlerini ondan ayırmadan başını yavaşça salladı. "Evet Sahibe."

Denna yavaşça gülümsedi. "Bana ilk kez yalnızca 'Sahibe' dedin. Eskiden bana hep 'Sahibe Denna' derdin. Bunun bir anlamı mı var?"

"Evet. Benim için çok anlamı var eşim. Bana yaptığın her şeyi bağışlıyorum."

"Kendimi hazırladım."

"Neden çıplaksın?"

Lambanın ışığı yaşlı gözlerine vuruyordu. "Çünkü bütün giysilerim bir Mord-Sith'e ait. Başka hiçbir şeyim yok. Mord-Sith

olarak ölmek istemiyorum. Doğduğum gibi ölmek istiyorum. Denna olarak.”

“Anlıyorum,” diye fısıldadı Richard. “Seni öldürmeye geleceğimi nereden biliyordun?”

“Efendi Rahl peşinden gitmem için beni seçtiğinde, ben-den gönüllü olmamı istedi. Kehanetler, kılıcın beyaz büyüsüne hükmedecek ilk İzci’den söz ediyordu. Bu İzci, kılıcın çeliğini beyaza döndürecek. Kehanetlerdeki kişi sensen, ölümümün senin elinden olacağını söylemişti. Mord-Sith’in olmayı ben istedim. Kehanetlerde adı geçen kişi olduğunu ve yaptıklarımın dolayı beni öldüreceğini umarak sana başka hiç kimseye yapmadıklarımı yaptım. Prenses’e yaptığını görünce şüpheyi düştüm. Bugün iki muhafızı öldürdüğünde her şeyi anladım. Onları öldürememeliydin çünkü o sırada kılıcın büyüsünü tutuyordum.”

Kadının çocuksu bir güzelliğe sahip yüzü bembeyaz kesilmişti. “Çok üzgünüm Denna,” diye fısıldadı Richard.

“Beni hatırlayacak mısın?”

“Hayatımın geri kalanı boyunca kâbuslar göreceğim.”

Denna’nın gülümsemesi genişledi. “Sevindim.” Gerçekten gururlanmış bir hali vardı. “Bu Kahlan adındaki kadını seviyor musun?”

Richard kaşlarını hafifçe çattı. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Erkeklerin canını yaktığımda, kendilerinden geçtiklerinde, annelerinin ya da eşlerinin adlarını haykırırlar. Sen Kahlan adını haykırdın. Onu kendine eş mi seçeceksin?”

“Seçemem,” dedi Richard boğazı düğümlenerek. “O bir İtirafçı. Gücü beni yok eder.”

“Üzgünüm. Bu sana acı veriyor mu?”

Richard başını yavaşça salladı. “Bana bütün yaptıklarından daha çok acı veriyor.”

“Güzel.” Denna hüzünle gülümsedi. “Sevdiğin kişinin sana benden daha çok acı verebilmesine sevindim.”

Richard, Denna’nın bu sözleri onu rahatlatmak için söylediğini biliyordu. Başka bir kadının daha fazla acı vermesine sevinerek Richard’ı sevdiğini gösteriyordu. Richard, Denna’nın bazen yalnızca sevgisini göstermek için acı verdiğini biliyordu. Denna’ya göre, başka bir kadın daha çok acı verebiliyorsa, bu sevgisinin bir göstergesiydi.

Richard’ın yanağından bir damla yaş süzüldü. Bu zavallı kıza ne yapmışlardı böyle?

“Bu farklı bir acı. Senin yaptıklarınla kıyaslanamaz bile.”

Denna’nın yanaklarından gururlu bir gözyaşı süzüldü. “Teşekkür ederim aşkım,” diye fısıldadı. Agiel’i boynundan çıkararak umutla havaya tuttu. “Beni hatırlamak için bunu takar mısın? Boynuna takarsan ya da zincirinden tutarsan bir şey olmaz. Yalnızca eline aldığında canını yakar.”

Richard, bembeyaz pırltının içinden Denna’nın yüzüne baktı. “Bu benim için bir onurdur eşim.” Eğilip Denna’nın Agiel’i boynuna asmasına ve yanağına bir öpücük kondurmasına izin verdi.

“Nasıl yapacaksın?” diye sordu Denna.

Richard onun ne demek istediğini biliyordu. Boğazı düğümlemişti. Doğruluk Kılıcı’nı yavaşça çekti. Kılıç eskiden olduğu gibi çınlamadı.

Yılan gibi tısladı.

Richard bakmadı ama kılıcın çeliğinin beyaza dönüştüğünü biliyordu.

Denna’nın yaşlı gözlerine baktı. Öfke içinden akıp gitti. Huzurluydu. Bütün nefreti, öfkesi ve kini gitmişti. Daha önce kılıcı eline aldığında hissettikleri yerine, başkaları tarafından acı ve zulüm aracı olarak kullanılan bu zavallı kız için yalnızca

sevgi hissediyordu. Bu masum ve işkenceye maruz kalmış ruh, en nefret ettiği şeye, başkalarına acı vermeye zorlanmıştı. Denna'ya duyduğu şefkat ve sevgiyle yüreği sızladı.

“Denna,” diye fısıldadı, “gitmeme izin ver. Bunu yapmak zorunda değilim. Lütfen. Gitmeme izin ver. Beni mecbur bırakma.”

Denna çenesini kaldırdı. “Gitmeye çalışırsan, seni kılıcın büyüyle durdurup yaptıklarına pişman edebilirim. Ben bir Mord-Sith'im. Ben senin Sahibe'nim. Elimden başka bir şey gelmez, senin de öyle.”

Richard, üzüntüyle başını sallayıp kılıcın ucunu Denna'nın göğüsleri arasına götürdü. Gözlerindeki yaşlar ve beyaz parlaklık yüzünden önünü güçlkle görüyordu.

Denna kılıcın ucunu tutarak birkaç santim havaya kaldırdı. “Kalbim burada aşkım.”

Richard kılıcını kaldırıp eğilerek sol kolunu Denna'nın yumuşak omuzlarına doladı. Denna'nın yanağını öperken kılıcın büyüünün bütün gücünü hissedebiliyordu.

“Richard,” diye fısıldadı Denna, “daha önce senin gibi bir eşim hiç olmamıştı. Başka bir eşim olmayacağına seviniyorum. Sen eşine az rastlanır bir insansın. Acı çektiğimi düşünen ve buna engel olmak isteyen tek kişisin. Dün gece bana öğrettiklerin için teşekkür ederim.”

Richard'ın gözyaşları kontrolsüzce boşalıyordu. “Affet beni aşkım.”

Denna gülümsedi. “Her şeyi affediyorum. Bana ‘aşkım’ dediğin için teşekkür ederim. Ölmeden önce bu sözün içtenlikle söylendiğini duymak çok güzel. Kılıcı çevir ki işimin bittiğinden emin ol. Richard, son nefesimi almayı unutma. Sana öğrettiğim gibi. Son nefesimi seninle paylaşmak isterim.” Richard kendinden geçmiş bir halde dudaklarını Denna'nın dudaklarına götürdü.

Sağ elinin hareket ettiğini fark etmedi bile. Denna hiç karşı koymadı. Kılıç ince bir kumaşı kesercesine Denna'nın göğsüne saplandı. Richard elinin kılıcı çevirdiğini hissetti. Denna'nın son nefesini içine aldı.

Denna'yı yavaşça yatağa yatırdıktan sonra yanına yattı ve kadının kül rengi yüzünü okşayarak ağladı.

Büyük bir acıyla onu öldürmemiş olmayı diledi.

ON ALTINCI BÖLÜM

Richard, gece geç saatlerde Denna'nın odasını terk etti. Titrek gölgeler dışında koridorlarda kimsecikler yoktu. Yas içinde yürümeye devam ederken, ayak sesleri parlak taş zeminde ve duvarlarda yankılanıyordu. Meşalelerin yanından geçerken gölgesinin kendi etrafında dönmesini izliyor, çantası sırtında, sonunda Halk Saray'ını terk edeceği için yalnızca bir rahatlama hissediyordu. Nereye gittiğini bilmiyordu. Bildiği tek şey, buradan çok uzaklara gideceğiydi.

Sırtına dayanan bir Agiel onu durdurdu. Yüzünden soğuk terler boşanarak boş yere soluk almaya çabaladı. Ateş, kalçalarını ve bacaklarını yakıyordu.

"Bir yere mi gidiyorsun?" dedi sert bir fısıltı.

Constance.

Richard titrek ellerle kılıcına uzanmaya çalıştı. Constance, onu gülerek izliyordu. Richard büyüünün kontrolünü Constance'a vereceğini ve bütün bir kâbusu baştan yaşayacağını düşündü o an. Elini kılıçtan çekerek büyüünün öfkesini kontrol altında tuttu. Constance, Richard'ın önüne gelip beline sarıldı. Sırtındaki Agiel

yüzünden Richard bacaklarını kıpırdatamıyordu. Constance'ın üzerinde kırmızı deriler vardı.

“Hayır mı? Büyünü bana karşı kullanmaya henüz hazır değilsin? Hazır olacaksın. Çok geçmeden kendini kurtarmak için büyünü kullanacaksın.” Gülümseyerek, “Kendini fazladan acı çekmekten kurtar, büyüü şimdi kullan. Şimdi denersen, belki sana merhamet gösteririm,” dedi.

Richard, Denna'nın acı verme yöntemlerini düşündü. Denna ona daha fazlasına dayanabilmesi için acıya karşı koymasını öğretmişti. Richard acıyı kontrol etti ve derin bir nefes alacak kadar bastırdı.

Sol koluyla Constance'ı kavrayıp kendine çekti. Boynundan sallanan Agiel'i, Denna'nın Agiel'ini eline aldı. Kolundan yukarı bir acı dalgası yükseldi. Richard acıya aldırmadı. Constance ayakları yerden kesilirken homurdandı ve Agiel'ini Richard'ın ensesine saptırmak istediysen de yetişemedi. Richard, onun Agiel'i tutan elini sımsıkı kavramıştı.

Constance'ı yeterince kaldırdığında, Agiel'ini kadının göğsüne bastırdı. Constance'ın gözleri irileşti. Yüzü gevşedi. Richard, Denna'nın Kraliçe Milena'yı aynı şekilde öldürdüğünü hatırladı. Agiel, Constance'ta da aynı etkiyi göstermişti. Kadın titriyordu. Richard'ın ensesindeki baskıyı azaltmıştı ama Richard'ın canı yine de yanıyor, kendi tuttuğu Agiel acısını artırıyor.

Richard dişlerini sıkıp dayandı. “Seni kılıçla öldürmeyeceğim. Seni kılıçla öldürmem için bütün suçlarını bağışlamam gerekir. Bir dostuna ihanet etmeniyse asla bağışlayamam. Bana yaptıklarını bağışlayabilirim ama dostun Denna'ya karşı işlediğin suçları asla bağışlayamam.

Constance acıdan soluksuz kalmıştı. “Lütfen...”

“Söz verdim...” dedi Richard dudak bükerek.

“Hayır... lütfen... yapma.”

Richard Agiel’i, Denna’nın Kraliçe Milena’ya yaptığı gibi batırdı. Constance irkilerek Richard’ın kollarına yığıldı. Kulaklarından kan geliyordu. Richard, Mord-Sith’in cansız bedenini yere bıraktı.

“Sözümü tuttum.”

Richard, elindeki Agiel’e uzun bir süre baktıktan sonra canının yandığını fark ederek onu boynundaki zincirde sallanmaya bıraktı.

Soluk soluğa kalmış bir halde Mord-Sith’in cesedine baktı. Acıya dayanmayı öğrettiğin için teşekkür ederim Denna, dedi içinden. Hayatımı kurtardın.

Labirent gibi koridorlarda yolunu bulup gecenin soğuğuna çıkması bir saatini aldı. Surların açık kapısında bekleyen iriyarı iki nöbetçinin yanından geçerken eli kılıcındaydı ama iki adam, Richard sanki kraliyet yemeğinden ayrılan bir konukmuş gibi başlarını eğdi.

Richard durup yıldızların ışığıyla aydınlanan manzaraya baktı. Yıldızları gördüğüne hiç bu kadar sevinmemişti. Kendi etrafında dönerek her şeye baktı. Geçit vermez surlarla çevrili Halk Sarayı, geniş bir platonun üzerine inşa edilmişti. Plato, çorak topraklardan yüzlerce metre yüksekteydi ama ileri geri kıvrılan bir yol yamaçlardan aşağı iniyordu.

“At ister misiniz efendim?”

Richard arkasını döndü. Nöbetçilerden biri konuşmuştu. “Ne?”

“Bir at isteyip istemediğinizi sordum, efendim. Gidiyorsunuz sanırım. Yürüyerek uzun sürer.”

“Neresi uzun sürer?”

Nöbetçi vadiyi gösterdi. “Azrith Vadisi. Batıya, Azrith Vadisi’ne bakıyorsunuz. Oraya yürümek uzun sürer. Bir at ister misiniz?”

Bir atı olması Rahl’in umrunda bile değildi anlaşılan. Bu durum tepesini attırdı. “Evet, bir at istiyorum.”

Nöbetçi surlardaki bir başka nöbetçiye kısa ve uzun aralıklarla hafifçe ısıklık çaldı. Richard, ısıklık sesinin uzakta tekrarlandığını işitti.

Nöbetçi işinin başına döndü. “Birazdan gelir efendim.”

“Rang’Shada Sıradagları’na gitmek ne kadar sürer?”

Adam kaşlarını hafifçe çattı. “Rang’Shada’da nereye gideceksiniz? Uzun bir dağ silsilesidir.”

“Tamarang’ın kuzeybatısına. Dağlarla Tamarang’ın sınırına.”

Adam düşünceli bir halde çenesini kaşıdı. “Dört beş gün sürer.” Diğer nöbetçiye seslendi. “Sen ne dersin?”

Diğeri omzunu silkti. “Gece gündüz ata biner ve atını sürekli değiştirirse beş günde varır ama dört günde gidebileceğini hiç sanmam.”

Richard’in umutları söndü. Atı olmasını Rahl elbette umursamazdı. Nereye gidecekti ki? Michael ve Batı Diyar ordusu dört beş günlük uzaklıktaki Rang’Shada’daydı. Hafta sona ermeden, kışın ilk gününden önce oraya gidip gelmesi imkânsızdı.

Ama Kahlan yakınlarda olmalıydı. Rahl, saçında siyah çizgi olan adamı ve iki suikast timini Kahlan’ın peşinden göndermişti. Kahlan’ın bu kadar yakında ne işi vardı? Richard, peşinden gelmemelerini söylemişti. Onu dinlemeyip Zedd’i ve Kahlan’ı uzaklaştırmadığı için Chase’e sinirlendi. Sonra öfkesi geçti. Chase’in yerinde kendisi olsaydı, bir dostunun başına neler geldiğini bilmeden öylece oturup bekleyemezdi. Belki de dağlarda değildiler, kendi yollarına gidiyor olabilirlerdi. Ama ordu

da işe yaramayabilirdi. Böyle bir yerde becerikli on adam, koca bir orduyu bir ay oyalayabilirdi.

Tepeden tırnağa zırlara bürünmüş iki atlı asker, yanlarında üçüncü bir at getirdi.

“Koruma ister misiniz efendim?” diye sordu nöbetçi. “Becerikli adamlardır.”

“Hayır,” dedi Richard diklenerek. “Tek başıma gideceğim.”

Nöbetçi elini sallayarak diğerlerini uzaklaştırdı.

“Öyleyse, batı güneybatıya mı gidiyorsunuz?” Adam, Richard’ın cevap vermediğini görünce sözlerine devam etti. “Tamarang. Sorduğunuz yer Rang’Shada’dır. Batı güneybatıdadır. Bir tavsiyede bulunabilir miyim efendim?”

“Evet,” dedi Richard temkinli bir biçimde.

“Bu yolu izleyip Azrith Vadisi’ni geçerseniz, sabaha karşı sivri tepelerin arasında kayalık bir araziye geleceksiniz. Derin bir kanyonda bir yol ayrımı göreceksiniz. Oradan sola sapın.”

Richard gözlerini kısarak, “Neden?” diye sordu.

“Çünkü sağ taraftan giderseniz bir ejderhayla karşılaşrsınız. Kırmızı bir ejderha. Huysuz bir kırmızı ejderha. Efendi Rahl’ın ejderhası.”

Richard atına binerek nöbetçiye baktı. “Tavsiyen için teşekkür ederim. Aklımdan çıkarmam.”

Atını topuklayarak platonun yamacındaki dik yoldan aşağı inmeye başladı. Dönemeçlerden birinde, bir asma köprüünün indirildiğini gördü. Köprüye ulaştığında hızını kesmeden atını kalasların üzerinde dört nala koşturdu. Uçurumun tepesindeki platoya ulaşmanın en kolay yolu buydu. Asma köprü olmasa, ilerleyen bir ordunun karşı tarafa geçmesi imkânsızdı. Halk Sarayı, onu savunan muhafızlar ya da Darken Rahl’ın büyüü olmasa da sırf ulaşılmazlığı yüzünden güçlü bir savunmaya sahipti.

Richard atını sürerken, boynundaki nefret ettiği tasmayı çözüp gecenin karanlığına fırlattı. Hiç kimse için bir daha asla bir tasma takmayacağına yemin etti. Nedeni ne olursa olsun.

Richard atını vadide koştururken omzunun üzerinden Halk Sarayı'nın karanlık silüetine baktı. Saray, olduğundan daha büyük ve korkunç görünüyor, gökyüzündeki yıldızları kapıyordu. Yüzüne çarpan soğuk hava gözlerini yaşarttı. Belki de gözlerini yaşartan, Denna'yı düşünmesiydi. Ne kadar çabalarsa çabalasın, onu aklından çıkaramıyordu. Yüreği o kadar sızlıyordu ki Kahlan ve Zedd olmasa kendini Denna'nın odasında öldürmüş olacağını düşünüyordu.

Kılıcı, öfke ve nefretle kullanarak öldürmek korkunçtu. Kılıcın beyaz büyüyle, yani sevgiyle öldürmek çok ama çok daha korkunçtu. Kılıç, eski gümüş pırıltısını kazanmıştı ama Richard onu nasıl tekrar beyaz yapacağını biliyordu. Kılıcı beyaza dönüştürmek zorunda kalmaktansa öldürdü daha iyi. Bunu bir daha yapabileceğini sanmıyordu.

Şimdi yine yoldaydı. Zedd ile Kahlan'ı bulup, kutuyu ve insanların kaderini hangisinin Darken Rahl'a teslim ettiğini öğrenecekti.

Ne kadar çok düşünürse her şey o kadar mantıksız geliyordu. Zedd hainse, Darken Rahl neden gece taşını kullanarak onu tuzağa düşürüyordu? Kahlan hainse, Rahl neden adamlarının onun peşinden gönderiyordu? Shota, ikisinin de onu öldürmeye kalkışacağını söylemişti. Hain, ikisinden biri olmalıydı. Şimdi ne yapacaktı? Kılıcı beyaza çevirip ikisini de öldürmeli miydi? Bu fikir aptalca buldu. Onlara zarar vermektense kendini öldürdü. Ama ya hain Zedd'se ve Kahlan'ı kurtarmanın tek yolu yaşlı dostunu öldürmekse? Ya durum tam tersiyse? Richard, yine önce kendini mi öldürecekti?

Önemli olan, Darken Rahl'ı durdurmaktı. Richard son kutuyu ele geçirmeliydi. Cevabını bilemeyeceği sorulara kafa yorarak enerjisini harcamaktan vazgeçmeliydi. En önemlisi, Darken Rahl'ı durdurmaktı. Sonra bütün taşlar yerine oturacaktı. Kutuyu bir kez bulmuştu, tekrar bulabilirdi.

Ama nasıl? Zedd'i ve Kahlan'ı nasıl bulacaktı? At sırtında tek başına, çok geniş bir alanı araması gerekecekti. Chase yanlarındaysa, yolları takip etmeyeceklerdi. Chase onları ana yollardan değil, az kullanılan patikalardan götürürdü. Richard ne yolları ne de patikaları biliyordu.

Bu samanlıkta iğne aramaya benziyordu. Araması gereken alan çok genişti.

Darken Rahl, içine birçok şüphe tohumu ekmişti. Birbirini izleyen düşünceler aklını daha çok karıştırıyor, onu çaresizliğe sürüklüyordu. Şu an en büyük düşmanının, kendi zihni olduğunu düşündü. Richard zihnini boşaltarak düşünmesine engel olmak için bağlılık yeminini okumaya başladı. Öldürmek istediği adama bağlılık yemini etmesinin aptalca olduğunu düşünerek güldü. Yine de gecenin karanlığında yoluna devam ederken aynı sözleri tekrar etti: Efendi Rahl, bize yol göster. Efendi Rahl, bize öğret. Efendi Rahl, bizi koru. Senin ışığınla ilerleyeceğiz. Senin merhametine sığınacağız. Senin bilgeliğine boyun eğeceğiz. Sana kulluk etmek için varız. Hayatımız senindir.

Richard atını dinlendirmek için iki kez inip yürüdükten sonra durmadan yola devam etti. Azrith Vadisi'nin ucu bucağı yoktu âdeta. Çorak vadi sonsuzluğa uzanıyordu, bir tek şey dışında bütün düşüncelerini kafasından atmıştı: Denna'yı öldürmenin dehşeti. O an, bir türlü gözünün önünden gitmiyor, hatırladıkça gözyaşlarına hâkim olamıyordu.

Şafağın ilk ışıklarıyla birlikte gölgesi önüne düştü. Kayalıklar görüldü. Dümdüz vadide sıradışı görünüyorlar, uzun gölgelerini

kendilerinden çok uzağa düşürüyorlardı. Richard atını sürerken kayaların sayısı artmaya başladı. Arazi inişli çıkışlı bir biçim alırken, karşısına çukurlar ve bayırlar çıkmaya başladı. Atını dar geçitlerden ve yarıklardan geçirerek ufalanan taştan duvarları olan bir kanyondan aşağı indi. Yol sola kıvrılıyordu, sağa giden yol biraz daha dardı. Richard, nöbetçinin söylediklerini hatırlayarak atını sola sürdü.

Birdenbire aklına bir fikir geldi. Atını durdurup sağdaki yola baktı. Bir an düşündükten sonra, atının dizginlerini çekerek sağdaki yola saptı.

Darken Rahl istediği yere gitmekte özgür olduğunu söylemişti. İsteddiği yere gitmesi için bir at bile vermişti. Belki ejderhayı ödünç almasına da aldırmazdı.

Çevreyi dikkatle kolaçan ederek atının yolu bulmasına izin verdi. Eli, kılıcının kabzasındaydı. Kırmızı bir ejderhayı bulmak zor olmasa gerek. Sert zemindeki nal sesleri dışında tam bir sessizlik vardı. Richard ejderhanın ne kadar uzakta olduğunu bilmiyordu, bu yüzden uzunca bir süre ilerledi. Ejderhanın başka bir yere gittiğinden ya da Darken Rahl'ı bir yerlere götürdüğünden şüphelenmeye başlamıştı. Belki de Rahl kutuyu almaya gitmişti. İyi bir şey yapıp yapmadığından emin değildi ama aklına başka bir fikir gelmiyordu.

Korkunç bir gümbürtüyle birlikte gözkaşırtıcı bir ateş topu patladı yakınında. Atı şaha kalktı. Her yer uçuşan taşlar ve alevlerle kaplanırken Richard hemen bir kayanın arkasına sığındı. Kaya parçacıkları, başını sıyrarak geçti. Atın yere yığıldığını işitti. Burnuna yanık tüy kokusu geliyordu. At korkunç bir sesle kişnedikten sonra parçalanan kemiklerin sesleri duyuldu. Richard, neler olup bittiğine bakmaktan korkarak kayanın arkasına yapıştı.

Richard, ateşin düzenli aralıklarla gürlenmesini, kemik çatırtılarını ve etin kemikten sıyrılma seslerini dinleyerek bunun hiç de iyi bir fikir olmadığını düşündü. Ejderha o kadar iyi saklanmıştı ki Richard onu görmemişti bile. Peki ya ejderha onun kayanın arkasına saklandığını görmüş müydü? Şimdilik öyle görünmüyordu. Richard bir kaçış yolu aradı ama görünmeden kaçması imkânsızdı. Atın yenme sesleri midesini kaldırıyordu. Sesler en sonunda kesildi. Ejderhalar yemek yedikten sonra kestiriyorlar mıydı acaba? Bir iki homurtu işitti. Ses giderek yaklaşıyordu. Richard olduğu yerde büzülüp kaldı.

Pençeler, Richard'ın arkasında saklandığı kayayı havaya kaldırıp bir kenara fırlattı. Richard, parlak sarı gözlerle burun buruna geldi. Gözleri dışında neredeyse her yeri kıpkırmızıydı. Dev bir gövdesi ve upuzun bir boynu vardı. Çenesinin altında ve kulaklarının arkasında siyah uçlu, esnek dikenler vardı. Başındaki daha sert dikenler kuyruğunun ucuna kadar uzanıyordu. Kanatlarını germesiyle birlikte omuzlarında iç içe geçmiş parlak kırmızı pulların altındaki güçlü kaslar görüldü. Kıvrılmış dudaklarının arasından, az önceki yemeğinden kanlanmış, jilet keskinliğindeki dişleri çıktı. Küt burnunun deliklerinden dumanlar çıkararak gürültüyle soludu.

“Bakın ne varmış burada?” dedi canavar, bir dişinin sesiyle. “Lezzetli bir yemek mi?”

Richard ayağa fırlayıp kılıcını çektiğinde çelik sesi havada yankılandı.

“Yardıma ihtiyacım var.”

“Sana yardım etmekten mutluluk duyarım ama önce seni yemeliyim.”

“Seni uyarıyorum, geri çekil! Bu kılıç büyüdür.”

“Büyü mü?” dedi ejderha korkmuş gibi yaparak. Pençesini göğsüne götürdü. “Ah, cesur erkek, büyülu kılıcınla canıma kıyma n’olursun!” Dumanlar çıkararak güreledi. Richard’a nedense gülüyormuş gibi geldi.

Richard kılıcını kaldırmadı ama birden kendini aptal gibi hissetti. “Beni yemeyi mi düşünüyorsun?”

“Eh, aslında aç değilim ama seni yemenin eğlenceli olacağını düşünüyorum.”

“Kırmızı ejderhaların, özgürlüklerine düşkün olduğunu duymuştum. Oysa sen, Darken Rahl’a süs köpeği olmuşsun.” Ejderha, gökyüzüne yükselen bir ateş topu püskürttü. “Bağlarından kurtulup eskisi gibi özgür olmak istediğini sanıyordum.”

Canavar başını yaklaştırdığında Richard onun kendisinden kat kat büyük olduğunu korkuyla fark etti. Çatallı, parlak ve kırmızı bir dil uzanıp tuhaf bir inceleme yaptı. Richard kılıcını geri çekerek canavarın dilini, kasığından boğazına kadar gezdirmesine izin verdi. Bir ejderha için yumuşak bir dokunuştı ama Richard yine de birkaç adım geriye sendeledi.

“Senin gibi küçük bir insan bunu nasıl yapacakmış bakalım?”

“Darken Rahl’ı öldürmek, onu durdurmak istiyorum. Bana yardım edersen, özgürlüğüne kavuşursun.”

Ejderha başını arkaya attı, güreleyerek kahkaha atarken burun deliklerinden dumanlar yükseldi, yer sarsıldı. Richard’a bakıp gözünü kırıştırdıktan sonra başını tekrar geriye atarak kahkahayı bastı.

Gürlemesi sona erince başını çevirdi ve kaşlarını kızgınlıkla çattı. “Pek sanmıyorum. Kaderimi senin kadar küçük bir adamın ellerine teslim edemem. Efendi Rahl’a hizmet ederek geleceğimi sağlama almayı tercih ederim.” Homurdanarak Richard’ın iki yanına ufak toz bulutları üfledi. “Eğlence bitti. Tatlı zamanı.”

“Pekâlâ. Ölmeye hazırım.” Richard düşünecek kadar zaman kazanmak için bir bahane bulmalıydı. Neden bir kırmızı ejderha, Darken Rahl’a hizmet ediyordu? “Beni yemeden önce bir şey söyleyebilir miyim?”

“Konuş,” dedi ejderha gürleyerek. “Ama kısa olsun.”

“Ben, Batı Diyar’dan geliyorum. Daha önce hiç ejderha görmemiştim. Ejderhaların korkunç yaratıklar olduğunu sanırdım, yani kesinlikle öylesin ama bu manzaranın beni çok şaşırttığını itiraf etmeliyim.”

“Hangi manzara?”

“Bugüne kadar gördüğüm en güzel ve en çarpıcı yaratıksın.”

Richard doğruyu söylüyordu. Ejderha, ölümcül doğasına karşın, çok güzeldi. Başını geriye atarak boynunu “S” biçiminde bükerken şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Şüpheli bir halde kaşlarını çatı.

“Doğru söylüyorum,” dedi Richard. “Birazdan beni yiyeceksin, yalan söylemek için hiçbir nedenim yok. Çok güzelsin. Senin kadar muhteşem bir yaratık göreceğimi hayal bile edemezdim. Adın var mı?”

“Scarlet.”

“Scarlet. Güzel bir ad. Diğer bütün ejderhalar da senin kadar güzel mi yoksa sen mi onlardan farklısın?”

Scarlet pençesini göğsüne koyarak, “Bunu söylemek bana düşmez,” dedi. Baş yılan gibi kıvrıldı. “Yemek üzere olduğum hiç kimse böyle bir şey söylememişti.”

Richard’ın aklına bir fikir gelmişti. Kılıcını kınına koydu. “Scarlet, senin kadar gururlu bir yaratığın zorunlu olmadıkça Darken Rahl’a boyun eğmeyeceğini biliyorum. Çok güzel ve soylu bir yaratıksın.”

Scarlet başını yaklaştırdı. “Neden bana bunları söylüyorsun?”

“Çünkü doğruya inanıyorum. Sanırım sen de doğrulara inanıyorsun.”

“Adın ne?”

“Richard Cypher. Doğruluk İzci’siyim.”

Scarlet, siyah uçlu tırnağını dişlerine götürdü. “İzci mi?” dedi kaşını çatarak. “Daha önce bir İzci yediğimi hatırlamıyorum.” Dudaklarında ejderhalara özgü tuhaf bir gülümseme belirdi. “Güzel bir yemek olacak. Konuşmamız bitti Richard Cypher. İltifatların için teşekkür ederim.” Başını yaklaştırarak dudaklarını geri çekti.

“Darken Rahl yumurtanı çaldı, değil mi?”

Scarlet geri çekildi. Gözlerini kırıştıtarak başını arkaya attı ve ağzını açarak boğazındaki pulları titreştirecek kadar kuvvetli bir biçimde kükredi. Gökyüzüne alevler yükseldi. Ses, uçuşunun duvarlarında yankılanarak küçük taşları aşağı yuvarladı.

Scarlett burnundan soluyarak başını Richard’a çevirdi. “Bu konuda ne biliyorsun?”

“Senin kadar gururlu bir yaratığın böyle bir duruma düşmesinin bir tek nedeni olabilir. Önemli bir şeyi korumak. Yavrusu gibi.”

“Demek biliyorsun. Bu seni kurtarmayacak,” diye hırladı.

“Darken Rahl’ın yumurtanı nerede sakladığını da biliyorum.”

“Nerede?” Richard, alevlerden kurtulmak için kenara sıçramak zorunda kaldı. “Nerede olduğunu söyle!”

“Beni hemen yemek istediğini sanıyordum.”

Ejderha gözünü ona yaklaştırarak, “Biri sana şaka yapmamayı öğretmeli,” dedi.

“Affedersin, Scarlet. Bu kötü alışkanlığım yüzünden geçmişte de başıma üzücü olaylar gelmişti. Bak, yumurtanı geri almana

yardım edersem Darken Rahl'dan kurtulabilirsin. Sana yardım edersem, sen de bana yardım eder misin?"

"Sana nasıl yardım edecekmişim?"

"Darken Rahl'ı uçuruyorsun. Benim de buna ihtiyacım var. Beni uçurarak birkaç dostumu aramama yardım etmeni istiyorum. Dostlarımı Darken Rahl'dan korumalıyım. Uzun bir yol kat edip geniş bir bölgeyi aramam gerekiyor. Onları gökyüzünden ararsam bulabilirim, böylece Darken Rahl'ı durduracak zamanım olabilir."

"İnsanları uçurmayı sevmem. Bu küçük düşürücü bir durum."

"Altı gün sonra her şey bitecek zaten. Tek istediğim bana yardım etmen. Sonrasında hiçbir şeyin önemi olmayacak. Bana yardım etmezsen Darken Rahl'a daha ne kadar hizmet edeceksin?"

"Pekâlâ. Yumurtamın nerede olduğunu söylersen gitmene izin veririm. Hayatta kalırsın."

"Doğru söylediğimi nereden bileceksin? Hayatımı kurtarmak için bir yer uydurabilirim."

"Ejderhalar gibi gerçek İzçiler de onurlu varlıklardır. Bu kadarını biliyorum. Yerini biliyorsan söyle. Seni serbest bırakacağım."

"Hayır."

"Hayır mı?" diye gürledi Scarlet. "Ne demek 'hayır'?"

"Hayatım umrumda bile değil, demek. Tıpkı senin gibi, benim için de hayatımdan daha önemli şeyler var. Yumurtanı geri almana yardım etmemi istiyorsan, sen de sevdiklerimi kurtarmama yardım edeceksin. Önce yumurtayı alacağız, sonra bana yardım edeceksin. Sanırım adil bir anlaşma. Beni birkaç gün uçurmanın karşılığında yavrunun hayatını kurtaracaksın."

Scarlet delici bir bakışla sarı gözünü yaklaştırdı, kulaklarını arkaya yatırdı. “Yumurtamı geri almayı başarırsak, sana yardım edeceğimi de nereden çıkarıyorsun?”

“Çünkü,” diye fısıldadı Richard, “sevdiğin birinin güvenliği için endişelenmenin ne demek olduğunu biliyorsun. Üstelik onurlusun. Başka çarem yok. Dostlarımla hayatlarının geri kalanını senin gibi Darken Rahl’ın boyunduruğu altında geçirmemeleri için başka ne yapabilirim bilmiyorum. Yumurtanı kurtarmak için hayatımı tehlikeye atacağım. Senin onurlu bir yaratık olduğuna inanıyorum. Sözüne bütün kalbimle güveniyorum.”

Scarlet homurdandı, geri çekilerek Richard’a baktı. Dev kanatlarını kavuşturmuş kuyruğunu sallıyor, kayaları ve küçük taşları yuvarlıyordu. Richard bekledi. Ejderha, Richard’ın bacağı kalınlığında sivri bir tırnağını kılıcının bağlı olduğu kemere geçirerek yavaşça onu kendine çekti.

Başını yaklaştırarak, “Anlaştık. Şeref sözü,” diye tısladı. “Ama altı günün sonunda seni yemeyeceğime söz vermedim.”

“Dostlarımı kurtarıp Darken Rahl’ı durdurmama yardım edersen, sonradan bana ne yapacağın umurumda bile değil.” Scarlet homurdandı. “Kısa kuyruklu garlarla aran nasıl?” diye sordu Richard.

Ejderha tırnağını çekti. “Garlar,” dedi tükürürcesine. “Onlardan çok yedim. Sekiz on tanesi bir arada olmadığı sürece benimle boy ölçüşemezler ama zaten garlar bir arada dolaşmaz, bu yüzden sorun yok.”

“Hayır, var. Yumurtanı son gördüğümde, etrafında onlarca gar vardı.” Scarlet homurdandı, dişlerinin arasından alev dilimleri fırladı. “Onlarca gar. Bu kadar gar uçmama engel olur. Hele bir de yumurtamı taşıyorsam.”

Richard gülümsedi. “İşte bana bu yüzden ihtiyacın var. Bir plan yapacağım.”

Kahlan ve Chase, Zedd’in çılgılığıyla yerlerinden sıçradı. Kahlan kaşlarını çatı. Zedd, daha önce de gece taşını aramış ama hiç böyle bir şey olmamıştı. Güneş bata. epey oluyordu. Kahlan, loş ııkta Zedd’in yüzünün saçları kadar beyazladığını gördü.

Büyücüyü omuzlarından tutarak, “Zedd! Sorun nedir?” diye bağırdı. Büyücü cevap vermedi. Gözleri geriye yuvarlanırken başı yana düştü. Hâlâ nefes almıyordu ama bu kadarı normaldi. Gece taşını ararken daha önce de nefessiz kaldığı olmuştı. Chase ve Kahlan kaygıyla bakıştı. Kahlan, Zedd’in titrediğini hissedebiliyordu. Büyücüyü tekrar sarstı.

“Zedd! Kes şunu! Geri gel!”

Zedd güçlükle bir şeyler fısıldadı. Kahlan kulağını büyücünün ağzına yaklaştırdı. Büyücü tekrar fısıldadı.

Kahlan dehşete kapıldı. “Zedd, sana bunu yapamam.”

“Ne dedi?” diye sordu Chase.

Kahlan gözleri korkudan irileşmiş bir halde sınır muhafızına baktı. “Ona dokunmamı söyledi.”

“Ölüler Dünyası!” dedi Zedd, nefesi kesilerek. “Tek yolu bu!”

“Zedd, neler oluyor?”

“Tuzağa düştüm,” diye fısıldadı. “Bana dokunmazsan kaybolacağım. Acele et.”

“Dediğini yapsan iyi olur,” diye uyardı Chase.

“Zedd, sana bunu yapamam.” Kahlan bu fikirden hiç hoşlanmamıştı.

“Kurtulmamın tek çaresi bu. Acele et.”

“Yap şunu!” diye bağırdı Chase. “Tartışacak zamanımız yok.”

Kahlan gözlerini yumarak, “İyi ruhlar beni bağışlasın,” diye fısıldadı. Panik yüzünden kendini tuzağa düşmüş hissediyordu, başka seçeneği yoktu. Yapacağı şeyden korkarak zihnini sakinleştirdi. Gücünü yavaş yavaş serbest bırakmaya başladı. Gücün toplanmaya başlamasıyla soluğu kesildi. Dizginlerinden kurtulan güç, büyücüye çarptı.

Gökyüzünden şiddetli bir darbe indí. Sessiz gökgürültüsü. Çam iğneleri her yere uçtu. Başlarında duran Chase acıyla homurdandı, onlara çok fazla yaklaşımıştı. Ormana derin bir sessizlik çöktü. Büyücü hâlâ nefes almıyordu.

Zedd’in titremesi durdu. Gözlerini birkaç kez kırıştırdıktan sonra Kahlan’ın kollarını yakaladı. Güçlkle nefes aldı.

Derin derin soluk alırken, “Teşekkür ederim küçüğüm,” demeyi başardı. Kahlan, büyüün Zedd’i yok etmemesine şaşmıştı. Şaşkınlığına rağmen çok da rahatlamıştı.

“Zedd, iyi misin?”

Büyücü başını salladı. “Teşekkürler. Burada olmasaydın ya da biraz daha bekleseydin, Ölüler Dünyası’nda kapana kısılacaktım. Gücün beni geri getirdi.”

“Büyüm seni neden değiştirmediy?”

Zedd çaresiz bir duruma düşmekten sıkılmış bir halde cüppesini düzeltti. “Bulduğum yer yüzünden.” Başını dikleştirdi. “Üstelik ben İlk Düzen’in Büyücüsü’yüm. İtirafçı gücünü, geri dönüş yolunu bulabilmek için bir halat olarak kullandım. Gücün, karanlıkta bir deniz fenerini andırıyordu. Bana dokunmasına izin vermeden ışığını izledim.”

“Ölüler Dünyası’nda ne işin vardı?” diye sordu Chase, Kahlan’dan önce. Zedd cevap vermek yerine sınır muhafızına ters ters baktı.

Kahlan’ın endişesi arttı. “Zedd, soruya cevap ver. Bu daha önce hiç olmadı. Neden Ölüler Dünyası’na çekildin?”

“Gece taşıyı ararken, bir parçam taşa gidiyor. Yerini böyle buluyorum.” Kahlan büyücünün sözleri üzerinde durmamaya çalıştı. “Ama gece taşı hâlâ D’Hara’da. Richard hâlâ D’Hara’da.” Kahlan, Zedd’i cüppesinden yakaladı. “Zedd...”

Zedd bakışlarını yere indirdi. “Gece taşı artık D’Hara’da değil. Ölüler Dünyası’nda.” Kahlan’a kızgın bir şekilde baktı. “Ama bu, Richard’ın hâlâ D’Hara’da olmadığı anlamına gelmez! Başına bir şey geldiği anlamına da gelmez! Yalnızca gece taşı artık D’Hara’da değil.”

Chase, karanlık bastırmadan önce kamp yerini kurmak için yorgun bir yüz ifadesiyle işe koyuldu. Kahlan korkudan donakalmış bir halde hâlâ Zedd’in kolunu tutuyordu.

“Zedd... lütfen. Yanılmış olamaz mısınız?”

Büyücü hayır anlamında başını salladı. “Gece taşı Ölüler Dünyası’nda. Ama bu, Richard’ın da orada olduğu anlamına gelmiyor küçüğüm. Korkuya kapılma.”

Kahlan yanaklarından gözyaşları süzülürken başını salladı. “Zedd, Richard iyi olmalı. Olmak zorunda. Rahl, onu bu kadar uzun süre tuttuğuna göre, şimdi öldürmeyecektir.”

“Rahl’in elinde olduğundan bile emin değiliz.”

Kahlan, Zedd’in bunu yüksek sesle itiraf etmek istemediğini biliyordu. Richard, Darken Rahl’in elinde değilse, Halk Saray’ında ne işi vardı?

“Zedd, gece taşıyı daha önce ararken Richard’ın hayatta olduğunu hissetmiştin.” Kahlan, büyücünün cevabından korka-

rak sözlerini toparlamaya çalıştı. “Richard’ı Ölüler Dünyası’nda hissettin mi?”

Zedd, Kahlan’ın gözlerine uzun bir süre baktı. “Onu hissedemedim. Ama eğer gerçekten oradaysa, onu hissedebileceğimden emin değilim.” Kahlan ağlamaya başlayınca, Yaşlı Büyücü ona sarılarak başını göğsüne yaslamasına izin verdi. “Ama sanırım yalnızca gece taşı oradaydı. Rahl beni tuzağa düşürmeye çalışıyordu. Bunun için gece taşını Richard’dan alarak Ölüler Dünyası’na göndermiş olmalı.”

“Yine de onun peşinden gideceğiz!” diye bağırdı Kahlan. “Geri dönmüyorum.”

“Elbette gideceğiz.”

Kahlan ensesine sıcak bir dilin dokunduğunu hissetti. Kurdun tüylerini okşayarak gülümsedi.

“Onu bulacağız Sahibe Kahlan. Endişelenmeyin, onu bulacağız.”

“Brophy haklı,” diye seslendi Chase. “Peşinden gittiğimiz için yapacağı dırdırı dört gözle bekliyorum.”

“Kutu güvende,” dedi büyücü, “önemli olan da bu. Yarından beş gün sonra kışın ilk günü geliyor. Sonra Darken Rahl ölecek. Richard’ı er ya da geç bulacağız.”

“Sözü, sizi oraya daha çabuk götürmeme getiriyorsun galiba,” diye homurdandı Chase.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Scarlet sola keskin bir dönüş yaparken, Richard can havliyle onun omzundaki kalın dikenlere sımsıkı tutundu. Scarlet dönüş yapmak için eğildiğinde sırtından kaymadığını, aksine üzerine iyice yapıştığını fark edince hayrete düşmüştü. Richard uçmayı, çok yüksek ve hareket eden bir tepenin ucunda durmak kadar keyif verici ve korkutucu bulmuştu. Scarlet'ın göğsüne yükselen bedenini hissetmek onu gülümsetiyordu. Ejderha güçlü kanatlarıyla havayı döverken kasları kasılıp gevşiyordu. Scarlet kanatlarını geriye çekerek dalışa geçtiğinde, gözleri rüzgârdan yaşardı. Düşme hissi soluğunu kesti ve midesini bulandırdı. Bir ejderhaya bindiğine hâlâ inanamıyordu.

Rüzgârda sesini duyurmaya çalışarak, “Onları görüyor musun?” diye sordu.

Scarlet bir homurtuyla gördüğünü belirtti. Güneşin son ışıkları altında garlar, aşağıdaki kayalıklarda siyah noktacıklar gibi görünüyordu. Ateş Kaynağı'ndan buharlar yükseliyordu. Richard bu yükseklikten bile keskin kokuyu alabiliyordu. Scarlet dimdik yükselince, Richard bacaklarını onun bedenine sımsıkı bastırdı. Sonra sağa keskin bir dönüş yaptılar.

“Çok kalabalıklar,” diye seslendi Scarlet.

Başını çevirerek tek bir sarı gözle onu süzdü. Richard işaret etti.

“Aşağı, şu tepelerin arkasına in. Bizi görmelerine izin verme.”

Scarlet, güçlü kanat çırpışlarıyla yükseldi. Şimdiye kadar hiç çıkmadıkları kadar yükseğe çıktıklarında, Ateş Kaynağı'ndan uzaklaştı. Kayalık yamaçların arasından aşağı süzülerek Richard'ın gösterdiği yere yöneldi. Kanatlarını sessizce çırparak bir mağara ağzının yakınlarında yere indi ve Richard'ın inebilmesi için boynunu eğdi. Richard, Scarlet'in onu sırtında gereğinden fazla taşımak istemediğini biliyordu.

Sinirli ve sabırsız bir ifadeyle başını Richard'a çevirdi. “Orada çok sayıda gar var. Darken Rahl, o kadar çok garla dövüşemeyeceğimi biliyor. Yumurtamı bulabileceğimden korktuğu için yaptı bunu. Bir planın olduğunu söylemiştin. Nedir?”

Richard mağaranın ağzına baktı. Shadrin'in mağarası, demişti Kahlan. “Ayrılmamız gerek. Biz yumurtayı alırken dikkatlerini dağıtacak bir şey lazım.”

“Sen yumurtayı alırken,” dedi Scarlet, sözlerinin iyice anlaşılması için küçük bir alev üfleyerek.

Richard mağaraya tekrar baktı. “Dostlarımdan biri mağaranın, yumurtanın bulunduğu yere kadar gittiğini söylemişti. Belki de içeri girip yumurtayı alır ve geri dönerim.”

“Git öyleyse.”

“Bunun iyi bir fikir olup olmadığını tartışmamız gerekmiyor mu? Belki daha iyi bir şeyler düşünebiliriz. Mağarada bir şey olduğunu duymuştum.” Scarlet, kızgın gözlerini Richard'a yaklaştırdı. “Mağarada bir şey mi var?” Scarlet başını karanlık mağara ağzından bir yılan gibi uzatarak içeri korkunç bir ateş

topu gönderdi. Başını geri çekerek, “Mağarada artık bir şey yok. Git ve yumurtanı getir,” dedi.

Mağara kilometrelerce uzunluktaydı. Richard, ejderha ateşinin çok ilerideki bir şeye zarar vermeyeceğini biliyordu ama söz vermişti. Yakında yetişen kamışları toplayarak kaygan bir sarmaşıkla bağladı. Scarlet, onu izlerken bir kamış demetini ejderhaya doğru tuttu.

“Şunun ucunu benim için yakar mısın?”

Ejderha dudaklarını bükerek kamışların ucuna küçük bir ateş püskürttü. “Burada bekle,” dedi Richard. “Bazen küçük olmak, büyük olmaktan daha iyidir. Beni kolay kolay göremezler. Bir yolunu bulup yumurtanı kurtaracağım ve geri getireceğim. Uzun bir yol var. Sabaha kadar geri dönmeyebilirim. Garların ne kadar yakınında olacağını bilmiyorum, bu yüzden burayı hemen terk etmemiz gerekebilir. Tetikte ol, anlaşıldı mı?” Çantasını ejderhanın sırtındaki dikenlerden birine astı. “Bunu benim için sakla. Üzerimde fazla yük taşımak istemiyorum.”

Richard, bir ejderhanın endişeli görünüp görünmeyeceğini bilmiyordu ama Scarlet’ın öyle göründüğünü düşündü.

“Yumurtama dikkat et. Yakında yavrum çıkacak ama zamanı gelmeden önce kabuğu kırılırsa...”

Richard, güven verici bir şekilde gülümsedi. “Endişelenme Scarlet. Onu geri alacağız.”

Scarlet, onunla birlikte mağaranın ağzına kadar salına salına yürüdükten sonra ileride kaybolmasını izledi.

“Richard Cypher,” diye seslendi, sesi mağaranın duvarlarında yankılanarak. “Kaçmaya çalışırsan, seni yakalarım. Yumurtayı almadan dönersen, garların seni öldürmüş olmalarını dileyeceksin çünkü seni ayaklarından başlayarak yavaş yavaş kızartacağım.”

Richard mağaranın ağzını kapayan ejderhaya dönerek, “Sana söz verdim. Garlar beni yakalarsa, yumurtanı alıp kaçabilmen için canım pahasına birçoğunu öldürmeye çalışacağım!” diye bağırdı.

Scarlet homurdandı. “Böyle bir şey olmasın. Bu iş bittikten sonra seni yemek istiyorum.”

Richard gülümseyerek karanlığa doğru ilerledi. Karanlık, meşalenin ışığını yutarak insana boşlukta yürüyor hissi veriyordu. Önünde yalnızca küçük bir nokta aydınlanıyordu. Yürüdükçe mağaranın zemini aşağı doğru eğimlenmeye ve hava soğumaya başladı. Yol derinlere kıvrılan dar bir tünele dönüştüğünde kayalık bir tavan ve duvarlar görüldü. Tünel, mağaranın içinde geniş bir odaya çıktı. Patika durgun, yeşil bir gölün yanındaki kaya çıkıntısı boyunca uzanıyordu. Titrek alevler, girintili çıkıntılı bir tavanı ve düz taş duvarları aydınlattı. Richard ilerleyip geniş, dar bir geçide girerken, mağaranın tavanı da alçalmaya başladı. Artık eğilerek ilerlemesi gerekiyordu. Bir saat başını eğerek yürüdükten sonra boynu ağrımaya başladı. Ara sıra, daha çok ışık vermesi için meşaleyi mağaranın kayalık tavanına bastırıp küllerini döküyordu.

Karanlık boğucuydu. Çevresini sarıyor, peşinden geliyor, görmediği yerler vaat ederek onu içine çekiyordu. Richard, önünü görmeden, karanlığın çağrısını dinleyerek ilerliyordu. Sert kayalardan filizlenen ince ve renkli kaya oluşumları bitki gibi her yeri sarmıştı. Yanından geçtiği kristallerin parlaklığı gözünü alıyordu. Karanlıktaki tek ses alevlerin çatırtısıydı.

Richard büyüyeyici güzellikte yerlerden geçti. Karanlığa doğru taş sarkıtlar dalga dalga uzanıyor, bazıları tavana yükselirken, tavandan sarkan benzerleri de yere doğru alçalıyordu. Duvarlar, erimiş mücevherleri andıran kristal tabakalarla kaplıydı.

Bazı geçitler, güç bela sığabildiği yarıklardan ibaretti, diğerleri de elleri ve dizlerinin üzerinde sürünerek geçmek zorunda olduğu deliklerdi. Hiç koku olmaması tuhaftı. Burası gecenin krallığını sürdüğü bir yerdi. Ne bir ışık ne de bir canlı vardı. Richard yürümekten terlemişti. Havanın serinliğiyle sıcak teninden buharlar yükseliyormuş gibi geliyordu ona. Meşaleyi diğer eline aldığı anda, hayat enerjisini kaybediyormuşçasına her parmağından buharlar yükseldiğini gördü. Kış havası kadar soğuk değildi gerçi ama bir insan uzun süre burada kalacak olsa, bütün vücut sıcaklığını kaybedebilirdi. Yavaş bir ölüm. Işık olmadan Richard'ın yolunu bulması imkânsızdı. Burası, dikkatsizler ya da şanssızlar için bir ölüm tuzağıydı. Richard meşaleyi ve diğer kamışları sürekli kontrol ediyordu.

Sonsuz gece bitmeyecek gibiydi. Sürekli tırmanıp inmekten Richard'ın bacakları ağrıyordu. Çok yorulmuştu. Mağaranın yakında sona ereceğini umuyordu. Bütün gece yürümüş gibi geliyordu ona. Zaman kavramını yitirmişti.

Kayalar çevresini sardı. Mağaranın düz tavanı, Richard tekrar eğilmek zorunda kalana kadar alçaldı. Tavan biraz daha alçalınca, elleri ve dizlerinin üzerinde ilerlemek zorunda kaldı. Çürük kokan soğuk, çamurlu bir zemindi ve Richard uzun zamandır ilk kez koku alıyordu. Elleri ıslak ve yapış yapış çamur yüzünden üşümüşü.

Yol küçük bir ağza çıktı. Meşalenin ışığında kara bir delik gibi görünüyordu. Bu kadar küçük bir yere girme fikrinden hiç hoşlanmamıştı Richard. Geçitten gelen hava akımı, alevleri titretiyordu. Meşaleyi içeri doğru tuttu ama karanlıktan başka hiçbir şey görünmüyordu. Tavanı ve tabanı dümdüz, son derece küçük bir delikti burası. Richard, deliğin ne kadar uzun olduğunu ya da ileride kendisini neyin beklediğini bilmiyordu. Hava akımı geldiğine göre mağaranın diğer ucuna, yani garlarla

yumurtaya çıkıyor olmalıydı ama çok küçük oluşu Richard'ın hiç hoşuna gitmemişti.

Richard geriledi. Daha geride dışarı çıkan başka yollar olabilir ama aramakla zaman kaybedemezdi. Deliğin kıyısında, büyüyen bir isteksizlik ve çaresizlikle durdu.

Korkusunu aklına getirmemeye çalışarak kılıcını çıkardı ve yedek kamışları tutarak deliğe girdi. Kayalar hemen alttan ve üstten onu sıkıştırdı. Kollarını uzatıp başını yan çevirerek sürüne sürüne ilerlemeye koyuldu. O kadar dardı ki Richard sürünerek santim santim ilerleyebiliyordu. Soğuk taşlar, sırtına ve göğsüne değiyordu. Richard derin nefes alamıyor, meşaleden yükselen dumanlar gözünü yakıyordu.

Kendine güçlkle yol açarak derinlere ilerlemeye devam etti. Omuzlarını ileri geri sallayıp önce bir bacağına sonra da diğer bacağına birkaç santim ilerletiyordu. Bu haliyle tıpkı derisini değiştiren bir yılan benziyordu. Meşalenin ışığı yalnızca ilerideki karanlığı gösteriyordu. Richard endişeye kapılmıştı. Şu delikten çık, dedi kendi kendine, ilerle ve şu delikten çık.

Richard, çizmelerinin ucunu kayalara bastırıp kendini ileri itiyordu. Kendini itmesiyle sıkışması bir oldu. Tekrar ilerlemeye çalıştıysa da başarılı olamadı. Sinirlenip tekrar denedi. Hâlâ ilerleyemiyordu. Paniğe kapıldı. Sıkışmıştı. Sırtını ve göğsünü ezen kayalar yüzünden güçlkle nefes alıyordu. Sırtında koskoca bir dağın yükseldiğini hayal edince büyük bir korkuyla geriye gitmeyi denedi. Kendini itmek için tutunacak bir şey aradı. Yararı olmadı. Sıkışmıştı. Kesik kesik solumaya başlamıştı. Havasızlıktan boğuluyor, ciğerleri alev almış gibi yanıyordu.

Gözleri yaşardı, korku boğazına yapışmıştı. Küçük bir boşluk bulup hareket etmeye çalışarak çizmelerinin ucuyla kayaları kazıdı. Bir milim bile kıpırdayamamıştı. Öne uzanmış kıpırdatamadığı kolları, Denna'nın kelepçelerindeki halini hatırlattı ona. Çaresizdi.

Kollarını kıpırdatamamak her şeyi daha da kötüleştiriyordu. Yüzü soğuk terle kaplandı. Sanki kayalar hareket ediyor ve onu iyice sıkıştırıyormuş gibi geliyordu. Umutsuzlukla birinin ona yardım etmesini istedi ama hiç kimse yoktu.

Richard, insanüstü bir gayret göstererek birkaç santim ilerleyebildi. Bu yalnızca daha da kötü sıkışmasına yol açtı. Histerik bir halde ağladığını fark etti. Nefes almaya çalışıyor, kayaların onu ezdiğini hissediyordu.

Efendi Rahl, bize yol göster. Efendi Rahl, bize öğret. Efendi Rahl, bizi koru. Senin ışığınla ilerleyeceğiz. Senin merhametine sığınacağız. Senin bilgeliğine boyun eğeceğiz. Sana kulluk etmek için varız. Hayatımız senindir.

Bütün dikkatini bağlılık duasına vererek defalarca tekrarladı. En sonunda solukları yavaşladı ve bir kez daha sakinleşti. Durumunda bir düzelme olmamıştı ama en azından artık aklını kullanabiliyordu.

Bacağına bir şey dokununca, gözleri hayret ve korkuyla irileşti.

Ürkek, belli belirsiz bir dokunuştı. Richard, dar delikte vargücüsü tekmeledi. Aslında tekme atmaktan çok bacağına geri çekti. Dokunan şey de çekildi.

Sonra geri geldi. Richard donakaldı. Soğuk, ıslak ve yapış yapış bir dokunuştı bu. Sert uçlu kol, Richard'ın pantolonundan içeri girdi, tenini okşayarak kalçasına kadar çıktı. Richard yine bütün gücüyle havayı tekmeledi. Bu kez, dokunan şey uzaklaşmadı ve ucu, bacağına yoklaya yoklaya ilerledi ve hafifçe etini çimdikledi. Richard zihnini ele geçirmeye çalışan paniğe karşı savaştı.

Artık hiçbir seçeneği kalmamıştı. Ciğerlerindeki havayı dışarı verdi. Bunu daha önce yapmayı düşünmüş ama çok korkmuştu.

Ciğerlerini boşalttı, olabildiğince büzüldü, bedenini ayaklarıyla itip elleriyle ileri çekerek otuz santim ilerlemeyi başardı.

Delik daha da daralmıştı. Nefes alamıyor, canı yanıyordu. Paniğini bastırmaya çalıştı. Parmakları, bir şeye dokundu. Belki de, deliğin kıyısına ulaşmıştı. Ciğerlerinden biraz daha hava boşalttı. Bacağına yapışan şey canını yakmaya başlamıştı. Kızgın bir homurtu işitti. Parmaklarıyla deliğin ucuna tutunarak ayak ucuyla bedenini ileri itti. Biraz daha ilerlemişti. Dirsekleri, deliğin uçundaydı. Bacağına yapışan uzun ve keskin bir şey, bir kedi yavrusunun pençeleri gibi etine battı. Richard bağırmadı. İlerlemeye çalıştı. Bacağı, acıdan tutuşmuştu âdeta.

Meşale, kamışlar ve kılıç aşağı düştü. Kılıç tangırdayarak kayalardan aşağı kayd. Richard dirseklerinden güç alarak bedeninin üst kısmını delikten çıkardı ve soğuk havayı soludu. Kancalar bacağını çekti. Richard sürünerek delikten çıkmayı başardı ve başaşağı dik, düz kayalardan aşağı kayd.

Meşale, yumurta biçimli bir odacığın zeminindeydi. Kılıç da onun az ötesindeydi. Elleri önde baş aşağı kayarken kılıcına uzandı. Bacağındaki pençeler sıkışıp onu baş aşağı havada tuttu. Richard'ın acı dolu haykırışı odada yankılandı. Kılıca ulaşamamıştı.

Bacağındaki pençeler yavaş yavaş ve büyük bir acı vererek onu ağır ağır deliğe sürüklüyordu. Pençeler etini parçalıyordu. Daha büyük bir kol, pantolonunun diğer bacağından içeri kayıp sert ucuyla baldırını yoklamaya başlamıştı.

Richard bıçağını çekti, iki büküm oldu ve onu tutan şeye saldırdı. Bıçağını deli gibi saplamaya başladığında derinliklerden bir ciyaklama geldi. Pençeler geri çekildi. Richard meşalenin yanına düştü. Yılana benzeyen kollar delikten dışarı çıktı. Richard kılıcını çekip kendisine doğru kıvrılan birkaç kolu kesti.

Yaratık, keskin bir ulumayla kollarını deliğin içine çekti. Karanlığın derinliklerinden alçak bir hırıltı işitildi.

Taş zeminde duran meşalenin titrek ışığında, delikten çıkıkça büyüyen hantal bir gövde gördü. Richard, kılıcıyla ona uzanamıyordu ama onun, odacığa girmesini istediğinden de emin değildi.

Richard beline dolanan bir kolun onu havaya kaldırmasına izin verdi. Meşalenin ışığında yaratığın parlak gözünü ve ıslak dişlerini görebiliyordu. Yaratık onu dişlerine doğru götürürken, Richard kılıcını onun tek gözüne sapladı. Yaratık, Richard'ı tutan kolunu serbest bıraktı, kollarını kamçı gibi oynatarak hızla geri çekildi. Ulumalar, karanlığın derinliklerinde sona erdi.

Richard titreyerek yerde oturdu ve parmaklarını saçlarında gezdirerek sakinleşmeye çalıştı. En sonunda solukları yavaşladı ve korkusu geçti. Bacağını yokladı. Pantolonu kandan sıırıslıklamdı. Bacağı için yapabileceği bir şey yoktu. Önce yumurtayı almalıydı. İleriden zayıf bir ışık sızıyordu içeriye. Diğer taraftaki büyük tüneli izleyerek mağaranın sonuna ulaştı.

Şafağın ilk ışıkları ve kuşlarını cıvıltısı karşıladı onu. Aşağıda onlarca gar vardı. Richard dinlenmek için bir kayanın arkasına yaslandı. Aşağıda çevresinden buharlar yükselen yumurtayı da görebiliyordu. Yumurta mağaradan geçiremeyeceği kadar büyüktü. Üstelik bir daha o mağaraya girmek istemiyordu. Yumurtayı mağaradan geri götüremeyecekse, ne yapacaktı? Çok geçmeden hava aydınlanacaktı. Bir çözüm yolu bulması gerekiyordu.

Richard, bacağını ısırarak şeyi ezdi. Bir kan sineğiymiş bu.

Kendi kendine inledi. Şimdi garlar onu bulacaktı. Bu yaratıklar kana geliyordu. Hemen bir şeyler düşünmeliydi.

Bir kez daha ısırıldığında Richard'ın aklına bir fikir geldi. Bıçağını çabucak çıkararak pantolonunun kanlanmış paçasını

şeritler halinde kesti. Parçalara bacağındaki kanı sildi, sonra her birinin ucuna bir taş bağladı.

Richard, Kuş Adam'ın düdüğünü dudaklarına götürüp var gücüyle üfledi. Düdüğü hiç durmadan defalarca çaldı. Kanlı kumaşlardan birini alıp başının üzerinde salladıktan sonra hızla garların arasına doğru savurdu. Diğerlerini de sağında kalan ağaçların arasına fırlattı. Richard seslerini işitmese de kan sineklerinin üşüşmeye başladığını biliyordu. Bu kadar taze kan, onları çılgına çevirecekti.

Gökyüzünde aç kuşlar belirmeye başlamıştı. Önce birkaç tanesi, ardından yüzlercesi ve binlercesi havada süzülerek Ateş Kaynağı'na inişe geçti ve sinekleri yemeye başladı. Büyük bir kargaşa çıkmıştı. Kuşlar süzülüp garların karınlarındaki ya da havadaki sinekleri yerken, garlar dört bir yana koşuşturuyordu. Bazıları havalandı ama yakaladıkları her kuşun yerini yüzlercesi alıyordu.

Richard, kayaların arkasında gizlenerek tepeden aşağı koşmaya başladı. Kuşlar o kadar çok gürültü çıkarıyordu ki ayak seslerinin duyulmasından korkmuyordu. Garlar çılgına dönmüş bir halde kuşları kovmaya uğraşırken havada tüyler uçuşuyordu. Kuş Adam da bu manzarayı görebilseydi, diye düşünüyordu Richard gülümseyerek.

Richard kayanın korumasından çıkıp yumurtaya doğru koştu. Kargaşada, garlar birbirleriyle kavgaya başlamıştı. Biri Richard'ı gördü. Richard onu kılıcıyla ikiye biçti. Bir diğerini bacaklarından yaraladı. Bir başkasının kanatlarını, bir garın da iki kolunu kesti. Çılgınlık ve ulamalarla kargaşayı artırmaları için onları özellikle öldürmüyordu. Karışıklık sırasında onu gören garlar saldırmadı bile. Ama Richard aman vermedi.

Yumurtanın yanındaki iki garı öldürüp yumurtayı kucağına aldı. Yumurta sıcaktı ama can yakmıyordu. Tahmininden ağır

olduğu için iki koluyla taşımak zorunda kaldı ve hiç zaman kaybetmeden, sol tarafında kalan tepelerin arasındaki küçük vadiye koşmaya başladı. Kuşlar deli gibi uçuşuyordu, birkaçı ona çarptı. Kargaşa sürüyordu. Peşinden iki gar geliyordu. Yumurtayı yere bırakıp ilkini öldürdü, diğerinin de bacaklarını kesti. Düşmemeye dikkat ederek elinden geldiğince hızlı bir şekilde koşturdu. Başka bir gar geldi. Richard, ilk vuruşta ıskaladıysa da ikinci vuruşunda onu da öldürdü.

Yorgunluktan nefes nefese bir halde tepelerin arasına koştu. Yumurtayı taşımaktan kolları kopmuştu. Yeşil gözleri öfkeyle parlayan garlar çevresine inmeye başlamıştı. Yumurtayı yere bırakıp ilk gelen garın kanadını ve başını uçurdu. Diğerleri uluyarak üzerine atıldı.

Alevler, canavarlardan birkaçını küle çevirirken, ağaçlar ve kayalar parlak bir ışıkla aydınlandı. Richard, başını kaldırdığında Scarlet'ın devasa kanatlarını çırparak üzerinde uçtuğunu ve çevreye alevler yağdığını gördü. Ejderha bir pençesiyle yumurtasını, diğeriyle de Richard'ı kapıp yükselirken peşlerine iki gar düştü. Birini Richard hakladı, diğeriye ejderhanın alevleriyle kavruldu.

Scarlet öfkeyle kükreyerek pençesinde sallanan Richard'la birlikte göğe yükseldi. Richard bu uçuş tarzından hiç hoşlanmamıştı ama her şey aşağıda garlarla birlikte olmaktan daha iyiydi. Yerden yükselip yumurtaya uzanan bir garın kanadını uçurdu. Gar döne döne yere çakıldıktan sonra onları başka izleyen olmadı.

Scarlet iyice yükselerek Ateş Kaynağı'ndan uzaklaştı. Pençesinden sallanan Richard, kendini ejderhanın, yavrusuna götürdüğü bir yem gibi hissediyordu. Scarlet'ın pençesi, kaburgalarını acıtmaya başlamıştı ama şikâyet etmedi. Bu kadar yüksekten ejderhanın pençesini gevşetmesini istemiyordu doğrusu.

Saatlerce uçtular. Richard daha rahat bir pozisyon alarak aşağıdaki tepeleri ve ağaçları seyretti. Nehirler, tarlalar, hatta birkaç küçük kasaba gördü. Tepeler büyüdü, topraktan ağaç yerine kaya yetişmiş gibi kayalık bir hal aldı. Önlerinde keskin uçurumlar ve sivri tepeler yükseliyordu. Scarlet o kadar alçaktan uçuyordu ki Richard ayaklarının kayaları sıyracağını sandı. Ejderha, onları hiçbir hayat belirtisi olmayan ıssız bir araziye götürdü. Kahverengi ve gri taşlar, bir dev tarafından gelişigüzel yığılmış gibi görünüyordu. İnce sıralar biçiminde düzenlenmiş taşlar, bir masanın üzerindeki madeni paraları andırıyordu. Bazıları bir araya toplanmış, bazıları yan devrilmişti, bazılarıysa tek başlarına duruyordu.

Kaya sıralarının ötesinde ve üzerinde yarıklar, çatlaklar, girinti ve çıkıntılarla bölünen, önlerinden birkaç bulutun süzüldüğü derin, kayalık uçurumlar vardı. Uçurumlar sığınak görevi gören yarıklar ve çatlaklarla doluydu. Uçurumların önünden birkaç bulut süzülüyordu. Scarlet bir kaya kitlesine yöneldi. Richard kayalara çarpacaklarını düşünürken, ejderha geniş kanatlarını çırparak düz bir kaya tabakasına indi.

İndikleri düzlüğün arkasında bir mağara vardı. Scarlet, iri gövdesini içeri soktu. Yumurtasını soğuk ve karanlık mağaranın arka tarafındaki taş bir yuvaya bırakıp üzerine alev üfledi. Richard, onun yumurtayı tırnaklarıyla okşayıp incelemesini izledi. Scarlet, yumurtayı bir kez daha nazikçe ısıttıktan sonra dikkatle dinledi.

“Durumu iyi mi?” diye sordu Richard yavaşça.

Scarlet başını çevirerek hülyalı bakışlarla, “Evet. Durumu iyi,” dedi.

Richard başını salladı. “Çok sevindim Scarlet. Gerçekten de çok sevindim.”

Yumurtanın yanına yatan ejderhaya doğru yürüdü. Scarlet onu uyarırcasına başını kaldırdı.

Richard durdu. “Yalnızca çantamı alacaktım. Sırtında asılı duruyor.”

“Affedersin. Alabilirsin.”

Richard çantasını alıp duvarın kenarında ışık alan bir yere yerleşti ve aşağı baktı. Birkaç bin metre yüksekte olmalıydılar. Richard bütün kalbiyle Scarlet’ın sözüne sadık bir ejderha olmasını diliyordu. Çantasından temiz bir pantolon çıkardı.

Başka bir şey daha bulmuştu: Denna’nın odasındaki kavanoz. İçinde Denna’ya hazırladığı aum merhemi vardı. Denna, merhemden geri kalanları kavanoza doldurup Richard’ın çantasına koymuştu. Agiel’e bakarak Denna’yı hüznle andı. Kendisine büyük işkenceler çektiren birini hâlâ nasıl oluyor da düşünebiliyordu? Çünkü onu affettim, diye düşündü. Denna’yı beyaz büyüyle affetmişti.

Aum merhemi yaralarına iyi gelmişti. Richard hafifçe inledi. Merhem, yaranın yanmasını geçirerek acısını dindirmişti. Richard, merhemi çantasına koyan Denna’ya sessizce teşekkür etti. Paramparça pantolonunu üzerinden çıkardı.

“Pantolonsuz komik görünüyorsun.”

Richard sese döndü. Scarlet onu izliyordu.

“Böyle şeyleri bir kadından duymak bir erkeğin güvenini zedeleyebilir. Bu bir ejderha olsa bile.” Arkasını dönüp pantolonunu giydi.

“Yaralanmışsın. Garlar mı yaptı?”

Richard, hayır anlamında başını salladı. “Mağarada yaralandım.” Başına gelenleri hatırlayınca sesi alçalmıştı. Yere çömelip duvara yaslanarak çizmelerine baktı. “Kayaların arasındaki küçük bir delikten geçmek zorunda kaldım. Başka çarem yoktu. Deliğe

sıkıştım.” Ejderhanın kocaman sarı gözlerine baktı. “Darken Rahl’ı durdurmak için evimi terk ettiğimden beri çok kez korktum. Ama karanlıkta o deliğe sıkıştığımda, kayalar üzerime öyle bir bastırıyordu ki nefes bile alamadım... Bu, yaşadığım en kötü anlardan biriydi. Oraya sıkışıp kalmışken, bir şey bacağıma yakaladı ve sivri küçük pençelerini etime geçirdi. Kaçmaya çalışırken bacağıma yaraladı.”

Scarlet bir pençesini yumurtasının üzerinden kaldırmadan Richard’ı bir süre sessizce süzdü. “Sözünü tuttuğun için sağ ol Richard Cypher. Yumurtamı geri getirdiğin için teşekkür ederim. Bir ejderha değilsin ama çok cesursun. Bir insanın, hayatını bir ejderha için bu kadar büyük tehlikelere atacağını sanmazdım.”

“Bütün bu güçlüklerle yalnızca yumurtan için katlanmadım. Dostlarımı bulmak için yardımına ihtiyacım vardı.”

Scarlet başını salladı. “Üstelik dürüstsün. Sanırım dostlarını kurtarmak zorunda olmasan da bana yardım ederdin. Bana yardım etmek için yaralanmana ve korkmana üzüldüm. İnsanlar ejderhaları öldürmeye çalışır. Bir ejderhaya yardım eden ilk insansın sanırım. Nedeni ne olursa olsun. Şüphelerim vardı.”

“İhtiyacım olduğu zaman yardımına koşman çok iyi oldu. O garlar beni neredeyse yakalıyordu. Bu arada, sana beklemeni söylediğimi hatırlıyorum. Neden peşimden geldin?”

“Bunu itiraf etmekten utanç duyuyorum ama kaçmaya çalıştığını düşündüm. Gürültüyü duyunca, daha yakından bakmaya karar verdim. Bunu telafi edeceğim. Söz verdiğim gibi, dostlarını bulmana yardım edeceğim.”

Richard güldü. “Teşekkürler Scarlet. Yumurtana ne olacak? Burada bırakabilecek misin? Ya Darken Rahl tekrar çalarsa?”

“Buradan çalamaz. Darken Rahl yumurtamı aldıktan sonra burayı uzun bir süre aradım. Rahl buraya ulaşamaz. Bırakmaya

gelince, sorun değil. Ejderhalar ava çıktıklarında, taşları ateşle-riyle ısıtarak yumurtayı sıcak tutarlar, bu nedenle sorun değil.”

“Scarlet, zamanımız azalıyor. Ne zaman yola çıkabiliriz?”

“Hemen şimdi.”

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Yorucu bir gündü. Scarlet gür ormanların üzerinden uçmuş, yolları ve patikaları aramışlardı. Dostlarından bir iz göremeyen Richard'm cesareti kırılmıştı. Scarlet ıssız toprakların üzerinden uçarken Richard o kadar yorulmuştu ki ejderhanın sırtına güçlkle tutunuyordu ama dinlenmek istemiyordu. Zedd ile Kahlan'ı bulmalıydı. Yorgunluğunun yanı sıra, dikkatli aramadan başı ağrıyordu. Yerde insanlar gördüğünde yorgunluğunu ve uykusuzluğunu unutuyordu ama Scarlet'a her seferinde, gördüklerinin dostları olmadığını söylemek zorunda kalıyordu.

Ejderha bir tarlanın kıyısındaki çamların tepesini sıyrarak alçaldı. Richard'ı yerinden sıçratacak kadar korkunç bir çiğlik attıktan sonra baş döndürücü bir dönüş yaptı. Ejderhanın kükremesinden korkan bir hayvan, saklandığı yerden fırlayarak kaçmaya başladı. Ejderha hemen avın peşinde tarlanın üzerinde süzüldü. Hiç çaba sarf etmeden uzun, kahverengi otların arasından hayvanın boynunu yakaladı. Avını bu kadar kolay yakalamış olması kesinlikle tedirginlik vericiydi.

Scarlet batan güneşin altın sarısı ışıkları altında kabarık bulutların arasına yükseldi. Richard, havanın kararmasıyla birlikte,

umutlarının da söndüğünü hissediyordu. Scarlet yumurtasına dönüyordu. Hâlâ aydınlıkken biraz daha aramaları gerektiğini söylemek istediye de ejderhanın, yuvasına dönmesi gerektiğini biliyordu.

Karanlık bastırırken Scarlet kaya çıkıntısına indi. Richard'ın pullarına tutunarak aşağı inmesini bekledikten sonra aceleyle yumurtasının yanına koştu. Richard bir yana büzüldü, soğuktan titreyerek pelerinine sarındı.

Scarlet yumurtasını kontrol edip okşayarak ısıttıktan sonra geyiğe döndü. Richard'a bakarak, "Fazla yemek yemezsin herhalde. Sanırım geyik etinden sana da biraz verebilirim," dedi.

"Eti benim için pişirebilir misin? Çiğ et yemem de."

Scarlet pişirebileceğini söyleyince Richard kendine bir parça et keserek kılıcının ucuna taktı. Ejderha, etin üzerine ince bir alev üflerken Richard sıcaktan korunmak için başını çevirdi. Bir kenara çekilip etini yemeye ve geyiği pençeleri ve dişleriyle parçalayıp çiğnemenen yutan ejderhaya bakmamaya çalıştı.

"Dostlarını bulamazsak ne yapacaksınız?"

Richard güçlkle yutkundu. "Onları bulsak iyi olur."

"Kışın ilk gününe dört gün kaldı."

Richard parmaklarıyla etini kopardı. "Biliyorum."

"Bir ejderha, başkasının boyunduruğu altında yaşamaktansa ölmeyi yeğler."

Richard kuyruğunu oynatan ejderhaya baktı. "Kendi adına karar verebilirsin belki ama diğerleri ne olacak? Bütün bunları yumurtanı kurtarmak, ona yaşama şansı vermek için göze alıyorsun."

Scarlet cevap vermeden homurdanarak tırnaklarıyla yumurtasını okşadı.

Richard son kutuyu bulup Rahl'i durduramazsa, insanların hayatını kurtarmak zorunda kalacağını biliyordu. Kahlan'ı bir Mord-Sith'in eline bırakamazdı. Bunları yapmak için Darken Rahl'in doğru kutuyu açmasına yardım etmeliydi. Böylece Kahlan bir İtirafçının alışkın olduğu hayatı sürebilirdi.

Darken Rahl'in herkesin üzerinde mutlak bir güç kazanmasına yardım etmek can sıkıcı bir düşünceydi. Ama başka seçeneği yoktu. Belki de Shota söylediklerinde haklıydı. Belki Zedd ve Kahlan onu öldürmeye çalışacaktı. Belki de Darken Rahl'a yardım etmeyi aklından geçirdiği için bile öldürülmesi gerekirdi. Seçme şansı olsa bile Kahlan'ın bir Mord-Sith'in eline düşmesine izin veremezdi. Rahl'a yardım etmek zorundaydı.

Richard iştahı kaçtığı için yemeğini bitirmeden yattı. Başını çantasına koyup pelerinin üzerine çekerek Kahlan'ı düşündü. Çok geçmeden de uykuya daldı.

Ertesi gün Scarlet, onu D'Hara'ya, bir zamanlar sınırın olduğu yere götürdü. Gökyüzünde tül gibi asılı bulutların arasından güneş ışığı süzülüyordu. Richard, dostlarının Darken Rahl'a bu kadar yakın olmadıklarını umuyordu ama Zedd, Darken Rahl yok etmeden önce gece taşını aramış ve Richard'ın Halk Sarayı'nda olduğunu öğrenmişse, oraya gideceklerdi. Scarlet, gördükleri insanların üzerinden alçaktan süzüldü. Gördükleri, Richard'ın dostları değildi.

Richard gün ortasına doğru onları buldu. Zedd, Chase ve Kahlan ana yolun yakınlarındaki bir patikada at koşturuyordu. Scarlet'a bağırarak inmelerini söyledi. Ejderha dönüş yaparak aşağı inmeye başladı. Üç binici, ejderhayı görünce durdu ve atlarından indi.

Scarlet kırmızı kanatlarını açarak yavaşça alçaldı ve patikanın yanındaki bir açıklığa indi. Richard, ejderhanın sırtından yere atladı. Dostları atlarının dizginlerini tutmuş bir halde bekliyordu.

Chase'in diğer elinde bir gürz vardı. Richard, Kahlan'ı görünce sevinçten bayılacaktı az kalsın. Kahlan'ı görmek bütün anılarım canlandırmıştı. Richard, dik yokuştan aşağı köklere takılmamak için önüne bakarak onlara doğru koşarken hareket etmediler.

Başını kaldırdığında, üzerine gelen büyücü ateşini gördü. Şaşkınlıktan donakaldı. Zedd ne yapıyordu böyle? Ateş topu bugüne kadar gördüklerinin en büyüğüydü. Mavi ve sarı alevleriyle etraftaki ağaçları aydınlatıyor, vınlayarak üzerine geliyordu. Richard gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde giderek büyüyen ateş topunu izledi.

Başına geleceklerden korkarak elini kılıcının kabzasına götürdü. Doğruluk sözcüğünü avucunda hissedebiliyordu. Kılıcını çekince havada çeliğin sesi çınladı. Büyü serbest kalarak Richard'ı sardı. Ateş ona ulaşmak üzereydi. Richard, Shota'nın yanında yaptığı gibi kılıcını önünde tutup kendine siper etti. Zedd'in ihanet ettiğini düşününce içini büyük bir öfke sardı. Zedd hain olamazdı.

Darbenin etkisiyle birkaç adım geriledi. Sıcaklık ve alevler çevresini sardı. Büyücünün ateşi geldiği gibi havaya yükseldi ve yok oldu.

"Zedd! Ne yapıyorsun? Delirdin mi! Benim, Richard!" Öfkeli bir halde ilerledi. Büyücü ateşini gönderdiği için Zedd'e duyduğu öfke kılıcın büyüyle iyice artmış, damarlarında kor gibi yanıyordu.

Sade cüppesi içinde Zedd her zamanki gibi ince ve kırılgan görünüyordu ama gerilemedi. Her zamankinden daha tehlikeli görünen ve üzerinde parlak silahlar taşıyan Chase de yerini korudu. Zedd, Kahlan'ı sıksa eliyle kolundan tutarak arkasına geçirdi. Chase karanlık bir bakışla Richard'ın üzerine yürümeye başladı.

“Chase,” diye uyardı Zedd alçak sesle, “aptal olma. Olduğun yerde kal.” Richard, bir Zedd’in, bir de Chase’in asık yüzlerine baktı. “Üçünüzün derdi ne? Burada ne işiniz var? Peşimden gelmemenizi söylemişim! Darken Rahl, sizi yakalamak için adamlarını gönderdi. Geri dönmelisiniz.”

Bembeyaz saçları her zamanki gibi darmadağın Zedd, gözlerini Richard’dan ayırmadan Kahlan’a döndü. “Ne söylediğini anlıyor musun?”

Kahlan başını sallayarak saçlarını geri attı. “Hayır. Sanırım, eski D’Hara dili konuşuyor. Bu dili bilmiyorum.”

“Eski D’Hara dili mi? Neden söz ediyorsunuz siz? Ne...”

Richard, neler olduğunu anlayınca başından aşağı kaynar sular boşandı. Darken Rahl’in koyduğu düşman ağı yüzünden dostları onu tanıyamıyordu. En kötü düşmanlarıyla karşı karşıya olduklarını sanıyorlardı. Onun Darken Rahl olduğunu düşünüyordular.

Aklına başka bir şey geldi ve tüyleri ürperdi. Zedd, Richard’ın Darken Rahl olduğunu sanarak büyücünün ateşini ona karşı kullanmıştı. Zedd, hain değildi. Geriye bir tek Kahlan kalıyordu. Kahlan, Richard’ın aslında kim olduğunu görebiliyor muydu?

Richard bu düşünce üzerine korkuya kapılarak gözlerini Kahlan’a dikip ona doğru yürümeye başladı. Kahlan kollarını iki yanına sarkıtıp doğruldu ve başını kaldırdı. Richard bu durumun bir uyarı olduğunu biliyordu. Ciddi bir uyarıydı hem de. Kahlan’ın dokunuşunun ona ne yapacağını iyi biliyordu. Shota, Zedd’in ateşinden kurtulabileceğini ama Kahlan’dan kaçamayacağını söyleyerek onu uarmıştı.

Zedd, ikisinin arasında kalmaya çalıştı. Richard, yaşlı adamı görmeden bir kenara itti. Zedd, Richard’ın arkasına geçerek ince parmaklarını onun ensesine koydu. Parmakları, Agiel’in verdiği

acıya benzer bir acı veriyordu. Richard'm kollarındaki ve bacaklarındaki sinirler acıdan yanıyordu. Denna'nın merhametine sığınarak geçirdiği eğitim olmasaydı, büyücünün parmakları onu felç ederdi. Ama Denna, Richard'a bu acıdan daha kötüsüne karşı koymayı öğretmişti. Zedd acı vermekte Denna kadar iyiydi ama Richard ruhunun derinliklerinde bulduğu bir güçle karşı koydu. Acıyı aklından silip atarak yerine kılıcın büyüsünü koydu. Zedd'i bakışlarıyla uyardı ama büyücü geri çekilmedi. Richard onu yine itti. Bu sefer istemeden de olsa şiddetle itmişti ve büyücü yere yuvarlandı. Kahlan, Richard'ın karşısında donakalmıştı.

“Beni kim olarak görüyorsun?” diye fısıldadı İzci. “Darken Rahl mı, Richard mı?”

Kahlan hafifçe titredi, hareket edemiyordu. Richard'ın gözüne bir şey takıldı. Başını indirdiğinde kılıcını Kahlan'm boğazına dayadığını gördü. Kılıcı, onun boynuna dayadığını fark etmemişti bile. Sanki bunu yapan kendisi değil, kılıcın büyüsüydü. Ama Richard, bunun doğru olmadığını biliyordu. Kılıcı kendisi dayamıştı. Kahlan bu yüzden titriyordu. Kılıcın ucunda bir damla kan belirdi. Kahlan hainse, Richard onu öldürmek zorundaydı.

Kılıç, Kahlan'ın yüzü gibi bembeyazdı.

“Kimi görüyorsun?” diye fısıldadı yeniden.

“Richard'a ne yaptın?” diye fısıldadı Kahlan büyük bir öfkeyle. “Ona zarar verdiysen, yemin ederim ki seni öldürürüm.”

Richard, Kahlan'ın öpücüğünü hatırladı. Bu öpücük bir hainin değil, bir sevgilinin öpücüğüydü. Korkuları gerçek olsa bile Kahlan'ı öldüremezdi. Ama korkusunun gerçek olmadığını artık biliyordu. Gözleri yaşararak kılıcı kınına koydu.

“Üzgünüm Kahlan. İyi ruhlar, az önce yapmayı düşündüğüm şey için beni bağışlasın. Beni anlamadığını biliyorum ama özür dilerim. Darken Rahl, Büyücünün İlk Kuralı'nı kullanarak

bizi birbirimize düşürmeye çalışıyor. Beni bir yalana inandırmaya çalıştı ve az kalsın başarıyordu. İkinizin bana asla ihanet etmeyeceğinizi biliyorum. Bunu aklımdan geçirdiğim için beni bağışlayın.”

“Ne istiyorsun?” diye sordu Zedd. “Seni anlayamıyoruz.”

“Zedd...” Sabırsızca parmaklarını saçlarında gezdirdi. “Beni anlamanızı nasıl sağlayabilirim?” Büyücüyü cüppesinden yakalayarak, “Zedd, kutu nerede? Rahl’dan önce kutuyu ele geçirmeliyim! Onun kutuyu almasına izin veremeyiz!” dedi.

Zedd kaşlarını çatı. Richard, hiçbir yararı olmadığını anladı. Onu anlayamıyorlardı. Atların yanına gidip çıkınlarını aramaya başladı.

“İstediğin kadar ara, kutuyu asla bulamayacaksın,” dedi büyücü gülümseyerek. “Kutu yanımızda değil. Dört gün sonra öleceksin.”

Richard arkasında bir hareket hissetti. Arkasını döndüğünde gürzünü kaldırmış üzerine gelen Chase’i gördü. Aralarına bir alev seli akmaya başladı. Scarlet, Chase geri çekilene kadar ateş püskürtmeye devam etti.

“Amma da iyi dostların varmış,” diye homurdandı ejderha.

“Darken Rahl üzerime bir büyücü ağı koydu. Beni tanımıyorlar.”

“Onu bilemem ama dostlarının yanında biraz daha kalırsan seni öldürecekler.”

Richard, D’Hara’ya onu kurtarmaya geliyorlarsa, kutunun yanlarında olmayacağını düşündü. Kutuyu Rahl’ın yakınına götürme tehlikesini göze alamazlardı. Üçü Richard’a ve ejderhaya sessizce bakıyordu.

“Scarlet, onlara bir şeyler söyle. Bakalım seni anlayabilecekler mi?” Ejderha başını üçlüye yaklaştırarak, “Bu Darken Rahl

değil, sizin dostunuz. Rahl, üzerine büyücü ağı koymuş. Beni anlıyor musunuz?” dedi.

Üçü de sessiz kaldı. Richard iyice kızarak Zedd’e yaklaştı.

“Zedd, lütfen beni anlamaya çalış. Gece taşını arama. Ararsan, Rahl seni Ölüler Dünyası’nda tuzağa düşürecek. Anlamaya çalış!”

Richard’ın söylediklerinin tek kelimesini bile anlamıyorlardı. Richard önce kutuyu ele geçirmeliydi. Sonra geri dönüp dostlarını Rahl’ın gönderdiği adamlara karşı koruyacaktı. İsteksizce Scarlet’in sırtına atladı. Ejderha gözlerini üçünün üzerinden ayırmadan uyarı olarak ufak bir alev topu ve duman üfledi. Richard, Kahlan’ın yanında kalmak için her şeyi yapabiliirdi ama önce kutuyu ele geçirmeliydi.

“Gidelim. Ağabeyimi bulmalıyız.”

Scarlet, üçlüye geri çekilmelerini belirten alevler püskürterek havalandı. Richard, ejderhanın dikenlerine sımsıkı tutundu. Ejderha, kırmızı, pullu boynunu uzatarak salman beyaz bulutların arasına yükseldi. Richard gözden kaybolana kadar dostlarına baktı. Kendini çaresiz hissediyordu. Kahlan’ı bir kez olsun gülümserken görmeyi isterdi.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Scarlet, omzunun üzerinden bakarak. “Ağabeyimi bulmalıyız. Bin kişilik bir orduyla Rang’Shada’nın yakınlarında. Onları bulmak zor olmasa gerek.”

“Beni anlayamadılar. Seninle birlikte olduğum için büyücü ağı beni de etkiliyor olmalı. Ama bu ağ, ejderhalara değil yalnızca insanlara yönelik çünkü ben gerçeği görebiliyorum. Bu üçü, büyücü ağı yüzünden seni öldürmek istediye, diğerleri de öldürmek isteyecektir. Seni bin kişiye karşı koruyamam.”

“Şansımı denemeliyim. Bir şeyler düşüneceğim. Michael ağabeyimdir. Doğruları görmesini sağlamaya çalışacağım. Bana

yardım etmek için ordusuyla yola çıktı ve onun yardımına çok ihtiyacım var.”

Daha çok alanı tarayabilmek için yüksekte uçuyorlardı. Bir orduyu bulmak zor olmasa gerekti. Scarlet uçsuz bucaksız, pamuk gibi bulutların arasında süzülerek yavaşça daireler çiziyordu. Richard bu kadar yakından, bulutların çok büyük olduğunu ilk kez fark ediyordu. Bulutlar toplandıkça bembeyaz dağları ve vadileri olan bir harikalar diyarındaymış gibi geliyordu ona. Bazen bulutların altından, bazen de içinden geçiyorlar, Scarlet’ın başı ve kanatlarının ucu beyazlıkta kayboluyordu. Kocaman bulutların arasında Scarlet bile ufacık kalmıştı.

Saatlerce aradılsa da, orduyu göremediler. Richard uçmaya o kadar alışmıştı ki Scarlet’in dikenlerine sürekli tutunmuyordu artık. Sırtını iki dikene yaslayıp bedenini serbest bırakarak aşağıdaki manzarayı seyrediyordu.

Uçmaya devam ederken Richard, Michael’ı kim olduğuna nasıl ikna edeceğini düşünüyordu. Kutu onda olmalıydı. Zedd’in kutuyu ona bıraktığını tahmin ediyordu. Michael’a kim olduğunu kanıtlamanın bir yolunu bulmalıydı. Kutuyu ele geçirince Scarlet’in yuvasına götürecekti. Rahl kutuyu oradan alamazdı.

Sonra da Kahlan’ın yanına dönüp onu koruyacaktı. Belki onu da Scarlet’in mağarasına götürebilirdi. Böylece güvende olurdu.

Üç buçuk gün sonra Darken Rahl ölecek ve Kahlan güvende olacaktı. Sonsuza kadar. Sonra Batı Diyar’a dönecek ve büyüyle ilişkisini kesecekti. Kahlan’la da ilişkisi bitecekti. Onu bir daha göremeyeceğini düşünmek büyük acı veriyordu.

Öğleden sonra Scarlet orduyu gördü. Bu kadar yükseklikte, Richard’dan daha iyi görebiliyordu. Önce küçük bir toz bulutu vardı. Sonra ordunun saflara dizilmiş bir halde yolda ilerlediğini gördü.

“Planın nedir? Ne yapacaksın?” diye seslendi ejderha.

“Bizi görmelerine izin vermeden önlerine inebilir miyiz?”

Ejderha kaşlarını çatarak sarı gözleriyle baktı. “Ben bir kırmızı ejderhayım. Canım isterse, kendimi göstermeden ortalarına bile inebilirim. Ne kadar yakına inmek istersin?”

“Beni görmelerini istemiyorum. Adamlarına görünmeden Michael’ın yanına gitmeliyim. Başıma iş açmak istemiyorum.” Richard bir an düşündü. “Bizi birkaç saat sonra ulaşacakları yere indir. Onlar bize gelsin. Hava kararınca Michael’a giderim.”

Scarlet kanatlarını açarak ilerleyen ordunun karşısındaki tepelere süzüldü. Yüksek tepeleri aşarak vadileri geçti. Yoldan görünmeyen, uzun kahverengi otlarla kaplı bir açıklığa indi. Parlak kırmızı pulları, akşamüstü güneşinde parıltıyordu. Richard yere atladı.

Ejderha başını Richard’a çevirdi. “Şimdi ne yapacağız?”

“Hava kararıp da askerler kamp kurana kadar beklemek istiyorum. Herkes yemek yedikten sonra Michael’ın çadırına gizlice girerek onunla tek başıma konuşabilirim. Gerçekten kim olduğumu anlaması için bir çare düşüneceğim.

Ejderha homurdanarak önce gökyüzüne, sonra da yola baktı. Başını hafifçe yana eğerek Richard’a döndü.

“Hava yakında kararır. Yumurtama geri dönmeliyim. Onu ısıtmam gerek.”

“Anlıyorum Scarlet.” Richard derin bir nefes alarak düşündü. “Sabaha beni almak için dönersin. Şafakta seni burada bekleyeceğim.”

Scarlet gökyüzüne baktı. “Bulutlar toplanıyor.” Başını yere eğerek, “Bulutların içinde uçamam,” dedi.

“Neden?”

Scarlet burun deliklerinden dumanlar çıkararak soludu. “Çünkü bulutların içinde kayalar var.”

Richard kaşlarını çattı. “Kayalar mı?”

Ejderha kuyruğunu sabırsızca salladı. “Bulutlar, içlerindeki gizler. Bir sis gibi. Bulutların içini göremezsin. Göremeyince de tepelere ya da dağlara çarparsın. Güçlü olabilirim ama uçarken bir kayaya çarparsam boynumu kırabilirim. Bulutlar yeterince yüksekteyse, altlarından geçebilirim. Bulutlar yeterince alçaktaysa, üstlerinden geçebilirim. Ama bu sefer de yeri göremem. Seni bulamayabilirim. Bulutlar toplanır da seni göremezsem ya da başka bir aksilik çıkarsa, ne yapayım?”

Richard, elini kılıcının kabzasına götürerek yola baktı. “Bir aksilik çıkarsa, öbür dostlarımın yanına geri dönmek zorunda kalırım. Beni görebilmen için anayolu izleyeceğim.” Richard güçlkle yutkundu. “İşler istediğim gibi gitmezse Halk Sarayı’na geri dönerim. Scarlet, burada yapacaklarımla Darken Rahl’ı durduramazsam, üç gün içinde Halk Sarayı’na geri dönmem gerektiğini unutma.”

“Fazla zamanımız kalmadı.”

“Biliyorum.”

“Yarından sonra üç günün var. Sonra seninle işim bitecek.”

Richard gülümsedi. “Böyle anlaşıptık.”

Scarlet bir kez daha gökyüzüne baktı. “Gökyüzünün görünüşü hiç hoşuma gitmiyor. İyi şanslar Richard Cypher. Sabaha görüşürüz.”

Ejderha biraz koştuktan sonra havalandı. Richard, ejderhanın, üzerinde bir tur attıktan sonra giderek ufalarak tepelerin arasında kaybolmasını izledi. Birden Scarlet’ı daha önce de gördüğünü anladı: Yılan sarmaşığı ısırıktan sonra, Kahlan’la tanıştığı gün. Tıpkı şimdi yaptığı gibi gökyüzünde süzülerek

tepelerin ardında gözden kaybolmuştu. Scarlet'ın o gün Batı Diyar'da ne yaptığını merak etti.

Uzun, kuru otların arasından geçerek yakındaki bir tepeye çıktı. Birkaç ağacın bulunduğu yamaçta, batıdan gelenleri görebileceği bir yer buldu. Çalıların arasında kuytu bir yerde oturup çantasından biraz meyve ve kurutulmuş et çıkardı. Birkaç elması bile vardı. Batı Diyar ordusu ve ağabeyini beklerken elmasını keyifsizce ısırıp ağabeyini nasıl ikna edeceğini düşünmeye başladı.

Bir kâğıda yazmayı, bir resim ya da bir harita çizmeyi düşündü ama bunların işe yarayacağından kuşkuluydu. Üzerindeki büyücü ağı ağzından çıkanları değiştiriyorsa, yazdıklarını da değiştirecekti. Küçükken Michael'la birlikte oynadığı oyunları hatırlamaya çalıştıysa da hiçbirini aklına gelmedi. Michael'ın oyuncak kılıçlarla dövüşmeyi sevdiğini hatırlıyordu. Kılıcını çekmesinin, ağabeyi üzerinde beklediği etkiyi yaratmayacağını düşündü.

Ama hatırladığı bir şey vardı. Kılıçla oynarlarken Michael, Richard'ın diz üstü çöküp kendisini selamlamasından hoşlanırdı. Ağabeyi bunu hatırlar mıydı? O zamanlar Michael'ı en çok eğlendiren şeydi bu. Bu selamlamaya, kaybeden selamı derdi. Richard kazandığı zaman, Michael onu selamlamazdı. Richard o sıralar onunla boy ölçüşecek kadar büyük olmadığı için ağabeyini pek yenemezdi gerçi ama Michael ona bu selamı pek çok kez verdirtmişti. Richard o günleri hatırlayarak gülümsedi. Belki Michael da hatırlardı. Denemeye değerdi.

Karanlık bastırmadan, yaklaşan atların sesini, zırhların çınlamasını, derilerin gıcirtısını, hareket eden bir ordunun gürültüsünü işitti. Yaklaşık elli süvari, arkalarından bir toz bulutu bırakarak geçti. Beyazlar içindeki Michael en önde gidiyordu. Richard üniformaları, her bir askerin omzundaki Batı Diyar armasını ve üzerinde mavi bir çam ağacıyla çapraz iki kılıcın bulunduğu sarı bayrağı görür görmez tanıdı. Her askerin om-

zunda kısa bir kılıç, kemerinde bir savaş baltası ve elinde kısa bir mızrak vardı. Savaş fileleri adını verdikleri zırhları, toz bulutu arasında parıldıyordu. Ancak bunlar Batı Diyar askerleri değil, Michael'ın özel korumalarıydı.

Peki ordu neredeydi? Richard, yukarıdan süvarilerle piyadeleri bir arada görmüştü. Bu atlılar, piyadelerin ayak uyduramayacağı bir hızda ilerliyordu. Richard, atlılar geçtikten sonra ayağa kalkarak başka gelen olup olmadığını anlamak için yola baktı. Kimsecikler yoktu.

İlk başta bütün bunların anlamını düşünerek endişelendiyse de neler olduğunu anlayınca rahatlayıp gülümsedi. Zedd, Chase ve Kahlan, kutuyu Michael'a bırakıp Richard'ı bulmak üzere D'Hara'ya gideceklerini söylemişlerdi. Michael muhtemelen daha fazla bekleyememişti ve yardım etmeye geliyordu. Piyadeler, Halk Sarayı'na zamanında yetişemeyecekleri için Michael özel muhafızlarıyla önden gidiyor olmalıydı.

Ancak Michael'ın güçlü adamlardan oluşan elli kişilik özel muhafız birliğinin bile Rahl'in ordusu karşısında şansı yoktu. Michael mantığını değil, kalbini dinliyor olmalıydı.

Richard, askerlere hava karardıktan sonra yetişti. Atlarını dolu dizdin sürmüş ve geç mola vermişlerdi. Richard'ın tahmin ettiğinden daha çok yol katetmişlerdi. Kamp yerine vardığında yemek saati sona ermişti. Atlar gece için kazıklara bağlanmıştı. Bazı adamlar çoktan yatmıştı. Nöbetçileri karanlıkta görmek kolay değildi ama Richard kamp yerindeki küçük ateşleri bir tepeden izleyerek adamların yerlerini ezberledi.

Karanlık bir geceydi. Bulutlar, ayı saklıyordu. Richard tepeden dikkatle inerek nöbetçilerin arasından sessizce sıyrıldı. Bu tam da ona göre bir geceydi ve Michael'ın yanma ulaşmak onun için çocuk oyuncağıydı. Nöbetçilerin yerini biliyordu. Üstelik adamlar birinin diplerine kadar girmesini hiç bekle-

miyordu. Richard nöbetçilerin her hareketini izliyor, adamlar onun tarafına baktığında eğiliyordu. Nöbetçi çemberini aştıktan sonra kamp yerine yöneldi. Michael, onun işini kolaylaştırarak çadırını, adamlarından uzağa kurdurmuştu. Gerçi çadırın çevresinde birkaç muhafız vardı ama Richard onları bir süre gözleyip zayıf noktalarını öğrendikten sonra aralarından nasıl geçeceğini anladı: Çadırın gölgesinin vurduğu yerden geçecekti. Nöbetçiler gölgelerin içinde bir şey göremeyecekleri için ışıktan fazla uzaklaşmıyorlardı.

Richard karanlıkta çadırın yakınına sokulup çömeldi. Michael'ın içeride yalnız olup olmadığını anlamak için kulak kabarttı. Kâğıt hışırtıları işitti, içeride bir lamba yanıyordu ama Michael yalnızdı. İçeriye görebilmek için çadırın bezinde dikkatle ufak bir delik açtı. Michael sağında kalan küçük, derme çatma bir masanın başında birtakım kâğıtları karıştırıyordu. Başını eline yaslamıştı, saçları her zamanki gibi karışık. Richard'ın gördüğü kadarıyla kâğıtların üzerinde yazı yoktu. Michael muhtemelen haritalara bakıyordu.

İçeri girip Michael'ın adamları çağırmasına fırsat vermeden selamını vermeliydi. Richard'ın çömeldiği yerin arkasında bir karyola vardı. Richard bu karyolanın altından içeri girecekti. Kumaşın aniden fırlamaması için ipi gergin tutarak karyolanın bulunduğu yeri dikkatle kesti ve çadır bezini biraz kaldırarak karyolanın altına girdi.

Michael duyduğu ses üzerine arkasını döndüğünde Richard ağabeyinin karşısında doğruldu. Richard, ağabeyini tekrar gördüğü için gülümsüyordu. Michael, başını ona doğru çevirir çevirmez yanaklarının rengi soldu ve ayağa fırladı. Richard tam onu selamlayacakken, Michael konuştu.

“Richard... sen nasıl... Burada ne işin var? Seni... tekrar... görmek... çok güzel. Hepimiz çok... endişelendik.”

Richard'ın gülümsemesi kayboldu.

Rahl düşman ağını üzerine koyduğunda yalnızca kendisine hizmet edenlerin Richard'ı gerçek kimliğiyle göreceğini söylemişti.

Michael, Richard'ın kim olduğunu görmüştü.

Hain Michael'dı. Bir Mord-Sith tarafından yakalanıp işkence çekmesine göz yuman Michael'dı. Zedd'i, Kahlan'ı, bütün insanları Darken Rahl'ın eline teslim eden de Michael'dı. Richard buz kesti.

Güçlkle fısıldadı. "Kutu nerede?"

"Ah... Aç görünüyorsun Richard. Sana yemek getirteyim. Konuşuruz. Görüşmeyeli çok oldu."

Richard kullanmaktan korkarak elini kılıcından çekti. Kendi kendine Doğruluk İzcisi olduğunu hatırlattı. Şu anda önemli olan da buydu. Şu anda Richard değil, Doğruluk İzcisi'ydi. Bir görevi vardı. Richard olamazdı. Daha önemli şeyler vardı. Çok daha önemli konular.

"Kutu nerede?"

Michael çevresine bakındı. "Kutu... şey... Zedd bana anlattı... onu bana verecekti... ama bir tür taş sayesinde seni D'Hara'da bulacağını söyledi ve üçü senin peşinden yola çıktı. Kardeşimi kurtarmak için onlarla gelmek istediğimi söyledim ama adamlarımı toplayıp hazırlanmam gerekiyordu. Zedd kutuyu yanına aldı. Kutu onda."

Richard, Darken Rahl'ın üçüncü kutuyu ele geçirdiğini anladı. Adam doğruyu söylemişti.

İzci, duygularını bastırarak hızlı bir durum değerlendirmesi yaptı. Artık önemli olan, Kahlan'a ulaşmaktı. Şu anda kendine hâkim olamazsa, bunun cezasını Kahlan çekecekti. Agiel'in işkencesini tadacaktı. Richard, Denna'nın saç örgüsünü gözünün önüne getirdiğini fark etti. Bu, onu sakinleştirmeye yetmişti.

Michael'ı öldürerek askerler tarafından yakalanmayı göze alamazdı. Her şeyi bildiğini bile söyleyemezdi, bu da diğerlerini tehlikeye atmaktan başka bir işe yaramazdı.

Derin bir nefes alarak gülümsemeye zorladı kendini. “Kutu güvende ya. Önemli olan da bu.”

Michael'ın yüzünün rengi yerine gelmişti, gülümsedi. “Richard, iyi misin? Farklı... görünüyorsun. Sanki başından... çok şey geçmiş gibi.”

“Tahmin edemeyeceğin kadar çok şey yaşadım Michael.” Richard karyolaya oturdu. Michael temkinli bir şekilde sandalyesine oturdu. Bol beyaz pantolonu, beyaz gömleği ve kemerindeki altın kemerle Darken Rahl'ın müritlerinden birine benziyordu. Richard, ağabeyinin baktığı haritaları fark etti. Batı Diyar haritaları. Michael'ın, Darken Rahl için hazırladığı Batı Diyar haritaları. “Zedd'in sana söylediği gibi, D'Hara'daydım ama kaçmayı başardım. D'Hara'dan mümkün olduğu kadar uzaklaşmalıyız. Beni bulmak için oraya gitmeden önce diğerlerine yetişmeliyim. Adamlarını ve askerlerini alarak Batı Diyar'ı korumak için geri dönmelisin. Bana yardım etmeye geldiğin için teşekkür ederim Michael.”

Ağabeyinin gülümsemesi genişledi. “Sen benim kardeşimsin. Başka ne yapabilirdim ki?”

Richard ihanetin verdiği acıyla yapmacık bir şekilde gülümsedi. Bir açıdan bu, Kahlan'ın hain olmasından daha kötüydü. Michael'la birlikte büyümüşlerdi, kardeştiler ve hayatlarının büyük bir kısmını birlikte geçirmişlerdi. Richard her zaman ona saygı duymuş, onu desteklemiş ve ona karşılıksız bir sevgi beslemişti. Michael gibi bir ağabeyi olduğu için övünmüştü.

“Michael, bir ata ihtiyacım var. Yola çıkmalıyım. Hemen şimdi.”

“Birlikte gideriz. Ben ve adamlarım.” Michael sırtarak, “Tekrar bir araya geldiğimize göre seni bir daha gözümün önünden ayırmak istemiyorum,” dedi.

Richard ayağa fırladı. “Hayır!” diye çıkıştı. Sonra sakinleşerek, “Beni tanıyorsun. Ormanda yalnız olmaya alışkınım. Beni yavaşlatırsın. Buna zamanım yok,” dedi.

Michael ayağa kalktı. Çadırın ağzına kaçamak bir bakış fırlattı. “Seni dinlemeyeceğim. Biz...”

“Hayır. Sen Batı Diyar Başvekili’sin. İlk sorumluluğun görevini yerine getirmektir, kardeşinin peşinden koşmak değil. Lütfen Michael, orduyu Batı Diyar’a geri götür. Ben başımın çaresine bakarım.”

Michael çenesini sıvazladı. “Sanırım haklısın. D’Hara’ya sana yardıma geliyorduk ama şimdi güvende olduğuna göre...”

“Bana yardım etmeye geldiğin için sağ ol Michael. Kendime bir at bulurum. Sen işine dön.”

Richard, var olan en büyük budala olduğunu hissediyordu. Tahmin etmeliydi. Bunu uzun bir süre önce anlamış olmalıydı. Michael, ateşin halk düşmanı olduğunu söylediğinde anlamalıydı. Başka hiçbir ipucuna gerek yoktu. Kahlan ilk gece onu uyarmaya çalışmıştı. Michael’ın, Rahl’ın tarafında olduğu yolundaki şüpheleri gerçek çıkmıştı. Richard yüreğinin sesini dinleyeceğine aklının sesini dinlemiş olmayı diliyordu.

Büyücünün İlk Kuralı: İnsanlar aptaldır, inanmak istediklerine inanırlar. Richard, herkesten daha aptal çıkmıştı. Kendine o kadar çok kızıyordu ki Michael’a duyduğu nefreti unutmuştu.

Doğruları görmeyi reddetmesinin bedeli ağırdı. Artık başka bir seçeneği kalmamıştı. Ölmeyi hak ediyordu.

Richard yaşlı gözlerini Michael’dan ayırmadan dizinin üzerine çökerek kaybeden selamı verdi.

Michael, ellerini kalçasına koyup gülümseyerek Richard'a baktı. "Demek selamımızı hatırlıyorsun, kardeşim. Bu, çok uzun zaman önceydi."

Richard ayağa kalktı. "O kadar da uzun zaman olmadı. Bazı şeyler asla değişmez. Seni her zaman sevdim. Hoşça kal Michael."

Richard, ağabeyini öldürmeyi bir kez daha aklından geçirdi. Onu öldürmek için kılıcın öfkesini kullanmak zorunda olduğunu biliyordu. Michael'ı asla bağışlayamayacağı için çelik beyaza dönüşmeyecekti. Richard kendi adına belki ağabeyini affedebilirdi ama onun Kahlan'a ve Zedd'e yaptıklarını asla bağışlayamazdı. Michael'ı öldürmek, Kahlan'a yardım etmek kadar önemli değildi. Kendi aptallığının acısını çıkarmak için yakalanma riskini göze alamazdı. Çadırın ağzına yöneldi. Michael onu izliyordu.

"En azından kalıp bir şeyler ye. Konuşacağımız çok şey var. Hâlâ emin olmadığımı bazı..."

Richard dönüp çadırın önünde duran ağabeyine baktı. Hafif bir sis çökmeye başlamıştı. Michael'ın yüz ifadesinden, gitmesine izin vermeyeceğini anladı. Ağabeyi, destek almak için adamlarına ulaşmayı bekliyordu. "Dediğimi yap Michael. Gitmem gerek."

"Siz oradakiler!" diye seslendi adamlarına. "Kardeşimin kendi güvenliği için bizimle kalmasını istiyorum."

Üç muhafız, Richard'a doğru yürüdü. Richard çalıların üzerinden atlayarak gecenin karanlığına karıştı. Muhafızlar beceriksizce onu izlemeye çalıştı. Ormana alışkın olmayan askerlerdi bunlar. Üstelik Richard, Batı Diyarlıları öldürmek de istemiyordu. Kamp bağırıışlarla uyanırken, Richard karanlıkta sessizce ilerledi. Michael adamlarına onu sağ olarak yakalamalarını emrediyordu. Richard'ın öldürülmesini istemezdi elbette, onu kendi elleriyle Darken Rahl'a teslim edecekti.

Richard kampın çevresinde dolanıp, muhafızların arasından geçerek atları buldu. Hayvanların ipini kesip eğersiz bir ata atladı ve diğer atları korkutup kaçırdı. Atlar ve adamlar her yana koşuşuyordu. Richard atını mahmuzladı.

Askerlerin öfkeli sesleri geride kaldı. Richard atını karanlığa doğru sürerken yüzü sisten ve gözyaşlarından sırılsıklamdı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Zedd şafakta uyandı. Aklı can sıkıcı düşüncelerle doluydu. Gece bulutlar toplanmıştı. Görünüşe göre onları ıslak bir yolculuk bekliyordu. Kahlan yüzü büyücüye dönük halde yan yatmış, derin bir uykudaydı. Chase bir yerlerde nöbet tutuyordu.

Dünya başlarına yıkılmak üzereydi ve Zedd kendini çaresiz hissediyordu. Rüzgâra kapılmış bir yapraktan farksızdı. Bunca yıllık büyücüydü ama her şey onun dışında geliyor, başkalarının acı çekip ölmesine seyirci kalıyordu. Bir yandan da gerekenleri yapıp durumu değiştirebilecek olanları yönlendiriyordu.

İlk Düzen'in Büyücüsü olarak, D'Hara'ya gitmenin iyi bir fikir olmadığını biliyordu ama elinden başka bir şey gelmiyordu. Richard'ı kurtarma şansı varsa, oraya gitmek zorundaydı. Üç gün sonra, kışın ilk günüydü. Darken Rahl'ın elinde yalnızca iki kutu vardı ve ölecekti. Richard'ı oradan çıkaramazlarsa Rahl ilk onu öldürecekti.

Darken Rahl'la önceki günkü karşılaşmalarını düşündü. Ne kadar çabalarsa çabalasın, olanlara bir anlam veremiyordu. Her şey çok tuhaftı. Rahl çıldırmış gibi kutuyu aramıştı, öyle ki elinde fırsat varken büyücüyu öldürmemişti. Babasını öldüren, yıllardır

izini sürdüğü büyücüyü bulmuş ama kılını bile kıpırdatmamıştı. Ama başka bir şey yapmıştı ki bu mantık sınırlarını aşıyordu.

Rahl'ın elinde Richard'ın kılıcını görünce tüyleri ürpertmişti. İki Dünyanın Büyüsü'nün Efendisi Darken Rahl neden Doğruluk Kılıcı'nı taşıyordu ki? Dahası, kılıcı ele geçirmek için Richard'a kim bilir neler yapmıştı?

Darken Rahl'ın en rahatsız edici davranışı da kılıcı Kahlan'a uzatmasıydı. Zedd, kendini hiç o anki kadar çaresiz hissetmemişti. Büyücü acısını Rahl'ın üzerinde kullanmak aptalca bir fikirdi. Doğuştan yetenekliler ve acı sınavından geçenler dokunuştan etkilenmezdi. Ama başka ne yapabiliirdi? Darken Rahl'ın, Doğruluk Kılıcı'nı Kahlan'm boğazına dayadığını görmek, büyücüye korkunç bir acı vermişti. Bir an için Rahl'ın, Kahlan'ı öldüreceğinden emin olmuştu. Ama hemen sonra, Zedd'in bir şey yapmasına fırsat kalmadan Rahl, gözleri yaşararak kılıcı indirmişti. Darken Rahl'ın Kahlan'ı ya da içlerinden birini öldürmek için kılıca ihtiyacı yoklu. Parmağını şıklatarak istediğini öldürebilirdi. Neden kılıcı kullanmak istemişti? Sonra neden durmuştu?

Dahası, çeliği beyaza çevirmişti. Zedd, kılıcın bembeyaz kesildiğini görünce oracıkta düşüp öleceğini düşünmüştü. Kehanetler, Doğruluk Kılıcı'nı beyaza çevirecek birinden söz ediyordu. Kehanetteki kişinin Darken Rahl olması Zedd'in tüylerini ürpertiordu. Bu kişinin Richard olmasından korkmuştu ama Darken Rahl...

Kehanetler, perdeden söz ediyordu. Yaşayanlarla Ölüler Dünyası arasındaki perde. Kehanete göre bu perde Orden Büyüsü tarafından yırtılırsa, yalnızca Doğruluk Kılıcı'nı beyaza dönüştüren aracı bu perdeyi onarabilirdi. Bu örtü onarılmazsa Ölüler Dünyası, yaşayanların dünyasına hükmedecekti.

Aracı sözcüğü Zedd'i endişelendiriyordu. Darken Rahl tek başına hareket etmeyip bir aracı olabilirdi. Ölüler Dünyası'nın

aracısı. Ölüler Dünyası'nın büyüüne hükmetmesi bunu ima ediyor olabilirdi. Bu aynı zamanda, Darken Rahl başarısız olur ve ölürse, Orden Büyüsü'nün örtüyü yine de yırtacağı anlamına da gelebilirdi. Zedd, bu kehanetlerin anlamını düşünmemeye çalıştı. Ölüler Dünyası'nın serbest kaldığını düşünmek içini sıkıyordu. Bunu görmektense ölmek daha iyiydi. Herkes için.

Zedd başını çevirip yanında uyuyan Kahlan'a baktı. İtirafçı Ana. Yaşlı Büyücüler tarafından yaratılan İtirafçıların sonuncusu. Kahlan'ın çektiği acılar karşısında yüreği burkuluyordu. Rahl, kılıcını İtirafçı Ana'nın gırtlığına dayadığında bir şey yapamadığını düşündükçe daha da üzülmüyordu. Kahlan'ın Richard'a olan duyguları ve Richard'ın ona söyleyemedikleri de bir başka üzüntü kaynağıydı.

Kahlan, Richard'ı değil de bir başkasını sevmiş olsaydı keşke, ama hayat zordu.

Zedd birden yattığı yerde doğruldu. Bir sorun vardı. Hava aydınlanmış ama Chase henüz dönmemişti. Kahlan'ın alnına dokunarak onu uyandırdı.

Kahlan, büyücünün yüzündeki endişeli ifadeyi görünce, "Sorun nedir?" diye fısıldadı.

Zedd sessizce oturarak çevredeki yaşam belirtilerini hissetmeye çalıştı. "Chase geri dönmedi. Şimdiye kadar dönmüş olmalıydı."

Kahlan çevresine bakındı. "Belki de uyuyakaldı." Zedd kaşlarını çatı. "Belki de bir sorun yoktur."

"Atlarımız gitmiş."

Kahlan ayağa kalkıp bıçağını kontrol etti. "Nerede olduğunu hissedebiliyor musun?"

Zedd irkildi. "Başkaları da var. Ölüler Dünyası'nın dokundukları."

Büyücü ayağa fırlarken, arkasından güçlü bir elin ittiği Chase tökezleyerek yüzüstü yere düştü. Kolları arkadan bağlanmıştı, üstü başı kan içindeydi. Yüzü çamurların içinde homurdanıyordu. Zedd, adamların varlığını hissindebiliyordu. Dört kişiydiler. Büyücü onların ne olduğunu anlayınca irkildi.

Chase'i arkadan iten iri adam bir adım öne çıktı. Kısa, diken diken, sarı saçlarının ortasından siyah bir tutam geçiyordu. Buz gibi gözleri ve gülümsemesi büyücünün tüylerini ürpertti.

Kahlan yarı çömelmişti. "Demmin Nass," diye tısladı.

Demmin parmaklarını kemerine geçirdi. "Ah. Adımı işitmişsin İtirafçı Ana." Uğursuz gülümsemesi genişledi. "Hakkında çok şey duydum. Buradaki arkadaşın en iyi beş adamımı öldürdü. Onu, seninle biraz eğlendikten sonra öldüreceğim. Sana yapacaklarımızı izleme zevkinden mahrum kalmasını istemiyorum."

Kahlan, ağaçların arasından çıkan üç adama baktı. Demmin kadar olmasa da Chase'den daha iriyarıydılar. Etrafları sarılmıştı ama bu bir büyücü için sorun değildi. Adamların hepsi de sarışın, kaslı ve soğuk havaya rağmen terliydi. Chase, başlarını epey ağrıtmış olmalıydı. Şimdilik silahlarına dokunmamışlardı, duruma hâkim olduklarından şüpheleri yoktu.

Bu güven, Zedd'i sinirlendirdi. Yüzlerindeki sırıtma, öfkesini iyice artırıyordu. Sabahın ilk ışıklarında dört çift mavi gözün delici bakışları insanın içine işliyordu.

Zedd, bu adamların bir suikast timi olduğunu biliyordu. Suikast timlerinin, İtirafçılara yaptıklarından haberi vardı. Bildikleri yüzünden öfkeden köpürüyordu. Kahlan'm başına böyle bir şey gelmesine asla izin vermeyecekti. Yaşadığı sürece.

Demmin Nass ve Kahlan birbirlerini süzüyordu.

"Richard nerede? Rahl ona ne yaptı?"

"Kim?"

Kahlan, sıkılı dişlerinin arasından, “İzci,” dedi.

Demmin gülümsedi. “Bu, Efendi Rahl ile benim işim. Seni ilgilendirmez.”

“Söyle!” dedi Kahlan öfkeyle.

Demmin’in gülümsemesi genişledi. “Şu anda düşünmen gereken başka şeyler var İtirafçı. Birazdan adamlarıma keyifli anlar yaşatacağsın. Bunu aklından çıkarmamanı ve onları iyi eğlendirmeni istiyorum. İzci, seni ilgilendirmez.”

Zedd, işler çığırından çıkmadan bu işe bir son vermeye karar verdi. Ellerini havaya kaldırdı ve gücünün yettiği en güçlü felç ağrını yarattı. Aynı anda dört adama doğru giden yeşil şimşek gürültüyle patlayarak kamp yerini aydınlattı. Sonra adamlara şiddetle çarptı.

Büyücünün harekete geçmesine fırsat kalmadan, korkunç bir terslik oldu.

Yeşil ışık adamlara çarptı ve geri tepti. Zedd, adamların bir tür büyüyle korunduklarını fark ettiğinde artık çok geçti. Bir çeşit Ölüler Dünyası büyüünün onları koruduğunu görememişti. Birdenbire, yeşil ışık, dört farklı yönden büyücüye çarptı ve kendi büyüyle olduğu yere mihlandı. Taş gibi kaskatı kesilmişti. Çaresizdi. Hareket etmeye çabaladı ama boşunaydı.

Demmin Nass başparmağını kemerinden çıkardı. “Bir sorun mu var ihtiyar?”

Kahlan, öfkeyle kolunu uzatarak elini Nass’ın göğsüne dayadı. Zedd, Kahlan’ın gücünü serbest bırakmasını, sessiz gökgürültüsünü bekledi.

Hiçbir şey olmadı.

Zedd, Kahlan’ın yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce bir terslik olduğunu anladı.

Demmin Nass, yumruğunu indirerek Kahlan’ın kolunu kırdı.

Kahlan acı dolu bir haykırıyla dizlerinin üzerine çöktü. Tekrar kalktığında bıçağını havaya kaldırarak adama saldırdı. Demmin onu saçlarından yakalayarak kendinden uzaklaştırırken, Kahlan bıçağını adamın koluna sapladı. Nass bıçağı kolundan çıkardı. Kahlan'ın bileğini bükerek bıçağı elinden aldı ve bir ağaca fırlattı. Kahlan'ı saçından tutup elinin tersiyle yüzünü birkaç kez tokatladı. Kız tekmeleyerek, tırmalamayarak, haykırarak karşı koymaya çalışıyor, Demmin Nass gülüyordu. Diğer üçü onlara yaklaştı.

“Üzgünüm İtirafçı Ana ama korkarım benim tipim değilsin. Ama merak etme, adamlarım seve seve açılışı yapacaklardır. Kızını oynatmaya çalış,” dedi alayla. “O kısmı hoşuma gidebilir.”

Demmin, Kahlan'ı saçlarından tutarak diğer üç adama doğru itti. Kahlan'ı bir top gibi birbirlerine atarak rastgele tokatlamaya, yumruklamaya başladılar. Başı dönüp sersemleyene kadar onu topaç gibi döndürdüler. En sonunda Kahlan ayakta duramayacak kadar sersemleyerek adamların kollarına düştü. Üç kedinin esiri olmuş bir fare kadar çaresizdi. Saçları yüzüne düşmüştü. Adamlara yumruğunu savuruyor ama başı döndüğü için hedefi bir türlü tutturamıyordu. Böyle yaptıkça adamlar daha çok gülüyordu.

İçlerinden biri Kahlan'ın karnına yumruk attı. Kahlan acıyla titreyerek iki büküm dizlerinin üzerine çöktü. Bir başkası onu saçından tutup kaldırdı. Üçüncüsü gömleğini yırttı. Kahlan'ı vargüçleriyle birbirlerine fırlatıyor, her fırlatışta gömleğini biraz daha yırtıyorlardı. Adamlar, gömleğini kırık kolunun üzerinden çektiğinde Kahlan acıyla haykırdı.

Zedd öfkeden köpürmesine rağmen hareket edemiyordu. Bu korkunç manzarayı görmemek için gözlerini kapayamıyor, Kahlan'ın çaresiz yakarışlarını işitmek için kulaklarını tıkayamıyordu. Daha önce de böyle korkunç bir manzaraya tanıklık

etmişti. Acı dolu anıları, şu anda gördükleriyle bire bir örtüşüyordu. Anıların verdiği acıyla nefes bile alamıyordu. Hareket edebilmek için hayatını verebilirdi. Kahlan'ın savaşmamasını istiyordu çünkü mücadele etmek durumu daha da kötüleştiriyordu. Ama İtirafçıların her zaman mücadele ettiğini biliyordu. Bütün güçleriyle savaşmışlardı ama bu hiçbir zaman yeterli olmazdı.

Zedd, kaskatı kesilmiş bedenini kurtarmak için çaresizlikle bildiği her büyüü, her numarayı ve bütün gücünü kullandı. Yeterli olmadı. Yanaklarını ısılatan sıcak gözyaşlarını hissedebiliyordu.

Adamlardan biri, Kahlan'ı kırık kolundan tutarak diğerlerine savurdu, İtirafçı Ana acıyla çığlık attı. Adamlar onu kollarından ve bacaklarından sımsıkı tutarken, Kahlan deli gibi çırpınarak, kıvranarak onları tekmelemeye çalıştı. Üçüncü adam, Kahlan'ın kemerini çözüp pantolonunun düğmelerini kopardı. Kahlan adamın yüzüne tükürdü, lanetler okudu. Adam kahkahalar atarak Kahlan'ın pantolonunu aşağı çekti. Diğer ikisi, kollarından sımsıkı tuttıkları Kahlan'ı zorlukla zaptedebiliyordu. Kolu kırık olmasa belki de onu hiç tutamayacaklardı. Kırık kolu acımasızca bükülürken Kahlan bir kez daha haykırdı.

İki adam, Kahlan'ı saçlarından tutup başını geriye çekti, üçüncüsü dudaklarını ve dişlerini boynuna geçirip onu vahşice ısırdı. Bir eli Kahlan'ı muncıklarken, diğer eliyle kemerini çözerek pantolonunu çıkardı. Ağzını Kahlan'ın ağzına götürdü. Kalın parmakları, İtirafçı Ana'nın göğüslerinden bacak arasına kaydı.

Pantolonu düştüğünde, Kahlan'ı bacaklarını aralamaya zorladı. Kahlan adama engel olmaya çalıştı ama boşunaydı. Kalın parmaklar yoklamaya başladığında Kahlan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Yüzü öfkeden kıpkırmızı kesildi, göğsü hızla inip kalkmaya başladı.

“Yere yatırın ve kalkmasına izin vermeyin!” diye gürledi adam.

Kahlan dizini onun kasığına geçirdi. Adam iki büklüm olup inlerken diğer ikisi kahkahayı bastılar. Adam gözlerinde korkunç bir öfkeyle doğrulup yumruğu Kahlan'ın ağzına indirdi. Kahlan'ın çenesinden aşağı kanlar boşaldı.

Chase, elleri arkadan bağlı olduğu halde adamın üstüne atladı. Adam bileklerine inmiş pantolonuna takıldı ve ikisi yere yuvarlandı. Chase, adamın kendini toparlamasına fırsat vermeden boynunu dizlerinin arasında sıkıştırdı. Yana yuvarlanırken adamın başını sertçe çekti. Bir çıtırtı işitildi ve adam hareketsiz kaldı.

Demmin Nass, koşup kıpırdamadığından emin olana kadar Chase'in kaburga kemiklerini ve başını tekmeledi.

Birdenbire, Nass da üzerine atılan bir kürk ve pençe yığını altında kaldı. Kurt vahşice hırlayarak adamı ısırmaya başladı. Yerde yuvarlanarak ateşin içinden geçtiler. Havada bir bıçak parladı.

"Hayır!" diye haykırdı Kahlan. "Brophy! Hayır! Uzaklaş!"

Çok geçti. Nass'ın bıçağı korkunç bir sesle kurdun kaburga kemiklerinin arasına saplanmıştı. Nass bıçağını tekrar tekrar sapladı. Brophy yere yığıldı. Tüyleri kana bulanmıştı. Bacakları son bir kez titredi, sonra da tamamen kaskatı kesildi.

Saçlarından ve kollarından tutulan Kahlan, ağlayarak kurdun adını haykırıyordu.

Nass ayağa kalktığında kısa ama ölümcül mücadele yüzünden soluk soluğaydı. Göğsündeki ve kollarındaki yaralar kanıyor, gözlerinde bir öfke ateşi yanıyordu.

"Bunu ona ödetin," dedi Kahlan'ı tutan adamlarına. "Onu becerin."

Kahlan çarpınarak adamların elinden kurtulmaya çalıştı. “Ne oldu Demmin?” diye bağırdı. “Kendin yapamıyorsun, değil mi? Kendin yerine gerçek erkekleri mi gönderiyorsun?”

Lütfen Kahlan, dedi Zedd içinden, lütfen sus. Lütfen başka bir şey söyleme.

Nass’ın yüzü öfkeden kıpkırmızı kesildi. Göğsü hızla inip kalkarken Kahlan’a dik dik baktı.

“En azından bu adamlar gerçek birer erkek! En azından bir kadına verecek bir şeyleri var! Seninse hiçbir şeyin yok! Gücün yalnızca küçük oğlanlara yetiyor! Sorun nedir ufaklık? Gerçek bir kadına sahip olduğun şeyi göstermekten mi korkuyorsun? Gerçek erkekler senin yapamadığını yaparken sana kahkahalarla güleceğim!”

Nass hırsla dişlerini gıcırdatarak ona bir adım yaklaştı. “Kes sesini kaltak!”

Kahlan onun yüzüne tükürdü. “Baban bir kadınla başa çıkmadığını görseydi, aynısını yapardı. Babanın adını lekeliyorsun!”

Zedd, Kahlan’ın aklını yitirdiğini düşünmeye başlamıştı. Kahlan’ın neden böyle davrandığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Nass’ı daha kötü şeyler yapmaya kışkırtıyorsa, kesinlikle başarmıştı.

Nass patlayacakmış gibi görünüyordu ama rahatladı ve yine gülümsedi.

“Şuraya götürün,” diye işaret etti. “Şu kütüğün üzerinde yüzüstü tutun.” Yüzünü Kahlan’a yaklaştırdı. “Benden mi istiyorsun? Pekâlâ kaltak, sana ben vereceğim. Ama benim istediğim şekilde olacak. Nasıl kıvrandığını göreceğiz.”

Kahlan’ın yüzü öfkeden kıpkırmızıydı. “Sırf laftan ibaretsin! Sanırım birazdan çok utanacaksın. Adamların ve ben sana çok güleceğiz. Bir kez daha, senin işini onlar yapacak.” Kahlan meydan okurcasına güldü. “Bekliyorum ufaklık. Babanın sana

yaptığı gibi yap, böylece babasının altında diz çökmüş küçük Demmin'i düşünüp hepimiz eğleneceğiz. Babanın sana nasıl yaptığını göstereceğim.”

Nass'ın alnındaki damarlar patlayacakmış gibi kabardı. Gözleri yuvalarından fırladı. Kahlan'ı boğazından sımsıkı yakaladığı gibi havaya kaldırdı. Öfkeden tir tir titriyordu. Kahlan'ın boğazını sıkarak onu boğmaya başladı.

“Komutan Nass,” dedi adamlardan biri alçak bir sesle, “onu öldüreceksiniz.”

Demmin adama öfkeyle baktıktan sonra Kahlan'ı bıraktı. “Senin gibi bir kaltak ne bilebilir ki?”

“Senin bir yalancı olduğunu biliyorum. Efendi'nin, İzci'ye neler yaptığını senin gibi küçük bir çocuğa anlatmayacağını biliyorum. Hiçbir şeyden haberin yok. Haberin olmadığı için hiçbir şey anlatamazsın ama bunu itiraf etmekten bile acizsin.”

Zedd, Kahlan'ın ne yapmaya çalıştığını anlamıştı. Kahlan öleceğini bildiği için Demmin Nass'ın bütün zalimliğini göze alarak Richard'ın akıbetini öğrenmeye çalışıyordu. Onun güvende olup olmadığını öğrenmeden ölmek istemiyordu. Chase'in, ayaklarının dibinde kendine geldiğini işitti.

Nass, Kahlan'ın boğazını bırakarak iki adamına onu bırakmalarını işaret etti. Ansızın Kahlan'ın suratına sert bir yumruk indirdi ve onu sırtüstü yere serdi. Saçından tutup tüy gibi yukarı kaldırdı.

“Hiçbir şey bilmiyorsun! Yumruğun da bunu kanıtıyor. Efendin babana anlatabilirdi,” dedi Kahlan alaycı bir ifadeyle, “ama babanın küçük kızına hiçbir şey anlatmazdı.”

“Pekâlâ. Pekâlâ sana anlatacağım. Üzerine çıktığımda İzci gibi zavallılara ne yaptığımızı biliyor olacaksın. Belki o zaman mücadele etmenin yararsız olduğunu anlarsın.”

Kahlan, öfkeden yüzü kıpkırmızı kesilmiş bir halde, Nass'ın önünde çıırılçıplak duruyordu. Ufak tefek bir kadın sayılmazdı ama Nass'ın yanında ufacık görünüyordu. Nefes nefese bir halde yumruğunu sıkarak bekliyordu. Diğer kolu gevşekçe sallanıyordu, üzeri kanlar içinde kalmıştı.

“Yaklaşık bir ay önce, bir ressam, İzci'nin yakalanabilmesi için bir büyü çizdi. İzci, ressamı öldürdü ama yine de yakalandı. Bir Mord-Sith tarafından yakalandı.”

Kahlan'ın beti benzi attı.

Zedd, kalbinden bıçaklanmış gibi hissediyordu kendini. Mümkün olsa, ızdırapla yere düşecekti.

“Hayır,” diye fısıldadı Kahlan gözleri irileşerek.

“Evet,” dedi Nass alayla. “Üstelik oldukça belalı bir Mord-Sith'ti onu yakalayan. Denna adında bir kadın. Ben bile onu gördüğümde yolumu değiştiririm. Efendi Rahl'm en gözde Mord-Sith'idir çünkü...” Nass sırtarak cümlesini tamamladı. “Çok yeteneklidir. İşittiğim kadarıyla İzci'yle bizzat ilgileniyormuş. Bir gün akşam yemeğinde onları gördüm. Senin İzci kanlar içindeydi.”

Kahlan gözleri yaşararak yavaşça titredi. Yüzü bir papat-yadan daha beyazdı.

“Ama hâlâ yaşıyor,” diye fısıldadı Kahlan zayıf bir sesle.

Demmin, Kahlan'ın tepkisini görünce memnun memnun sözlerine devam etti. “Aslına bakarsan İzci'yi son gördüğümde, Efendi Rahl'ın önünde diz çökmüştü. Ensesine de bir Agiel dayalıydı. Kendi adını bile hatırlamıyordu bana sorarsan. Efendi Rahl da pek de mutlu değildi. Efendi Rahl mutsuz olduğunda insanlar ölür. İzci'nin bir daha ayağa kalktığını sanmam. Cesedi çoktan çürümüştür.”

Zedd, birbirlerini teselli edemedikleri için ağlıyordu.

Kahlan'dan çıt çıkmıyordu.

Ellerini yumruk yapıp yavaşça gökyüzüne kaldırdı. Başını arkaya attı.

Korkunç bir çığlık kopardı. Çığlığı, Zedd'in kalbine buzdan iğneler gibi saplanırken tepelerde, vadilerde ve ormanlarda yankılandı. Doğa birkaç saniye bu çığlıkla titredi. Zedd'in soluğu kesilmişti. Nass ve iki adamı birkaç adım geriye sendeledi.

Zedd, Kahlan'ın ne yapmaya çalıştığını anlayınca öyle bir korkuya kapıldı ki hareket edebilse bile o anda donup kalacağından emindi.

Kahlan yumruklarını sıktı, gözlerinden yaşlar boşanarak derin bir nefes aldı.

Kahlan bir kez daha haykırdı. Uzun, insanın içine işleyen, olağanüstü bir çığlıktı. Ses, gökyüzünde bir çığ gibi büyüdü. Yerdeki ufak taşlar oynadı. Göllerin suları dalgalandı. Hava kıpırdadı. Adamlar kulaklarını tıkadı. Kıpırdayabilse hiç şüphesiz Zedd de aynı şeyi yapacaktı.

Kahlan tekrar derin bir nefes aldı. Gökyüzüne doğru uzanırken sırtı yay gibi gerildi.

Üçüncü çığlık en kötüsüydü. Büyüsü, âdeta gökyüzünü yırttı. Zedd'e bedeni paramparça olacakmış gibi geldi. Kahlan'ın çevresinde çıkan rüzgâr tozu toprağa katmaya başladı.

Çığlığın büyüsi ışığı yutup, rüzgârla birlikte karanlığı getirdi. İtirafçı Ana, çığlığıyla kadim bir büyüü serbest bırakırken, aydınlık ve karanlık çevresinde dans etmeye başladı.

Zedd korkudan boğulacak gibi oldu. Böyle bir şeye daha önce bir kez tanık olmuştu ve sonunun hiç de iyi bitmediğini biliyordu. Kahlan, İtirafçıların ekleyici büyüü sevgiyi, Ölüler Dünyası'ndaki karşıtı nefretle birleştiriyordu.

Girdabın ortasında haykırmaya devam ediyordu. Bedeni bütün ışığı yutuyordu, her yer kararmıştı. Zedd'in durduğu yer gece kadar karanlıktı. Yalnızca Kahlan'ın çevresi aydınlıktı. Gece, gündüzü sarmıştı.

Karanlığı yırtan şimşekler çakmaya başladı. Gökyüzü alev alev yanıyordu sanki. Gökyüzünde şiddetlenen bir gümbürtü Kahlan'ın çığlığına karıştı.

Yer sarsılıyordu. Çığlık, artık sestten başka bir şeye dönüşmüştü. Toprak, öfkeli gözyaşları dökerek yarılıyordu. Yarıklardan mor ışık huzmeleri fışkırıyordu. Mavi mor ışık perdeleri titreşerek Kahlan'ın ortasında durduğu girdaba çekiliyordu. Kahlan, bir karanlık denizindeki ışık pırıltısını andırıyordu. Onun dışında her şey karanlığa gömülmüştü. Sanki var olan tek şey oydu.

Gökyüzünden müthiş bir şimşek indi. Zedd, bir an parlayan ışıktaki bütün çam ağaçlarının iğnelerinin koparak yeşil bir bulut biçiminde sürüklendiğini görebildi. Korkunç bir kum ve toz bulutu yüzüne çarptı. Öyle ki Yaşlı Büyücü, bir an etinin kemiklerinden ayrılacağını sandı.

Yaşanan kargaşanın şiddeti, karanlığı parçaladı. Hava aydınlandı.

Birleşme tamamlanmıştı.

Zedd, elleri hâlâ bağlı olan Chase'in, yanında durmuş olanları izlediğini gördü. Sınır muhafızları göründüklerinden daha dayanıklı, diye düşündü.

Kahlan'ın çevresinde soluk mavi bir ışık toplanmaya başladı. Şiddeti ve yoğunluğu giderek artıyordu. Kahlan döndü. Kırık kolunu indirdi. Diğer kolunu indirerek yumruğunu büyücüye uzattı. Etrafını saran mavi ışık yumruğunda toplandı ve bir çizgi halinde Zedd'e ulaştı.

Yaşlı Büyücü, Kahlan'a ışıktan bir bağla kenetlenmişti. Soluk mavi pırıltı büyücüyü sardı. Zedd, ekleyici büyüünün tanıdık dokunuşuyla birlikte Ölüler Dünyası'nın tuhaf dokunuşunu hissetti. Çevresini saran ağ parçalanırken birkaç adım geriledi. Özgürdü. Işık çizgisi yok oldu.

Zedd, Chase'e dönerek bir büyüyle ellerindeki bağları çözdü. Kolları serbest kalan Chase acıyla inledi.

"Zedd," diye fısıldadı. "Kâhinler adına, neler oluyor? Kahlan ne yaptı böyle?"

Kahlan'ın çevresinde titreşen mavi ışıkla yıkandı, okşandı. Demmin Nass ve adamları Kahlan'ı izleyerek bekliyordu. Kahlan'ın gözleri, onların göremediği bir şeye takılmıştı. Başka bir dünyaya bakıyordu. Zedd, kızın zihninden Richard'ın anılarının geçtiğini anladı.

"Buna Con Dar adı verilir. Kan Öfkesi." Zedd, bakışlarını Kahlan'dan sınır muhafızına çevirdi. "Bunu yalnızca en güçlü İtirafçılar yapabilir. Kahlan'ın normalde böyle bir şeyi yapamaması gerek."

Chase kaşlarını çatı. "Neden?"

"Çünkü Con Dar'ı gerçek annesinin öğretmesi gerekir. Yalnızca annesi bu gücünü nasıl çağıracağını öğretebilir. İtirafçı büyüü kadar eski bir büyüdür ama nadiren kullanılır. Kız çocuk belirli bir yaşa geldiğinde öğretilir. Kahlan'ın annesi, ona öğretmeden ölmüş. Adie, Kahlan'ın bunu yapamayacağını söylemişti bana ama yaptı işte. Annesinden el almadan yalnızca içgüdüsunü ve arzusunu kullanarak bu gücü çağırması, kehanetlere göre çok büyük tehlikelere işaret ediyor."

"Peki neden daha önce yapmadı? Neden az önce olanlara bir son vermedi?"

“Bir İtirafçı bu gücü kendisi için değil, yalnızca bir başkası adına kullanabilir. Kahlan da Richard için kullandı. Öldürüldüğünü işitince duyduğu büyük öfke için. Başımız dertte.”

“Neden?”

“Con Dar, intikam için uyandırılır. Bu gücü uyandıran İtirafçıların pek azı hayatta kalır. İtirafçılar amaçlarına ulaşmak ve intikam almak için bu gücü kullanarak hayatlarını feda ederler. Kahlan gücünü Darken Rahl üzerinde kullanacak.”

Chase hayretle ona bakakaldı. “Kahlan’ın gücünü kullanarak ona dokunmayacağını söylemiştin.”

“O eskidendi. Gerçi şimdi bile gücünün Rahl’i etkileyip etkilemeyeceğinden emin değilim ama şansını deneyecek. Con Dar’ın, Kan Öfkesi’nin etkisi altında. Ölüp ölmeyeceğini umursamıyor. Şansını deneyecek. Zayıf bir şans olmasına rağmen Darken Rahl’a dokunacak. Yoluna çıkan herkesi bir an bile düşünmeden öldürebilir.” Sözlerinin iyice anlaşılması için yüzünü Chase’e yaklaştırdı. “Biz de dâhil olmak üzere.”

Kahlan top gibi kıvrılmış yerde yatıyordu. Ellerini, omuzlarına çapraz bir biçimde yerleştirmişti, soluk mavi ışık hâlâ çevresini sarıyordu. Bir yumurtadan çıkarcasına yavaşça ayağa kalkarak ışığın içinden çıktı. Yaralarından akan kanlarla çırılçıplak durdu. Çenesinden hâlâ kanlar damlıyordu.

Yüzünde fiziksel acıdan başka acılar da vardı. Sonra bu bile kayboldu ve bir İtirafçı’nın ifadesini takındı.

Kahlan az önce kendisini tutan adamlardan birine döndü. Diğeri ortalıkta görünmüyordu. Kahlan on adım ilerisinde duran adama elini kaldırdı.

Gökyüzünden şiddetli bir darbe, sessiz bir gökgürültüsü indi. Zedd acıyı kemiklerinde hissetti.

“Sahibe!” diye bağırdı adam dizlerinin üzerine çökerek. “Ne yapmamı emredersiniz? İsteğiniz nedir?”

Kahlan buz gibi bir bakış fırlattı ona. “Benim için ölmeni istiyorum. Hemen şimdi.”

Adam şiddetle kasılarak yüzüstü yere düştü. Ölmüştü. Kahlan Demmin Nass’a döndü. Nass’ın yüzünde bir gülümseme vardı. Kollarını göğsüne kavuşturmuş bekliyordu. Kahlan’ın kırık kolu bir yanında sallanıyordu. Kahlan elini Nass’ın göğsüne koydu. Gözleri birbirine kenetlenmişti. Kahlan elini çekmedi. Nass tepeden bakarak onu süzdü.

“Çok etkileyiciydi kaltak ama gücünü kullandın, üstelik Efendi Rahl’ın büyüğü tarafından korunduğumu da unutuyorsun. Bana dokunamazsın. Dersini hâlâ almamışsın. Sana kimseye vermediğim bir ders vereceğim.” Elini kaldırarak Kahlan’ı birbirine girmiş saçlarından yakaladı. “Eğil.”

Kahlan’ın yüzü hiçbir duygusunu ele vermiyordu. Tek kelime etmedi.

Gökyüzünden şiddetli bir darbe, sessiz gökgürültüsü indi. Zedd acıyı tekrar kemiklerinde hissetti. Demmin’in gözleri fal taşı gibi açıldı. Ağzı bir karış açık kalmıştı.

“Sahibe!” diye fısıldadı.

Chase eğildi. “Bunu nasıl başardı? İlk adama dokunmuyordu bile. İtirafçılar güçlerini bir kez kullandıktan sonra dinlenip güçlerini toplamak zorundaydı hani?”

“Artık değil. Artık Con Dar etkisinde.”

Kahlan ağır adımlarla büyücüye yürüdü. Kırık kolunu kaldırdı.

Gözlerinde donuk bir bakışla, “Kolumu iyileştirir misin? Ona ihtiyacım var,” dedi.

Zedd gözlerini Kahlan’ın koluna indirdi. Uzanıp kolunu yavaşça tuttu. Kahlan’ın zihnini acıdan uzaklaştırmak için mı-

rıldanırken elini kırığın üzerine ve altına koyup çekerek kemiği yerine oturttu. Kahlan hiç ses çıkarmadı, gözünü bile kırpmamıştı. Zedd onun acıyı hissedip hissetmediğinden bile emin değildi. Yavaşça kırığı parmaklarıyla kavradı. Ona büyüünün sıcaklığını aktarırken, soğuk acıyı kendine alıp direndi. Kemiğin kaynadığını hissettikten sonra kolun güçlenip kendi başına iyileşmesi için bir büyü yaptı. En sonunda ellerini çekti. İşi bitmişti. Kahlan yemyeşil gözlerini büyücüye çevirdi. Gözlerindeki soğuk öfke ürkütücüydü.

“Teşekkürler,” dedi yavaşça. “Burada bekle.”

Emrine uyarak hareketsiz bekleyen Demmin Nass’a döndü.

Adamın gözlerinde yaşlar vardı. “Lütfen Sahibe, emredin.”

Kahlan bu isteği duymazdan gelerek, Nass’ın kemerindeki bıçağı çekti. Diğer eliyle topuzunu kancasından çözdü. “Pantolonunu çıkar.” Nass’ın pantolonunu çıkarmasını bekledi. “Diz çök.”

Zedd, Kahlan’ın buz gibi sesinden ürpererek iri adamın onun önünde diz çökmesini izledi.

Chase, Zedd’in cüppesine yapıştı. “Zedd, onu durdurmalız! Onu öldürecek! Bilgiye ihtiyacımız var. Nass bilmemiz gerekenleri anlattıktan sonra Kahlan ona istediğini yapabilir. Onu önce sorguya çekmeliyiz!”

Zedd sert bir bakış fırlattı ona. “Sana katılıyorum ama elimizden bir şey gelmez. İşine karışırsak bizi öldürür. Ona doğru iki adım atacak olursan, üçüncü adımını atmaya fırsat vermeden seni öldürür. Kan Öfkesi’ne kapılmış bir İtirafçı’yla tartışılmaz. Bu, bir fırtınayla tartışmaya benzer. Yalnızca kafana yıldırım düşer.”

Chase sıkıntıyla oflayıp pufladı ama büyücünün cüppesini bıraktı. Durumu kabul edip kollarını göğsünde kavuşturdu. Kahlan topuzun sapını Nass’a uzattı.

“Şunu benim için tut.”

Nass topuzu tuttu. Kahlan adama yaklaşıp önünde eğildi.

“Bacaklarını aç,” diye emretti buz gibi bir sesle. Bir eliyle Nass’ın bacak arasını kavradı. Nass irkilerek yüzünü buruşturdu. “Kıpırdama,” diye uyardı Kahlan. Nass kıpırdamadı. “Kırlettiğin çocukların kaçını öldürdün?”

“Bilmiyorum Sahibe. Sayısını tutmadım. Gençliğimden beri yapıyorum bunu. Hepsini öldürmem. Çoğu yaşar.”

“Bir tahmin yap.”

Nass bir an düşündü. “Seksenden fazla. Yüz yirmiden az.”

Zedd, Kahlan’ın aşağı götürdüğü bıçağın parıltısını gördü. Chase kollarını açarak doğruldu. Demmin Nass’ın sözlerini duyunca çene kasları gerilmişti.

“Bunları keseceğim. Ben keserken, sesini çıkarmanı istemiyorum,” diye fısıldadı. “Çıt çıkmayacak. Gözünü bile kırpamayacaksın.”

“Peki Sahibe.”

“Gözlerimin içine bak. Bakışlarını görmek istiyorum.”

Bıçağı tutan kolu hızla inip kalktı. Bıçak kıpkırmızı olmuştu. Demmin’in topuzu tutan parmakları bembeyaz kesilmişti.

İtirafçı Ana ayağa kalktı. “Elini uzat.”

Demmin titreyerek elini uzattı. Kahlan, kestiklerini onun avucuna bıraktı.

“Ye onları.”

Chase manzarayı gülümseyerek izliyordu. “Aferin,” diye fısıldadı kendi kendine. “Adaletin anlamını bilen bir kadın.”

Kahlan, Nass’ın karşısında durarak adamı izledi. Bıçağı bir kenara attı. “Gürzü ver.”

Nass gürzü kaldırdı. “Sahibe, çok kan kaybediyorum. Ayakta durabilir miyim bilmiyorum.”

“Düşersen çok kızacağım. Ayakta dur. Uzun sürmeyecek.”

“Peki Sahibe.”

“İzci Richard hakkında söylediklerin doğru muydu?”

“Evet Sahibe.”

Kahlan’ın sesi ölümcül bir sakinliğe büründü. “Hepsi mi?”

Demmin emin olmak için bir an düşündü. “Söylediklerimin hepsi doğrudu Sahibe.”

“Anlatmadığın bir şey kaldı mı?”

“Evet Sahibe. Mord-Sith’in, İzci’yi kendine eş seçtiğini anlatmadım. Sanırım bunu ona daha çok acı vermek için yaptı.”

Derin bir sessizlik çöktü. Kahlan hiç hareket etmeden Demmin’e bakıyordu. Zedd, yaşadığı acı ve boğazındaki düğüm yüzünden soluk alamıyordu. Dizleri titremeye başlamıştı.

Kahlan, Zedd’in ancak işitebileceği kadar alçak bir sesle, “Öldüğünden emin misin?” diye sordu.

“Öldürüldüğünü görmedim Sahibe. Ama eminim.”

“Neden?”

“Efendi Rahl’in ruh hali, onu öldüreceğini gösteriyordu. Onu Efendi Rahl öldürmemişse, Denna öldürmüştür. Mord-Sithlerin işi budur. Mord-Sith eşleri bu kadar uzun yaşamaz. Ben ayrılırken İzci’nin hâlâ hayatta olması şaşırtıcıydı. Durumu kötüydü. Agiel’i ensesine o kadar çok yiyen birinin sağ kaldığını hiç görmemiştim.

Sizin adınızı haykırdı. Denna’nın, İzci’nin ölmesine izin vermemesinin tek nedeni Efendi Rahl’in onunla konuşmak istemesiydi. Gözlerimle görmedim Sahibe ama eminim. Denna, İzci’yi kılıcın büyüsüyle esir aldı, bu yüzden kaçması imkânsız. Mord-Sith, İzci’nin normalden uzun bir süre yaşamasına izin

verdi, normalden çok acı verdi. Efendi Rahl, İzci'nin uzun bir süre acı çekmesini istediği için Denna'yı seçti. Diğer Mord-Sithler, Denna kadar uzun süreli acı vermeyi bilmez ve hayvanlarını hemen öldürür. Hiçbir şey olmasa bile, bir Mord-Sith'in eşi olduğu için çoktan ölmüştür. Hayatta kalması imkânsız.”

Zedd, yüreği acıdan parçalanarak dizlerinin üzerine çöktü. Hüngür hüngür ağlıyordu. Sanki dünya sona ermişti. Yaşamak değil, ölmek istiyordu. Ne yapmıştı? Richard'ın böyle bir felakete sürüklenmesine nasıl göz yummuştu? Richard herkesten farklıydı. Eline fırsat geçmişken Rahl'ın neden onu öldürmediğini anladı. Rahl, büyücünün önce acı çekmesini istiyor olmalıydı. Bu onun yöntemlerinden biriydi.

Chase yanına çöküp yaşlı adamın sırtını sıvazladı. “Üzgünüm Zedd,” diye fısıldadı. “Richard benim de dostumdu. Çok üzgünüm.”

“Bana bak,” dedi Kahlan topuzu iki eliyle havaya kaldırarak.

Nass gözlerini Kahlan'a çevirdi. Kahlan bütün gücüyle topuzu adamın iki kaşının ortasına indirdi. Nass bir et yığını halinde yığıldı.

Zedd kendini toparlayıp ayağa kalkarken, Kahlan çantanın içinden bir çanak alıp onlara yaklaştı.

Çanağı Chase'e uzattı. “Şunu yarısına kadar zehirli çilekle doldur.”

Chase şaşkın şaşkın çanağa baktı. “Şimdi mi?”

“Evet.”

Chase, Zedd'in gözlerindeki uyarıyı görünce doğruldu. “Pekâlâ.” Tam gidiyordu ki durdu, siyah pelerinin üzerinden çıkarak Kahlan'ın çıplaklığını örtmek için omuzlarına koydu. “Kahlan...” Sözcükleri bir araya getiremeyerek kendisine söylemeni yapmaya gitti.

Kahlan gözlerini boşluğa dikmişti. Zedd kolunu Kahlan'ın omuzlarına koydu. Yattıkları ince döşeğin üzerine oturdular. Büyücü, Kahlan'ın gömleğinin parçalarını suyla ıslattı. Kahlan itiraz etmeden otururken, üzerindeki kanları temizledi. Yaralarının bazılarını merhem sürdü, bazılarını da büyüyle iyileştirdi. İşini bitirince parmaklarını Kahlan'ın çenesine götürerek başını kaldırdı.

Yavaşça konuştu. "Richard bir hiç uğruna ölmedi küçüğüm. Kutuyu bularak herkesin hayatını kurtardı. Hiç kimsenin başaramadığını o başardı. Bunu unutma."

Alçakta süzülen bulutların getirdiği ince bir sis perdesi yüzlerini ıslatıyordu.

"Yalnızca onu sevdiğimi ve bunu ona hiç söylemediğimi hatırlayacağım."

Zedd bir büyücü olmanın yüküne ve acısına dayanamayarak gözlerini yumdu.

Chase döndüğünde çilek dolu çanağı Kahlan'a uzattı. Kahlan çilekleri ezecek bir şey istedi. Chase kalın, küt bir dal parçasını hızlı bıçak darbeleriyle yonttuktan sonra Kahlan'a uzattı.

Kahlan çilekleri ezerken aklına bir şey gelmişçesine durup büyücüye baktı. Yemyeşil gözleri öfkeyle parlıyordu. "Darken Rahl, benim!" Bu bir uyarı, bir tehditti.

Zedd başını salladı. "Biliyorum küçüğüm."

Yanaklarından birkaç damla gözyaşı süzülen Kahlan işine devam etti.

"Ben, Brophy'yi gömeceğim," dedi Chase, Zedd'e yavaşça. "Diğerleri çürüeyebilir."

Kahlan kırmızı çilekleri ezerek bulamaç yaptıktan sonra ateşten aldığı külleri kâsenin içine döktü. Zedd'e küçük bir aynayı tutmasını söyledikten sonra yüzüne Con Dar sembolleri

olan iki şimşek çizmeye başladı. Büyü, eline yol gösteriyordu. Şakaklarından başlayarak yüzünün iki yanına birbirinin eşi iki şimşek çizmeye başladı. Her şimşegin üst kısmı, kaşların üzerinde zikzak çizerek göz kapaklarının üzerinden geçiyor, alt kısımları elmacık kemiklerinin üzerinde zikzak çizdikten sonra yanağında son buluyordu.

Korkutucu bir görünümdü, amaç da buydu zaten. Bu maske masumlara uyarı, suçlular içinse intikam yeminiydi.

Saçlarındaki çalı çırpıyı temizledikten sonra İtirafçı elbisesini çıkardı ve üstüne geçirdi. Chase döndüğünde pelerinini ona geri vererek teşekkür etti.

“Benimkini giy,” dedi Chase, “seninkinden daha sıcak tutar.”

“Ben İtirafçı Ana’yım. Pelerine ihtiyacım yok.”

Sınır muhafızı onunla tartışmadı. “Atlar gitmiş.”

Kahlan hiç aldırmadan, “Öyleyse yürüyeceğiz. Gece olduğunda mola vermeyeceğiz. Beni yavaşlatmayacaksanız, benimle gelebilirsiniz,” dedi.

Chase bu hakaret karşısında kaşlarını çattıysa da ağzını kapadı. Kahlan yanına hiçbir eşyasını almadan arkasını dönüp yola koyuldu. Chase derin bir iç çekerek Zedd’e baktı.

Eşyalarını almak üzere eğildi. “Silahlarımı burada bırakmamam.”

“Çok uzaklaşmadan acele etsek iyi olur. Bizi beklemeyecek.” Büyücü, Kahlan’ın çantasını alıp içine birkaç parça eşya tıktı. “En azından yanımıza biraz yiyecek almalıyız.” Çantadaki bir buruşukluğu düzelterip sınır muhafızına baktı. “Chase, sanırım geri dönemeyeceğiz. Bu bir intihar saldırısı. Bir ailen var. Senin gelmene gerek yok.”

Chase başını kaldırmadan, “Mord-Sith nedir?” diye sordu.

Büyücü güçlkle yutkundu. Çantayı o kadar sıkı tutuyordu ki elleri titriyordu. “Mord-Sithler genç yaştan itibaren işkence sanatının inceliklerini ve Agiel adı verilen acımasız bir silahın nasıl kullanılacağını öğrenirler. Darken Rahl’m boynundan sallanan kırmızı alet bir Agiel’di. Bir insanın büyüünü ele geçirip o insana karşı kullanma güçleri vardır.” Zedd’in sesi titremeye başladı. “Richard’ın bunu bilmesine imkân yoktu. Hiçbir şansı yoktu. Bir Mord-Sith’in hayattaki tek amacı, büyü gücüne sahip olanlara ölümüne işkence etmektir.”

Chase battaniyesini çantasına tıkarak, “Ben de geliyorum,” dedi.

Zedd başını sallayarak, “Eşlik etmene çok sevinirim,” dedi.

“Bu Mord-Sithler bizim için tehlikeli mi?”

“Büyü gücün olmadığı sürece senin için bir tehlike oluşturmazlar. Büyücülere de dokunamazlar çünkü benim korumam var.”

“Ya Kahlan?”

Zedd başını salladı. “Bir İtirafçı’nın büyü, diğer büyülerden farklıdır. Bir İtirafçı’nın dokunuşu, bir Mord-Sith için ölüm demektir. Korkunç bir ölüm. Bir kez görmüştüm. Bir daha da görmek istemem.” Zedd adamların cesetlerine bakarak Kahlan’a yapmaya çalıştıkları korkunç şeyi düşündü. “Sanırım,” diye fısıldadı, “bugüne kadar görmek istemediğim çok şey gördüm.”

Zedd, Kahlan’ın çantasını sırtlanırken, gökyüzünden şiddetli bir darbe, sessiz bir gökgürültüsü indi. Kahlan’a yetişmek için koşmaya başladılar. Fazla ilerlememişlerdi ki son adamı buldular. Kabzasını iki eliyle kavradığı kılıcını göğsüne saplamıştı.

Kahlan’a yetişene kadar koştular. Kahlan çevresiyle ilgilenmiyor, gözlerini ileriye dikmiş yürüyordu. İtirafçı elbisesi rüzgârda uçuşan alevler gibi dalgalanıyordu. Zedd, itirafçıların, özellikle

de İtirafçı Ana'nın beyaz elbiseleri içinde çok güzel göründüklerini düşünmüştü.

Bu elbisenin ne olduğunu şimdi anlamıştı. Bir savaş zırhı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Sicim gibi yağan yağmur Richard'ın yüzünden süzülüp burnunun ucundan damladı. Richard, yüzünü kaşındıran damlaları sinirle sildi. O kadar yorulmuştu ki artık ne yaptığını bile bilmiyordu. Tek bildiği Kahlan'ı, Zedd'i ve Chase'i bulamadığıydı. Sonu gelmeyen patikaları ve yolları aşarak Halk Sarayı'na doğru ilerlerken durmadan onları aramıştı. Yalnızca geceleri birkaç saatliğine, daha çok atı dinlendirmek için mola vermiş ve o zaman bile bazen yaya olarak aramaya devam etmişti. Ağabeyinin yanından ayrıldığından beri alçaktan süzülen bulutlar görüş mesafesini kısıtlıyordu. Bulutların, Scarlet'a bu kadar ihtiyacı varken toplanmalarına çok kızıyordu.

Her şeyin aleyhine çalıştığına ve kaderin Darken Rahl'dan yana olduğuna inanmaya başlamıştı artık. Rahl, Kahlan'ı çoktan yakalamış olmalıydı. Artık çok geçti. Kahlan, Halk Sarayı'nda olmalıydı.

Atını dik yokuştan yukarı sürerek yamaçlarda yetişen ladinlerin arasından geçti. Yosun kaplı toprak, atın ayak seslerini boğuyordu. Karanlıkta göz gözü görmüyordu. Sis ve karanlığın içinde ilerledi. Tırmandıkça ağaçlar seyrelti, yükseklerde esen

soğuk rüzgâr yüzüne çarpmaya başladı. Rüzgâr pelerinini uçuşturuyor, kulaklarında uğulduyordu. Richard başlığını kaldırdı. Karanlık bulutlar ve sis patıkaya doğru süzülüyordu. Hiçbir şey göremediği halde, dağ geçidinin zirvesine ulaştığını ve aşağı inmeye başlayacağını biliyordu.

Gecenin ilerleyen saatleriydi. Şafakla birlikte kışın ilk günü aydınlanacaktı. Özgürlüğün son günü.

Richard, oyuk bir kayaya sığınarak son şafağına hazırlanmak için birkaç saatlik bir uyku çekmeye karar verdi. Yorgun bir halde atının sıırsıklam sırtından inip hayvanı uzun otların arasında belini bükmüş bir çam ağacına bağladı. Çantasını bile yanına almadan pelerinine sarınarak kayanın altına sığındı. Kahlan'ın bir Mord-Sith'in eline düşmesini nasıl engelleyeceğini düşünerek uyumaya çalıştı. Darken Rahl'in istediği gücü verecek kutuyu açmasına yardım ettikten sonra ölecekti. Darken Rahl, Richard'm hayatına devam edebileceğini söylemişti ama Kahlan ona dokunduktan sonra nasıl kendine ait bir hayatı olabilirdi ki?

Ayrıca, Rahl'in yalan söylediğini biliyordu. Rahl, onu öldürmeyi amaçlıyordu. Tek dileği, çabuk bir ölümdü. Darken Rahl'a yardım etme kararının, Zedd'in de ölümü demek olduğunu biliyordu ama bu sayede birçok insanın hayatı kurtulacaktı. Darken Rahl'in demir yumruğu altında da olsa en azından yaşayacaklardı. Richard herkesin ve her şeyin ölümünden sorumlu olduğunu düşünmeye dayanamazdı. Rahl, ihanete uğradığını söylerken doğruyu söylemişti. Belki de hangi kutunun kendisini öldüreceğini bildiğini söylerken de doğru söylüyordu. Richard insanların hayatını şansa bırakamazdı. Darken Rahl'a yardım etmekten başka şansı yoktu.

Denna'nın işkenceleri yüzünden kaburga kemikleri hâlâ ağrıyordu. Yere uzandığında soluk almakta güçlük çekiyordu. Halk Sarayı'ndan ayrıldığı geceden beri Denna'nın yaptıklarını

hatırlayarak korkunç kâbuslar görüyordu. Yine aynı kâbusu gördü. Denna canını yakarken, Richard çaresizce kelepçelerden sallanıyor, onu durdurmak için hiçbir şey yapamıyor ve asla kaçamıyordu. Michael'ın öylece durup izlediğini, sonra Kahlan'ın işkence gördüğünü ve Michael'ın onu da izlediğini görüyordu.

Terler içinde uykudan uyandı. Korkudan tir tir titreyerek gördüğü korkunç rüyanın etkisiyle sayıkladığını fark etti. Kayanın kenarlarından gün ışığı sızıyordu. Güneş ufukta yükseliyordu. Etrafındaki sivri tepeler doğuya doğru gri bir deniz gibi uzanan bulutların arasından fırlıyordu.

Bulut denizini bölen tek şey Halk Sarayı'ydı. Güneş ışıklarıyla aydınlanan saray, bulutların üzerinde yüzer gibi Richard'ı bekliyordu. İçini soğuk bir ürperti sardı. Saraya gitmek için önünde uzun bir yol vardı. Saraydan ne kadar uzaklaştığını yanlış hesaplamış, tahmininden daha uzakta kalmıştı. Harcayacak zamanı yoktu. Güneş doruğa tırmandığında kutular açılacaktı.

Arkasını dönerken gözüne bir hareketlilik çarptı. Atı korkuyla kişnedi. Sabah sessizliğini ulumalar bozdu. Yürek parçalayanlar geliyordu.

Köpekler kayanın üzerinden atlarken Richard kılıcını çekti. Atına ulaşmaya fırsatı olmadan köpekler onu parçalamıştı bile. Üzerine bir sürü köpek geliyordu. Bir an için donup kaldı, sonra altında uyuduğu kayanın üzerine sıçradı. Köpekler çenelerini açıp kapayarak onu izledi. Richard ilk saldırıyı savuşturdu ama daha fazlasının geldiğini görünce geri çekildi. Kılıcını savurarak uluyan ve hırlayan köpekleri öldürmeye başladı.

Sanki dalga dalga kaban bir kürk deniziyle karşı karşıyaydı. Richard kılıcını sallayıp köpekleri öldürürken, bir yandan da geri çekiliyordu. Arkasındaki kayadan da gelmeye başlamışlardı. Richard'm kalbine ilk ulaşan olmak için iki grup kıyasıya kapışırken İzci kenara atladı.

Kendisine yaklaşanları öldürerek yükseğe tırmanmaya başladı. Boş yere çabaladığını biliyordu, başa çıkamayacağı kadar çok köpek vardı. Kendini kılıcın öfkesine bırakarak var gücüyle saldırdı. Kahlan'ı şu anda hayal kırıklığına uğratamazdı. Her yer üzerine gelen sarı dişlerle doluydu ve kırmızıya boyanmıştı.

Sonra her yer alevlere büründü.

Kurtlar korkunç bir acıyla uludular. Ejderha öfkeyle kükredi. Scarlet'in gölgesi Richard'ın üzerinden geçti. Richard, yaklaşan köpekleri kılıcıyla biçmeye devam etti. Kan ve yanık tüy kokusu burnuna doldu.

Scarlet'in pençesi Richard'ı belinden yakaladı ve onu köpeklerin dişlerinden uzaklaştırdı. Ejderha başka bir tepedeki açıklığa doğru uçarken, Richard yorgun bir halde soluklarını düzenlemeye çalıştı. Scarlet onu yavaşça bırakarak yere indi.

Richard, yaşlı gözlerle ejderhanın boynuna atladı, kırmızı pullarını okşayarak başını göğsüne yasladı. "Teşekkür ederim dostum. Hayatımı kurtardın. Hayatımı birkaç kez kurtardın. Sen onurlu bir ejderhasın."

"Bir anlaşma yaptım, hepsi bu." Burun deliklerinden dumanlar soludu. "Hem birinin sana yardım etmesi gerekiyor, kendi başına ölüp gideceksin."

Richard gülümsedi. "Sen bugüne kadar gördüğüm en güzel canavarsın." Soluk soluğa platoyu gösterdi. "Scarlet, Halk Saray'ına gitmem gerek. Beni oraya götürebilir misin? Lütfen?"

"Dostlarını ya da ağabeyini bulamadın mı?"

Richard güçlükle yutkundu. "Ağabeyim bana ihanet etmiş. Bana ve herkese ihanet ederek Darken Rahl'ın tarafına geçmiş. Ejderhaların şerefine yarısı keşke insanlarda olsaydı."

Scarlet, boğazındaki pullar titreşerek homurdandı. "Üzıldüm Richard Cypher. Atla. Seni götüreceğim."

Ejderha kanatlarını yavaşça çırparak havalandı. Azrith Vadisi'nin üstünü örten bulut denizinin üzerinden Richard'ı Halk Sarayı'na doğru uçurmaya başladı. Seçme şansı olsa, burası Richard'ın gideceği en son yer olurdu. At sırtında günün büyük bir kısmını alacak yolculuk, ejderhanın sırtında bir saatten kısa sürdü. Ejderha kanatlarını katlayarak pikeye geçti. Richard'a şiddetli rüzgârda giysileri parçalanacakmış gibi geldi. Halk Sarayı'nın büyüklüğü havadan bakıldığında daha iyi anlaşılıyordu. Buranın insan eliyle inşa edildiğine inanmak zordu, Richard'ın gördüğü bütün büyük şehirlerin bir araya gelmiş hali gibiydi.

Scarlet, platonun üzerinde bir tur atarak kuleleri, duvarları ve çatıları geçti. Ardı arkası kesilmeyen yapılar Richard'ı sersemletmişti. Ejderha, dış surların üzerinden geçip geniş bir avluya yavaşça indi. Etrafta kimsecikler yoktu.

Richard kırmızı pullardan aşağı kayarak yere atladı. Scarlet etrafı kolaçan ettikten sonra başını eğerek Richard'a baktı. Kulaklarını ileri itti.

"Seni burada bırakmamı istediğinden emin misin?" Richard başını sallayarak bakışlarını yere çevirdi. Scarlet homurdandı. "Öyleyse anlaşmamız bitti. Gelecek sefere av olacaksın."

Richard gülümseyerek başını kaldırdı. "Yeterince adil. Ama sana bu şansı veremeyeceğim çünkü buradan sağ çıkamayacağın."

Scarlet sarı gözlerinin tekiyle onu süzdü. "Böyle bir şey olmasına izin verme Richard Cypher. Seni yemeyi tercih ederim."

Richard gülümseyerek ejderhanın parlak pullarını okşadı. "Yumurtadan çıktığı zaman yavruna iyi bak. Keşke onu görebilseydim. Onun da senin kadar güzel olacağından hiç şüphem yok. İnsanları uçurmaktan nefret ettiğini biliyorum çünkü bu senin iradene aykırı ama bana uçma mutluluğunu tattırdığın için sana teşekkür ederim. Büyük bir zevkti."

Scarlet başını salladı. “Ben de uçmayı severim,” dedi dumanlar soluyarak. “Eşine az rastlanır bir insansın Richard Cypher. Senin gibisini hiç görmedim.”

“Ben, son Doğruluk İzciyim.”

Scarlet devasa başını salladı yine. “Kendine iyi bak İzci. Yeteneklisin. Onu kullan. Var gücünle mücadele et. Pes etme. Rahl’ın sana hükmetmesine izin verme. Ölecekse bile, her şeyinle savaşıp, bütün bilgini kullanarak öl. Bir ejderha böyle ölürdü.”

“Keşke bu kadar kolay olsaydı.” Richard, kırmızı ejderhaya baktı. “Scarlet, sınır çökmeden önce Darken Rahl’ı hiç Batı Diyar’a götürdün mü?” Scarlet başını salladı. “Birkaç kez.”

“Onu nereye götürdün?”

“Diğer evlerden daha büyük bir eve. Beyaz taştan yapılmıştı, arduaz kaplı çatısı vardı. Sonra daha sıradan bir eve götürdüm. Rahl orada birini öldürdü. Çığlıkları duydum. Sonra da ikincisine benzer bir eve gittik.”

Michael’in evi. Babasının evi. Kendi evi.

İştiklari karşısında üzüntüye kapılan Richard, bakışlarını yere indirip başını salladı. “Teşekkürler Scarlet.” Boğazındaki düğümü yutmaya çalışarak başını kaldırdı. “Darken Rahl sana tekrar hükmetmeye çalışırsa, umarım yavrun güvende olur ve ölümüne dövüşürsün. Başkasının boyunduruğu altında yaşamayacak kadar soylusun.”

Scarlet, ejderhalara özgü bir sırtıyla havalandı. Richard, havada daireler çizerek dönen ejderhayı izledi. Sonra Scarlet başını batıya çevirerek yola koyuldu. Richard, küçük bir noktaya dönüşene kadar onu seyretti. Sonra yüzünü saraya döndü.

Girişteki muhafızları görünce dövüşmeye hazırlandı ama muhafızlar başlarını eğmekle yetindi. Konuk geri dönmüştü. Uçsuz bucaksız koridorlar Richard’ı içlerine aldı.

Rahl'ın kutuları sakladığı bahçe odasının nerede olduğunu biliyordu. Oraya yürümeye başladı. Geçtiği koridorları bir süre hatırlayamadı ama sonra bazıları tanıdık gelmeye başladı. Kemerleri, sütunları ve ibadet odalarını hatırladı. Denna'nın odasının bulunduğu koridordan geçti. Yol ayrımına doğru yürürken koridordan aşağı bakmadı.

Verdiği kararın etkisiyle uyurgezer gibi ilerliyordu. Orden gücünü Darken Rahl'a verecek kişi olacağını düşündükçe kahroluyordu. Kahlan'ı korkunç bir kaderden ve diğerlerini ölümden kurtaracağını düşünüyordu ama yine de kendini bir hain gibi hissediyordu. Rahl'a yardım eden kendisi değil de bir başkası olsaydı keşke. Ama ondan başka hiç kimse yardım edemezdi. Rahl'ın aradığı cevaplar yalnızca Richard'daydı.

Havuzu olan bir ibadet odasında durup bir balığın kıpırtılarını izledi. "Bütün bilgini kullanarak mücadele et," demişti Scarlet. Bu ona ya da başkalarına ne kazandıracaktı ki? Hepsini aynı son bekliyordu. Kendi hayatı üzerine kumar oynayabilirdi ama başkalarının ve Kahlan'ın hayatını tehlikeye atamazdı. Halk Sarayı'na Darken Rahl'a yardım etmek için gelmişti, başka şansı yoktu. Kararını vermişti.

İbadet çanı çaldı. Richard, toplanıp dua eden insanları izledi. Kırmızı deriler giymiş iki Mord-Sith yaklaşarak Richard'a baktı. Richard, başına dert açmak istemiyordu. Diz üstü çöküp alnını yere koydu ve ibadet duasını okumaya başladı. Kararını verdiği için düşünmesine gerek kalmamıştı. Zihnini boşalttı.

"Efendi Rahi, bize yol göster. Efendi Rahl, bize öğret. Efendi Rahl, bizi koru. Senin ışığınla ilerleyeceğiz. Senin merhametine sığınacağız. Senin bilgeliğine boyun eğeceğiz. Sana kulluk etmek için varız. Hayatımız şenindir."

Kendinden geçmiş bir halde duayı defalarca okuduktan sonra endişeleri kayboldu. Büyük bir iç huzuruna kavuşarak sakinleşti.

Aklına gelen düşünceyle sözcükler boğazına takıldı.

Bağlılık yemini edecekse, onun için bir anlamı olmalıydı. Sözcükleri değiştirdi.

“Kahlan, bana yol göster. Kahlan, bana öğret. Kahlan, beni koru. Senin ışığınla ilerleyeceğim. Senin merhametine sığınacağım. Senin bilgeliğine boyun eğeceğim. Sana kulluk etmek için varım. Hayatım şenindir.”

Birdenbire gözleri fal taşı gibi açılarak dizlerinin üzerinde doğruldu.

Ne yapması gerektiğini anlamıştı.

Zedd, insanların inandığı birçok şeyin yanlış olduğunu söylemişti. Büyücünün İlk Kuralı. Başkalarının sözünü dinleyerek yeteri kadar aptallık etmişti. Doğrulardan artık kaçmıyordu. Yüzünde bir gülümseme belirdi.

Ayağa kalktı. Bütün kalbiyle inanıyordu. Dizlerinin üzerine çökmüş dua eden insanların arasından geçti.

İki Mord-Sith onunla birlikte ayağa kalkmıştı. Richard'ın karşısında omuz omza durdular. Yüzleri ciddiydi. Sarışın, mavi gözlü Mord-Sith, Agiel'ini tehditkâr bir biçimde kaldırarak Richard'ın önünde salladı.

“Hiç kimse ibadeti terk edemez. Hiç kimse.”

Richard, tehdit dolu bakışlara aynı biçimde karşılık verdi. “Ben, Doğruluk İzcisi'yim.” Denna'nın Agiel'ini kavradı. “Aynı zamanda, Denna'nın eşiyim. Onu ben öldürdüm. Beni yakaladığı büyüü kullanarak onu öldürdüm. Baba Rahl'a son sadakat yeminimi ettim. Bundan sonra yapacağın hareketle ölümle hayat arasında bir tercih yapmış olacaksın. Seçim sana kalmış.”

Mord-Sith kaşlarını çatı. Mavi gözlerinde soğuk bir bakış vardı. İki Mord-Sith bakıştıktan sonra kenara çekilip ona yol verdiler. Richard, Hayat Bahçesi'ne, Darken Rahl'ın yanına gitti.

Platonun kenarındaki yoldan yukarı tırmanırlarken, Zedd dikkatle çevreyi kolaçan ediyordu. Tırmandıkça ortalık aydınlanıyordu. Sis perdesinin içinden sabahın ilk ışıklarına çıktılar. İleride asma bir köprü, gıcırtilar çıkararak derin yarığın üzerine iniyordu. Asma köprünün karşısında birkaç asker görününce Chase omzundaki kılıcı çıkarmaya hazırlandı. Askerler ellerini silahlarına götürmeden ya da yollarına çıkmadan kayıtsızca bir kenarda beklediler.

Kahlan adamların yanından geçerken onlara bakmadı bile. Ama Chase her an bir katliam yapabilirmiş gibi görünüyordu. Muhafızlar başlarını sallayarak kibarca gülümsediler.

Sınır muhafızı, gözlerini silahlı askerlerden ayırmadan Zedd'e eğildi. "Bu hiç hoşuma gitmedi. Çok kolay oldu."

Zedd gülümsedi. "Darken Rahl bizi öldürmek istiyorsa, önce öldürüleceğimiz yere gitmeliyiz."

Chase, büyücüye kaşlarını çattı. "Nedense bu sözlerin içimi hiç rahatlatmadı."

Zedd elini Chase'in omzuna koydu. "Kapı arkamızdan sonsuza kadar kapanmadan önce evine git. Hiç kimse seni ayıplamaz dostum."

Chase doğruldu. "Bu iş bitene kadar hiçbir yere gitmiyorum."

Zedd başını sallayarak Kahlan'a yetişmek için adımlarını hızlandırdı. Platonun tepesine ulaştıklarında, karşılıklı olarak her iki yönde göz alabildiğine uzanan büyük bir duvar çıktı. Burçların tepesi asker kaynıyordu. Kahlan hiç duraksamadan kapıya doğru yürüdü. Onun yaklaştığını gören iki muhafız hemen ağır

kapıyı açtı. Kahlan adımlarını yavaşlatmadan duvarın içindeki kapıdan geçti.

Chase muhafızların komutanına baktı. “Herkesi içeri mi alıyorsun?” Komutan şaşkın bir halde, “O, Efendi Rahl tarafından bekleniyordu,” dedi. Chase homurdanarak Kahlan’ı izledi. “Biz de sessiz sedasız gireceğimizi sanıyorduk.”

“Hiç kimse Rahl kadar yetenekli bir büyücünün yanına sessizce giremez.”

Chase, Zedd’i kolundan yakaladı. “Büyücü mü? Rahl bir büyücü mü?”

Zedd kaşlarını çattı. “Elbette. Büyüye böyle hükmetmesini neye bağlıyordun ki? Büyük bir büyücü soyundan geliyor.”

Chase kızmışa benziyordu. “Büyücülerin insanları yönetmek için değil, yardım etmek için varolduğunu sanıyordum.”

Zedd derin bir nefes alıp verdi. “Büyücülerin birkaçı, insanların işlerine karışmamaya karar vermeden önce büyücüler hüküm sürüyordu. Büyücüler arasında büyük bir ayrılık yaşandı. Büyücüler Savaşı diye bilinir bu. Onların tarafından hayatta kalan birkaçı eski yöntemleri izlemeye devam etti, yani kendileri için güç elde edip insanlara hükmettiler. Darken Rahl, Rahl soyundan geliyor. O doğuştan yetenekli, herkes böyle değildir. Ama gücünü yalnızca kendisi için kullanıyor, hiçbir vicdani sorumluluğu yok.”

Chase sessizleşti. Bir yamaçtaki basamaklardan yukarı çıkıp yivlerle kaplı sütunların gölgelerinde yürüyerek taştan sarmaşıklarla yaprakların bulunduğu bir açıklıktan geçtiler. Koridorlara gelmişlerdi. Chase parlak taşların güzelliği ve büyüklüğü karşısında serseme dönmüş bir halde çevresine bakıyordu. Kahlan sonu görünmeyen koridorun ortasında önüne bakarak yürüyordu.

Elbisenin kıvrımları uçuşuyor, çizmelerinin çıkardığı yumuşak ses, uçsuz bucaksız koridorda bir fısıltı gibi yankılanıyordu.

Koridorlarda beyaz cüppeli insanlar dolaşıyordu. Birkaçı mermer bankların üzerine oturmuş, diğerleri de bir çan ve sunağın bulunduğu meydanlarda dua ediyordu. Hepsinin yüzünde aynı sabit gülümseme ve yaşadıkları hayal âleminin kesinliğinden hiç şüpheleri olmadığını gösteren bir huzur vardı. Doğruluk, bu insanlar için saptırılmış bir mantığın ışığında yok olan bir sis perdesiydi. Onlar Darken Rahl'ın müritleriydi. Çoğu, üçüne hiç dikkat etmeden başlarını sallamakla yetiniyordu.

Zedd, yan koridorlardan birinden kırmızı giysili iki Mord-Sith'in onlara doğru geldiğini gördü. Mord-Sithler, Kahlan'm yüzünde Con Dar'ın kırmızı ikiz şimşeklerini görünce yollarını değiştirerek çabucak gözden kayboldular.

İzledikleri yol onları birçok koridorun kesiştiği, tekerlek biçimindeki bir yol ayrımına çıkardı. Tepelerindeki renkli vitraylardan oluşan kubbeden içeri giren gün ışığı farklı renklere bürünerek zemine yansıyor.

Kahlan durup büyücüye baktı. "Nereden gideceğiz?"

Zedd sağ taraftaki koridoru işaret etti. Kahlan hiç tereddüt etmeden yürümeye koyuldu.

"Nereye gideceğimizi nereden biliyorsun?" diye sordu Chase.

"İki nedenden ötürü. Birincisi, Halk Sarayı, hatırladığım bir büyü şemasına göre inşa edilmiş. Bütün saray, toprağın üzerine çizilmiş bir büyü aslında. Darken Rahl'ı koruyan ve gücünü artıran bir kudret büyüğü bu. Bu büyü onu diğer büyücülerden koruyor. Burada çok az gücüm var. Neredeyse çaresizim. Büyünün merkezi, Hayat Bahçesi denen yer. Darken Rahl orada olacaktır."

Chase endişeli bir bakış attı. "İkincisi nedir?"

Zedd tereddüt etti. “Kutular. Muhafazaları açılmış. Hissedebiliyorum. Onlar da Hayat Bahçesi’nde.” Bir şeyler ters gidiyordu. Kutulardan birini seziyordu, iki kutuyu daha güçlü bir şekilde hissetmesi normaldi. Ama Zedd nedense üç kutu olduğunu hissediyordu.

Büyücü, İtirafçı Ana’yı koridorlardan ve merdivenlerden geçirdi. Her salon ve her kat, farklı renk ve türde taştan inşa edilmişti. Bazı yerlerde sütunların birkaç kat yükseldiği oluyordu. Sütunların arasındaki balkonlar koridora bakıyordu. Merdivenlerin hepsi farklı renkte mermerdendi. Her iki taraftaki duvarların dibinde taş nöbetçileri andıran dev heykeller vardı. Halk Sarayı’nın merkezine ulaşmak için saatlerce dolambaçlı bir yol izlediler.

En sonunda bir kır manzarası oyulmuş, altın kaplamalı, kapalı kapıların önüne çıktılar. Kahlan durup büyücüye baktı.

“Burası, küçüğüm. Hayat Bahçesi. Kutular burada. Darken Rahl da burada olmalı.”

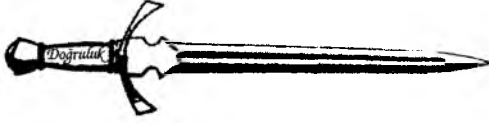
Kahlan gözlerinin içine bakarak, “Teşekkürler Zedd. Sana da teşekkür ederim Chase,” dedi.

Kahlan kapıya dönerken, Zedd elini onun omzuna koyarak kendisine çevirdi. “Darken Rahl’ın elinde yalnızca iki kutu var. Sen olmasan da yakında ölecek.”

Kararlı yüzünde gözleri soğuk bir ateşle yanıyordu. “Öyleyse kaybedecek zamanım yok.”

Kapıları itip açarak Hayat Bahçesi’ne girdi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Hayat Bahçesi'ne adım attıklarında onları çiçek kokuları karşıladı. Zedd, yolunda gitmeyen bir şey olduğunu hemen anladı. Kutuların üçü de içerideydi. Yanılmıştı. Rahl'ın elinde üç kutu vardı. Başka bir şey de hissediyordu ama gücü azaldığı için tam olarak emin olamadı. Zedd, Kahlan'ın arkasındaydı. Chase en arkadan geliyordu. Kahlan ağaçların arasındaki patikadan yürüyüp sarmaşık bürümüş duvarların ve renkli çiçeklerin yanından geçti. Çimenliğe vardıklarında durdu.

Çimenliğin karşısında beyaz kumdan yuvarlak bir alan vardı. Büyücü kumu. Zedd hayatı boyunca bu kadar büyücü kumunu bir arada görmemişti. Bu kadarı, on krallığa bedeldi. Kum tanelerinin incececik gökkuşağı renklerindeki ışıkları yüzüne yansıtıyordu. Zedd'in kaygısı giderek artıyordu. Rahl'ın bu kadar kumu neden bir araya topladığını ve ne yaptığını merak etti. Kumların pırlıltısı gözalcıydı.

Büyücü kumunun arkasındaki sunağın üzerinde Orden'in Üç Kutusu duruyordu. Üç kutuyu bir arada görünce Zedd'in kalbi duracaktı neredeyse. Kutuların muhafazaları açılmıştı. Üçü de gece kadar karanlıktı.

Darken Rahl sırtı onlara dönük bir halde kutuların önünde duruyordu. Zedd, Richard'a zarar veren adamı görünce büyük bir öfkeye kapıldı. Cam çatıdan giren güneş ışığı adamın beyaz cüppesini ve sarı saçlarını aydınlatıyordu. Rahl hiç kıpırdamadan kutularına, kendisini bekleyen ödüllere bakıyordu.

Zedd, yüzünün öfkeden kızardığını hissedebiliyordu. Rahl son kutuyu nasıl bulmuştu? Nasıl ele geçirmişti? Aklındaki soruları bir kenara bıraktı, şu anda önemsizdiler. Asıl soru, şu anda ne yapmaları gerektiği idi. Üç kutu elinde olduğuna göre Rahl birini açabilirdi. Zedd, Rahl'a gözlerini dikmiş olan Kahlan'a baktı. İtirafçı gücüyle dokunabilirse kurtulacaklardı ama onun da yeterli güce sahip olup olmadığını bilmiyordu Zedd. Bu sarayda, özellikle bu odada kendi gücünün hiçbir işe yaramayacağını biliyordu. Bütün saray, Rahl'ı korumak için yapılan bir büyüydü. Darken Rahl'ı yalnızca Kahlan durdurabilirdi. Kahlan'dan yayılan Kan Öfkesi'nin yakıcı gücünü hissedebiliyordu.

Kahlan çimenliği geçmeye haşladı. Zedd ve Chase onu izlediler ama Rahl'ın karşısındaki kumlara ulaştıklarında Kahlan elini büyücünün göğsüne koydu.

"İkiniz burada bekleyin."

Zedd, Kahlan'ın gözlerindeki intikam ateşini gördü. Kendisi de Richard'ı kaybetmenin acısını derinden hissediyordu.

Zedd başını kaldırdığında, Darken Rahl'ın mavi gözleriyle karşılaştı. Bir an bakiştılar. Rahl'ın gözleri korkunç bir soğuk kanlılıkla kendisine yaklaşan Kahlan'a kaydı.

Chase eğilip fısıldadı. "Bu da işe yaramazsa ne yapacağız?"

"Öleceğiz."

Zedd, Darken Rahl'ın yüzündeki endişeli ifadeyi görünce umutlandı. Kahlan'ın yüzünde Con Dar'ın ikiz şimşeklerini gör-

mek Rahl'ı endişelendirmişti. Zedd gülümsedi. Darken Rahl bunu hiç hesaba katmamıştı, şimdiyse korkmuş bir hali vardı.

Rahl harekete geçti ve Kahlan yaklaşırken, Doğruluk Kılıcını çekti. Kınından çıkan kılıç bembeyazdı. Kılıcı uzattığında Kahlan durdu.

Artık durdurulamayacak kadar birbirlerine yakındılar. Zedd, Kahlan'a yardım etmek zorundaydı. Büyücü, kalan son gücünü toplayarak büyücü kumlarının üzerinden bir şimşek gönderdi. Bütün gücünü bu şimşeğe harcamıştı. Mavi şimşek kılıcı Rahl'ın elinden uçurarak uzağa düşürdü. Darken Rahl, Zedd'e haykırdı. Sonra da Kahlan'a dönüp konuştu ama ne Zedd ne de Kahlan onun söylediklerini anlamadı.

Kahlan'ın ilerlemesi üzerine Rahl geriledi. Sunağa dayandı, kaçabileceği bir yer kalmamıştı. Kahlan önünde durunca, Rahl elini saçında gezdirdi.

Zedd'in gülümsemesi dudaklarında dondu. Ters giden bir şey vardı. Rahl'ın elini saçında gezdirmesi, ona birini hatırlatmıştı.

İtirafçı Ana uzanarak Darken Rahl'ı boğazından yakaladı. "Bu Richard için."

Zedd'in gözleri büyüdü. İçini buz gibi bir ürperti sardı. Neyin ters gittiğini anlamıştı. Soluksuz kaldı.

Bu, Darken Rahl değildi.

Zedd bağırdı. "Kahlan, hayır! Dur! Bu..."

Gökyüzünden şiddetli bir darbe, sessiz bir gökgürültüsü indi. Ağaçların yaprakları titredi. Çimenler genişleyen bir dalgayla kıpırdadı.

"...Richard!" Büyücü, gerçeği çok geç fark etmişti. İçini büyük bir acı sardı.

"Sahibe," diye fısıldadı Richard, dizlerinin üzerine çökmeden önce.

Zedd donakalmıştı. Umutsuzluk, Richard'ın hayatta olmasından duyduğu sevinci bastırdı. Yan taraftaki duvarın içinden sarmaşıklarla kaplı bir kapı açıldı ve gerçek Rahl dışarı çıktı. Arkasında Michael ve iki muhafız vardı. Kahlan şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

Büyücü ağı titreşip yok oldu ve Darken Rahl gibi görünen kişi, gerçek görüntüsüne büründü. Richard.

Gözleri korkuyla büyüyen Kahlan geriledi. Con Dar gücü azalıp yok oldu. Kahlan yaptığı şeyden duyduğu acıyla haykırdı.

İki muhafız onun arkasına geçti. Chase kılıcına uzandı ama daha dokunmadan donakaldı. Zedd ellerini kaldırırsa da hiç gücü kalmamıştı. Hiçbir şey olmadı. Kahlan ile Richard'ın yanına koşmak istedi ama iki adım atınca, görünmez bir duvara çarptı. Taş bir hücreye hapsolan bir mahkûm gibiydi. Kendi aptallığına öfkelen-di.

Kahlan muhafızlardan birinin kemerindeki bıçağı kapmış, bıçağı kendisine saplamak üzereydi.

Michael, onun kolunu büküp bıçağı elinden aldı ve boğazına dayadı. Richard büyük bir öfkeyle ağabeyinin üzerine atladı ama görünmez bir duvara çarparak yere yığıldı. Kahlan bütün enerjisini Con Dar'a harcadığı için karşı koyamayacak kadar güçsüz düşmüştü. Gözyaşları içinde yere yıkıldığında muhafızlardan biri çabucak ağzını bağladı.

Richard dizlerinin üzerine çökerek Darken Rahl'ın cüppesine yapıştı, yalvarmaya başladı. "Onun canını yakma! Lütfen! Onun canını yakma!" Darken Rahl elini Richard'ın omzuna koydu. "Geri döndüğüne çok sevindim Richard. Geri döneceğini tahmin etmiştim. Bana yardım etmeye karar vermene sevindim. Dostlarına bağlılığın takdire değer doğrusu."

Zedd işittiklerinden şaşkına dönmüştü. Darken Rahl'ın nasıl Richard'ın yardımına ihtiyacı olabilirdi?

“Lütfen,” diye yalvardı Richard gözyaşları içinde, “Kahlan'ın canını yakma.”

“Bu sana bağlı.” Richard'm ellerini cüppesinden çekti.

“Ne istersen yaparım! Yeter ki onun canını yakma.”

Darken Rahl'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi. Parmak uçlarını ıslatıp diğer eliyle Richard'ın saçlarını okşadı. “Böyle olmasına çok üzüldüm Richard. Gerçekten de üzgünüm. Eski halinle yanında olman büyük zevk olurdu. Fark etmedin belki ama sen ve ben birbirimize çok benziyoruz. Ama sanırım Büyücünün İlk Kuralı'na yenildin.”

“Sahibe Kahlan'ın canını yakma,” diye ağladı Richard. “Lütfen.”

“Söylediklerimi yaparsan sözümü tutar, Kahlan'a iyi davranılmasını sağlarım. Seni belki de güzel bir hayvana, bir süs köpeğine falan çevirebilirim. Yatak odamızda uyumana izin bile verebilirim, böylece sözümü tuttuğumu görürsün. Belki de bana yardım ettiğin için çocuğuma senin adını koyarım. Richard Rahl. Komik, değil mi?”

“Bana istediğini yapabilirsin ama lütfen Sahibe Kahlan'ın canını yakma. Ne yapmamı istediğini söyle, lütfen.”

Darken Rahl, Richard'ın başını okşadı. “Yakında söyleyeceğim evlat. Burada bekle.”

Darken Rahl, dizlerinin üzerinde duran Richard'ı bırakıp beyaz kumların çevresinden dolaşarak Zedd'e yöneldi. Mavi gözlerini yaşlı adamdan ayırmadan ona yaklaştı. Zedd, içi boşalmış gibi hissediyordu kendini.

Rahl, Zedd'in önünde durduktan sonra parmak uçlarını ıslatarak kaslarını düzeltti.

“Adın ne Yaşlı Büyücü?”

Zedd bütün umutları yok olmuş bir halde baktı. “Zeddicus Zu’l Zorander.” Başını kaldırdı. “Babanı ben öldürdüm.”

Darken Rahl başını salladı. “Büyücü ateşinin beni de yak-
tığını, henüz çocukken beni neredeyse öldürdüğünü de biliyor
muydun? Aylarca acıyla kıvrandığımı, ateşin yüzünden ruhumda
ve bedenimde açılan yaraları bugüne kadar taşıdığımı?”

“Babasının yaptıkları yüzünden bir çocuğun canını yaktığım
için üzgünüm. Ama ben olsam, buna erken bir ceza derdim.”

Rahl’ın yüzündeki cana yakın ifade değişmedi, dudakla-
rında hâlâ hafif bir gülümseme vardı. “Uzun bir süre birlikte
olacağız. Sen ve ben. Katlandığım acıları sana göstereceğim.
Neye benzediğini öğreneceksin.”

Zedd acı bir bakış fırlattı ona. “Bana şimdiye kadar verdiğin
acılarla boy ölçüşemez.”

Darken Rahl parmak uçlarını ıslatarak uzaklaştı. “Göreceğiz.”

Zedd çaresiz bir halde onun Richard’a doğru gitmesini sey-
retti. “Richard!” diye haykırdı Zedd. “Ona yardım etme! Kahlan,
ona yardım etmendense ölmeyi tercih eder!”

Richard, büyücüye boş boş baktıktan sonra Rahl’a döndü.
“Kahlan’ın canını yakmaman için her istediğini yapacağım.”

Darken Rahl ayağa kalkmasını işaret etti. “Sana söz verdim
evlat. Söylediklerimi yapman yeterli.” Richard başını salladı. “Sa-
yılı Gölgele Kitabı’nı oku.”

Zedd büyük bir şaşkınlıkla irkildi. Richard, Kahlan’a döndü.

“Ne yapmalıyım Sahibe?”

Kahlan, Michael’ın boğazına dayadığı bıçaktan kurtulmaya
çalışıyor, ağzı bağlı olduğu için haykırışları boğuluyordu.

Rahl’ın sesi sakın ve yumuşaktı. “Sayılı Gölgele Kitabı’nı
oku Richard, yoksa Michael işe Kahlan’ın parmaklarını kesmekle

başlayacak. Ne kadar sessiz kalırsan, Michael o kadar çok yerini kesecek,” dedi.

Richard korku dolu bir ifadeyle Rahl’a döndü. “Sayılı Gölgeler Kitabı’ndaki sözlerin doğruluğu, bu sözler kutulara hükmetmeyen biri tarafından söyleniyorsa, yalnızca bir İtirafçı sayesinde kanıtlanabilir...”

Zedd’in şaşkınlıktan başı dönmeye başlamıştı. Kulaklarına inanamıyordu. Richard’ı kitabı okurken dinlerken bunun bir hayal olmadığına yavaş yavaş inanmaya başladı. Richard’ın ağzından çıkanlar bir büyü kitabının benzersiz söz dizimine sahipti. Richard bunları uyduruyor olamazdı. Bu, Sayılı Gölgeler Kitabı’ydı. Zedd o kadar güçsüz düşmüştü ki Richard’ın kitabı nasıl öğrendiğini bile merak etmedi.

Bildikleri dünya sona eriyordu. Bugün, Rahl hükümdarlığının ilk günüydü. Kaybetmişlerdi. Rahl kazanmıştı. Dünya, Rahl’ın ayaklarının altında idi.

Zedd bütün duyuları uyuşmuş bir halde dinledi. Bazı sözcüklerin kendisi büyüydü. Yalnızca doğuştan yetenekli biri, bu sözcükleri aklında tutabilirdi. Bazı tetikleyici büyü söz-cükler, kitapta yazılanların tamamını unutmamasına neden olabilirdi. Kitabın içindeki büyüün herhangi birinin eline geçmemesi için öngörülen durumlara karşı koruma. Richard’ın bu sözcükleri okuyabilmesi bile doğuştan yetenekli olduğunun kanıtıydı. Kehanetlerin de söylediği gibi, Richard büyüden ne kadar nefret ederse etsin büyüün ta kendisiydi.

Zedd yaptıklarını düşününce kederlendi. Richard’ı, kim olduğunu bilseler kullanmak isteyecek güçlere karşı koruduğuna pişman oldu. Yetenekle doğanlar gençken her zaman daha zayıf olurdu. Darken Rahl bunun kanıtıydı. Zedd, Richard’ı, bu güçlerin onun varlığını öğrenmesine engel olmak için bilerek eğitmemişti. Hem Richard’ın yeteneği olmasını ummuş hem de

bundan korkmuştu. Richard'ın güç kendini göstermeden önce büyüyeceğini, yeterince güçlenip olgunlaştığında onu eğitecek zamanı olacağını ummuştu. Olgunlaştığında ve yetenek onu öldürmeden önce. Çabaları boşunaydı. Sonu kötü bitmişti. Zedd, Richard'ın yeteneği olduğunu, özel biri olduğunu her zaman bildiğini fark etti. Herkes Richard'ın özel olduğunu hissedirdi. Eşine az rastlanan biriydi. Büyünün işareti.

Zedd, Richard'la geçirdiği güzel günleri hatırlayınca ağladı. Ne güzel yıllardı! Hayatının en güzel yıllarıydı. Büyüden uzak kaldığı yıllardı. Bir insanın Büyük Büyücü'yü korkmadan sevebilmesi ve dostu olması çok güzeldi.

Richard hiç duraksamadan kendinden emin bir şekilde kitabı okuyordu. Zedd, Richard'ın kitabı bu kadar kusursuz bir biçimde ezberlemiş olmasına şaşırdı ve onunla gurur duydu. Bir yandan da keşke bu kadar yetenekli olmasaydı diyordu içinden. Okudukları şu ana kadar yapılanlarla, örneğin kutuların muhafazasını açmakla ilgili bölümlerdi ama Rahl, bir şey atlamış olabileceği korkusuyla onu durdurmadı. Sessizce ayakta durmuş Richard'ı dinliyordu. Ara sıra, doğru işlemi yaptığından emin olmak için bazı bölümleri tekrar ettiriyor ve Richard güneşin açılarını, bulutları, rüzgâr şemalarını anlatırken düşüncelere dalıyordu.

Richard öğle boyunca okumayı sürdürdü. Rahl, Richard'ı dinliyordu. Michael ve iki muhafız boğazına bıçak dayalı halde Kahlan'ı tutuyor, Chase elini kılıcına uzatırken donakalmış bir halde duruyor, Zedd görünmez hücresinin içinde yerde oturuyordu. Zedd, kutuları açma işleminin tahmininden uzun süreceğini fark etmişti. Bütün gece boyunca sürebilirdi. Çizilmesi gereken sihirler vardı. Darken Rahl'ın neden bu kadar çok büyücü kumuna ihtiyaç duyduğunu şimdi anlıyordu. Kutuların büyülü

sözcüklere göre yerleştirilmesi gerekiyordu, böylece kışın ilk güneşi üzerlerine düştüğünde gölgeleri, konumlarını belirleyecekti.

Kutular birbirinin eşiydi ama her birinin gölgesi farklıydı. Güneş gökyüzünde alçalırken, kutuların gölgeleri parmaklarını uzatmaya başladı. İlk kutudan bir, ikinci kutudan iki, üçüncü kutudansa üç gölge uzanıyordu. Zedd, kitabın adının neden Sayılı Gölgeler Kitabı olduğunu şimdi anlamıştı.

Kitabın karmaşık bölümlerinde Darken Rahl, Richard'a durmasını işaret ederek sihir ve tılsımları büyücü kumuna çiziyordu. Bazı sihirlerin adını Zedd daha önce hiç işitmemişti ama Rahl hepsini biliyordu. Hiç tereddüt etmeden çizdi. Karanlık çöktüğünde, kumun çevresindeki meşaleleri yaktırdı. Meşalelerin ışığı altında, sihirleri çizmeyi sürdürdü. Herkes sessizce durmuş, Rahl'ın kuma çizdiklerini izliyordu. Zedd, Rahl'ın ustalığı karşısında çok etkilenmişti ama Ölüler Dünyası'nın büyülerinden tedirgin de olmuştu.

Geometrik desenler karmaşıktı ve Zedd bunların hatasız çizilmesi gerektiğini biliyordu. Her çizgi doğru zamanda, doğru sırayla çizilmeliydi. Hata yapılırsa çizgiler düzeltilemez, silinemez ya da baştan çizilemezdi. Hata, ölüm demekti.

Zedd, ölümcül bir hata yapmaktan korktukları için büyücü kumuna sihir çizmeden önce yıllarca alıştırma yapan büyücüler tanımıştı. Darken Rahl'sa bu işi en ufak bir güçlük çekmeden yapıyor, eli kusursuzca hareket ediyordu. Zedd, bu kadar yetenekli bir büyücü hiç görmemişti. En azından, en iyi büyücü tarafından öldürüleceklerdi. Rahl'ın ustalığına saygı duymaktan kendini alamıyordu. Daha önce hiç böyle bir yetenek görmemişti.

Bütün bu çabaların amacı, Rahl'ın istediği kutunun hangisi olduğunu öğrenmek içindi. Kitapta yazılanlara göre, Rahl kutulardan birini istediği an açabilirdi. Zedd, diğer büyü kitaplarından okuduğu kadarıyla bütün bu bilgilerin kutunun büyüünün

kolaylıkla kullanılmasına karşı bir önlem olduğunu biliyordu. Hiç kimse dünyanın efendisi olmaya karar verip bunu nasıl yapacağını bir büyü kitabından kolayca öğrenemezdi. Zedd, kitapta yazılan talimatları uygulayacak bilgiye sahip olmadığını biliyordu. Darken Rahl, muhtemelen hayatı boyunca bu an için hazırlanmıştı. Büyük olasılıkla küçük yaştan itibaren babası tarafından eğitilmişti. Zedd, büyücü ateşinin Darken Rahl'ı da öldürmüş olmasını diledi ama sonra bu düşüncesinden pişman oldu.

Şafakta sihirler çizilmiş, gölgeleriyle ayırt edilen kutuların her biri ayrı bir çizimin üzerine yerleştirilmişti. Büyüler okundu. Kışın ikinci gününün güneşi sunağı aydınlatırken, kutular bir kez daha taşın üzerine yerleştirildi. Zedd, kutuların gölge sayısının önceki günden farklı olduğunu görünce şaşırdı. Bu da başka bir önlemdi. Kutuların yerleri, tek gölgeli kutu solda, iki gölgeli kutu ortada, üç gölgelisiye sağda olacak biçimde ayarlandı.

Darken Rahl gözlerini kara kutulara dikti. “Devam et.”

Richard hiç tereddüt etmeden okumaya devam etti. “Kutular yerlerine konduktan sonra, Orden Büyüsü kullanılmaya hazırdır. Tek gölge, kullanıcının hayatını sürdürmesine yeter. Üçü bir arada canlıların kaldıramayacağı kadardır. Denge, iki gölgeli kutunun açılmasıyla sağlanır. Bir gölge kendin, bir gölge de Orden Büyüsü'nün gücüyle hükmedeceğin dünya için. Tek kişinin hükmettiği dünyayı, iki gölgeli kutu gösterir. Kutuyu aç ve ödülünü kazan.”

Darken Rahl yüzünü yavaşça Richard'a çevirdi. “Devam et.”

Richard gözlerini kırptı. “Dilediğin gibi hükmet. Bu kadar.”

“Dahası olmalı.”

“Hayır Efendi Rahl. Dilediğin gibi hükmet. Kitabın sonuna geldik.”

Rahl, Richard'ın boğazına sarıldı. "Bütün kitabı öğrendiğinden emin misin? Hepsini yani?"

"Evet, Efendi Rahl."

Rahl'm yüzü kıpkırmızı kesildi. "Bu doğru olamaz! Bu doğru kutu değil! İki gölgeli kutu beni öldürecek olan kutu! Bu kadarını bildiğimi sana söylemişim! Hangi kutunun beni öldüreceğini öğrenmişim!"

"Size doğru söylüyorum. Her söylediğim doğrudu."

Darken Rahl onun boğazını bıraktı. "Sana inanmıyorum." Michael'a döndü. "Boğazını kes."

Richard bir çılgık atarak dizlerinin üzerine çöktü. "Lütfen! Bana söz verdiniz! Size bildiklerimi anlatırsam, ona zarar vermeyecektiniz! Lütfen! Doğruyu söyledim!"

Rahl gözlerini Richard'dan ayırmadan elini Michael'a kaldırdı. "Sana inanmıyorum. Bana doğruyu söylemezsen, kızın boğazını keseceğim. Sahibe'ni öldüreceğim."

"Hayır!" diye bağırdı Richard. "Size doğruyu söyledim! Size farklı bir şey söyleyemem, bu yalan olur!"

"Son şansın Richard. Doğruyu söyle yoksa ölecek."

"Size daha başka hiçbir şey söyleyemem!" diye bağırdı Richard. "Size farklı bir şey söylersem, bu yalan olur."

Zedd ayağa kalktı. Kahlan'ın boğazındaki bıçağa, kızın fal taşı gibi açılmış gözlerine ve Darken Rahl'a baktı. Rahl büyük olasılıkla Sayılı Gölge Kitabı'ndan başka bir bilgi kaynağından yararlanmıştı ve oradan öğrendikleri, Richard'ın söyledikleriyle çelişiyordu. Bu sıradışı bir durum değildi. Darken Rahl'ın bunu bilmesi gerekirdi. Çelişkiye düşüldüğünde, o büyüye ait talimat kitabındaki bilgi her zaman öncelik kazanırdı. Başka türlü hareket etmek, hemen her zaman ölümle sonuçlanırdı. Bu, büyüyü korumak için alınmış önlemlerden biriydi. Zedd,

Rahl'ın kibiri yüzünden kitapta yazılanlara uymamasını canı gönülden diliyordu.

Darken Rahl'ın yüzünde bir gülümseme belirdi. Parmak uçlarını ıslatarak kaşlarını düzeltti. "Pekâlâ Richard. Doğru söyleyip söylemediğinden emin olmak zorundaydım."

"Sahibe Kahlan'ın hayatı üzerine yemin ederim ki doğruyu söylüyorum. Size söylediğim her şey doğru."

Rahl başını salladı. Michael'a elini sallayarak bıçağı indirmesini işaret etti. Gözyaşları yanaklarından süzülen Kahlan gözlerini kapadı, rahatlamıştı. Rahl kutulara dönüp derin bir nefes aldı.

"En sonunda," diye fısıldadı. "Orden Büyüsü benim."

Zedd göremiyordu ama Darken Rahl'ın, ortadaki iki göl-geli kutunun kapağını açtığını biliyordu. Bunu, kutudan yayılan ışıktan anlamıştı. Altın sarısı bir ışık canlı bir varlık gibi Efendi Rahl'ın üzerine çöktü ve her yerini sardı. Rahl gülümseyerek döndü. Çevresindeki ışık da onunla birlikte hareket ediyordu. Ayakları yavaşça yerden kesildi ve kollarını öne uzatmış bir halde büyücü kumunun ortasına doğru süzülürken çevresindeki ışık da dönmeye başladı. Rahl yüzünü Richard'a döndü.

"Baba Rahl'a yardım etmek maksadıyla geri döndüğün için sana teşekkür ederim evlat. Bana yardım ettiğin için söz verdiğim şekilde ödüllendirileceksin. Bana ait olanı geri verdin. Hissedebiliyorum. Bu muhteşem. Gücü hissedebiliyorum."

Richard kayıtsız bir yüzle ona baktı. Zedd tekrar yere çöktü. Richard ne yapmıştı? Bunu nasıl yapabilirdi? Rahl'a Orden Büyüsü'nü nasıl verebilirdi? Onun dünyaya hükmetmesine nasıl izin verebilirdi? Çünkü Richard'a bir İtirafçı dokunmuştu, nedeni buydu. Bu onun hatası değildi. Özgür iradesi yok olmuştu. Her şey bitmişti. Zedd, onu bağışladı.

Zedd gücü olsa, büyücünün hayat ateşini yakarak hayatını verecekti ama Efendi Rahl'ın karşısında gücü yoktu. Kendini yorgun ve yaşlı hissediyordu. Daha fazla yaşlanmayacağı da kesindi. Darken Rahl, onu öldürecekti ama Zedd kendisi için değil, geride kalacaklar için üzülüyordu.

Altın sarısı ışıkla yıkanan Darken Rahl, büyücü kumunun üzerinde birkaç adım yükseldi. Yüzünde tatmin olmuş bir gülümseme vardı, masmavi gözleri parlıyordu. Gözlerini kapadı, başını kendinden geçmişçesine geriye attı, sarı saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. Çevresinde kıvılcımlar uçuşuyordu.

Beyaz kumların rengi altın sarısına döndü ve koyulaşmaya başladı. Kumlar koyu kahverengiye dönüştüğünde, Rahl'm çevresindeki ışık da kehribar rengini almıştı. Rahl'ın gülümsemesi yok oldu, başını eğdi ve gözlerini açtı. Büyücü kumu kapkara olmuştu. Yer sarsılmaya başladı.

Richard'm yüzünde bir gülümseme belirdi. Koşup Doğruluk Kılıcı'nı kaptı. Kılıcın büyüyle öfke, gri gözlerine doldu. Zedd ayağa kalktı. Darken Rahl'i çevreleyen ışık çirkin bir koyu kahverengiye dönmüştü. Masmavi gözleri hayretle büyüdü.

Yerin altından sağır edici bir gümürtü yükseldi. Rahl'ın ayaklarının dibindeki kumlar yarıldı. Mor bir ışık yükselerek Rahl'i içine hapsedti. Rahl ışıgın içinde kıvranarak haykırmaya başladı.

Richard göğsü hızla inip kalkarak büyülenmiş bir halde manzaraya bakıyordu.

Zedd'i hapseden görünmez duvarlar yıkıldı. Chase kılıcını çekip Kahlan'a koştu. Kahlan'ın tutan iki muhafız onu bırakıp Chase'i yarı yolda karşıladı.

Michael'ın beti benzi atmıştı. Chase adamlardan birini yere sererken, olup bitenleri şaşkınlıkla izledi. Kahlan dirseğini onun

karnına geçirip bıçağı ondan almayı başardı. Silahsız kalan Michael ise çılgın gibi sağa sola bakınıp bir kaçış yolu aradıktan sonra ağaçların arasındaki patikadan aşağı koştu.

Chase ve ikinci muhafız yere yuvarlanarak alt alta üst üste dövmeye başlamıştı. Muhafız bir kez haykırdı. Chase ayağa kalkarken, rakibi yerde hareketsiz yatıyordu. Chase, Darken Rahl'a bir bakış fırlattıktan sonra Michael'ın kaçtığı yöne koştu. Zedd, Kahlan'ın başka bir yönde kaybolduğunu görür gibi oldu.

Zedd de Richard gibi kendinden geçmiş bir halde, Orden Büyüsü'ne esir düşmüş Darken Rahl'ın çırpınmalarını izliyordu. Mor ışık ve siyah gölgeler, Rahl'ı karanlık çukurun üzerinde sınıksız tutuyordu.

"Richard!" diye haykırdı Rahl. "Sen ne yaptın?"

İzci, siyah kumlara yaklaştı. "Senin istediğini yaptım Efendi Rahl," dedi masum masum. "İşitmek istediklerini söyledim."

"Ama doğruyu söyledin! Söylediklerin doğruydu!"

Richard başını salladı. "Evet, doğruyu söyledim. Yalnızca her şeyi söylemedim. Sondaki paragrafın büyük bir kısmını okumadım. Dikkat et. Kutuların etkisi değişkendir. Amaca göre değişir. Başkalarına yardım edebilmek amacıyla hükmetmek için bir kutuyu sağa çek. Dünyanın Efendisi olmak için bir kutuyu sola çek. Dilediğin gibi hükmet. Bildiklerin doğruydu. İki gölgeli olan, seni öldürecek kutuydu."

"Ama söylediklerimi yapmak zorundaydın! Sana bir İtirafçı dokundu!"

Richard gülümsedi. "Öyle mi? Büyücünün İlk Kuralı. En önemli kural olduğu için ilk kuraldır. Bu kurala karşı kendini daha iyi korumalıydın. İşte kibrin bedeli. Ben zayıflığımı kabul ediyorum ama sen etmiyorsun.

Bana sunduğın seçenekler hoşuma gitmedi. Senin kurallarına göre oynarsam kazanamayacağımı bildiğim için bazı yeni kurallar uydurdum. Kitap, sözlerin doğruluğunun bir İtirafçı kullanılarak kanıtlanmasını söylüyordu. Sen bu kuralı yerine getirdiğini sandın. Büyücünün İlk Kuralı. İnanmak istediğin için inandın. Seni yendim.”

“Olamaz! Bu imkânsız! Bunu yapmayı nasıl bilebilirsin?”

“Sen öğrettin ya: Büyü de dâhil olmak üzere hiçbir şey tek boyutlu değildir. Her şeyin bütününe bak demiştin, hiçbir şey tek boyutlu değildir. Bütününe bak.” Richard başını yavaşça salladı. “Bilmemi istemediğin bir şeyi bana asla öğretmemeliydin. Bana bir şey öğretirsen, bu bilgiyi istediğim gibi kullanmaya hakkım olur. Öğrenmem gereken en önemli şeyi, Kahlan’ı nasıl sevmem gerektiğini öğrettiğin için sana teşekkür ederim Baba Rahl.”

Darken Rahl yüzünü acıyla buruşturdu. Kahkahaları ve çığlıkları birbirine karışıyordu.

Richard çevresine bakındı. “Kahlan nerede?”

Zedd işaret etti. “Şu tarafa giderken gördüm.”

Richard, kılıcını kınına sokup gölgelerin ve ışığın içine hapsolmuş Rahl’a baktı. “Elveda Baba Rahl. Ben izlemesem de öleceğinden hiç şüphem yok.”

“Richard!” diye haykırdı Rahl, İzci’nin uzaklaşmasını izlerken. “Richard!”

Zedd, Darken Rahl’la yalnız kalmıştı. Dumandan parmakların, beyaz cüppesine dolanarak Rahl’ın kollarını iki yanına mıhlamasını izledi. Zedd ona yaklaştı. Rahl masmavi gözlerini Yaşlı Büyücü’ye çevirdi.

“Zeddicus Zu’l Zorander, şimdilik kazanmış olabilirsin ama henüz her şey bitmedi.”

“Sonuna kadar kibirlisin, değil mi?”

Rahl gülümsedi. “Onun kim olduğunu söyle.”

Zedd omzunu silkti. “İzci.”

Rahl acıdan kıvranarak gülümsedi. Mavi gözlerini tekrar Zedd’e çevirdi. “Oğlun, değil mi? En azından büyücü kanından gelen biri tarafından alt edildim. Sen onun babasısın.”

Zedd’in dudakları kederli bir gülümsemeyle büküldü. Yavaşça başını salladı. “O benim torunum.”

“Yalan söylüyorsun! Babası sen değilsen, neden Richard’ın üzerine bir ağ koyup babasını sakladın!”

“Çünkü annesine tecavüz ederek ona hayat veren mavi gözlü piçin, kim olduğunu bilmesini istemiyordum.”

Darken Rahl’ın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Kızın öldürülmüştü. Babam öldürüldüğünü söylemişti.”

“Kızımın güvende olması için küçük bir numaraya başvurdum.” Zedd’in ifadesi karardı. “Kim olduğunu bilmediğin halde kızımın canını yaktın. Ama fark etmeden ona mutluluğu, Richard’ı verdin.”

“Babası ben miyim?” diye fısıldadı Rahl.

“Kızıma tecavüz ettiğinde, sana zarar veremeyeceğimi bildiğim için ilk önce kızımı koruyup teselli etmeyi düşündüm. Bu yüzden Batı Diyar’a gittik. Küçük bir bebeği olan dul bir adamla tanıştı. George Cypher iyi, hoşgörülü bir insandı. Onun kızımın kocası olmasından gurur duydum. George, Richard’ı öz oğlu gibi sevdi ama benim kim olduğum dışında her şeyi biliyordu. Kim olduğumu ağ ile saklamıştım.

Babasının işlediği suçlardan dolayı Richard’dan nefret edebilirdim ama onu sevmeyi seçtim. Etkileyici bir genç adam oldu, sence de öyle değil mi? İstediyin veliaht tarafından yenildin. Yetenekle doğan bir veliaht. Rahl kanından geldiği için öfke ve

şiddete yatkınlığı vardı. Ama Zorander kanı ona sevgi, anlayış ve merhamet katarak şiddeti dengeledi.”

Darken Rahl, Orden Büyüsü’nün gölgelerinde titrek bir ışıkla parıldadı. Bedeni dumanlaşırken acıyla kıvranıyordu. “Zorander ve Rahl kanının birleştiğini düşünmek... Richard yine de benim vârisim. Bir açıdan...” diyebildi güçlükle, “ben kazandım.”

Zedd başını salladı. “Yanılıyorsun. Birçok yönden kaybettin.”

Duman, buhar, gölgeler ve ışık gürleyerek dönmeye başladı. Yer şiddetli sarsıntılarla beşik gibi sallanıyordu. Simsiyah kesilen büyücü kumu, girdabın içine çekiliyordu. Kumlar girdabın içinde dönerken yaşayanlar ve Ölüler Dünyası’nın sesleri karışarak korkunç bir kükremede son buldu.

Darken Rahl’ın sesi derinden, ölü gibi geliyordu. “Kehanetleri oku yaşlı adam. Olaylar senin düşündüğün gibi sonuçlanmayabilir. Ben bir Aracı’yım.” Girdabın ortasında gözleri kör edici bir ışık parladı. Zedd elini gözüne siper etti. Sıcak, beyaz ışık yükselerek tepedeki camlardan gökyüzüne ulaştı, sonra boşluğun karanlığına geri döndü. Sağır edici bir çığlık yankılandı. Hava sıcak, ışık ve gürültüyle titreşti. Bir anlık ışık patlamasıyla her yer beyaza boyandı, sonra sessizlik çöktü.

Zedd temkinli bir biçimde ellerini gözlerinden çekti. Işık gitmişti. Her şey sona ermişti. Kış güneşi, az öne karanlık boşluğun bulunduğu yeri aydınlatıyordu. Büyücü kumu kaybolmuş, geriye yalnızca toprak kalmıştı. Dünyalar arasındaki yarık kapanmıştı. En azından Zedd öyle olduğunu umuyordu.

Büyücü, gücünün geri geldiğini kemiklerinde hissedebiliyordu. Büyüsünü elinden alan kişi kaybolmuştu.

Kollarını güneşe doğru kaldırıp gözlerini yumarak sunağın karşısında durdu.

“Ağları geri çağırıyorum. Eskiden kimsem, artık yine oyum. İlk Düzen’in Büyücüsü Zeddicus Zu’l Zorander’im. Herkes böyle bilsin.”

D’Hara halkı, uzun yıllar önce büyüyle hükümdarlarına bağlanmıştı. Bu bağ, D’Hara halkını Rahl Soyu’na, Rahl Soyu’nu da D’Hara halkına bağlıyordu. Ağlar ortadan kalkınca, bu bağlar birçok kişi tarafından hissedilecek ve Richard, Efendi Rahl olarak bilinecekti.

Zedd, Richard’a babasının Darken Rahl olduğunu söylemek zorunda kalacaktı ama bugün değil. Önce nasıl söyleyeceğini bulması gerekecekti. Anlatacağı çok şey vardı ama bunu başka zaman yapacaktı.

Richard, Kahlan’ı ibadet odalarından birinde dizlerinin üzerine çökmüş bir halde buldu. Ağzını bağlayan kumaş hâlâ boyundaydı. Gözyaşları içinle iki büklüm eğilmişti. Uzun saçları omuzlarından aşağı dökülüyor, iki eliyle kavradığı bıçağı göğsüne doğru tutuyordu. Omuzları hıçkırıklarla sarsılıyordu. Richard yaklaşıp yere yayılmış beyaz eteklerinin ucunda durdu.

“Yapma,” diye fısıldadı.

“Yapmalıyım. Seni seviyorum.” Kahlan yavaşça inledi. “Sana dokundum. Sahiben olmaktansa ölmeyi tercih ederim. Seni serbest bırakmamın tek yolu bu.” Gözyaşları içinde sarsıldı. “Beni öpmeni istiyorum, sonra da buradan git. Görmeni istemiyorum.”

“Hayır.”

Kahlan başını kaldırarak, “Sen ne dedin?” diye fısıldadı.

Richard ellerini beline koydu. “Hayır dedim. Suratında o saçma sapan boyalar varken seni öpmem. Ödümü kopardın.”

Kahlan kulaklarına inanamıyordu. “Sana gücümle dokundum, bana itiraz edemezsin.”

Richard, Kahlan’ın yanma çömeldi. Boynundaki bezi çözdü. “Seni öpmemi emrettin,” dedi bezi suya batırarak, “ben de suratın boyalıyken seni öpmeyeceğimi söyledim.” Kahlan’ın yüzündeki şimşekleri silmeye başladı. “Sanırım tek çare bunlardan kurtulmak.”

Richard yüzündeki kırmızı boyları silerken, Kahlan kıpırdamadan durdu. Richard işini bitirdikten sonra onun fal taşı gibi açılmış gözlerine baktı. Bezi bir kenara atıp Kahlan’ın önünde diz çöktü ve kollarını onun beline doladı.

“Richard, sana büyüyle dokundum. Dokunduğumu hissettim, işittim ve gördüm. Gücüm seni nasıl olur da etkilemez?”

“Çünkü korunuyordum.”

“Korunuyor muydun? Nasıl?”

“Sana duyduğum aşkla. Seni hayattan çok sevdiğimi ve sensiz yaşamaktansa senin gücün tarafından dokunulmayı tercih edeceğimi fark ettim. Büyü, sensiz yaşamamanın vereceği acıdan daha korkunç olamazdı. Hayatımı sana vermeye razıydım. Gücüne sahip olduğum her şeyi, sana duyduğum bütün sevgiyi sundum. Seni ne kadar çok sevdiğimi ve nasıl olursa olsun seninle olmak istediğimi fark ettiğimde büyü’nün bana zarar veremeyeceğini de anladım. Sana zaten ölümüne bağlıyım, büyü’nün beni değiştirmesine gerek yoktu. Korundum çünkü senin aşkın bana zaten dokunmuştu. Senin de aynı duyguları paylaştığından şüphem olmadığı için ne olacağından korkmadım. Şüphem olsaydı büyü, kalbimdeki o boşluktan içeri girerek benliğimi alırdı ama hiç şüphem yoktu. Sana olan aşkım sağlam, sevgim sonsuz. Sana olan sevgim, beni büyüden korudu.”

Kahlan özel gülümsemesiyle baktı ona. “Öyle mi hissettin? Hiç şüpheden yok muydu?”

Richard gülümseyerek karşılık verdi. “Eh, aslında o şimşekleri görünce bir an için endişelendiğimi itiraf etmeliyim. Ne olduklarını, ne anlama geldiklerini bilmiyordum. Zaman kazanmak için kılıcımı çektim ama sonradan endişemin yersiz olduğunu, seni ne olursa olsun hâlâ sevdiğimi anladım. Sana duyduğum sevgiyi ve bağlılığı kanıtlayabilmek için bana dokunmanı her şeyden çok istiyordum ama Darken Rahl’a numara yapmak zorundaydım.”

“Bu semboller, benim de sana her şeyimi verdiğimi gösteriyordu,” diye fısıldadı Kahlan.

Kahlan kollarını Richard’ın boynuna dolayarak onu öptü. İbadet odasında diz çökmüş bir halde birbirlerine sarıldılar. Richard, Kahlan’ın dudaklarını yavaşça öptü. Bu anı binlerce kez hayal etmişti. Başı dönene kadar Kahlan’ı öpmeye devam etti ve sonra gelen geçen insanlara hiç aldırış etmeden biraz daha öptü.

Richard birbirlerinin kollarında ne kadar kaldıklarını bilmiyordu ama bir süre sonra Zedd’i bulma zamanının geldiğini anladı. Kolunu Kahlan’ın beline doladı. Kahlan da başını onun omzuna yasladı. Birlikte Hayat Bahçesi’ne yürüdüler. Kapıdan içeri girmeden önce bir kez daha öpüştiler.

Zedd bir eli belinde, diğer eli çenesinde, sunağı ve arkasındakileri inceliyordu. Kahlan, Zedd’in karşısında diz çökerek ellerini tuttu ve öpmeye başladı.

“Zedd, Richard beni seviyor! Büyüye rağmen sevgimize nasıl izin vereceğimizi öğrendik! Bir yolu varmış ve Richard onu buldu!”

Zedd kaşlarını çatarak ona baktı. “Bulması yeterince uzun sürdü.”

Kahlan ayağa kalktı. “Nasıl yapacağını biliyor muydun?”

Zedd bu soru karşısında içlerimeş göründü. “Ben, İlk Düzen’in Büyücüsü’yüm. Elbette biliyordum.”

“Neden bize söylemedin?”

Zedd gülümsedi. “Söyleseydim işe yaramazdı küçüğüm. Önceden bilmeniz, içinizde bir şüphe kırıntısının kalmasına yol açabilirdi. Bu kırıntı da başarısızlığınıza neden olurdu. Bir İtirafçı’nın gerçek aşkı olabilmek için büyü engelini aşabilecek yürekten bir bağlılık gerekir. Sonuçlarını bile bile kendini sana vermeye razı olmasaydı, işe yaramazdı.”

“Bu konuda çok şey biliyor gibisin,” dedi Kahlan kaşlarını çatarak. “Bunu daha önce hiç işitmemiştim. Daha önce böyle bir şey olmuş mu peki?”

Zedd düşünceli bir halde çenesini sıvazlayarak tepedeki cama baktı. “Bildiğim kadarıyla bir kez olmuştu.” Gözlerini ikisine dikerek devam etti. “Benim size söyleyemediğim gibi siz de hiç kimseye söyleyemezsiniz. Bu ne kadar acı verirse versin, sonuçları ne olursa olsun, söyleyemezsiniz. Tek bir kişi bile bunu öğrense, bu bilgi kulaktan kulağa yayılır ve başkalarının şansını sonsuza kadar yok eder. Büyünün tuhafliklarından biri de bu. Kazanmak için önce başarısızlığı kabullenmek gerekir. Aynı zamanda insana büyük bir sorumluluk yükler. Gelecek umudunu koruyabilmek için sonuçları, başkalarının ölümünü bile kabul etmelisin. Bencillik, başkalarının ve henüz doğmayanların şansını elinden alıp, hayatlarına mal olur.”

Kahlan başını salladı. “Kimseye söylemeyeceğime söz veriyorum.”

“Ben de,” dedi Richard. “Zedd, bitti mi? Darken Rahl öldü mü?”

Zedd, Richard'a tedirgin edici bir bakış fırlattı. "Darken Rahl öldü." Zayıf elini Richard'm omzuna koyarak yavaşça sıktı. "Söylediklerimi doğru anlamışsın Richard. Hepsini hem de. Ödümü kopardın. Hiç böyle bir gösteri görmemiştim."

Richard gururla gülümsedi. "Basit bir numaraydı işte."

Zedd, her yöne fırlamış dağınık beyaz saçları uçuşarak başını salladı. "Basit bir numaradan fazlasıydı evlat," dedi.

Ayak seslerini işitince üçü de sesin geldiği tarafa döndü. Chase, Michael'ı ensesinden sürükleyerek getiriyordu. Çamurlu beyaz pantolonu ve gömleği, Michael'ın kendi isteğiyle gelmediğini gösteriyordu. Chase, onu Richard'ın önüne itti.

Ağabeyini görmek Richard'ın keyfini kaçırmıştı. Michael'ın gözleri meydan okuyordu.

"Böyle bir davranışı hak etmiyorum kardeşim." Her zaman-
kinden daha küçümseyici bir ses tonuyla konuşuyordu. "Neye engel olduğunu, burnunu neye soktuğunu bilmiyorsun. Batı Diyar ve D'Hara'yı birleştirip herkese yardım edecektim. Darken Rahl insanları kurtarabilirdi. Sen onları sefalete mahkûm ettin. Sen bir aptalsın."

Richard, dostlarının ve kendisinin yaşadıklarını aklına getirdi. Rahl'ın elinde ölenleri düşündü. Acı, zalimlik ve vahşeti düşündü. Darken Rahl'ın kanatları altında büyüyen zalimleri, Darken Rahl'dan Prenses Violet'e kadar herkesi aklından geçirdi. Kendi öldürdüklerini düşündü. Yapmak zorunda kaldıklarından acı ve keder duyuyordu.

Doğruluk Kılıcı çınlayarak kınından çıktı. Kılıcın ucunun boğazına dayandığını görünce Michael'ın gözleri korkuyla büyüdü.

Richard ağabeyine yakalaşarak, "Kaybiden selamı ver Michael," dedi. Michael'ın yüzü kıpkırmızı kesildi. "Ölmeyi yeğlerim."

Richard dimdik durarak başını salladı. Kılıcını indirip ağabeyinin gözlerinin içine baktı. Öfkesini yatıştırarak çeliği beyaza dönüştürmeye çalıştı. Olmadığını görünce kılıcı kınına koydu.

“Ortak bir noktamız olduğuna sevindim Michael. İkimiz de inandıklarımız için öleceğiz.” Bakışlarını Michael’dan ayırarak Chase’in kemerinden sallanan hilal biçimli savaş baltasına çevirdi. “Onu idam et,” diye fısıldadı. “Başını özel muhafızlarına teslim et. Batı Diyar’a ihanet suçundan benim emrimle idam edildiğini söyle. Batı Diyar’ın yeni bir Başvekil bulması gerekecek.”

Chase, Michael’ı saçından yakaladı. Michael dizlerinin üzerine çöküp kaybeden selamı verirken haykırıyordu.

“Richard! Lütfen! Ben senin kardeşimim. Bunu yapma! Beni öldürmesine izin verme! Üzgünüm, beni affet. Hata yaptım. Lütfen beni affet Richard.”

Richard karşısında ellerini bitişirmiş yalvaran adama baktı. Agiel’i eline aldı. Agiel’in acısını hissederken zihninden görüntüler akıyordu. “Darken Rahl bana ne yapacağını sana söylemişti. Biliyordun. Başıma gelecekleri biliyordun ama kendi çıkarın için sessiz kaldın. Michael, bana karşı işlediğin her suçu affediyorum.”

Michael rahatlayarak derin bir nefes aldı, İzci doğruldu. “Ama başkalarına yaptıklarını affedemem. Başkaları, senin yaptıkların yüzünden hayatını kaybetti. Başkalarına karşı işlediğin suçlar nedeniyle idam edileceksin.”

Chase çığlık atıp ağlayan Michael’ı yaka paça götürdü. Richard, acıdan titreyerek idam edilmeye götürülen ağabeyinin arkasından baktı.

Zedd, Richard’ın Agiel’i tutan elini kavradı. “Bırak gitsin Richard.” Richard’ın düşünceleri, Agiel’in acısını örtüyordu. Kemikli eliyle, elini tutmuş Zedd’in gözlerine baktığında, dos-

tunda daha önce hiç görmediği bir şey gördü. Acıyı anladığını gösteren bir bakıştı bu. Agiel'i bıraktı.

Kahlan'ın gözleri Richard'ın göğsündeki Agiel'e takıldı. "Richard, bunu taşımak zorunda mısın?"

"Şimdilik öyle. Öldürdüğüm kişiye söz verdim. Seni ne kadar sevdiğimi anlamama yardım etmiş biri. Darken Rahl bu silahın beni yeneceğini düşünmüştü. Aksine, bu silah onu nasıl yeneceğimi öğretti. Ondan kurtulursam, kim olduğumu inkâr etmiş olurum."

Kahlan elini Richard'ın koluna koydu. "Şimdilik seni anlamıyorum ama bir gün umarım anlarım."

Richard, Hayat Bahçesi'ne bakarak Darken Rahl'ın ve babasının ölümünü düşündü. Adalet yerini bulmuştu. Babasının anıları canlanınca bir an kederlendi. Ama onun verdiği görevi tamamladığını düşününce acısı dindi. Richard, gizli kitabın her sözcüğünü hatırlamıştı. Görevi bitmişti. Babası huzur içinde yatabilirdi.

Zedd üfleyip püfleyerek cüppesini düzeltti. "Lanet! Bu kadar büyük bir yerde yiyecek bir şeyler vardır herhalde!"

Richard gülümseyerek kollarını dostlarının omuzlarına attı ve onları Hayat Bahçesi'nden çıkarıp hatırladığı bir yemek salonuna götürdü, insanlar hiçbir şey değişmemiş gibi masalara oturmuştu. Köşede bir masa buldular. Hizmetçiler pilav, sebze, esmer ekmek ve peynir dolu tabaklarla buharları tüten baharat çorbaları getirdi. Şaşkın ama gülümseyen hizmetçiler, Zedd kararlı bir biçimde önündeki tabakları boşalttıkça yenilerini koyuyordu.

Richard peynirin tadına baktı. Ekşimiş bir tadı olduğunu görünce şaşırdı ve yüzünü buruşturarak tükürdü.

"Sorun nedir?" diye sordu Zedd.

"Bugüne kadar yediğim en kötü peynir!"

Zedd peyniri koklayıp bir ısırık aldı. “Peynirin tadı yerinde, evlat.”

“İyi, öyleyse sen ye.”

Zedd itirazsız kabul etti. Richard ve Kahlan baharat çor-balarını ve esmer ekmeklerini yiyerek yaşlı dostlarının yemek yemesini izledi. Zedd karnını doyurunca Halk Sarayı’ndan çık-mak üzere yola koyuldular.

Koridorlarda yürürken uzun bir çan sesi, insanları ibadete çağırdı. Kahlan, insanların alanlara toplanıp başlarını yere eğerek dua etmelerini kaşlarını çatarak izledi. Richard, bağlılık duasındaki sözleri değiştirdiğinden beri artık ibadet edenlere katılma isteği duymuyordu. Yollarına devam ederken dua eden insanlarla dolu birkaç alanın yanından geçtiler. Richard bu konuda bir şeyler yapıp engel olmayı düşündü ama işin en önemli kısmının zaten sona erdiğine karar verdi.

Birlikte dev koridorlardan geçerek dışarıya, kış güneşinin aydınlattığı açık havaya çıktılar. Basamaklı yamaç, önlerindeki uçsuz bucaksız saray avlusuna uzanıyordu. Basamakların kenarında durdular. Richard, aşağıda toplanmış insanları görünce soluğunu tuttu.

Karşısında sıraya dizilmiş binlerce asker vardı. Basamakların başında eskiden Saray Muhafızları olarak bilinen, Michael’ın özel korumaları duruyordu. Zırhları, kalkanları ve sarı bayrakları güneşin altında parlıyordu. Arkalarında, Batı Diyar ordusunun bin askeri duruyordu. Onların da arkasında kalabalık D’Hara kuvvetleri vardı. Hepsinin önünde duran Chase kollarını kavuş-turmuş, basamakların tepesine bakıyordu. Chase’in yanında, yere dikilmiş bir sığın tepesinde Michael’ın başı duruyordu. Richard sessizlik karşısında afallayarak donakaldı. Yarım kilo-metre ötede biri öksürse işitilebilirdi.

Zedd'in eli sırtına dokunduğunda, Richard basamaklardan aşağı inmeye başladı. Büyücü, kendisini itmiş gibi geldi ona. Merdivenlerden aşağı inerken Kahlan, Richard'ın kolunu yavaşça sıktı. İtirafçı Ana basamaklardan dimdik iniyordu. Chase, Richard'ın gözlerini izliyordu. Sınır muhafızının yanında duran Rachel onun bacağına sarılmış, diğer eliyle bebeğini ve Siddin'in elini tutuyordu. Siddin, Kahlan'ı görünce küçük kızın elini bırakıp ona koştu ve kucağına atladı. Kollarını Kahlan'ın boynuna dolamadan önce Richard'a gülümseyerek anlayamadığı sözler söyledi. Kahlan oğlana sarılıp bir şeyler fısıldadıktan sonra onu yere indirdi ve elini sımsıkı tuttu.

Saray muhafızlarının komutanı bir adım öne çıktı. "Saray muhafızları size bağlılık yemini etmeye hazırdır Richard."

Batı Diyar ordusu komutanı, Saray Muhafızları komutanının yanına çıktı. "Batı Diyar ordusu da size bağlılık yemini etmeye hazırdır."

D'Haralı bir subay öne çıktı. "D'Hara orduları da hazırdır."

Richard, askerlere boş boş bakarak gözlerini kırıştırdı. Öfkelenmeye başlıyordu.

"Kimse kimseye bağlılık yemini etmeyecek! Kimsenin yeminini istemiyorum! Ben bir orman rehberiyim. Bunu aklınıza iyi sokun! Bir orman rehberi!"

Richard önündeki insan denizine baktı. Bütün gözler onun üzerindeydi. Sırıgın ucundaki Michael'ın başına baktı. Gözlerini bir an yumduktan sonra Saray Muhafızları'ndan birkaç askere dönerek kesik başı işaret etti.

"Şunu ve geri kalanını gömün." Hiç kimse kıpırdamadı. "Hemen!"

Birkaç adam yerlerinden fırlayarak Michael'ın başına koştu. Richard, bakışlarını karşısındaki D'Haralı subaya çevirdi. Herkes bekliyordu.

“Her yere haber gönderin, düşmanlıklar sona erdi. Savaş bitti. Bütün ordular kendi vatanlarına dönecek, istila kuvvetleri geri çekilecek. Savunmasız insanlara karşı suç işlemiş bütün askerlerin ister rütbeli ister rütbesiz olsun, mahkeme önüne çıkarılmasını ve suçlu bulundukları takdirde gereken cezaya çarptırılmasını istiyorum. D'Hara kuvvetlerinin, insanların kışı kıtlık yaşamadan geçirebilmelerine yardım etmesini istiyorum. Ateş artık serbestçe kullanılabilir. Bu emirleri dinlemeyenler olursa gerekeni yapacaksınız.” Richard, Batı Diyar ordusu komutanına işaret etti. “Güçlerini al ve ona yardım et. Birlikte olursanız sözünüzü dinlerler.” İki asker boş boş bakıyordu ona. Richard onlara eğildi. “Başlamazsanız bitmez.”

İki adam yumruklarını kalplerinin üzerine koyarak selam verdi.

D'Haralı subay Richard'a baktı. Yumruğu hâlâ kalbinin üzerindeydi. “Emredersiniz Efendi Rahl.”

Richard şaşkınlıkla baktıysa da üzerinde durmadı. Adam, “Efendi Rahl” demeye alışmıştı herhalde.

Richard, yan tarafta duran bir muhafızı tanıdı. Halk Sarayı'nı terk ederken kapıda bekleyen nöbetçilerin başıydı bu. Richard'a bir at verip ejderhaya karşı uyarmıştı. Richard öne çıkması için ona işaret etti. Adam biraz endişeli bir halde Richard'ın karşısında durdu.

“Sana göre bir işim var.” Adam sessizce bekledi. “Sanırım bu işi becerebilirsin. Bütün Mord-Sithleri yakalamanı istiyorum. Bir tane bile kalmamalı.”

“Emredersiniz Efendim.” Adam biraz solgun görünüyordu. “Yarın şafaktan önce idam edilecekler.”

“Hayır! İdam edilmelerini istemiyorum!”

Adam şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Onları ne yapmamı istersiniz?”

“Agiellerini yok edeceksin. Bir daha asla bir Agiel görmek istemiyorum.” Boynundakini gösterdi. “Bu hariç. Sonra onlara yeni elbiseler bulacaksın. Bütün Mord-Sith elbiselerini yakacaksın. Hoşgörü ve saygıyla karşılanacaklar.”

Adamın gözleri fal taşı gibi açıldı. “‘Hoşgörü’ ve ‘saygı’ mı?” diye fısıldadı.

“Aynen öyle. İnsanlara yardım edecekleri işler verilecek. Diğer insanlara kendilerine davranıldığı gibi davranmayı öğrenecekler, yani hoşgörü ve saygıyla. Bunu nasıl becereceğini bilmiyorum. Bir yolunu bulursun artık. Akıllı bir adama benziyorsun. Anlaşıldı mı?”

Adam kaşlarını çatı. “Değişmeyi reddederlerse?”

Richard ona dik dik baktı. “Aynı yolu izlemeye devam ederlerse, Beyaz Kılıçlı İzci’nin yolun sonunda onları bekleyeceğini söylersin.”

Muhafız gülümseyip yumruğunu göğsüne götürdükten sonra başını yavaşça eğdi.

Zedd eğilerek, “Richard, Agieller büyülüdür. Kolayca yok olmazlar,” dedi.

“Öyleyse yardım et Zedd. Agielleri yok etmesine ya da saklamasına yardım et. Tamam mı? Bir daha hiç kimsenin Agiel’le canının yakılmasını istemiyorum.”

Zedd hafifçe gülümseyerek başını eğdi. “Bu konuda sana yardımcı olmaktan memnuniyet duyarım evlat.” Duraksayarak çenesini sıvazladı. “Richard, bütün orduları evlerine gönderme-

nin ve Batı Diyar ordusunun yardım etmesinin işe yaracağına gerçekten inanıyor musun?”

“Hayır. Ama senin İlk Kural’ın neler yapabileceğini bilemeyiz. Herkes evine dönüp, sen sınırı yeniden kurana kadar bize zaman kazandırır. Sonra hepimiz güvende olacağız ve büyüyle işimiz bitecek.”

Gökyüzünde bir kükreme duyuldu. Richard başını kaldırdığında tepede daireler çizen Scarlet’ı gördü. Kırmızı ejderha döne döne alçaldı. Adamlar, ejderhanın basamakların kenarına ineceğini anlayınca bağışarak kaçışmaya başladı. Scarlet kanat çırparak Richard, Kahlan, Zedd, Chase ve iki çocuğun önündeki açıklığa indi.

Kanatlarını açmış bir halde hoplaya zıplaya, “Richard! Richard!” diye bağırırken heyecanla titriyordu. Kocaman, kırmızı başını İzci’ye doğru indirdi. “Yumurtam kırıldı! Senin söylediğin gibi çok güzel, minik bir ejderha çıktı! Gelip görmeni istiyorum! O kadar güçlü ki, bahse girerim bir aya kalmaz uçmaya başlar.” Scarlet bir anda askerleri fark etti. Başını çevirerek etrafına bakındı. Kocaman sarı gözlerini kırıştırtarak başını Richard’a çevirdi. “Burada bir sorun mu var? Ejderha alevi lazım mı?”

Richard sırtıttı. “Hayır. Her şey yolunda.”

“Öyleyse atla da seni yavruma götürüyüm.”

Richard kolunu Kahlan’ın beline doladı. “Kahlan’ı da alırsan gelmeyi çok isterim.”

Scarlet, Kahlan’ı baştan aşağı süzdü. “Seninle birlikteyse neden olmasın?”

“Richard,” dedi Kahlan, “Siddin’e ne olacak? Weselan ve Savidlin endişeden ölmüştür.” Yemyeşil gözleri, Richard’ın gözlerinin içine baktı. Richard’a eğilerek fısıldadı. “Üstelik Ruhlar Evi’nde yarım kalmış bir işimiz var. Umarım yiyebileceğimiz bir elma

kalmıştır.” Dudaklarında bir gülümseme belirerek Richard’ın belini sıktı. Gülümsemesi, Richard’ın soluğunu kesmişti.

Richard gözlerini Kahlan’dan güçlükle ayırarak Scarlet’a baktı. “Bu küçük, sen Darken Rahl’ı getirdiğinde Çamur Adamlar’ın köyünden kaçırılmıştı. Yumurtanı geri almak için sen ne kadar telaşlandıysan, bu çocuğun annesi de o kadar telaşlanmıştır. Küçük ejderhanı gördükten sonra bizi Çamur Adamların köyüne götürebilir misin?”

Scarlet kocaman gözlerini Siddin’e çevirdi. “Annesinin telaşını anlıyorum. Tamam. Atlayın.”

Zedd, ellerini beline koyarak yaklaştı, işittiklerine inanmamıştı. “Bir insanın üzerinde uçmasına izin veriyorsun ha? Sen, bir kırmızı ejderha? Onu istediği yere götüreceksin?”

Scarlet, burnundan dumanlar soluyarak onu bir adım gerilettilti. Bir insana asla izin vermem, ama bu İzci. Ona bağlıyım. Onu yer altı dünyasına götürüp sağ salım geri getirebilirim.”

Richard, Scarlet eğildiğinde dikenlerine tutunarak omzuna çıktı. Kahlan, Siddin’i kaldırdı. Richard, çocuğu kucağına aldıktan sonra Kahlan’ı elinden tuttu. İtirafçı Ana, Scarlet’ın sırtına çıkıp Richard’ın arkasına geçti. Kollarını onun beline dolayıp başını omzuna yasladı.

Richard, Zedd’e doğru eğildi. “Kendine iyi bak dostum,” diye sırtıttı yaşlı dostuna. “Kuş Adam, bir Çamur Kadın’ı kendime eş almayı kabul ettiğimi duyunca çok sevinecek. Seni nerede bulacağım?”

Zedd elini uzatarak Richard’ın ayak bileğine yavaşça vurdu. “Aydındril’de olacağım. Hazır olduğun zaman gelirsin.”

Richard, en sert ifadesini takınarak kaşlarını çatı büyüye. “Sonra konuşacağız. Hem de uzun bir konuşma olacak.”

Zedd gülümseyerek başını salladı. “Sanırım öyle.”

Richard, Rachel'a gülümsedikten sonra küçük kıza ve Chase'e el sallayıp ejderhanın pullarına hafifçe vurdu. "Gökyüzüne, kırmızı dostum!"

Scarlet, alevler saçan bir kükremeyele gökyüzüne yükselirken Richard'ın umutları ve neşesi yerine gelmişti.

Zedd endişelerini kendine saklayarak ejderhanın gökyüzünde ufacık bir noktaya dönüşmesini izledi. Chase, Rachel'ın saçlarını okşuyordu, sonra büyücüye kaşlarını çatarak kollarını kavuşturdu.

"Bir orman rehberi ama çok emir veriyor."

Zedd kahkahayı bastı. "Haklısın."

Ufak tefek, kel bir adam elini kaldırmış basamaklardan aşağı koşuyordu. "Büyücü Zorander! Büyücü Zorander!" Adam soluk soluğa önlerinde durdu. "Büyücü Zorander."

"Sorun nedir?" diye sordu Zedd kaşlarını çatarak.

Adam soluklarını düzenlemeye çalıştı. "Büyücü Zorander, bir sorun var."

"Nasıl bir sorun? Sen de kimsin?"

Adam eğilerek bir sır verircesine fısıldadı. "Ben yeraltı mezarındaki hizmetkârların şefiyim. Bir sorun çıktı." Boncuğa benzeyen gözleri çabucak çevresine bakındı. "Mezarda sorun çıktı."

"Hangi mezar?"

Adam bu soru karşısında şaşırmıştı. "Efendi Rahl'ın büyükbabası Panis Rahl'ın mezarında."

Zedd kaşlarını çatı. "Ne oldu?"

Başhizmetkâr parmaklarını tedirgin bir biçimde dudaklarına götürdü. "Kendi gözlerimle görmedim Büyücü Zorander, ama

adamlarım asla yalan söylemez. Asla. Bana yalan söylemediklerinden eminim.”

“Ne olmuş be adam?” diye patladı Zedd. “Sorun nedir!”

Adam tekrar çevresine bakınıp “Duvarlar, Büyücü Zorander. Duvarlar,” diye fısıldadı.

Zedd dişlerini gıcırdattı. “Duvarlara ne olmuş?”

Adam gözleri *fal taşı* gibi açılmış bir halde büyücüye baktı. “Duvarlar eriyor Büyücü Zorander. Mezarın duvarları eriyor.”

Zedd doğrularak adama dik dik baktı. “Lanet olsun! Kâhinler Ocağı’nın beyaz taşlarından var mı elinizde?”

Adam başını salladı. “Elbette.”

Zedd elini cüppesine atarak küçük bir kese çıkardı. “Türbenin girişini Kâhinler Ocağı’ndan getirilen beyaz taşlarla öreceksiniz.”

“Mühürleyip kapayacak mıyız?” diye soluğunu tuttu adam.

“Evet. Mühürleyip kapayacaksınız.” Adama keseyi uzattı. “Bu büyü tozları karışımında kullanırsınız. Güneş batmadan önce bu işlemler tamamlanmalı, anlaşıldı mı? Mezar güneş batmadan önce mühürlenip kapatılmalı.”

Adam başını salladı, keseyi Zedd’in elinden kaptığı gibi kısa bacaklarının elverdiğince hızlı bir şekilde basamakları tırmandı. Kollarının ucu sırma işlemeli, beyaz cüppe giymiş uzun boylu bir adam onun yanından aşağı indi. Chase, Zedd’e bakarak parmağıyla büyücünün göğsünü dürttü.

“Panis Rahl, Efendi Rahl’ın büyükbabası mı?”

Zedd boğazını temizleyerek, “Şey evet, konuşmamız şart oldu,” dedi.

Beyaz cüppeli adam yaklaştı. “Büyücü Zorander, Efendi Rahl buralarda mı? Konuşmamız gereken meseleler var.”

Zedd gökyüzünde kaybolan ejderhaya baktı. “Efendi Rahl bir süre burada olmayacak.”

“Ama geri dönecek, değil mi?”

“Evet.” Zedd, cevap bekleyen adamın yüzüne baktı. “Evet, geri dönecek. O zamana kadar beklemen gerekecek.”

Adam omzunu silkti. “Halk Sarayı’nda Efendi Rahl’ın dönüşünü beklemeye alışkınız.” Arkasını dönerek yürümeye koyulmuştu ki Zedd seslenince durdu:

“Karnım aç. Burada yemek yiyecek bir yer var mı?”

Adam gülümseyerek sarayın girişini işaret etti. “Elbette var Büyücü Zorander. Sizi yemek salonuna götürmeme izin verin.”

“Ne dersin Chase? Ben yola çıkmadan önce birlikte akşam yemeği yiyelim mi?”

Sınır muhafızı, Rachel’a baktı. “Yemek yiyelim mi?” Küçük kız gülümseyerek başını salladı. “Pekâlâ Zedd. Sonra nereye gideceksin?”

Zedd cüppesini düzeltti. “Adie’yi görmeye.”

Chase kaşlarını çatı. “Biraz tatil ha?” dedi sırtarak.

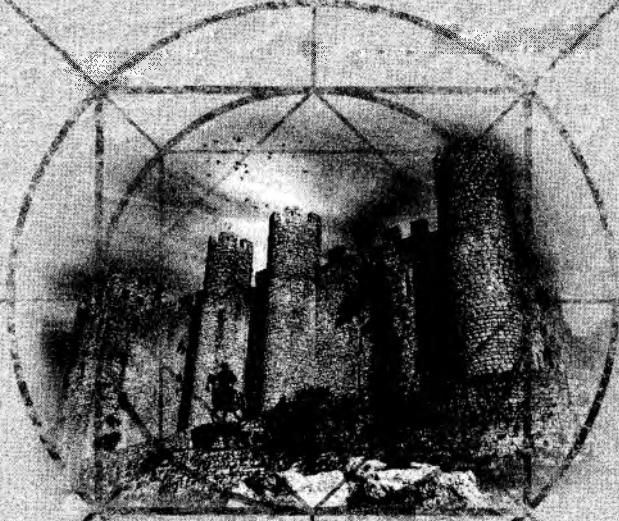
Zedd elinde olmadan hafifçe gülümsedi. “Öyle. Sonra birlikte Aydındril’e, Büyücü Kalesi’ne gitmeliyiz. Okumamız gereken çok şey var.”

“Adie’yi neden okumak için Aydındril’e, Büyücü Kalesi’ne götürüyorsun ki?”

Zedd, sınır muhafızını şöyle bir süzdü. “Çünkü yeraltı dünyasını ondan iyi hiç kimse bilmiyor.”

TERRY GOODKIND

DOĞRULUK KILICI SERİSİ 1

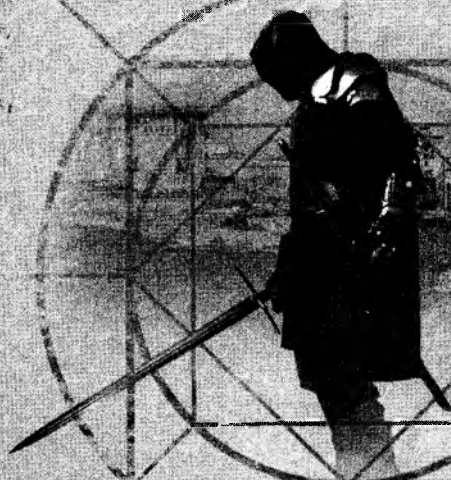
BÜYÜCÜNÜN İLK KURALI

KISIM I

TERRY GOODKIND

DOĞRULUK KILICI SERİSİ 2

GÖZYAŞI TAŞI

KISIM I

PEGASUS

TERRY GOODKIND

DOĞRULUK KILICI SERİSİ 2

GÖZYAŞI TAŞI

KISIM II

"*Büyücünün İlk Kuralı*'nın, Tolkien'in *Yüzüklerin Efendisi*'nin altmışlarda yaptığı gibi bütün ülkeyi saracağına yürekten inanıyorum. Yazar için kısa zamanda koroya dönüşecek olan övgülere ben de katılabildiğim için kıvanç duyuyorum. Daha şimdiden bir kere daha okumak için sabırsızlanıyorum."

Marion Zimmer Bradley

"Kendi türünde büyük isimlerden biri olacağına kalıbımı basarım. Yaratıcılığı sınırsız, alışılmışın ötesinde."

Piers Anthony

"Son derece yaratıcı, akıcı ve nefes kesici bir fantastik efsane. Goodkind'in yaratıcılığının sonu yok."

Kirkus Reviews

"*Doğruluk Kılıcı* serisini okumaya başlayanlar bir daha ellerinden bırakamayacaklar. Büyüleyici!"

Romantic Times

"Goodkind, karakterleri ve dünyalarını öyle iyi tasvir etmiş ki okurun onları gözünde canlandırmaması imkânsız."

Roland Green

"Bu kitap yazarın şöhretini ileriye taşıyor. Bunun için gereken bütün unsurlara sahip; sempatik bir kahraman, güzel ve gizemli bir kadın, bütün dünyayı ele geçirmeye çalışan bir cani, artık eski gücü kalmayan bilge bir büyücü, iyilerin ya da kötülerin tarafını tutanlar, canavarlar, büyü ve sıradışı kültürler... Goodkind orijinal bir hikâyeye karşımızda."

Science Fiction Chronicle

"Harika karakterler, güçlü bir hikâye ve unutulmayacak sahneler."

Gordon R. Dickson

TERRY GOODKIND

1948 yılında Birleşik Devletler'de doğan Terry Goodkind, *Doğruluk Kılıcı* serisinin ve *Dokuzlar Yasası* isimli kitabın yazarıdır.

BÜYÜCÜNÜN İLK KURALI'NIN İKİNCİ KISMINDA DA HEYECAN HİÇ HIZ KESMEDEN DEVAM EDİYOR!

Richard ve Kahlan, Çamur Adamların köyünden ayrıldıktan sonra Darken Rahl'ı durdurmak için başka yollar aramaya başlarlar. Ancak işleri hiç kolay değildir. Üstelik bu kez Büyücü Zedd de yanlarında yoktur.

Üçüncü Orden kutusu Darken Rahl'ın eline geçmeden önce çok az zamanları kalmıştır. Fakat onlar ilerledikçe bela da onları takip edecektir. Belanın en büyüğü Mord Sithlerin eline düşen Richard ise Büyücünün İlk Kuralı'nı öğrenmeden önce çok büyük bir ders alacaktır.

“Terry Goodkind okurlarını bir efsunun içine çekip
kurtulmalarına imkân tanımıyor.”

Publishers Weekly

“Pek çok zengin detayla taçlandırılmış bir dünya ve
harika kurgulanmış karakterler, fantastik edebiyat
okurlarını cezbedecek.”

Library Journal

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-343-820-5

9 786053 438205